

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ & ΙΘΑΚΗΣ
KENTR **ΝΕΟΤΗΤΑΣ**

Κατηχητικό έτος 2015 - 2016

Κατηχητικό Παιχνίδι

τόμος Δ'

Συλλογή κατηχητικού υλικού και προτάσεων δημιουργικής απασχόλησης
για παιδιά προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας

Κατηχητικό έτος 2015 - 2016

Κατηχητικό Παιχνίδι

τόμος Δ'

Συλλογή κατηχητικού υλικού
και προτάσεων δημιουργικής απασχόλησης
για παιδιά προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας

Λευκάδα 2015

Πρόλογος

Ένα ακόμη κατηχητικό έτος αρχίζει και οι Ενορίες της τοπικής μας Εκκλησίας ετοιμάζονται να υποδεχθούν τα νεότερα μέλη Της στη στοργική αγκαλιά τους. Ειδικά για τα μικρότερα παιδιά, ηλικίας πέντε έως επτά ετών, θα λειτουργήσουν –συν Θεώ- και φέτος οι Παιδικές Συντροφιές, όπου με λόγια απλά και παιγνιώδη τρόπο οι νεαροί «βλαστοί του Ευαγγελίου» θα έρθουν σε μια πρώτη γνωριμία με τον Θεό μας, με την Παναγία και τους Αγίους μας, με τη λειτουργική μας παράδοση, με τον τρόπο ζωής που ο Χριστός μας προτείνει.

Όσο κι αν ηχεί παράξενο, όπως και η γενικότερη αγωγή του παιδιού, έτσι και η κατά Χριστόν παιδαγωγία ξεκινάει φυσιολογικά από το στάδιο της κύησης! Η προσευχητική εμπειρία των γονιών και δη της μητέρας χτίζει τα αλάνθαστα θεμέλια για την αληθινά Πνευματική ανάπτυξη του παιδιού. Στο οικογενειακό πλαίσιο θα δεχθεί τις ευλογίες της Εκκλησίας μας, η Οποία επιφυλάσσει για χάρη του στο Ευχολόγιο Της ευχές για την πρώτη, την όγδοη και την τεσσαρακοστή ημέρα από τη γέννησή του.

Με τη φροντίδα και την πνευματική ευθύνη των γονιών, τα παιδιά μας θα δεχθούν το «λουτρόν του Βαπτίσματος» και τον «αρραβώνα του Πνεύματος», το τίμιο Χρίσμα. Γι' αυτό εξάλλου η Εκκλησία μας καθιέρωσε το νηπιοβαπτισμό, προκειμένου «εξ απαλών ονύχων» τα παιδιά μας να γίνονται τίμια μέλη του Αγίου Σώματος του Χριστού. Για τον ίδιο λόγο δεν αναβάλλει για μεταγενέστερο χρόνο να τους χορηγήσει το μυστήριο του Χρίσματος, όπως η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, προκειμένου από νωρίς να «ανοίγουν οι πνευματικές αισθήσεις» τους (Άγ. Νικόλαος Καβάσιλας) και να γεύονται, να οσφραίνονται, να ψηλαφούν, να βλέπουν και να ακούν τις πνευματικές εμπειρίες που ο Παράκλητος φιλοδωρεί σε όσους εκζητούν τη Χάρη Του.

Η Εκκλησία μας αγωνίζεται να μυήσει τα μέλη Της στην αληθινή Ζωή, την εν Χριστώ Ζωή. Να τους γνωρίσει την Πίστη Της: να τα μυσταγωγήσει στα ιερά Της Μυστήρια και πρωτίστως στη Θεία Ευχαριστία: να τα βοηθήσει να βαδίσουν σταδιακά στο δρόμο του Χριστού. Η Εκκλησία μας το πετυχαίνει πρώτα - πρώτα μ' αυτό που είναι: ο Χριστός μέσα στον κόσμο, μέσα στη δική μας κοινωνία, που αντιμετωπίζει και τις ευλογίες και τις δυσκολίες του αιώνος τούτου και θέλει να τις προσλάβει και να τις αγιάσει.

Αγωνίζεται όμως και μοχθεί ιδιαιτέρως, με τον φιλότιμο κόπο των κληρικών και των λαϊκών «εργατών του Αμπελώνος» Της, να γίνεται «τοις πάσι τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώση! Μιμείται τον υψηλό Θεό, ο Οποίος «επί γης εφάνη καθ' ημάς ἀνθρωπος» και, προκειμένου να Τον φανερώσει στους αδελφούς μας τους ελαχίστους, συγκαταβαίνει στο ηλικιακό και το γνωστικό τους επίπεδο και τους προσφέρει πνευματική τροφή κατάλληλη και εύπεπτη στη νηπιακή και βρεφική τους ηλικία! Στο πλαίσιο των Παιδικών Συντροφιών για τα παιδιά της προσχολικής και της πρώτης σχολικής ηλικίας πασχίζει να προσφέρει τα αλησμόνητα βιώματα της εφαρμοσμένης αγάπης, τα

γλυκά ακούσματα της ψαλμωδίας, τη θεσπέσια ευωδία του λιβανιού, την ελπιδοφόρο θέαση των ιερών εικόνων... –πράγματα καθόλου αυτονόητα για τον πολύ κόσμο σήμερα.

Ο αγώνας αυτός χρειάζεται την άμετρη αγάπη του Καλού Σαμαρείτη· την κρυφή ελπίδα του Σπορέα· την ανυπόκριτη ταπείνωση του Τελώνη· την αδιάπτωτη υπομονή του Σπλαγχνικού Πατέρα· την αρχοντική απλοχεριά του Οικοδεσπότη του Μεγάλου Δείπνου!

Οι σημερινοί γονείς, οι έφηβοι της περασμένης δεκαπενταετίας, δεν είναι πάντα σε θέση να μυήσουν στην εκκλησιαστική ζωή τα παιδιά τους άκοπα και φυσιολογικά, σαν μέρος μιας οιονεί αυτόματης κοινωνικής διεργασίας, όπως συνέβαινε στις προηγούμενες γενιές. Όσοι δύναται τολμούν και προσεγγίζουν την Εκκλησία μας και διαβαίνουν με τα μικροπαίδια τους το κατώφλι της Ενοριακής Συντροφιάς επιζητούν γνήσια συμπαράσταση στο γονεϊκό τους ρόλο· ζητούν βοήθεια στην αγωγή των παιδιών τους. Αναγνωρίζουν ως κατάλληλότερη για το ρόλο αυτό την Εκκλησία μας και θέτουν ενώπιόν μας αυτή την ποιμαντική πρόοικηση.

Για το λόγο αυτό, το Κέντρο Νεότητας της Ι. Μητροπόλεως μας, για μια ακόμη χρονιά θέτει στη διάθεση των κατηχητών της πρώτης κατηχητικής βαθμίδας (προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας) τον ανά χείρας τόμο. Πρόκειται για μια συλλογή κατηχητικού υλικού και προτάσεων δημιουργικής απασχόλησης, κατάλληλων για παιδιά της ηλικίας αυτής, τις οποίες ερανίσθηκαν οι συνεργάτες μας:

α. Από τα θέματα κατηχητικών συναντήσεων για παιδιά προσχολικής ηλικίας, με τίτλο: «Μια μέρα στο Κατηχητικό!» που κυκλοφόρησε το Γραφείο Νεότητος της Ι. Μητροπόλεως Πειραιώς το κατηχητικό έτος 2006 - 2007, με την επιμέλεια των στελεχών του Παιδικού Σταθμού της ίδιας Ι. Μητροπόλεως

β. Από το κατηχητικό βοήθημα που κυκλοφόρησε η Ι. Μητρόπολη Δημητριάδος και Αλμυρού για τα παιδιά προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας το παρελθόν κατηχητικό έτος 2014-2015, με τίτλο: «Αγία Γραφή. Ένα βιβλίο -θησαυρός!».

Ευχαριστούμε τους οικείους Ιεράρχες και τα στελέχη του νεανικού έργου αμφοτέρων των ως άνω Ι. Μητροπόλεων για την άδειά τους να χρησιμοποιήσουμε το υλικό αυτό «προς δόξαν Θεού»!

Ο ίδιος ο τίτλος του βοηθήματος -«Κατηχητικό Παιχνίδι»- μας δείχνει τη διπλή διάσταση του εγχειρήματος: να ευχαριστηθούν τα παιδιά τις δραστηριότητες με το δικό τους τρόπο, το παιχνίδι (μη λησμονούμε την ετυμολογική σχέση των λέξεων «παιχνίδι» και «παιδί»), αλλά και να ωφεληθούν πνευματικά, αφού στο υπόβαθρο όλων των δραστηριοτήτων είναι η «κατήχηση», η ουσιαστική γνωριμία με το λόγο του Θεού και τη ζωή της Εκκλησίας Του.

Τον κεντρικό ρόλο στην οργάνωση του υλικού και την δόμηση της «πορείας διδασκαλίας» για κάθε συνάντηση έχει, όπως είναι φυσικό, ο ίδιος ο κατηχητής. Με εμπιστοσύνη στην κρίση του κατηχητή και με δεδομένες τις ιδιαιτερότητες κάθε κατηχητικής συντροφιάς (λ.χ. πόσα χρόνια συμμετέχουν στις τακτικές συναντήσεις τα μέλη της, πόσα παιδιά μπορεί να έχουν ήδη βιώματα από τις οικογένειές τους κτλ.) δεν οργανώσαμε την ύλη με τρόπο ασφυκτικό και σε ένα πλαίσιο

αναπόδραστο. Αντιθέτως, σε κάθε ενότητα συναντάει κανείς μία ποικιλία δραστηριοτήτων, από τις οποίες μπορεί να επιλέξει πόσες και ποιες θα χρησιμοποιήσει.

Μπορεί ακόμη να τις εμπλουτίσει με περισσότερες, που ο ίδιος θα επινοήσει μέσα στη δημιουργική του ανησυχία ή και με άλλες, που θα αντλήσει από άλλες πηγές κατηχητικού υλικού. Δεν πρόκειται, βεβαίως, για «πλίνθους και κεράμους ατάκτως ερριμένους», καθώς το προτεινόμενο υλικό πειθαρχεί στη στοχοθεσία, τη θεματική και τις κεντρικές έννοιες που ετάχθησαν για κάθε συνάντηση, με πρόταση του Διευθυντού του Κέντρου Νεότητας της Ι. Μ. Μητροπόλεως μας, Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου π. Ιωαννικίου Ζαμπέλη, ο οποίος επιμελήθηκε τον ανά χείρας τόμο, και με την έγκριση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος.

Η τοπική μας Εκκλησία αντιμετωπίζει την χριστιανική αγωγή των παιδιών μας ως μία πολύ σοβαρή υπόθεση για δύο, εξίσου σοβαρούς, λόγους:

πρώτον, για να είναι θωρακισμένα απέναντι στις διάφορες προκλήσεις των καιρών και σήμερα ως παιδιά και αύριο ως ενήλικες, πολλώ δε μάλλον ως γονείς, στηριγμένα σε θεμέλια γερά, σε πνευματικές αξίες που ανυψώνουν τον άνθρωπο και αντέχουν διαχρονικά

δεύτερον, για να συνεχίζεται η πνευματική σκυταλοδρομία της χριστιανικής ζωής σ' αυτή την ευλογημένη γωνιά του Θεού, την Πατρίδα μας, από τη μια γενιά στην άλλη, όχι επειδή απλώς «έτσι τα βρήκαμε», αλλά επειδή αναγνωρίζουμε ότι η Πίστη στο Χριστό είναι η μοναδική Αλήθεια που σώζει και ελευθερώνει τον άνθρωπο, η δε Εκκλησία Του είναι ο ασφαλής μονόδρομος προς Εκείνου.

Με αυτές τις σκέψεις, καλούμε τους εν Χριστώ αδελφούς και συνεργάτες μας στο πολυσήμαντο έργο της Εκκλησιαστικής Κατήχησης να αξιοποιήσουν το κατηχητικό υλικό που κρατούν στα χέρια τους και να κοπιάσουν «υπέρ του Χριστού και του Ευαγγελίου», στο πνευματικό πόστο όπου ο καθένας ετέθη, μιμούμενοι τον ιδρυτή της τοπικής μας Εκκλησίας, Άγιο Απόστολο Παύλο, με τη βοήθεια πάντοτε του Θεού και τις μεσιτείες της πολιούχου μας, Υπεραγίας Θεοτόκου της Πεφανερωμένης.

Η ευλογία του Επισκόπου μας στο έργο τους είναι αυτονόητη, η διάθεση δε του «Κέντρου Νεότητας» της Ι. Μητροπόλεως μας για ενεργό συμπαράσταση στο έργο τους, δεδομένη!

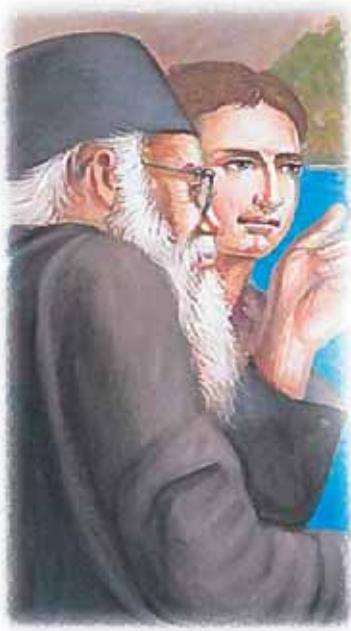
Καλή και ευλογημένη κατηχητική διακονία!

Με πατρικών ευχών και της εν Κυρίω αγάπης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

+ Σ Λευκάδης ή Ιθάκης Θεόφυλλος

Οσίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου

Λόγος περί της αγωγής των παιδιών

Πολλή προσευχή και λίγα λόγια στα παιδιά.

Όλα άπ' την προσευχή, τη σιωπή και την αγάπη γίνονται. Καταλάβατε τα αποτελέσματα της προσευχής; Αγάπη εν προσευχή, εν Χριστώ αγάπη. Αυτή αφελεί πραγματικά. Όσο θ' αγαπάτε τα παιδιά με την ανθρώπινη αγάπη, πού είναι συχνά παθολογική, τόσο θα μπερδεύονται, τόσο ή συμπεριφορά τους θα είναι αρνητική. Όταν όμως ή αγάπη σας θα είναι μεταξύ σας και προς τα παιδιά χριστιανική και αγία, τότε δεν θα έχετε κανένα πρόβλημα. Ή αγιότητα των γονέων σώζει τα παιδιά. Για να γίνει αυτό, πρέπει να επιδράσει ή θεία Χάρη στις ψυχές των γονέων. Κανείς δεν αγιάζεται μόνος του. Ή ίδια ή θεία Χάρη μετά θα φωτίσει, θα θερμάνει καί θα ζωογονήσει τις ψυχές των παιδιών.

Πολλές φορές μου τηλεφωνούν κι από το εξωτερικό και με ρωτούν για τα παιδιά τους και γι' άλλα θέματα. Με πήρε λοιπόν σήμερα άπ' το Μιλάνο μια μητέρα και με ρώτησε πώς να φέρεται στα παιδιά της. Της είπα τα εξής:

«Να προσεύχεσαι. Κι όταν πρέπει να μιλάς στα παιδιά, να μιλάς με αγάπη. Πιο πολύ να κάνεις προσευχή και λίγα λόγια να τους λες. Πολλή προσευχή και λίγα λόγια σε όλους. Να μη γινόμαστε ενοχλητικοί, αλλά να προσευχόμαστε μυστικά και μετά να μιλάμε. Κι ο Θεός θα μας βεβαιώνει μέσα μας, αν ή ομιλία μας είναι δεκτή στους άλλους. 'Αν δεν είναι πάλι, δεν θα μιλάμε. Θα προσευχόμαστε μυστικά μόνο. Διότι με το να μιλάμε γινόμαστε ενοχλητικοί και κάνουμε τους άλλους ν' αντιδρούν και καμιά φορά ν' αγανακτούν. Γι' αυτό πιο καλά είναι να τα λέει κανείς μυστικά στην καρδιά των άλλων μέσω της μυστικής προσευχής, παρά στ' αυτί τους.

Άκου να σου πω: να προσεύχεσαι και μετά να μιλάς. Έτσι να κάνεις στα παιδιά σου. Άμα διαρκώς τους δίνεις συμβουλές, θα γίνεις βαρετή. Κι όταν θα μεγαλώσουν, θα αισθάνονται ένα είδος καταπιέσεως. Να προτιμάς λοιπόν την προσευχή. Να τους μιλάς με την προσευχή. Να τα λές στο Θεό κι ο Θεός θα τα λέει μέσα τους. Δηλαδή δεν πρέπει να συμβουλεύεις τα παιδιά σου έτσι, με φωνή που να την ακούνε τ' αυτιά τους. Μπορείς να το κάνεις κι αυτό, αλλά προπάντων πρέπει να μιλάς για τα παιδιά σου στο Θεό. Να λές: Κύριε Ιησού Χριστέ, φώτισε τα παιδάκια μου. Εγώ σ' αέναντε τα αναθέτω. Εσύ μου τα έδωσες, μα κι εγώ είμαι αδύναμη, δεν μπορώ να τα κατατοπίσω. Γι' αυτό, Σε παρακαλώ, φώτισέ τα. Κι ο Θεός θα τους μιλάει και θα λένε: "Οχ, δεν έπρεπε να στενοχωρήσω τη μαμά μ' αυτό που έκανα!". Κι αυτό θα βγαίνει από μέσα τους με τη Χάρη του Θεού».

Αυτό είναι το τέλειο. Να μιλάει ή μητέρα στο Θεό κι ο Θεός να μιλάει στο παιδί. 'Αν δεν γίνει έτσι, πες, πες, πες... όλο «άπ' τ' αυτί», στο τέλος γίνεται ένα είδος καταπιέσεως. Κι όταν το παιδί μεγαλώσει, αρχίζει πλέον να αντιδράει, δηλαδή να εκδικείται τρόπον τινά τον πατέρα του, τη μητέρα του, που το καταπίεσαν. Ενώ ένα είναι το τέλειο να μιλάει ή εν Χριστώ αγάπη και η αγιοσύνη του πατέρα και της μητέρας. Η ακτινοβολία της αγιοσύνης και όχι της ανθρώπινης προσπάθειας κάνει τα παιδιά καλά.

Όταν τα παιδιά είναι τραυματισμένα και πληγωμένα από κάποιο σοβαρό ζήτημα, να μην επηρεάζεστε πού αντιδρούν και μιλούν άσχημα. Στην πραγματικότητα δεν το θέλουν, αλλά δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς στις δύσκολες στιγμές. Μετά μετανιώνουν. Αν όμως εσείς εκνευριστείτε και θυμώσετε, γίνεστε ένα με τον Πονηρό και σας παίζει όλους.

‘Η αγιότητα των γονέων είναι ή καλύτερη εν Κυρίω αγωγή.

Να βλέπουμε το θεό στο πρόσωπο των παιδιών και να δώσουμε την αγάπη του Θεού στα παιδιά. Να μάθουν και τα παιδιά να προσεύχονται. Για να προσεύχονται τα παιδιά, πρέπει να έχουν αίμα προσευχομένων γονέων. Εδώ πέφτουν έξω μερικοί και λένε: «εφόσον οι γονείς προσεύχονται, είναι ευσεβείς, μελετούν την Αγία Γραφή και τα παιδιά τα ανέθρεψαν “εν παιδεία και νουθεσίᾳ Κυρίου” (Εφεσ. 6, 4), επόμενο είναι να γίνουν καλά παιδιά». Ορίστε όμως πού βλέπουμε αντίθετα αποτελέσματα λόγω της καταπιέσεως.

Δεν είναι αρκετό να είναι οι γονείς ευσεβείς. Πρέπει να μην καταπιέζουν τα παιδιά, για να τα κάνουν καλά με τη βία. Είναι δυνατό να διώξουμε τα παιδιά απ' το Χριστό, όταν ακολουθούμε τα της Θρησκείας με εγωισμό. Τα παιδιά δεν θέλουν καταπίεση. Μην τα εξαναγκάζετε να σας ακολουθήσουν στην Εκκλησία. Μπορείτε να πείτε: «Όποιος θέλει μπορεί να έλθει τώρα μαζί μου ή αργότερα». Αφήστε να μιλήσει στις ψυχές τους ό Θεός. Ή αιτία πού μερικών ευσεβών γονέων τα παιδιά, όταν μεγαλώσουν, γίνονται ατίθασσα κι αφήνουν και την Εκκλησία κι όλα και τρέχουν άλλου να ικανοποιηθούν, είναι αυτή ή καταπίεση, πού τους ασκούν οι «καλοί» γονείς. Οι τάχα «ευσεβείς» γονείς, πού είχαν τη φροντίδα να κάνουν τα παιδιά τους «καλούς Χριστιανούς», μ' αυτή την αγάπη τους, την ανθρώπινη, τα καταπίεσαν κι έγινε το αντίθετο. Πιέζονται δηλαδή, όταν είναι μικρά τα παιδιά, κι όταν γίνουν δεκαέξι χρονών, δεκαεπτά ή δεκαοκτώ, φτάνουν στο αντίθετο αποτέλεσμα. Αρχίζουν από αντίδραση να πηγαίνουν με παλιοπαρέες και να λένε παλιόλογα.

Ενώ, όταν αναπτύσσονται μέσα στην ελευθερία, βλέποντας συγχρόνως το καλό παράδειγμα των μεγάλων, χαιρόμαστε να τα βλέπουμε. Αυτό είναι το μυστικό, να είσαι καλός, να είσαι άγιος, για να εμπνέεις, να ακτινοβολείς. Η ζωή των παιδιών φαίνεται να επηρεάζεται απ' την ακτινοβολία των γονέων. Επιμένουν οι γονείς: «Άντε να εξομολογηθείς, άντε να μεταλάβεις, άντε να κάνεις εκείνο...». Τίποτε δεν γίνεται. Ενώ βλέπει σένανε, αυτό πού ζεις, αυτό και ακτινοβολείς. Ακτινοβολεί ό Χριστός μέσα σου; Αυτό πηγαίνει στο παιδί σου. Εκεί βρίσκεται το μυστικό. Κι αν γίνει αυτό, όταν το παιδί είναι μικρό στην ηλικία, δεν θα χρειαστεί να κοπιάσει πολύ, όταν μεγαλώσει. Πάνω σ' αυτό το θέμα ακριβώς ό σοφός Σολομών χρησιμοποιεί μια ωραιότατη εικόνα, τονίζοντας τη σημασία πού έχει το καλό ξεκίνημα, ή καλή αρχή, το καλό θεμέλιο. Λέει σ' ένα σημείο: «Ο όρθρισας προς αυτήν (την σοφία) ου κοπιάσει- πάρεδρον γαρ ευρήσει των πυλών αυτόν» (Σοφ. Σολομ. 6, 14). «Ο όρθρος προς αυτήν» είναι ή από νεαρά ηλικία απασχόληση με αυτήν, τη σοφία. Σοφία είναι ό Χριστός. Ή λέξη «πάρεδρος» σημαίνει βρίσκεται πλησίον.

Σταν οι γονείς είναι άγιοι και το μεταδώσουν αυτό στο παιδί και του δώσουν αγωγή εν Κυρίω, τότε το παιδί, ότι επιδράσεις κακές κι αν έχει απ' το περιβάλλον του, δεν επηρεάζεται, διότι «έξω απ' την πόρτα του» θα βρίσκεται ή Σοφία, ό Χριστός. Δεν θα κοπιάσει για να την αποκτήσει. Φαίνεται πολύ δύσκολο να γίνεις καλός, αλλά στην πραγματικότητα είναι πολύ εύκολο, όταν από μικρός ξεκινήσεις με καλά βιώματα. Μεγαλώνο-ντας δεν χρειάζεται κόπος, το έχεις μέσα σου το καλό, το ζεις. Δεν κο-πιάζεις, το έχεις ζήσει, είναι περιουσία σου, πού τη διατηρείς, αν προσέξεις, σε όλη σου τη ζωή.

Με την προσευχή και την αγιοσύνη μπορείτε να βοηθήσετε και τα παιδιά στο Σχολείο.

Αυτό πού γίνεται με τους γονείς, μπορεί να γίνει και με τους εκπαιδευτικούς. Με την προσευχή και την αγιοσύνη μπορείτε να βοηθήσετε και τα παιδιά στο Σχολείο. Μπορεί να τα επισκιάσει ή Χάρη του Θεού και να γίνουν καλά. Μην προσπαθείτε με ανθρώπινους τρόπους να διορθώσετε κακές καταστάσεις. Δεν έρχεται έτσι κανένα καλό αποτέλεσμα. Μόνο με την προσευχή θα φέρετε αποτέλεσμα. Να επικαλείστε τη θεία Χάρη για όλους. Να πάει ή θεία Χάρη μέσα στην ψυχή τους και να τους αλλοιώσει. Αυτό θα πει Χριστιανός.

Εσείς οι εκπαιδευτικά μυστικά, χωρίς να το καταλαβαίνετε, μεταδίδετε στα παιδιά το άγχος και τα επηρεάζετε. Με την πίστη φεύγει το άγχος, Τι λέμε; «Και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα» (θ. Λειτουργία).

Ν' ανταποκρίνεστε στην αγάπη των παιδιών με διάκριση. Έτσι, άμα σας αγαπήσουν, θα μπορέσετε να τα οδηγήσετε κοντά στο Χριστό. Θα γίνετε εσείς το μέσο. Η αγάπη σας να είναι αληθινή, να μην τ' αγαπάτε ανθρώπινα, όπως κάνουν συνήθως οι γονείς. Δεν τα βοηθάτε. Αγάπη εν προσευχή, εν Χριστώ αγάπη, αυτή αφελεί πραγματικά. Κάθε παιδί πού βλέπετε, να προσεύχεσθε γι' αυτό. Κι ο Θεός θα στέλνει τη Χάρη Του και θα το ενώνει μαζί Του. Προτού μπείτε στην τάξη, και ειδικά σε δύσκολα τμήματα, να λέτε την ευχή. «Κύριε Ιησοῦ Χριστέ...». Μπαίνοντας ν' αγκαλιάζετε με το βλέμμα σας όλα τα παιδιά, να προσεύχεσθε και μετά να μιλάτε προσφέροντας όλο σας τον εαυτό. Κάνοντας αυτή την προσφορά εν Χριστώ, θα χαίρεσθε. Έτσι θ' αγιάζεστε κι εσείς και τα παιδιά. Θα ζείτε μέσα στην αγάπη του Χριστού και στην Εκκλησία, διότι θα γίνεσθε καλοί μέσα στην εργασία.

'Αν κάποιος μαθητής δημιουργήσει πρόβλημα, κάντε πρώτα μια γενική παρατήρηση λέγοντας:

«Παιδιά, εδώ ήλθαμε για μάθημα, για σοβαρή δουλειά. Βρίσκομαι κοντά σας, για να σας βοηθήσω. Κι εσείς κουράζεστε, για να πετύχετε στη ζωή. Κι εγώ, πού σας αγαπώ πάρα πολύ, κοπιάζω. Γι' αυτό, σας παρακαλώ, να κάνετε ησυχία, για να πετύχουμε το σκοπό μας».

Δεν θα κοιτάζετε αυτόν πού παραφέρθηκε. Αν συνεχίσει, απευθύνεστε στον ίδιο, όχι με θυμό, αλλά σοβαρά και σταθερά. Θα προσέχετε να επιβάλλεστε στην τάξη, για να μπορείτε να επιδράσετε και στις ψυχές τους. Δεν φταίνε τα παιδιά, πού είναι δύσκολα. Αυτό οφείλεται στους μεγάλους.

Στα παιδιά να μη λέτε πολλά για το Χριστό, για το Θεό, αλλά να προσεύχεσθε στο Θεό για τα παιδιά. Τα λόγια χτυπούν σ' αυτά, ενώ ή προσευχή πηγαίνει στην καρδιά. Ακούστε ένα μυστικό:

Την πρώτη ημέρα πού θα μπείτε στην τάξη, να μην κάνετε μάθημα. Να τους μιλήσετε ωραία. Μία-μία τίς λέξεις. Να φερθείτε με αγάπη στα παιδιά. Στην αρχή να μην τους μιλήσετε καθόλου περί Θεού, ούτε περί Ψυχής. Άλλη φορά αυτά, αργότερα. Την ήμερα όμως πού θα τους μιλήσετε για το Θεό, θα προετοιμαστείτε καλά και θα τους πείτε:

Υπάρχει ένα θέμα, για το όποιο πολλοί αμφιβάλλουν. Είναι το θέμα «Θεός». Τι γνώμη έχετε; Έπειτα συζήτηση. Άλλη ήμερα το θέμα «Ψυχή». Υπάρχει Ψυχή; Έπειτα να μιλήσετε για το «κάκο» από πλευράς φυλοσοφικής. Να τους πείτε ότι έχουμε δυο εαυτούς, τον καλό και τον κακό. Πρέπει να καλλιεργήσουμε τον καλό. Αυτός θέλει την πρόοδο, την καλοσύνη, την αγάπη. Αυτόν πρέπει να ξυπνήσουμε, για να γίνουμε άνθρωποι σωστοί στην κοινωνία. Να θυμηθείτε εκείνο: «Ψυχή μου, Ψυχή μου, ανάστα• Τι καθεύδεις;» (Κοντάκιο Μεγάλου Κανόνος). Να μην τους τα πείτε όμως έτσι, αλλά με άλλα λόγια, περίπου έτσι:

«Παιδιά, να είσθε ξύπνιοι για τη μόρφωση, για το καλό, για την αγάπη. Μόνο ή αγάπη τα κάνει όλα όμορφα και γεμίζει ή ζωή μας κι απο-κτάει νόημα. Ο κακός εαυτός θέλει την τεμπελιά, την αδιαφορία. Άλλ' αυτό κάνει άνοστη τη ζωή, χωρίς νόημα κι ομορφιά».

Όλα όμως αυτά θέλουν προετοιμασία. Η αγάπη απαιτεί θυσίες και πο-λύ συχνά και θυσία χρόνου. Να δίνετε την πρώτη θέση στην κατάρτιση, για να είστε έτοιμοι να τους προσφέρετε. Να είστε έτοιμοι κι όλα να τα λέτε με αγάπη και προπάντων με χαρά. Να τους δείχνετε όλη σας την αγάπη και να ξέρετε Τι θέλετε και Τι λέτε. Άλλη θέλει και τέχνη πώς θα φερθείτε στα παιδιά. Πάνω σ' αυτό είχα ακούσει κάτι χαριτωμένα. Προσέξτε το.

Κάποιος δάσκαλος, ευχαριστημένος άπ' όλα τα παιδιά, υπέφερε άπ' τίς αταξίες κάποιου μαθητή κι ήθελε να τον αποβάλει άπ' το Σχολείο. Εν τω μεταξύ ήλθε νέος δάσκαλος κι ανέλαβε την τάξη. Για το συγκεκριμένο μαθητή πήρε τίς σχετικές πληροφορίες. Ο καινούργιος μαθαίνοντας για τον μαθητή ότι είχε πάθος για το ποδήλατο, τη δεύτερη ήμερα, όταν μπήκε στη τάξη, είπε:

-Παιδιά, έχω μια στενοχώρια. Κάθομαι μακρά και τα πόδια μου με πονούν να περπατώ και θέλω να χρησιμοποιήσω ποδήλατο, αλλά δεν ξέρω να το κινώ. Ξέρει κανείς να με μάθει;

-Πετάγεται λοιπόν φ άτακτος. — Εγώ, λέει, θα σας μάθω.

-Ξέρεις

-Ναι, ξέρω.

Κι από τότε γίνανε πολύ καλοί φίλοι, μέχρι πού στεναχωρήθηκε ό παλιός δάσκαλος, πού το έβλεπε. Ένοιωσε ότι δεν ήταν άξιος ο ίδιος να επιβληθεί στο μαθητή.

Συμβαίνει πολλές φορές να υπάρχουν στο Σχολείο ορφανά παιδιά. Δύσκολο πράγμα ή ορφάνια. Όποιος στερήθηκε τους γονείς του, και μάλιστα σε μικρή ηλικία, έγινε δυστυχισμένος στη ζωή. Αν όμως απέκτησε πνευματικούς γονείς το Χριστό και την Παναγία μας, έγινε άγιος. Να φέρεστε στα ορφανά παιδιά με αγάπη και κατανόηση, αλλά κυρίως να τα συνδέετε με το Χριστό και με την Εκκλησία.

Πως μιλάμε στο παιδί για τον Θεό

Συνέντευξη του Εμμανουήλ Π. Περσελή Καθηγητή Θεωρίας και πράξης της χριστιανικής αγωγής της Θεολογικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών στη Βάλια Κουρκουμέλη.

Πώς θα εξηγήσουμε στα παιδιά την έννοια του Θεού, της Ανάστασης, των μαρτυρίων και πώς απαντάμε στις δύσκολες ερωτήσεις τους; Ποια είναι η κατάλληλη ηλικία να μιλήσουμε στο παιδί για το Θεό;

Περιορισμός στην ηλικία για να μιλήσουμε στα παιδιά ή να τα εθίσουμε στη θεϊστική γλώσσα δεν υπάρχει. Από την ημέρα της γέννησής του το παιδί εκτίθεται στον κόσμο των ενηλίκων και των ανηλίκων. Συναναστρέφεται, δηλαδή, με ανθρώπους κάθε ηλικίας που ανήκουν στο περιβάλλον του και οι οποίοι είναι φορείς πεποιθήσεων και αντιλήψεων με ποικίλο περιεχόμενο (θρησκευτικό, πολιτικό, οικονομικό κλπ.). Μέσα από αυτή τη συναναστροφή το παιδί αρχίζει να αντλαμβάνεται τα προσφερόμενα πρότυπα των ενηλίκων και διαμορφώνει τον κόσμο που το περιβάλλει. Ταυτόχρονα το παιδί αρχίζει να οικειοποιείται το λεξιλόγιο και τις αντιδράσεις στις διάφορες συναισθηματικές προκλήσεις που δέχεται από τους ανθρώπους που το περιβάλλουν με λεκτικά ή με μη λεκτικά μέσα (χειρονομίες, μορφασμούς, στάση του σώματος κ.ά.). Με την έννοια αυτή δεν είναι λάθος να πούμε ότι κάθε ηλικία έχει το δικό της τρόπο για να ευαισθητοποιηθεί το παιδί στην έννοια και την αντίληψη για το Θεό. Ιδιαίτερα δε στη νηπιακή ηλικία η έννοια του Θεού αποτυπώνεται μέσω του βιώματος της αγάπης, της εμπιστοσύνης, της φροντίδας και της στοργής που οι γονείς του νηπίου και ιδιαίτερα η μητέρα του (ή το νόμιμο υποκατάστατό της σε περίπτωση που για διάφορους λόγους η φυσική παρουσία της μητέρας απουσιάζει) επιδεικνύουν και προσφέρουν σ' αυτό.

Με ποιο τρόπο μεταφέρουμε στο παιδί την έννοια του Θεού;

Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η όλη οικογενειακή ατμόσφαιρα σε θέματα έκφρασης θρησκευτικών πεποιθήσεων και αξιών αντανακλάται στην καθημερινή συμπεριφορά των ανθρώπων που συναναστρέφονται το παιδί. Αυτό σημαίνει ότι αν οι γονείς, και περισσότερο η μητέρα, δείχνουν σεβασμό σε θρησκευτικά θέματα και ιδιαίτερα το κοσμοείδωλο και η βιοθεωρία τους εμπνέεται από το σεβασμό και τη λελογιαμένη εξάρτηση από την ύψιστη οντολογική πραγματικότητα που ονομάζουμε Θεό, τότε είναι πολύ φυσικό το παιδί να δεχτεί το πρώτο και ουσιαστικό ερέθισμα για τη δημιουργία μιας θεικής αντίληψης για τη νοητική εικόνα του Θεού. Η εικόνα αυτή εμπλουτίζεται όχι με θεωρητικά μέσα ή τρόπους αλλά με καθημερινά βιώματα που εκφράζονται από τα εντεταλμένα για την ανατροφή του παιδιού πρόσωπα. Με άλλα λόγια, τα πρόσωπα αυτά ανάλογα με το βαθμό θρησκευτικότητάς τους και τη συμμετοχή τους στα δρώμενα της θρησκευτικής παράδοσης στην οποία

ανήκουν {τόσο στο επίπεδο της συμμετοχής στα λατρευτικά δρώμενα όσο και στην εφαρμογή των αξιών που πηγάζουν από τη διδασκαλία της θρησκευτικής τους παράδοσης} επιδρούν ως παραδειγματικές εμπειρίες στο παιδί. Το παιδί, δηλαδή, θα διαμορφώσει μια αντίληψη για το Θεό ως στοργικού ή τιμωρού πατέρα, φιλάνθρωπου ή μισάνθρωπου, παντοδύναμου ή αδύναμου κ.λπ. που εν πολλοίς θα είναι επηρεασμένη από όσα αυτό δέχεται και βιώνει ως καθημερινή εμπειρία της συμπεριφοράς των γονέων του πρώτιστα απέναντι σ' αυτό το ίδιο και δευτερευόντως απέναντι στα υπόλοιπα πρόσωπα με τα οποία οι γονείς του σχετίζονται και συναναστρέφονται.

Πώς απαντά ένας γονιός που είναι αλλόθρησκος ή άθεος σε σχετικές ερωτήσεις του παιδιού; Πώς χειριζόμαστε την κατάσταση όταν οι δυο γονείς προέρχονται από διαφορετικά θρησκευτικά, αντίθετα κατά μια έννοια, περιβάλλοντα [π.χ. μουσουλμάνος-χριστιανός];

Το θέμα των απαντήσεων σε ερωτήσεις θρησκευτικού χαρακτήρα των παιδιών από μέρους των γονέων που ανήκουν σε διαφορετικές θρησκευτικές παραδόσεις εξαρτάται από τον τρόπο που οι γονείς βιώνουν τη διαφορετικότητα αλλά και τα σημεία σύγκλισης και απόκλισης των θρησκευτικών παραδόσεων στις οποίες ο καθένας τους ανήκει. Με άλλα λόγια, αν οι γονείς έχουν νευαισθησία στη σαφή διάκριση και διατήρηση των ιδιαιτεροτήτων των θρησκευτικών τους παραδόσεων, τότε ασφαλώς αυτό θ' αντανακλάται και στον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν γενικότερα την ανοχή και το σεβασμό της άλλης άποψης. Με άλλα λόγια, το μορφωτικό επίπεδο των γονέων αποτελεί, νομίζω, καθοριστικό παράγοντα και κριτήριο του τρόπου με τον οποίο οι γονείς οφείλουν να υιοθετήσουν για να αντιμετωπίσουν τη θρησκευτική ανατροφή των παιδιών τους. Θα υιοθετήσουν, δηλαδή, γενικά κριτήρια που θα αναφέρονται στις κοινές αξίες που οι θρησκευτικές παραδόσεις έχουν μεταξύ τους (αγάπη, αλληλεγγύη, δικαιοσύνη, φιλανθρωπία κ.λπ) ή θα εστιάσουν το ενδιαφέρον τους σε διαχωριστικές συνιστώσες, όπως είναι λ.χ. ο δογματισμός, ο φονταμενταλισμός, η μισαλλοδοξία, η απαξιωση της διαφορετικότητας κ.λπ. Νομίζω, πάντως, ότι σε αυτές τις περιπτώσεις οφείλει να επικρατεί ο αλληλοσεβασμός τόσο των κοινών όσο και των διαφορετικών θρησκευτικών απόφεων που οι γονείς των μεικτών γάμων έχουν μεταξύ τους. Εξάλλου, σε τελευταία ανάλυση αυτή η πρακτική θα πρέπει να δοκιμάστηκε αρκούντιως όταν οι γονείς αυτοί έλαβαν την απόφαση να ζήσουν με τα δεσμά τους γάμου.

Πώς εξηγούμε και τι λέμε στα παιδιά για την Ανάσταση και τα μαρτύρια του Χριστού;

Ο καλύτερος τρόπος για να εισαγάγουμε τα παιδιά σε αυτά τα θέματα είναι η αφήγηση (με βάση καλές μεταφράσεις των σχετικών ευαγγελικών κειμένων ή καταξιωμένων λογοτεχνικών αποδόσεων). Η αφήγηση καλό θα είναι να συνδυάζεται με τη συμμετοχή των παιδιών στα αντίστοιχα λειτουργικά δρώμενα. Με άλλα λόγια, τόσο τα Πάθη όσο και η Ανάσταση του Χριστού αναπαριστώνται σε ετήσια βάση στην Ορθόδοξη Εκκλησία με σκοπό να διδαχθεί, μεταξύ άλλων, ο συμμετέχων και η συμμετέχουσα τη σωτηριώδη επέμβαση του Θεανθρώπου στα ανθρώπινα. Η επέμβαση αυτή δεν έγινε χωρίς τίμημα. Το τίμημα ήταν να αντιληφθεί ο άνθρωπος που ανήκει σ' αυτή τη θρησκευτική παράδοση ότι η σωτηρία του συνίσταται στη βίωση και κατανόηση της διδασκαλίας του Χριστού για αγάπη, αυταπάρνηση, προσφορά στο συνάνθρωπο κ.λπ. Οι αξίες αυτές πολύ λίγο έγιναν αντιληπτές από τους διώκτες του Χριστού με αποτέλεσμα να οδηγηθεί σε δίκη και καταδίκη. Μια τέτοια αφήγηση δε θα πρέπει να εστιάζεται υπερβολικά στα εξωτερικά στοιχεία του βασανισμού και της υπερφυσικής υπέρβασής τους. Εκείνο που έχει σημασία από θρησκευτική πλευρά είναι να τονιστεί ότι ο άνθρωπος που ακολουθεί το Χριστό δεν είναι μάνος στον αγώνα του για μια καλύτερη ζωή στην οποία θα επικρατεί περισσότερη δικαιοσύνη, αγάπη, αλληλεγγύη, σεβασμός του συνανθρώπου και της φύσης μέσα στην οποία ζει. Εκείνο που οπωσδήποτε έχει σημασία είναι να τονιστεί ότι σ' αυτή την προσπάθεια ο άνθρωπος, που είναι μέλος της χριστιανικής κοινότητας, έχει στήριγμα και παράδειγμα το Χριστό. Ο Χριστός υπέφερε μέχρι τέλους για να βοηθήσει τον άνθρωπο να διεκδικεί την αληθινή του ανθρώπινη υπόσταση στον κόσμο που ζει. Αυτό το μήνυμα αισιοδοξίας εκφράζεται στα εκκλησιαστικά

δρώμενα του Πάθους και της Ανάστασης του Χριστού και αυτό δε θα πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας ως παιδαγωγών.

Πώς χειριζόμαστε εφωτήσεις που αφορούν στην ύπαρξη του «κακού» (ως αντίθετο του «καλού» με τη θρησκευτική τους διάσταση);

Το καλό και το κακό είναι σχετικές έννοιες και ως τέτοιες θα πρέπει να τις διαχειριζόμαστε. Το παιδί αρχίζει να αντλαμβάνεται τις έννοιες αυτές με πολύ συγκεκριμένο τρόπο. Αυτό σημαίνει ότι πρώτιστα οι γονείς και γενικά το οικογενειακό περιβάλλον είναι εκείνο που καθορίζει τα κριτήρια του τι είναι καλό και τι κακό. Στο θρησκευτικό τους πλαίσιο οι έννοιες αυτές κατανοούνται και βιώνονται από το παιδί ανάλογα με τον τρόπο που οι γονείς και τα εντεταλμένα για την ανατροφή και την εκπαίδευση των παιδιών πρόσωπα συμπεριφέρονται ως εκφραστές των εννοιών αυτών σε συγκεκριμένες περιστάσεις της καθημερινής ζωής τους. Η συμπεριφορά των γονέων σε αυτές τις περιπτώσεις δεν αποκλείεται να είναι αποτέλεσμα, μεταξύ άλλων, θρησκευτικών πεποιθήσεων και αξιών που σχετίζονται με τη συγκεκριμένη θρησκευτική παράδοση που οι γονείς ανήκουν. Η αποφυγή και η συγκράτηση, λ.χ., της οργής του γονέα για ένα παράπτωμα του παιδιού, όταν ακολουθείται από εξήγηση, συμβουλή, διάλογο και κατά το δυνατόν ειρηνική επίλυση του προβλήματος, μπορεί να θεωρηθεί ότι ενσαρκώνει την έννοια του καλού και όχι του κακού (ως εκδίκηση, τιμωρία κλπ). Αργά ή γρήγορα και ανάλογα με τη συχνότητα και τη συνέπεια που οι γονείς ανταποκρίνονται σε αυτό το είδος συμπεριφοράς, θα οδηγήσει το παιδί να διακρίνει τα κριτήρια του καλού και του κακού σε απλές, καθημερινές εκδηλώσεις και συμπεριφορές της ζωής του. Οι επιλεγμένες αφηγήσεις, επίσης, θρησκευτικού περιεχομένου συμβάλλουν στη διαμόρφωση αντίληψης εκ μέρους του παιδιού για την έννοια του καλού και του κακού. Τέτοιες αφηγήσεις θα πρέπει να χρησιμοποιούνται με τρόπο, ώστε να αποφεύγεται η εξαγωγή βεβιασμένου ηθικού συμπεράσματος. Θα πρέπει, δηλαδή, η επεξεργασία της αφήγησης από μέρους των ενηλίκων να προσφέρει όλα τα περιθώρια στο παιδί να διαμορφώνει μόνο του την αντίληψη της έννοιας του καλού και του κακού. Με τον τρόπο αυτό εξασκείται σε ένα είδος κριτικής σκέψης που οπωσδήποτε θα το ωφελήσει στην αβίαστη επιλογή του καλού και την αποφυγή του κακού σε δεδομένες καταστάσεις της καθημερινότητάς του.

Πώς να μιλήσω στα παιδιά για τη Γέννηση του Χριστού;

Από το βιβλίο της αδελφής Μαγδαληνής
Συνομιλίες με παιδιά. Μεταδίδοντας την Πίστη,
Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας 2007, σ. 264-266

Η εικόνα δεν είναι απλώς μια αναμνηστική απεικόνιση † φέρνει σε άμεση επαφή αυτόν που τον τιμά με το πρόσωπο ή το γεγονός που απεικονίζει. Μπορούμε να δείξουμε στα παιδιά πώς να κοιτάζουν προσεκτικά τις εικόνες και πώς να προσεύχονται μπροστά σε αυτές. Η δύναμη της εικόνας που μεταδίδει ένα θείο γεγονός με οπτικά μέσα φανερώνεται συχνά ολοζώντανα στην περίπτωση των παιδιών. Βλέποντας μια εικόνα το παιδί μπορεί να συναντήσει τον Χριστό και τους αγίους ως ορατούς συγχρόνους του.

Οι εικόνες αποκαλύπτουν στα καθαρά μάτια τον Χριστό ως Θεάνθρωπο.

Παιδί(4 ετών): «Μου αρέσει η εικόνα του Θεού πάνω σε ένα γαϊδουράκι».

Και σε άλλη περίπτωση κάποιο άλλο παιδί (5 ετών): «Γιατί ο Θεός φοράει ένα κόκκινο και μπλε, πώς το λένε ...το ρούχο;»

Μερικές φορές τα παιδιά αναφέρονται στη βρεφική ηλικία του Χριστού: "τότε που ο Θεός ήταν μωρό". Μπορούμε να ενισχύσουμε την ιδέα της θεότητος του Χριστού λέγοντας για παράδειγμα: «Και

σκεφτείτε, εκείνο το μικρό μωρό είναι το ίδιο Πρόσωπο που έφτιαξε όλη τη γη και όλους τους γαλαξίες». Δεν πρέπει ποτέ να συγκατατεθούμε στην ιδέα ότι ο Χριστός είναι μόνο άνθρωπος. Το παιδί μπορεί φυσικά να επικεντρώσει την προσοχή του στην ανθρώπινη φύση Του, αλλά όχι αποκλειστικά. Δεν θα πρέπει ποτέ να σκεφτόμαστε ότι το παιδί είναι πολύ μικρό για να του μιλήσουμε για την θεότητα του Χριστού. Οι λιγότερο ανεπτυγμένες διάνοιες είναι συχνά λιγότερο αρτηριόσκληρωτικές και περισσότερο δεκτικές του όλου μυστηρίου του Χριστού.

Παιδί (κοιτάζοντας την εικόνα των Χριστουγέννων): «Πού είναι ο μπαμπάς του;»

Αδ. Μαγδ: «Ποιος;»

Παιδί: «Ο Ιωσήφ.»

Αδ. Μαγδ (δείχνοντας): «Είναι εκεί, αλλά δεν είναι ο πατέρας του Ιησού, παρά μόνο θετός του πατέρας. Η Μαρία είναι όμως πραγματική μητέρα Του' γι' αυτό φαίνεται μεγαλύτερη από τον Ιωσήφ στην εικόνα».

Στην ερώτηση «ποιος είναι ο Πατέρας Του;» απαντά κανείς σύμφωνα με τις γνώσεις που αναμένεται να έχει το παιδί για την ανθρώπινη αναπαραγωγή. Για τα μικρά παιδιά είναι αρκετό να γνωρίζουν ότι ο Θεός ήταν Πατέρας Του. Δεν πειράζει αν αυτό σημαίνει για αυτά ότι ο Θεός Πατέρας ήταν «αντί» (δηλαδή στον ρόλο) ενός γήινου πατέρα, έστω και αν αυτό δεν είναι θεολογικά τέλειο.

Αργότερα καταλαβαίνουν ότι ο Ιησούς ήταν «εξαιρετική περίπτωση που δεν είχε το ανάγκη κανενός γήινου πατέρα» και ακόμα γνωρίζουν την σημασία της λέξης «παρθένος».

Όταν κάποτε μιλούσαμε για την εικόνα της Γέννησης του Χριστού, ένα κορίτσι 10 ετών με ρώτησε αν ο Ιησούς ήταν νόθος. Ήταν μια καλή ευκαιρία να εξηγήσω ότι οι συνθήκες σύλληψης του Χριστού έδειχναν καθαρά την υπερφυσική πηγή της και να μιλήσω για το μυστήριο του γάμου. Δέχτηκα ότι ο Χριστός συνελήφθη εκτός γάμου και εξήγησα το γιατί, όμως δεν δέχτηκα ότι η Θεοτόκος μπορεί να μπει στην κατηγορία των "ανύπαντρων μητέρων", επειδή ο όρος αυτός συχνά προκαλεί συνειρμούς απρεπείς για τη Θεοτόκο. Μιλήσαμε επίσης για το νόημα του γάμου του Ιωσήφ με την Μαρία και την επίσημη καταγραφή του Ιησού ως υιού του Ιωσήφ. Ο Ιωσήφ στην εικόνα αποτέλεσε επίσης θέμα συζήτησης.

Αυτά τα συγκεκριμένα παιδιά δεν έδειχναν έλλειψη σεβασμού. Απλώς εκφράζονταν με ειλικρίνεια χρησιμοποιώντας μερικές φορές αγενείς εκφράσεις. Το λεξιλόγιό μου ήταν επηρεασμένο από την επιθυμία μου να δείξω με σαφήνεια ότι η αγιογραφική περιγραφή δεν είναι επιστημονικά αφελής. Ευτυχώς η εικόνα κράτησε όλη την συζήτηση σε ατμόσφαιρα πλήρους σεβασμού.

Πώς να μιλήσουμε στο παιδί μας για τη νηστεία;

Του π. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Όταν θέλουμε ως γονείς να μιλήσουμε στο παιδί μας για βασικές αρχές της παράδοσής μας, τις οποίες καλό είναι να εφαρμόσει στη ζωή του, πάντοτε πραβληματιζόμαστε. Μας φαβίζουν οι αντιδράσεις του, ιδίως όταν είναι στην εφηβεία, όπως επίσης και το γεγονός της πιθανής διπλοπρόσωπης συμπεριφοράς του, μπροστά μας να εφαρμόζει αυτό που λέμε, σε άλλα περιβάλλοντα να λειτουργεί διαφορετικά.

Η νηστεία αποτελεί βασικά στοιχεία του τράπου ζωής που προτείνει η Εκκλησία στον άνθρωπο. Η εκούσια αποχή από ορισμένα φαγητά την Τετάρτη και την Παρασκευή, τις Σαρακοστές και σε κάποιες εορτές, αποτελεί μορφή άσκησης, η οποία, χωρίς φαινομενικά να αλλάζει ιδιαίτερα τη ζωή του ανθρώπου, τον βοηθά να αθλείται πνευματικά, να κόβει το θέλημά του και να στερεί το «εγώ» του από ό,τι αυτό απολαμβάνει.

Για ένα σύγχρονο παιδί η νηστεία αποτελεί μια ακατανόητη κίνηση. Κι εμείς ως γονείς, αλλά και ολόκληρη η κοινωνία με τα πρότυπα που προβάλλει, έχουμε καθιερώσει στην πράξη την ελευθερία της απόλαυσης ως βασική στάση ζωής. Ποιο το νόημα του να στερείται το παιδί και ο νέος τροφών, που πολλοί θεωρούν και απαραίτητες για την ανάπτυξή του; Μάλιστα, κάποιοι θα σπεύσουν να πούνε ότι «τα εξερχόμενα βλάπτουν και όχι τα εισερχόμενα».

Έχει αξία να μιλήσουμε για τη νηστεία στη ζωή μας νηστεύοντας εμείς οι ίδιοι. Στην απορία του παιδιού μας, θα εξηγήσουμε την εντολή του Χριστού, η εφαρμογή της οποίας δεν είναι στέρηση της ελευθερίας, αλλά κίνηση αγάπης του παιδιού προς τον Πατέρα.

Εξηγούμε στα παιδιά μας την αξία και των νηστίσιμων φαγητών, τα οποία εν αφθονία τα βρίσκουμε σήμερα, ακόμα και στα ταχυφαγεία. Είναι άλλωστε τέτοια η ποικιλία τροφών που ο κόσμος μας διαθέτει, ώστε υπάρχει η δυνατότητα πολλών επιλογών.

Στα μεγαλύτερα παιδιά μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το παράδειγμα του αθλητή, ο οποίος για να πετύχει στην σταδιοδρομία του στερείται ορισμένων τροφών και απολαύσεων. Διδάσκουμε έτσι στο παιδί μας, ότι αν δεν χάσει κανείς, δεν κερδίζει και ότι αν δεν θυσιάσει, δεν μπορεί να οδηγήσει τον εαυτό του στο να ανέχεται την μη ικανοποίηση των επιθυμιών του από τον συνάνθρωπό του. Έτσι, μιλούμε και για το πνευματικό νόημα της νηστείας, που αποτελεί μέσο για τον περιορισμό των παθών και των αδυναμιών μας. Αν δεν περιορίσουμε το σώμα μας, δεν είναι εύκολο να παλέψουμε με τις αδυναμίες της ψυχής.

Στον έφηβο, πάντως, προτείνουμε και δεν επιβάλλουμε. Στο σπίτι μας βέβαια ακολουθούμε το πρόγραμμα της νηστείας. Αυτό είναι ο κανόνας. Δεν ζητούμε όμως από τον έφηβο να τηρήσει τη νηστεία και έξι από αυτό. Το αφήνουμε στην διακριτική του ευχέρεια, γιατί η εφηβεία δεν θέλει απαγορεύσεις, αλλά ενθάρρυνση για προσωπικές αποφάσεις.

Πάνω απ" όλα, βοηθούμε τα παιδιά μας να κατανοήσουν τις αρχές που θέλουμε να τους διδάξουμε. Η τελική επιλογή τρόπου ζωής δεν είναι κατόρθωμα δικό μας, αλλά δώρο του Θεού στη ζωή των παιδιών μας. Εμείς προτείνουμε και δείχνουμε δρόμους. Ο Θεός θα είναι τελικά που θα βοηθήσει αυτοί να καρποφορήσουν και όσο τα παιδιά είναι κοντά μας, αλλά και στο μέλλον.

Αυτό άλλωστε είναι και το τελικό νόημα της άσκησης και του πνευματικού αγώνα. Να καλλιεργηθεί σε όλους μας η εμπιστοσύνη στο Θέλημα του Θεού και η αγάπη προς Αυτόν. Άλλιώς, απλώς λειτουργούμε με κριτήρια ηθικιστικά, που δεν έχουν καμία σχέση μ" αυτό που θέλουμε να περάσουμε στα παιδιά μας: την ορθόδοξη παράδοση και τις αρχές της.

Άγιος Πορφύριος Κατεοκαλυψίτης

Άγιος Πορφύριος Κατεοκαλυψίτης

Άγιος Πορφύριος Κατεοκαλυψίτης

Απλές ιδέες για τη λειτουργική αγωγή των νηπίων

1. Μαθαίνουμε να λέμε όλοι μαζί, όρθιοι, μπροστά στο εικονοστάσι της συντροφιάς μας ή μπροστά στο τέμπλο του Ναού μας την προσευχή πριν και μετά τη συνάντηση!
2. Μαθαίνουμε να κάνουμε σωστά το σημείο του Σταυρού! (Το υπενθυμίζουμε συχνά!)
3. Φτιάχνουμε το εικονοστάσι της συντροφιάς μας με τις εικόνες των παιδιών σε έναν τοίχο της αίθουσάς μας.
4. Μαθαίνουμε και ψέλνουμε όλοι μαζί το «Πλούσιοι επτώχευσαν...» πριν πάρουμε το κέρασμά μας!
5. Θυμόμαστε την Ιστορία (Μτθ. 14,13-23) του πολλαπλασιασμού των πέντε ἀρτων!
6. Φτιάχνουμε κόλυβα για κάποιον Άγιο που γιορτάζει!
7. Γράφουμε σε χαρτάκια τα ονόματα των αγαπημένων μας προσώπων, ζωντανών ή κεκοιμημένων, και τα δίνουμε στον Ιερέα να τα μνημονεύσει στο Σαρανταλείουργο ή «Σαραντάρι».
8. Ανάβουμε το θυμιατό!
9. Γράφουμε όλοι μαζί μια προσευχή! Όταν θα κάνουμε την προσευχή μας, στη συνέχεια, για το τέλος της συνάντησης, τη λέμε και αυτήν!
10. Παρακαλούμε τον Ιερέα να φορέσει μπροστά στα παιδιά τα ἀμφιά του!
11. Δείχνουμε στα παιδιά το κομποσχοίνι και τους εξηγούμε ότι σε κάθε κόμπο λέμε μια μικρή προσευχή! Αν μπορούμε, χαρίζουμε από ένα μικρό κομποσχοίνι στα παιδιά!
12. Προσκυνάμε και παρατηρούμε καλά την εικόνα της Γέννησης του Χριστού ή άλλης Δεσποτικής εορτής! Αναγνωρίζουμε τα πρόσωπα που εικονίζονται σ' αυτήν!
- Μπροστά της κάνουμε την προσευχή μας για τη λήξη της συνάντησης!
13. Βλέπουμε ένα βίντεο από χειροτονία!
14. Ανάβουμε το καντήλι!
15. Παρακαλούμε τον Ιερέα να μας δείξει το αρωματοδοχείο του Επιταφίου και να μας μάθει το «Έρραναν τον τάφον...» Ρίχνουν λίγο ἀρωμα με τη σειρά όλα τα παιδιά!
16. Καθαρίζουμε με ἀρωμα τις εικόνες του ναού.
17. Παρακαλούμε τον Ιερέα να μας δείξει το «μάκτρο» (το κόκκινο μαντήλι για τη Θεία Κοινωνία) και μαθαίνουμε να το χρησιμοποιούμε σωστά.
18. Μαθαίνουμε να ψέλνουμε το μεγαλυνάριο ή το Απολυτίκιο (αν είναι εύκολο) του Αγίου της Ενορίας μας!
19. Εξηγούμε στα παιδιά τι είναι η «Παράκληση» προς την Παναγία μας και ψέλνουμε ή ακούμε όλοι μαζί 2-3 ύμνους από την Παράκληση! Εξηγούμε ότι στην κυριολεξία «παράκληση» σημαίνει «παρηγοριά».

20. Εξηγούμε στα παιδιά τι είναι το **αγίασμα** (ευλογημένο νερό που βγαίνει από κάποια πηγή σε κάποιο ιερό προσκύνημα). Πίνουμε λίγο αγίασμα! (Σε αντίθεση με τον Αγίασμό, ο οποίος ευλογείται με αγιαστική πράξη της Εκκλησίας μας, το αγίασμα μπορούμε να το πιούμε και φαγωμένο!) Λέμε δυο λόγια στα παιδιά για το «αγίασμα των Αγίων Πατέρων» που βγαίνει από τον τάφο ενός Αγίου που ασκήτεψε σε μια σπηλιά, στην Ιερά Μονή των Αγίων Πατέρων στον Αλέξανδρο.

21. Ανοίγουμε όλοι μαζί την **Καινή Διαθήκη** και βλέπουμε ότι αποτελείται από πολλά (27) βιβλία: τα 4 Ευαγγέλια, τις Πράξεις των Αποστόλων, τις Επιστολές, την Αποκάλυψη του Ιωάννη!

22. Δείχνουμε στα παιδιά το «Τριώδιο», το λειτουργικό βιβλίο της Εκκλησίας μας και το ανοίγουμε μπροστά τους! Εξηγούμε ότι από την κίνηση αυτή βγαίνει η φράση «**άνοιξε το Τριώδιο**», που σημαίνει ότι μέχρι το Πάσχα οι Φάλτες θα ψέλνουν στην εκκλησία από αυτό το βιβλίο.

23. Παρακαλούμε τον Ιερέα να προσκυνήσουμε τεμάχιο ιερού λειψάνου κάποιου Αγίου! Αν δεν υπάρχει στο ναό μας, είναι μια καλή ευκαιρία να πάμε να προσκυνήσουμε σε κάποια κοντινή Ενορία!

24. Προσκαλούμε τα παιδιά και τους γονείς να έρθουν την Κυριακή της Ορθοδοξίας στην εκκλησία με μια μικρή εικόνα ο καθένας, για να συμμετάσχουν όλοι στη λιτανεία των εικόνων. Τους προσκαλούμε και στην εκδήλωση – αφιέρωμα (αν γίνει) στην Εξωτερική Ιεραποστολή. Κάνουμε την προσευχή για το τέλος της συνάντησης με μια εικονίτσα στο χέρι!

25. Εξηγούμε στα παιδιά ότι όλη τη Μεγάλη Σαρακοστή κάθε Παρασκευή Φάλλεται στους ναούς μας η ακολουθία των Χαιρετισμών της Παναγίας και την ιστορία της. Παρακαλούμε τον Ιερέα να φάλλουμε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας μας μια σύντομη ακολουθία των Χαιρετισμών με τη συμμετοχή των παιδιών (Ευλογητός ο Θεός... Τρισάγιο. Παναγία Τριάς. Πάτερ ήμών. 2-3 ύμνους από τον κανόνα του Ακαθίστου. Τη υπερμάχω. 2 οίκους. Τη υπερμάχω. Μικρή δέηση με ονομαστική αναφορά των παιδιών. Απόλυση. Δι' ευχών). Προηγουμένως έχουμε ανάψει τα καντήλια, το θυμιατό και τα κεριά της εικόνας, έχουμε προσφέρει λουλούδια στην εικόνα της Παναγίας μας και κρατούν κεριά όλα τα παιδιά.

26. Προσκυνάμε τον Τίμιο Σταυρό που βρίσκεται στη μέση του Ναού για τη Σταυροπροσκύνηση!

27. Στην προσευχή μας για τη λήξη της συνάντησης λέμε σε νεοελληνική απόδοση την ευχή του Αγίου Εφραίμ του Σύρου μαζί με τα παιδιά και δείχνουμε πώς να κάνουμε τις μικρές (όχι στρωτές!) μετάνοιες!

28. Μπαίνουμε στην εκκλησία και, αφού προσκυνήσουμε, προσπαθούμε να ανακαλύψουμε τις εικόνες ή τα σύμβολα των τεσσάρων Ευαγγελιστών μέσα στο ναό.

29. Παρακαλούμε τον Ιερέα να δείξει στα παιδιά το Ιερό Ευαγγέλιο και πώς το κρατάει, αλλά και να το ανοίξει μπροστά τους, να δουν πώς είναι χωρισμένες οι περικοπές και τις εικόνες των Αγίων Ευαγγελιστών.

30. (Ζυμώνουμε και) Πηγαίνουμε πρόσφορο στην εκκλησία μαζί με κρασί και τα ανόματά μας για να μνημονευθούν στη Θεία Λειτουργία!

31. Κάνουμε την αναστάσιμη προσευχή μπροστά στην εικόνα της Ανάστασης! Αναγνωρίζουμε τα πρόσωπα στην εικόνα!

32. Φέρνουμε τις λαμπάδες μας και τις ανάβουμε στη διάρκεια της προσευχής μας!

33. Ακούμε ή (και) ψέλνουμε όλοι μαζί το «Δεύτε λάβετε φως!»

34. Μαζί με τον ιερέα κάνουμε στον ενοριακό μας ναό μια μικρή δέηση υπέρ υγείας των παιδιών (ονομαστικά) και των οικογενειών τους!

Πηγή:

Κέντρο Νεότητας Ι. Μ. Λευκάδος και Ιθάκης,
Κατηχητικό Παιχνίδι. Συναντήσεις παιδιών προσχολικής και πρώτης σχολικής ηλικίας.

Βοηθητικό υλικό για τον Κατηχητή, τόμος Β' (κατηχητικό έτος 2012 – 2013),
Λευκάδα 2012.

Απλοί εκκλησιαστικοί ύμνοι που μπορούμε να φάλουμε με τα νήπια

Ηχος πλ. α' - «Αγιορείτικο»

Κύριε, ελέησον! Κύριε, ελέησον! Κύριε, ελέησον!
...και σε ξένες γλώσσες!

Σλαβικά -Ρωσικά: Γκόσποντι, πομίλου!
Αραβικά: Γιάρα, μπούρχαμ!
Μαλαγκάσι: Τουπκουμάμι ντράφου!

Το μεγαλυνάριο του Αγίου της Ενορίας μας

Χαίροις ο χριστώνυμος ο λαός
της νήσου Λευκάδος,
ασπαζόμενος ευλαβώς
την Θείαν Εικόνα
της Πεφανερωμένης.
Αεί γαρ διασώζει ημάς η άχραντος.

Απόστολε Άγιε (και Ευαγγελιστά)
πρέσβευε τω ελεήμονι Θεώ,
ίνα πταισμάτων ἀφεσιν
παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ημῶν.

Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν,
οι δε εκζητούντες τον Κύριον
οὐκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού.

Χριστός γεννάται, δοξάσατε.
Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε.
Χριστός επί γης, υψώθητε.
Άσατε τω Κυρίω πάσα η γη
και εν ευφροσύνῃ
ανυμνήσατε λαοί,
ότι δεδόξασται.

Η γέννησίς σου, Χριστέ ο Θεός ημών,
ανέτειλε τω κάσμω τα φως το της γνώσεως.
Εν αυτή γαρ οι τοις άστροις λατρεύοντες
υπό αστέρος εδιδάσκοντο
Σε προσκυνείν, τον Ἡλιον της Δικαιοσύνης,
και Σε γινώσκειν εξ Ὑψους Ανατολήν.
Κύριε, δόξα Σοι.

Άγιοι Μάρτυρες,
οι καλώς αθλήσαντες
και στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε προς Κύριον
ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Έρραναν τον Τάφον
αι Μυροφόροι μύρα
λίαν πρωί ελθούσαι.

Θεοτόκε η ελπίς
πάντων των Χριστιανών,
σκέπε, φρούρει, φύλαττε
τους ελπίζοντας εις Σε.

Τη υπερμάχω στρατηγώ τα νικητήρια,
Ως λυτρωθείσα των δεινών ευχαριστήρια,
Αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτάκε.
Αλλ' ως έχουσα το κράτος απροσμάχητον,
Εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον.
Ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη Ανύμφευτε.

Την τιμιωτέραν των Χερουβείμ
και ενδοξοτέραν ασυγκρίτως των Σεραφείμ,
την αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν,
την όντως Θεοτόκον,
σε μεγαλύνομεν.

Άγιοι Ανάργυροι και Θαυματουργοί,
επισκέψασθε τας ασθενείας ημών,
διωρεάν ελάβετε,
δωρεάν δότε ημίν.

Σώσον, Κύριε, τον λαόν σου
και ευλόγησον την κληρονομίαν σου,
νίκας τοις βασιλεύσι
κατά βαρβάρων δωρούμενος
και το σον φυλάττων
διά του Σταυρού σου πολίτευμα.

Τον Σταυρόν σου προσκυνούμεν, Δέσποτα,
και την Αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Ο ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Άγιος ο Θεός, άγιος ισχυρός, άγιος αθάνατος, ελέησον ημάς. (3)
*Δόξα Πατρί και Υἱῷ και Αγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ αεί καὶ εἰς τοὺς αἰώνας τῶν
αἰώνων. Αμήν.*

Άγιος αθάνατος, ελέησον ημάς.

Άγιος ο Θεός, άγιος ισχυρός, άγιος αθάνατος, ελέησον ημάς.

Πατέρα, Υἱόν και Άγιον Πνεύμα,
Τριάδα ομοούσιον και αχώριστον.

Σε υμνούμεν,
σε ευλογούμεν,
σοι ευχαριστούμεν, Κύριε,
και δεόμεθά σου,
ο Θεός ημών.

Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον
από του νυν και έως του αιώνος.

Κύριε των Δυνάμεων,
μεθ' ημών γενού.
Άλλον γαρ εκτός σου βοηθόν
εν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν.
Κύριε των Δυνάμεων,
ελέησον ημάς.

Αι γενεαὶ πάσαι,
ύμνον τη Ταφή σου
προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Ἐρραναν τὸν Τάφον
αἱ Μυροφόροι μύρα
λίαν πρωὶ ελθούσαι.

Ω! γλυκύ μου ἑαρ,
γλυκύτατόν μου Τέκνον,
πού ἐδυ σου το κάλλος;

Χριστός ανέστη εκ νεκρών
Θανάτῳ θάνατον πατήσας
και τοις εν τοις μνήμασι
ζωήν χαρισάμενος.

Δεύτε λάβετε φως
εκ του ανεσπέρου φωτός
και δοξάσατε Χριστόν,
τον αναστάντα εκ νεκρών.

Ευλογητός ει Χριστέ ο Θεός ημών,
ο πανσόφους
τους αλιείς αναδείξας,
καταπέμψας αυτοίς το Πνεύμα το Άγιον,
και δι' αυτών την Οικουμένην σαγηνεύσας.
Φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Δυο ιδέες για τις λέξεις - κλειδιά

Καλό θα είναι να αξιοποιήσουμε τις λέξεις - κλειδιά κάθε συνάντησης.

Πρώτα - πρώτα, επιμένοντας στις βασικές αυτές έννοιες κατά την αφήγησή μας, με τις ερωτήσεις, περιστρέφοντας τη συζήτηση και τις δραστηριότητές μας γύρω από αυτές. Επειτα με κάποιες ευρηματικές δραστηριότητες, όπως οι παρακάτω:

1. Το γραμματοκιβώτιό μας

Ντύνουμε με κίτρινο βελούτε χαρτί ένα κουτί από παπούάια, κόβουμε τα αναγκαία ανοιγμάτα, ώστε να μοιάζει με γραμματοκιβώτιο και το στερεώνουμε σε μια γωνιά της αιθουσάς μας.

Πριν από κάθε συνάντηση, έχουμε γράψει σε χαρτονάκια τις λέξεις - κλειδιά ή άλλες λέξεις σχετικές με το θέμα, τις κλείνουμε σε φάκελο και τον ρίχνουμε στο «γραμματοκιβώτιό» μας πριν έρθουν τα παιδιά.

Απ' έξω μποραύμε να κολλήσουμε ένα γραμματόσημο, το οποίο θα έχουμε φτιάξει οι ίδιοι (το τυπώνουμε σε αυτοκόλλητο ή απλό χαρτί που θα κολλήσουμε με κόλλα και το κόβουμε) με την εικόνα του Αγίου ή κάτι σχετικό με την ιστορία που θα γνωρίσουμε στη συνάντησή μας. Όταν μιλήσουμε στα παιδιά για τον Άγιο αυτόν, ζητάμε από ένα (διαφορετικό κάθε φορά) να ανοίξει το γραμματοκιβώτιο, για να δούμε τι μηνύματα μας «στέλνει» ο Άγιος με τη ζωή του.

2. «Είμαι ο Αλέξης και τρώω μόνο λέξεις!»

Σε ένα μεγάλο χαρτόνι κάνουν τοποθετούμε στη σειρά τις κάρτες με τα γράμματα της Αλφαβήτας! Τα κολλάμε στις τρεις πλευρές, αφήνοντας την πάνω πλευρά χωρίς κόλλα έτσι, ώστε να σχηματιστεί μία τσέπη!

Σε κάθε μάθημα παίζουμε με τα παιδιά, ταιζόντας τον Αλέξη με τις λέξεις που έχουμε γράψει από πριν σε μακρόστενες λωρίδες χαρτιού (για να χωράνε στις τσεπούλες) και οι οποίες σχετίζονται με το μάθημα! Μπορούν να είναι τα καρτελάκια που βρήκαμε προηγουμένως στο γραμματοκιβώτιο.

Κάθε παιδί σηκώνεται και βάζει την κάθε λέξη στο αντίστοιχο γράμμα της αλφαριθμητικής απ' το οποίο αρχίζει! Είναι μία ευκαιρία για να κάνουμε μία γρήγορη επανάληψη του γνωστικού μέρους της συνάντησης και να μείνουν στα παιδιά κάποιες βασικές πληροφορίες!

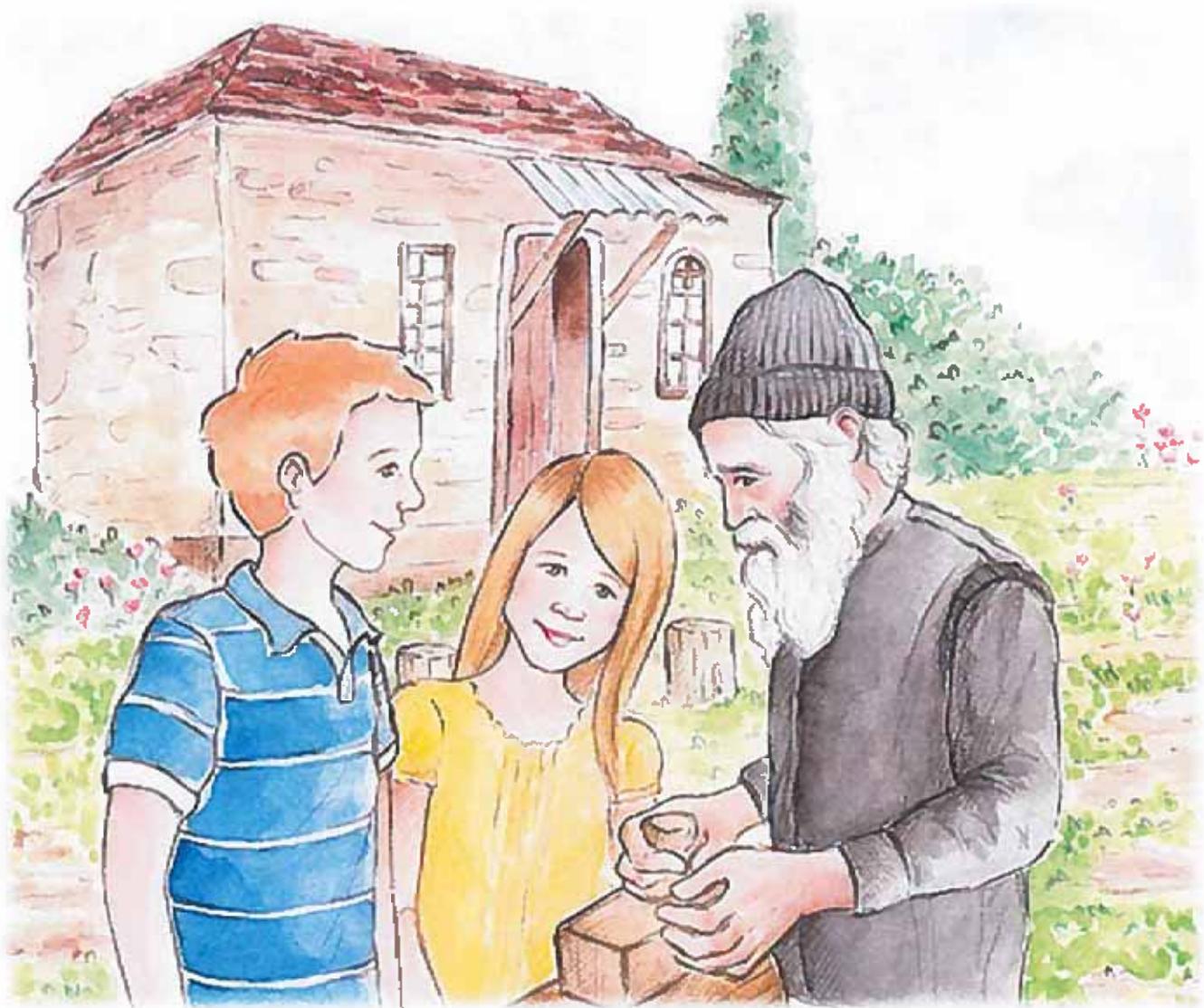
ΙΕΡΑ ΙΝΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ & ΙΘΑΚΗΣ
KENTR^{ΙΩΑΝΝΙ} NEOTHTAS

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΕΤΟΣ 2015 – 2016

ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΙΩΝ ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗΣ & ΠΡΩΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

ΜΗΝΑΣ	ΗΜΕΡ/ΝΙΑ	ΘΕΜΑΤΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΝ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	10-11/10/2015	Ο Θεός βάζει τον άνθρωπο να ζήσει σαν βασιλιάς στον Κήπο που δημιούργησε
	17-18/10/2015	Ο Ιησούς δωδεκαετής στο Ναό κι εμείς στο ναό της Ενορίας μας
	24-25/10/2015	Ο Άγιος Δημήτριος, ο προστάτης Άγιος της Θεσσαλονίκης – Η πολιούχος μας
	31-1/10/2015	Οι άνθρωποι που ξέχνουν το Θεό, μαλώνουν και πολεμούν – Η 28 ^η Οκτωβρίου
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	7-8/11/2015	Οι Άγγελοι και ο φύλακας Άγγελός μου
	14-15/11/2015	Ο Ιωσήφ και τ' αδέρφια του – Έγώ και τα δικά μου αδέρφια
	21-22/11/2015	Τα Εισόδια της Παναγίας στα Άγια των Αγίων – Το Ιερό Βήμα του Ενοριακού μας νασού
	28-29/11/2015	Ο Θεός μιλάει στο Μωυσή και ο Μωυσής στο Θεό – Η προσευχή
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ	5-6/12/2015	Ο Άγιος που προστατεύει τους ναυτικούς: ο Άγιος Νικόλαος
	12-13/12/2015	Ο ταπεινός βοσκός κι ο υπερήφανος γίγαντας
	19-20/12/2015	Η Γέννηση του Χριστού μας
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ	9-10/1/2016	Η Βάπτιση του Χριστού μας
	16-17/1/2016	Ο Άγιος Βασίλειος κι η «Βασιλόπιτα»
	23-24/1/2016	Ένας Άγιος στις βουνοκορφές: ο Προφήτης Ηλίας
	30-31/1/2016	Οι τρεις προστάτες των μαθητών: οι Άγιοι Τρεις Ιεράρχες
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	6-7/2/2016	Ο Προφήτης που δεν ήθελε ν' ακούσει το Θεό: ο Προφήτης Ιωνάς
	13-14/2/2016	Πώς χόρτασαν 5.000 άνθρωποι – Το πρόσφορο
	20-21/2/2016	Ένας Άγιος σε βαθιά γεράματα: ο Άγιος Χαράλαμπος
	27-28/2/2016	Ο Άσωτος Γιας επιστρέφει στο σπλαγχνικό Πατέρα του!
ΜΑΡΤΙΟΣ	5-6/3/2016	Πώς δειχνουμε την Αγάπη μας: ο Καλός Σαμαρείτης κι η Αγία Φιλοθέη η Αθηναϊά
	12-13/3/2016	Η «Κυρα - Σαρακοστή» έρχεται!
	19-20/3/2016	Η Αγία Θεοδώρα η Αυγούστα και οι εικόνες
	26-27/3/2016	Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου και η Ελευθερία της Πατρίδας μας
ΑΠΡΙΛΙΣ	2-3/4/2016	Οι Άγιοι Κωνσταντίνος και Ελένη βρίσκουν τον Τίμιο Σταυρό
	9-10/4/2016	Ο Σαούλ που έγινε Παύλος
	16-17/4/2016	Ο Δίκαιος Ιώβ που υπέφερε πολύ
	23-24/4/2016	Η Μεγάλη Εβδομάδα: Τα Πάθη και η Ανάσταση του Χριστού μας
ΜΑΐΟΣ	14-15/5/2016	Ο Χριστός μας ανασταίνει την κόρη του Ιαείρου
	21-22/5/2016	Ο Χριστός μας θεραπεύει έναν παράλυτο
	28-29/5/2016	Ο γεωργός και ο θησαυρός του

Κατηχητικό Υλικό ανά Συνάντηση

○

○

Ο Θεός βάζει τον άνθρωπο να ζήσει σαν βασιλιάς στον Κήπο που δημιούργησε

Βασικές ιδέες:

- Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο από αγάπη. Έφτιαξε το φως, τον ουρανό και τη γη, τη θάλασσα και τα ποτάμια, τα φυτά και τα ζώα και τελευταίον απ' όλα, τον άνθρωπο: έναν άντρα (τον Αδάμ) και μια γυναίκα (την Εύα).
- Τους έβαλε να κατοικήσουν σε ένα πανέμορφο περιβόλι που έφτιαξε γι' αυτούς, τον Παράδεισο, σαν βασιλιάδες: να χαίρονται με ό,τι υπάρχει εκεί, να τα προσέχουν και να τα φροντίζουν. Γι' αυτό έπει στον άνθρωπο να ζήσει δώσει και ονόματα στα ζώα, όπως έκαναν οι βασιλιάδες.
- Κι εμείς χαιρόμαστε τα φυτά, τα ζώα και όλα τα δημιουργήματα του Θεού. Πρέπει όμως να τα προσέχουμε και να τα φροντίζουμε!

Λέξεις - κλειδιά:

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΘΕΟΣ

ΑΝΩΡΩΠΟΣ

ΑΝΤΡΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

ΟΥΡΑΝΟΣ

ΓΗ

ΖΩΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΨΑΡΙΑ

ΠΟΥΛΙΑ

ΟΝΟΜΑΤΑ

Ελάτε να συζητήσουμε...

Η Δημιουργία του κόσμου

Πρώτη ημέρα

Στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τον ουρανό και τη γη. Η γη ήταν χωρίς μορφή και έρημη και παντού βασίλευε ποκυνό σκοτάδι, τα κύειμα του Θεού περιφερόταν επάνω πάνω επιφάνειας των μάστων.

Και είπε ο Θεός: «Να γίνεται φως». Και έγινε φως. Και είδε ο Θεός ότι το φως ήταν καλό. Και χώρισε το φως από το σκοτάδι, και κάλεσε το φως ημέρα και το σκοτάδι νύχτα. Και έγινε βράδυ και έγινε πρωΐ πρώτη ημέρα.

Δεύτερη ημέρα

Και είπε ο Θεός: «Να γίνεται το στερέωμα ανάμεσα στα νερά και ας διαχωρίζεται τα νερά από τα νερά». Και έκαψε ο Θεός το στερέωμα και ξεχώρισε τα νερά που ήταν κάτω από το στερέωμα από εκείνα που ήταν επάνω από το στερέωμα. Και έγινε έτοι. Ο Θεός κάλεσε το στερέωμα Ουρανό. Και έγινε βράδυ και έγινε πρωΐ δεύτερη ημέρα.

Τρίτη ημέρα

Και είπε ο Θεός: «Να συγκεντρωθούν τα νερά που βρίσκονται κάτω από τον ουρανό σ'ένα μέρας και να φανεί η ήπειρος». Και έγινε έτοι. Ο Θεός ονόμασε την ήπειρο Γη και τα συγκεντρωμένα νερά Θάλασσα. Και είδε ο Θεός ότι αυτό ήταν καλό.

Τότε είπε ο Θεός: «Να βλαστήσουν οι γη χλωρό χορτάρι, που να παρέγει σπόρων, και δέντρο που να δίνει καρπού, σύμφωνα με το είδος του». Και έγινε έτοι. Και είδε ο Θεός ότι αυτό ήταν καλό. Και έγινε βράδυ και έγινε πρωΐ τρίτη ημέρα.

Τέταρτη ημέρα

Και είπε ο Θεός: «Να γίνουν φωιτήρες στον ουρανό (δηλαδή ο ήλιος, το φεγγάρι και τα αστέρια), για να διαχωρίζουν την ημέρα από τη νύχτα και ας βρίσκονται στα φωτιέρες στον ουρανό, για να φωτίζουν τη γη». Και έκαψε ο Θεός τα δυο μεγάλα αστέρια, το μεγαλύτερο, για να εξαισιάζει την ημέρα, και το μικρότερο, για να εξαισιάζει τη νύχτα.

Μετά έκαψε τ' άλλα αστέρια. Και είδε ο Θεός ότι αυτό ήταν καλό. Και έγινε βράδυ και έγινε πρωΐ τέταρτη ημέρα.

Πέμπτη ημέρα

Και είπε ο Θεός: «Να γεννήσουν το νερό σύβοτα φάρια στην θάλασσα και ποταλά, λημανίες στανταλών». Και έκαψε ο Θεός τα μεγάλα κήπη και κάθε λιγής φάρια, που γεννήσουν τα νερά, και τα ποταλά των ψαρων. Και είδε ο Θεός ότι αυτή η θάλασσα ήταν καλό. Τότε ο Θεός τη συλλέγησε και τους είπε: «Να εξαγούσεις και να πληθυνθείς και τα ψάρια με γοριστικά της, θάλασσες και τα πικάντια σε πλημμύρες πάνω στη γη». Και έγινε βράδυ και έγινε πρωΐ πέμπτη ημέρα.

Έκτη ημέρα

Και είπε ο Θεός: «Να γεννήσουν η γη διάφορα τιδή χώμα, κτήνη και ορετική». Και έγινε έτοι. Και έκαψε ο Θεός τα διάφορα τιδή χώμα της γης, τα κτήνη και τα ορετικά. Και είδε ο Θεός ότι αυτό ήταν καλό.

Τότε είπε ο Θεός: «Να κάνουμε τύρο τον ανθρακό -εκείνους και ομοίωσιν ημών» και ας εξισιάσεις τα ψάρια της θάλασσας και τα πικάντια του ουρανού και τα ζώα όλης της γης».

Και έκαψε ο Θεός τον ανθρακό άμμο με τους ευκάλιπτους λεγάντας: «Να αιχματίσουμε την γη και να την κινηθείστες και να εξουσιάσετε τα ψάρια της θάλασσας και τα πετηνά τ' υπαρκού και κάθι σιδύοις χών σου υπάρχει στη γη». Ήστε ακόμη ο Θεός σ' αυτούς: «Να σας έδωσα κάθε είδους χορτάρι, που κάνει απόρρητο, και κάθε είδους δέντρα, που κάνει καρπούς». Όλα αυτά θύμιανε η τροφή σας. Σε όλα τα ζώα της γης και τα πικάντια των υπαρκού και τα ορετικά και σ' όλα τα πλάσματα της γης έδωσα χλωρό χορτάρι, για τα τρέφονται μ' υπότιμο. Και έγινε έτοι.

Και είδε ο Θεός ότι όλα όπου έκαψε ήταν κάθι σολο καλό. Και έγινε βράδυ και έγινε πρωΐ τέτη ημέρα.

Εβδομή ημέρα

Την έβδομη ημέρα σίγουρα τελειώσατε όλου τη έργη του Θεού. Την ημέρα αυτή ο Θεός αναπαύεται. Και ο Θεός αιλάγησε την έβδομη ημέρα και ώρις να σινάι αγιά η ημέρα αυτή γιατί αυτήν την ημέρα ο Θεός αναπαύεται από τα έργα και δημιουργεῖς.

Σπαζοκεφαλιά

Ένωση τις λέξεις που ταιριάζουν μεταξύ τους σύμφωνα με δύο συγχρόνια.

ήλιος

αστέρια

δέντρο

θάλασσα

ουρανός

γυναίκα

ψάρι

φεγγάρι

άντρας

καρπός

πρωΐ

βράδυ

Στο Δημιουργό

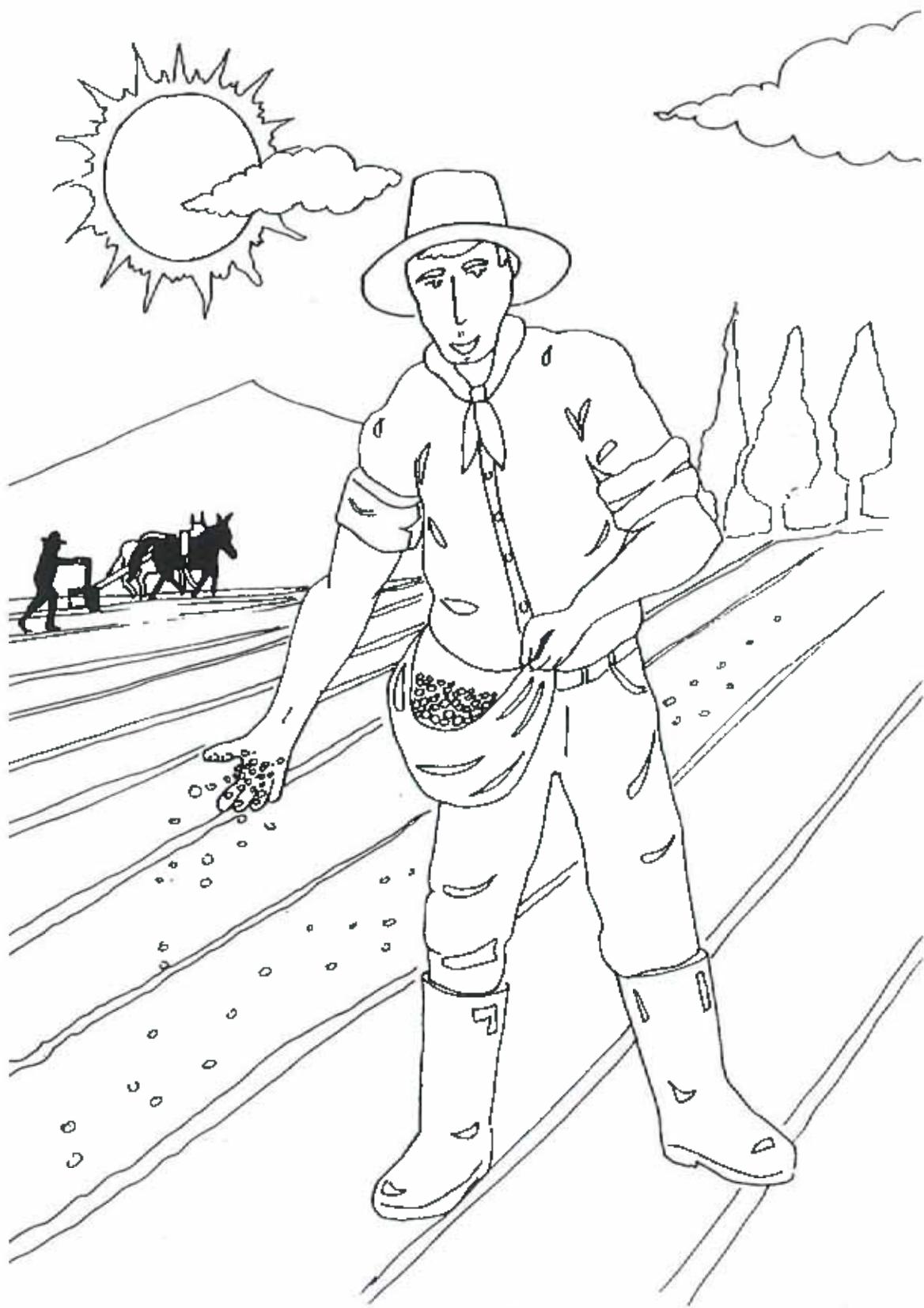
Όπου κι αν στρέψω τη ματιά μου
παντού εσένα Θεέ θα δω,
και με το νου και την καρδιά μου
στέκομαι κι όλο σ' ανυμνώ.

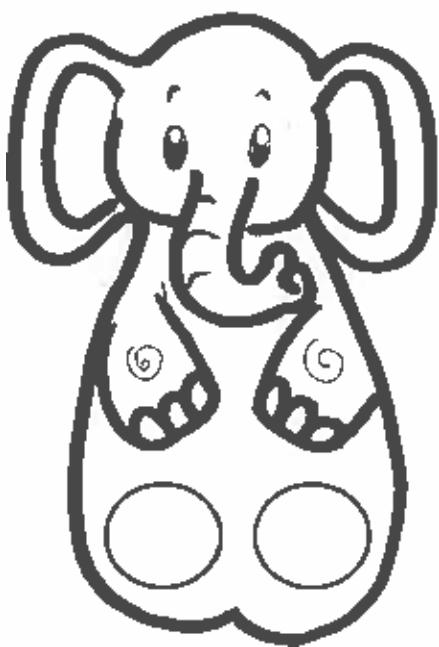
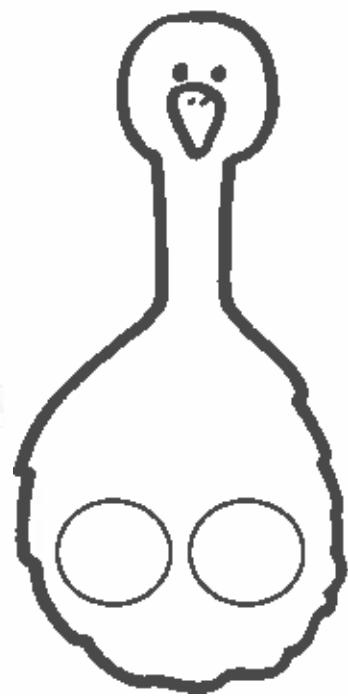
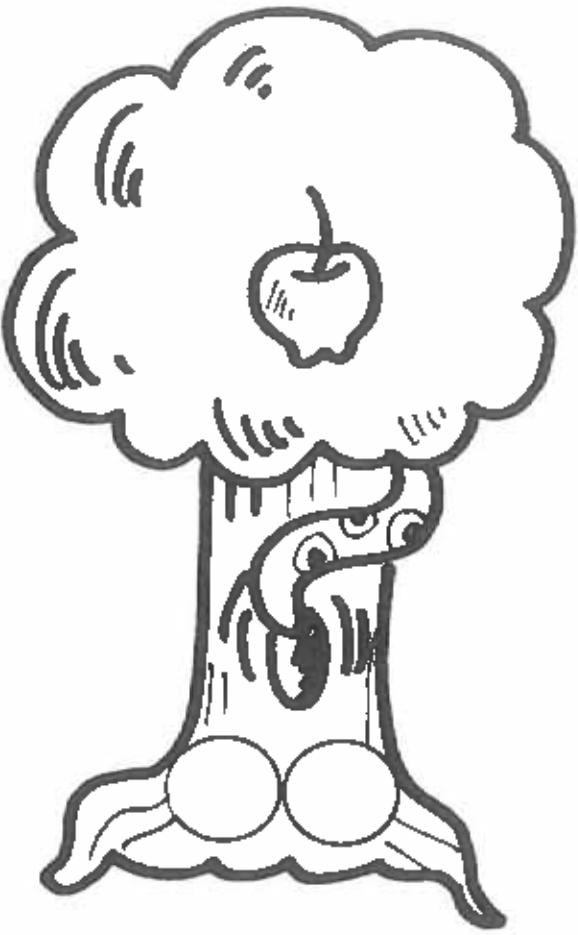
Σε βλέπω πέρα μες τα δάση
στον ήλιο σ' άστρα του ουρανού
Σε βλέπω μες τα πλάσματα Σου
που τους εκάρισες το νου.

Για τούτο στέκω και φωνάζω:
“Σε σένα όλα τα χρωστώ,
και με το νου και την καρδιά μου
Δημιουργέ, σ' ευχαριστώ!”

Ζωγράφισε τον γεωργό που σπέρνει το χωράφι του.

Ελληνική Παράδοση

Δακτυλόκουκλες - Αδάμ και Εύα

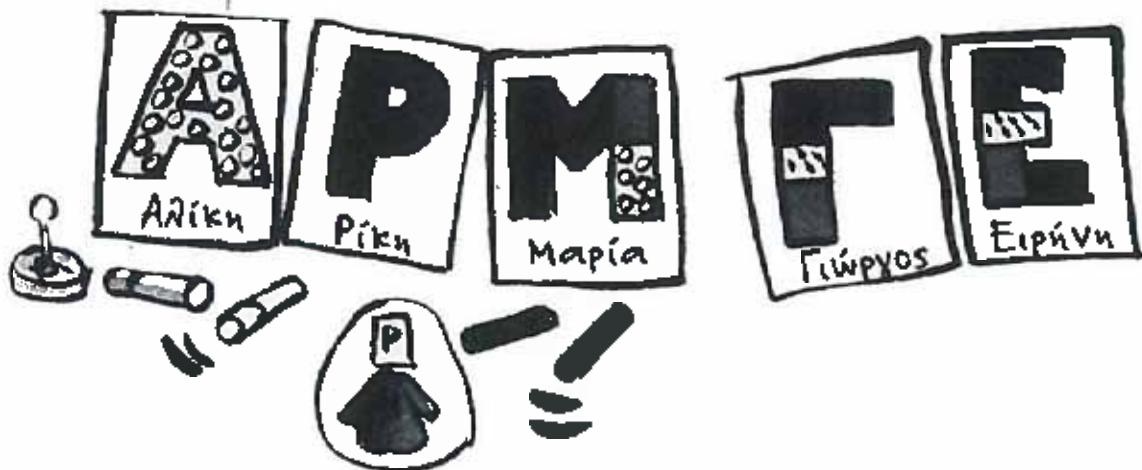
Χρωμάτισε και κόψε τις κούκλες! Κόλλησε τις σε χαρτόνι και
έπειτα άνοιξε τις τρυπούλες να περνούν τα δαχτυλάκια!
Τώρα ο Αδάμ και η Εύα θα διηγηδούν πώς περνούσαν
στον Παράδεισο.

Πως να διακοσμήσουν το αρχικό του ονόματός τους

Προετοιμασία: Χωρίστε τα φύλλα στα 4 • Σχεδιάστε τα αρχικά κάθε παιδιού αφήνοντας κάποιο χώρο για να γράψετε ολόκληρο το όνομά του.

Διαδικασία: Τα μικρά παιδιά διακοσμούν το γράμμα με μαρκαδόρους ή πινέλα που βουτάνε μέσα στα χρώματα. Τα μεγαλύτερα θα ζωγραφίσουν, θα χωρίσουν το γράμμα σε διάφορες ζώνες κ.λπ.

Χρήση: Βάλτε αυτό το χαρτί στην κρεμάστρα του παιδιού, στο γραφείο, στο τετράδιό του ή στο απίτι, στην πόρτα του δωματίου του.

Η Μαργαρίτα είπε

Σκοπός: Να δρουν όταν ακούνε «Η Μαργαρίτα είπε», να μην κάνουν τίποτα αν δεν ακούνε αυτή τη φράση.

Διαδικασία: Καντε τη Μαργαρίτα να έχει ενεργό ρόλο * «Η Μαργαρίτα είπε: "πέστε στα τέσσερα σαν αγελάδες!"», και τα παιδιά υπακούνε * «Η Μαργαρίτα είπε: "φάτε χόρτα"», και τα παιδιά βάσκουν χόρταρι * «Σταματήστε για να κοπάξετε το τρένο που περνάει!», και η Μαργαρίτα σκέψει στα γέλα: «Μπράβο σ' αυτούς που βάσκουν σκόμπι» * «Η Μαργαρίτα είπε: "σταματήστε για να κοπάξετε το τρένο που περνάει"», και τα παιδιά υπακούνε αυτή τη φράση.

Συμβουλές: Ενα παιδί γίνεται ο αυτονομής του παικνιδιού μόλις κατελάθει του κανόνα * Όσον αφορά τα μεγαλύτερα παιδιά, μπορούν να απακλείστουν αυτοί που κάνουν λόθιο * Προσπαθήστε να βρείτε διασκεδαστικές καταστάσεις που αινδέονται με τη μαριονέτα.

Ο κήπος της Εδέμ

Θεός φύτεψε ένα μεγάλυ και ωραίο περιβόλι στην Ανατολή, σε τόπο που λεγόταν Εδέμ. Εκεί έβαλε τον άνθρωπο που είχε πλάσει. Στο περιβόλι εκείνο, που ονομάστηκε Παράδεισος, υπήρχαν δέντρα όμορφα και με πλούσιους κυρπούς. Στη μέση του κηπού ο Θεός φύτεψε το Δέντρο της Ζωής και το Δέντρο της Γνώσεως του Καλού και του Κακού.

Ένα ποτάμι ξεκινούσε από την Εδέμ για να ποτίζει τον Παράδεισο. Από και και πέρα συνεχίζόταν χωρισμένο σε τέσσερα ποτάμια. Το πρώτο λεγόταν Φίσων. Το δεύτερο λεγόταν Γεών. Το τρίτο Τίγρης και το τέταρτο Ευφράτης.

Ο άνθρωπος εγκαταστάθηκε στον κήπο της Εδέμ, για να τον φροντίζει και να τον φυλάει. Τότε ο Θεός πρόσταξε τον άνθρωπο και του είπε:

«Από κάθε δέντρο του κήπου μπορείτε να τρώτε κυρκούς ελεύθερα, εκτός από το Δέντρο της Γνώσεως του Καλού και του Κακού. Από υπότο να μη φάτε, γιατί, την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα πεθίνετε».

Τηςέρπι ο Θεός είπε:

«Δεν είναι καλό να μένει ο άνθρωπος μόνος του. Θα του φτιάξω λοιπόν ένα σύντροφο».

Αλλά, πρώτα, ο Θεός έφερε κάθε ζώο του αγρού και κάθε πουλί του αέρα, που είχε φτιάξει από τη γη, μπροστά στον

αυτό το όνομα έμεινε για το καθένα. Ο άνθρωπος έδωσε ονόματα σ' όλα τα ζώα και σ' όλα τα πουλιά του αέρα και σ' όλα τα αγρίμια. Αλλά για τον εαυτό του ο άνθρωπος δεν είχε σύντροφο όμοιό του.

Έτσι ο Θεός έριξε τον άνθρωπο σε βαθύ ύπνο και μόλις εκείνος αποκοιμήθηκε, ο Θεός πήρε ένα από τα πλευρά του. Από αυτό το πλευρά, ο Θεός έπλανθρωπο. Και περίμενε να δει πως ο άνθρωπος θα ονόμαζε το καθένα τους. Και όταν ο άνθρωπος ονόμασε κάθε πλάσμα,

σε τη γυναίκα και την έφερε μπροστά στον άνθρωπο, που είπε τότε:

«Αυτό, τώρα, είναι κόκαλο από τα κόκαλά μου και σάρκα από τη σάρκα μου. Το όνομά της θα είναι Γυναίκα, μια και πάρθηκε από τον Άντρα».

Και ο άντρας και η γυναίκα ήταν γυμνοί, αλλά δεν ντρέπονταν. Γιατί ήταν άκακοι και αθώοι.

«Ημεστεν τόσο ευτυχίστενα!» [...]

«Γεατ! Εκους! Ακούσαμε μια μέρα τους ανθρώπους με τα τοκετούρια τους. Στην αγρή νομίσαμε ότι βα έρθηνταν τα γεμιηλά κλειδιά, ώστε εμεις να διωνυμωστούμε κι εκείνου να πέφουν ξύλα για τη φωτιά. ΜΕ λύτρη όμως είδουμε πολλά απέρριψε να κόβουν ταύτη τη ρίζα... Για να κάνουν οι άνθρωποι τη σιδηροδρομική γραμμή χρειάστηκε να κόβησε να κόψουν πολλά πεύκα και πονέστηκε για τ' αδέρφια μας. Καταλλέαμε σήμερας ότι δέχεται η θεοτόκη για το καλό του πλούτουμα των ανθρώπων! Άλλα κι εδώ οι άνθρωποι διδείξανταν πηγαδιάς σε διαφορικά τους για το δάσος. Ακότα παραδίθυρα του τρέμουν να ανθρώπικο πέταξαν ανατυμένων τον γέρα και χιλιάδες απέρριψαν μας έγιναν καρφίους να. Τότε κι έγω έμεινα μόνος μου. Η πυρκαϊά διήνη δεν ήταν άμας η μονομάχη! Πολλοί χωρικοί έκαψαν το δάσος από εδώ κι από εκεί, για να μεριλλάνουν τα χωράφια τους. Είναι εκείνη το ζεροχόραφα που βλέπετε παρακατώ. Δεν θά διστησε, ακούει κι-έμειναν ξερά, γιατί τα νερά των βρύσων δε συγκρατούνται πέρα από το δάσος και περισσότερουν το κάθισα και το κατεβάν. Ζηνά πέρα από θάλασσα! Αν ξέρουμε γρούματα εμείς τα δεν γνωρίζουμε. Βα γρύφαμε μια πινεκίδα: Εδώ πέραστε ο δανθρωπός.»

Το τρένο σφύριξε κι άρχισε να κινήθει στη σήρη. Όλοι οι απόδρατοι έβλεπαν προς τη θάλασσα. Αισθάνονταν η μάλλη νικοπόλη γιατί να κοιτάζουν προς το δάσος και το τακτικό πλέγμα πέντε. Πάει να το κοιτάξουν, αφού είχαν ακούσει το μεγάλο παράπονο:

Το παράπονο του δάσους, από τα περιθέματα, άποταν στην απομακυλήσην τρέμου εβδομάτων την έξοχη από τα περιθέματα. Οικα γόρισαν τα μέτα τους σ' ένα πανύπηλο μαστοκαμένο πεύκο, που έπεφτε στη γη. Εκενος ο κρότος ήταν η θερινήμη σημαντικά, ωλλακι και η κατέρα του πεύκου. Οι ταξιδιώτες άκουσαν με κοντεμένη καρδιά την αγωνία του πεύκου...
«Ο θεάντερος μου οφείλεται στη μοναχά μου», δημιούργησε να λέσε εκείνη τη στηγή το παλαιοπεριμένο δεντρό. «Εγώ έγραψα όλη μου τη ζωή μαρέα με τ' αδέρφια μου. Από την κορυφή του βουνού μέχρι τη θάλασσα σχηματίζαμε έντι φιλάδελφο δάσος, όπου λαροί και μάλλα ξέλια γιανταν ευηγγιούμενα. Το πολύ στρώμα από τα ξέρκι φύλλα μας σκέπαζε τη γη και συγκρατούσε τα νερά των βρύσων» και η μανικεύματα και δινοτάτα.

Το παράπονο του δάσους

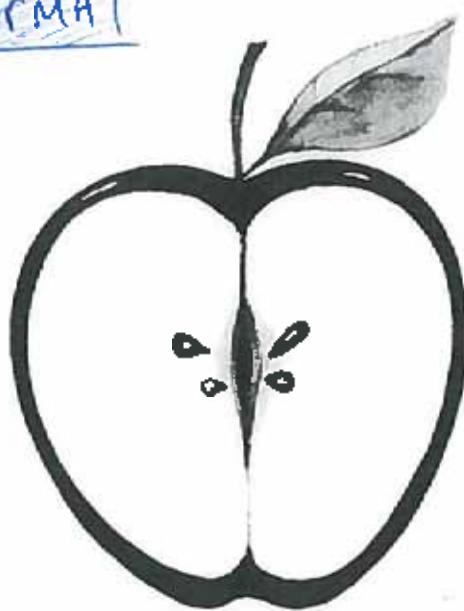
Μήλο μου κόκκινο

Μήλο μου κόκκινο - ρόιδο βαμμένο (δις)
γιατί με μάρανες τον πικραμένο; (δις)

Πηγαίνω κι έρχομαι μα δε σε βρίσκω (δις)
βρίσκω την πόρτα σου αμπαρωμένη
τα παραθύρια σου φεγγοβιολούνε.

Ρωτώ το πάπλωμα που είν' η κυρά σου (δις)
Κυρά δεν είναι 'δω πάει στη βρύση
πάει να πιει νερό και να γεμίσει.

ΑΙΓΑΙΟΝ

Το μήλο

Είμαι τόπι κόκκινο
αν με καθαρίσεις
άσπρο, νόστιμο καρπό
αμέσως θ' αντικρίσεις.
Τι είναι;

Ο Ιησούς δώδεκα χρονών Παιδί στο Ναό κι εμείς στο ναό της Ενορίας μας

Βασικές ιδέες:

- Ο Χριστός μας ἀκουγε σαν Παιδί την Παναγία Μητέρα Του και τον προστάτη Της, τον Ιωσήφ. Όταν ήταν δώδεκα χρονών, τους ακολούθησε και ὅταν πήγαν στο Ναό του Θεού, στα Ιεροσόλυμα, το Πάσχα, για να προσευχηθούν.
- Επειδή ήταν και Θεός, μιλούσε στους σοφούς ανθρώπους με λόγια φωτισμένα, Θεϊκά κι εκείνοι απορούσαν πώς ένα μικρό Παιδί μιλάει τόσο σοφά, περισσότερο από κάθε άνθρωπο. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι είναι Θεός...
- Κι εμείς να πηγαίνουμε συχνά μαζί με τους γονείς μας στην εκκλησία και μάλιστα στον Ενοριακό μας Ναό, στη Θεία Λειτουργία, για να προσευχόμαστε και να κοινωνούμε.

Λέξεις – κλειδιά:

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΝΑΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΑ

ΓΟΝΕΙΣ

ΙΩΣΗΦ

ΕΝΟΡΙΑ

ΥΠΑΚΟΥΩ

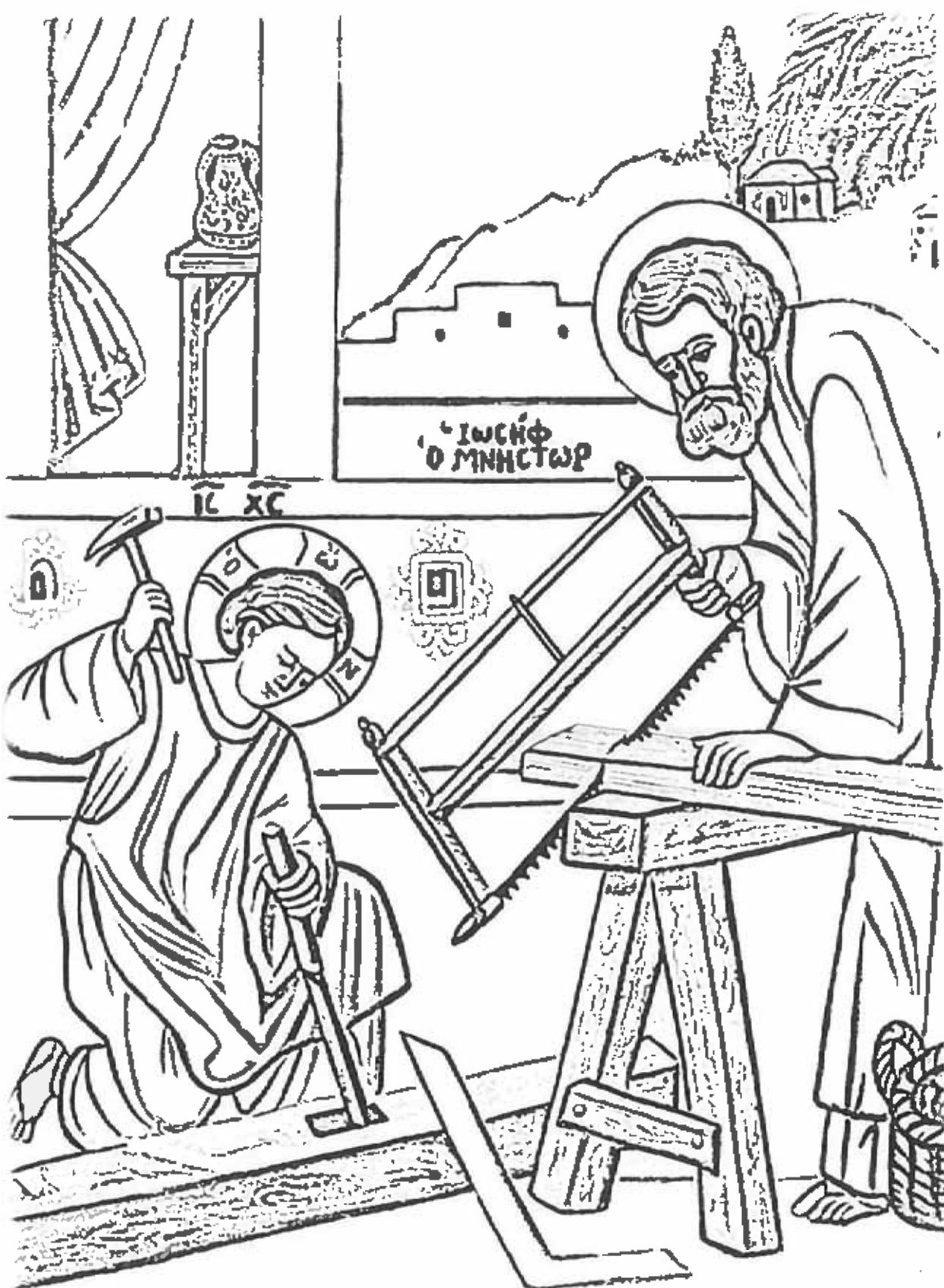
ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΣΟΦΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΙΑ. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ο Ιησούς Δωδεκατής στο Ναό

Καθέ χρόνο την άνοιξη ο Ιησοῦς και η Μαρία πάγιες γυναίκες στην Ιερουσαλήμ για τη γιορτή του Πάσχα. Όταν το παλιό έγινε δώδεκα ετών, ακολούθησαν πάλι το έθιμο και δύτικα τελείωσαν οι μέρες του εορτασμού, πήγαν το θρόμα της Επιστροφής. Υψηλός οι γυνείς να αντέκησησαν ότι ο Ιησούς ήταν μέντη οινού Ιερουσαλήμ.

Επειδή γάμισσοι όντι είχε βγει σπουδοφυρά και, ως συνήθεια, τα παιδιά προστρέφονταν ή απολούθονταν, προσκύνησαν μιας πιέσας δρόμου. Όπων τον ανεπίηρυν και τελικά δέν τον βρήκαν, επέστρεψαν πίσω στην πόλη και δεχίσανταν να τον ψάχνουν εκεί.

Τον ανακάλυψαν 'ύστερο' από τρεις ημέρες στο ναό, ανδρεσσα στον δεσμόθεον, να ερωτά, όχι γιανει και να προσκαλεί σε δίκου το θεατρικό με τις παναντήρες του.

Καταβάλλοντας είδαν το θέατρα ο Ιοκήφ και η Μαρία. Η μητέρα του είπε τότε:

«Παιδί μου, γιατί μου το έκανες αυτό;»

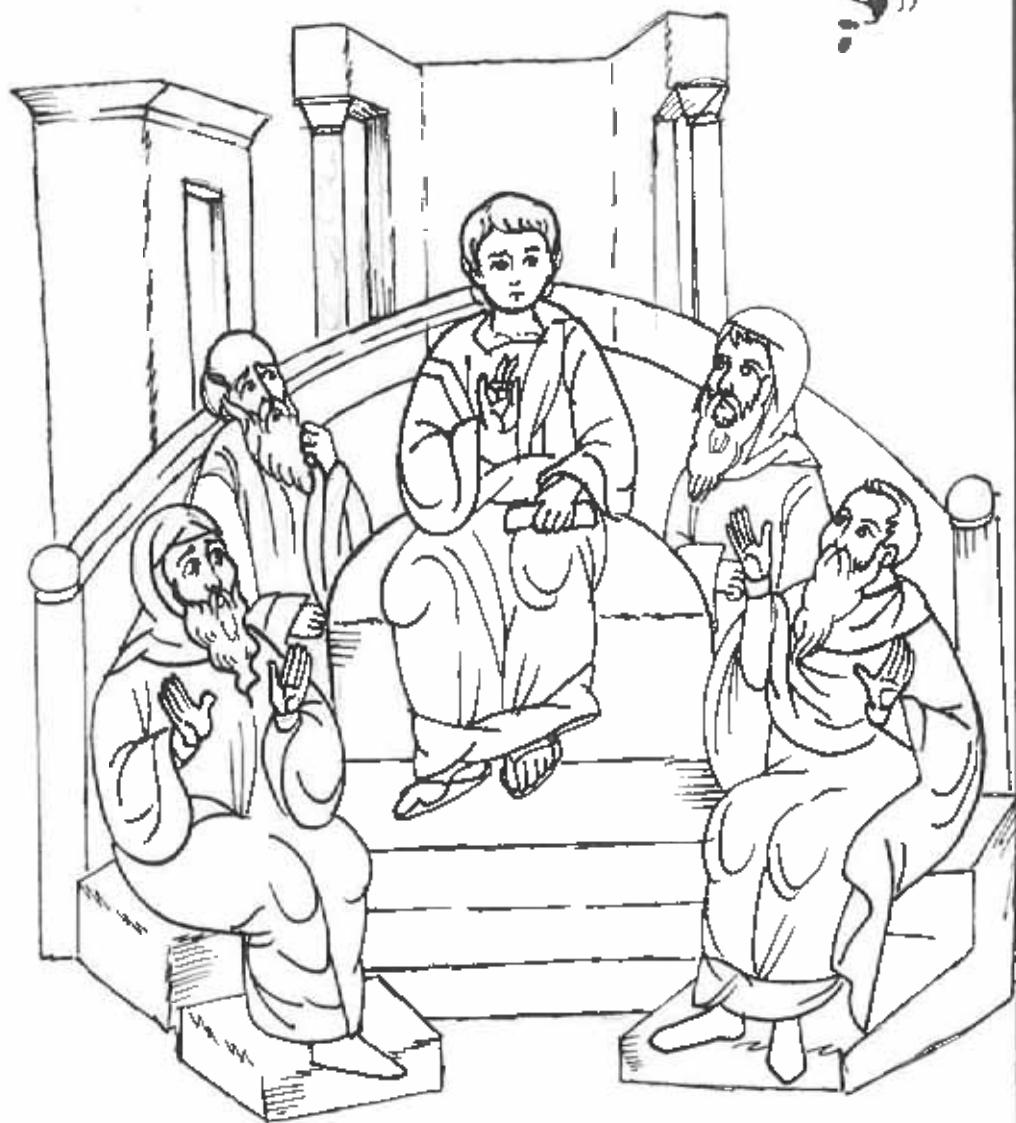
Και Εκείνος της απάρεσκος:

«Γιατί με φάγησε; Άγιο ξέρετε ότι θα ήμουν στο

οντικόν Πατέρα μου;»

Άγιο αντιληφθήκατο το νόημα των λόγων του πατινιού, που υπόκειται σε αναγνώριση μαζί τους στη Ναζαρέτ και εξαντλήθηκε να είναι πάντα ένα θεριχό, καλό και εγγαγόντως αγόρι. Η μητέρα του δίκια προτίνει σημαντικό πράγμα διά, αυτά τα γεγονότα.

Χρωματίστε την Ελκόνα

«Παιδί μου, τι είναι αυτό που μας
έκανες; Παντού σε γυρεύαμε με
πολλή αγωνία», είπε η Παναγία
αναστατωμένη. Κι ο Ιησούς με
πραότητα απάντησε: «Γιατί με
ψάχνατε; Δεν ξέρατε ότι θα
βρίσκομαι εδώ στο Ναό, στο σπίτι
του Πατέρα μου?»

Ο Ιησούς ευλογεί τα παιδιά

Ο Άγιος Ιγνάπιος και ο Χριστός.
Χρωμάτισε την εικόνα.

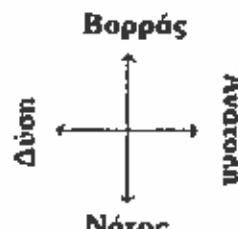
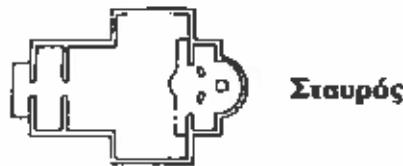
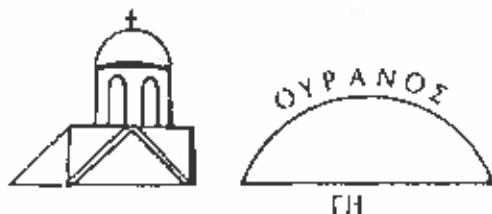

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

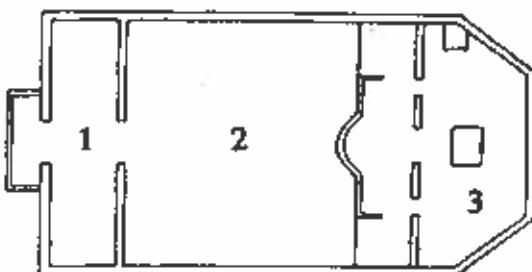
Οι ινθρωποί έκπαν πάντοτε ναούς. Οι χριστιανοί οικοδομούν ναούς γιά νά δοξάζουν τὸν Θεό. Ὁ ναός ἀποτελεῖ τόπο σύναξης τῶν πιστῶν, γιά νά πρασευχηθοῦν καὶ, θιστήρα, γιά νά τελέσουν τὴ Θεία Λεπούργια.

Ο όρθοδόξος ναός λέγεται «έκκλησια» καὶ διακρίνεται ἀπό μά σειρά καρακτηριστικά γι' αὐτὸν σπουδεῖα, δημος π.χ. είναι τὸ εἰκονοστάτι (Τέμπλο), μέ μά σειρά εἰκόνες, τὸ Ἱερό πού είναι ξεχωριστό ἀπό τὸ μεσαίο (κεντρικό) μέρος τῆς ἐκκλησίας κλπ. Τό Ἱερό βλέπεται πάντα πρός τὸν Ἀνατολήν: γιατί ἀπό τὸν Ἀνατολήν διλθεὶ ἡ σωτηρία: ἀπό τὸν Ἀνατολήν, μαζί μὲ τὸν διλό, ἔρχονται τὸ φῶς καὶ τὸ ζωογόνο Φῶς τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καὶ οἱ πιστοί, ἀπό τὸ Ἱερό καὶ μέ τὰ Ιερά Μυστήρια παίρνουν φάπιση, ψυχική γραφοδοσία καὶ δύναμη.

Ο στρογγυλός τροιζῆλλος συμβολίζει τὸν οὐρανό, γιατί ἡ ἐκκλησία είναι ὁ τόπος, δημος ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ ἐνώνονται.

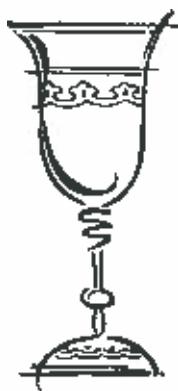

Τὰ τρία μέρη τῆς ἐκκλησίας:

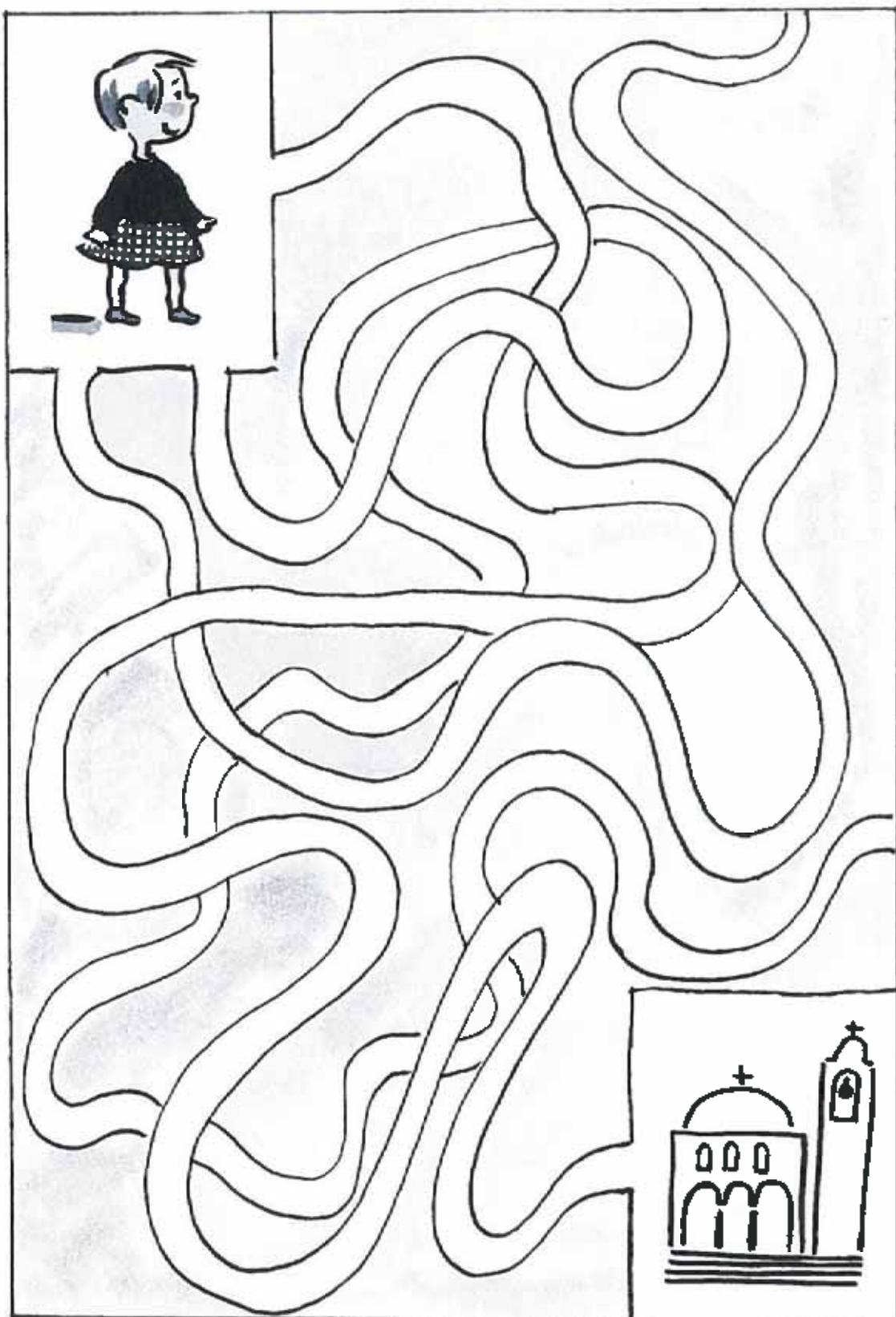
1. Πρόναος.
2. Τὸ μεσαῖο ἢ κεντρικό.
3. Τὸ Ἱερό.

Σπαζοκεφαλιά

Βάλε σε κύκλο τα αντικείμενα που συναντάς σε έναν Ναό (Εκκλησία).

Σπαζοκεφαλιά

Ποιό δρόμο πρέπει να ακολουθήσει το παιδί για να φτάσει στην Εκκλησία;

Τρέχω πάντα βιαστικό¹
τη ζωή για να μετρώ
το μεγάλο μου ποδάρι
γρηγορότερα κουνώ.

Τι είναι;

Το ρολόι

Ο Άγιος Δημήτριος, ο προστάτης Άγιος της Θεσσαλονίκης - Η πολιούχος του νησιού μας

Βασικές ιδέες:

- Ο Άγιος Δημήτριος ήταν ένα νέο παλικάρι από τη Θεσσαλονίκη. Ήταν στρατηγός (γι' αυτό τον βλέπουμε καβάλα στο άλογό του) και άρχοντας της πόλης. Πίστευε πολύ στο Χριστό και βοηθούσε κι άλλους νέους να γίνουν Χριστιανοί. Τους μιλούσε για τον Χριστό στην «Καταφυγή». Έκαναν κάτι σαν το κατηχητικό που πηγαίνουμε σήμερα.
- Ο βασιλιάς του ζήτησε να αρνηθεί τον Χριστό, εκείνος όμως δεν θέλησε. Τον έβαλε γι' αυτό στη φυλακή.
- Με την προσευχή του Αγίου Δημητρίου και τη δύναμη του Χριστού, ένα νεαρό παιδί, ο Νέστορας, νίκησε μέσα στο στάδιο έναν πολύ δυνατό παλαιστή, τον εγωιστή Λυσίο. Θυμωμένος τότε ο βασιλιάς τιμώρησε και το Νέστορα και το Δημήτριο, που τον σκότωσαν οι στρατιώτες με τις λόγχες τους.
- Ο Άγιος Δημήτριος είναι ο πολιούχος της Θεσσαλονίκης. Προστατεύει δηλαδή την πόλη και τους ανθρώπους της. Ετσι μας προστατεύει στη Λευκάδα η Παναγία μας η Φανερωμένη - στην Ιθάκη, η Παναγία η Καθαριώτισσα. Είναι η πολιούχος μας. Παρακαλεί το Θεό για εμάς!

Λέξεις - κλειδιά:

ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΝΕΣΤΟΡΑΣ

ΛΥΑΙΟΣ

ΕΓΩΙΣΤΗΣ

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ

ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο Άγιος Δημήτριος

Ο Δημήτριος γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη γύρω στα 280 μΧ και ανήκε σε μια χριστιανική, αριστοκρατική οικογένεια. Πολύ νέος στην πληκτική προχώρησε στα ανώτερα σπφανιακά και πολιτικά αξιώματα. Ήταν υψηλός με γλυκό και ήρεμο βλέμμα. Η ομήλια του ήταν ευχάριστη και οι φύποι του καλοί και ευγενικοί. Ήταν ένα πρότυπο προσδεματικού νέου ανθρώπου. Το μυστικό όμως του του μαρφαγμένου και λαμπρού αυτού νέου ήταν η χριστιανική του ιδιότητα. Ο ίδιος είχε βαπτιστεί και διαποιδαγωγηθεί από τους γονείς του σύμφωνα νε χριστιανικά ήδη.

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΔΙΔΑΧΗΣ

Θεός βλέποντας την καθαρότητα της υμехς του χάρισε στον Δημήτριο το διδακτικό χάρισμα ώστε με το λόγο του συγκινεί τα καρδιές των ανθρώπων. Ήταν ο εμπνευσμένος αρχηγός για τους νέους. Σοφός και φωταρμένος νέος. Για τους Χριστιανούς ήτον ο μεγάλος σύμμαχός τους ενεντίον των Ιουδαίων, των αρετικών, των ειδωλολατρών.

Ειδικότερα, ο Δημήτριος, παρά τους κινδύνους που διέτρεχε να "κατηγορηθεί" ότι ήταν χριστιανός είχε σκηματίσει μια συντροφιά νέων, που μετεπούσαν όποιο μαζί την Αγία Γραφή. Οι συγκεντρώσεις των νέων και γενικά των χριστιανών γίνονταν στην "Χολκευτική Στοά", που ήταν ένα υπόγειο με κάμαρες κοντά στα Δημόσια λουτρά. Σε αυτό το μέρος ακριβώς τον συνέλαβον την ώρα που δίδασκε τους χριστιανούς. Ήστερα από διαταγή του Αυτοκράτορα Μαξιμιανού,

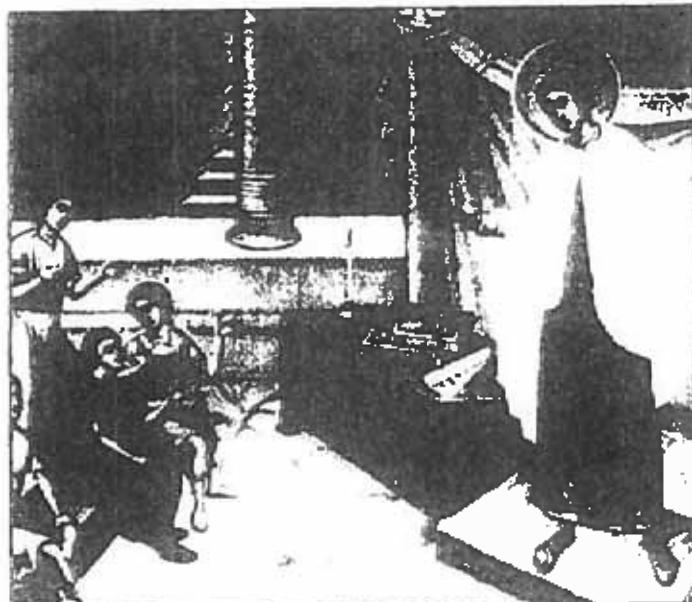

ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Ο Δημήτριος οδηγήθηκε μπροστά στον αυτοκράτορα, στον οποίο ομολόγησε με γενναιότητα την πίστη του στο Χριστό λέγοντας: "στο Χριστό μόνο πιστεύω". Σε λίγο τον έριξαν στη φυλακή.

Τα κελιά της φυλακής ήταν σε αδημία κατάσταση. Στους διαδρόμους βασιζευει ένα πυκνό και αδιαπέραστο σκοτάδι. Η αφόσσειρα ήταν βαριά από απαίσιες αναθυμιάσεις και γύρω γύρω στους τοίκους κολλημένα μερικά ανθρώπινα κορμιά, δεμένα χειροπόδαρα, με τέτοιο τρόπο ώστε να βρίσκονται διαρκώς στην όρθια στάση. Παντού αίματα και ταλαιπωρημένα κορμιά. Αγανακτισμένα και απελπισμένα βούγυπτά συμπληρώνουν τη μακάβρια εικόνα. Μέσα σε μια τέτοια φυλακή βρέθηκε κι ο άρχοντας της Θεσσαλονίκης Δημήτριος και μέσα εκεί κλίμικε να τελειώσει την επίγεια ζωή του.

Βρισκόμαστε στο 303 μ.Χ. Μια μέρα που γίνονταν αγώνες προς τιμή του Αυτοκράτορα ο νεαρός μαθητής του Δημητρίου Νέστορας νίκησε το γίγαντα Λυοίδ. Αφού πρώτα είχε πάρει την ευχή και την ευλογία του φυλακισμένου δασκάλου του Σύντομα όμως έγινε γνωστό πως ο Νέστορας είχε ξηράσει την συγκατάθεση του Δημητρίου που ήταν φυλακισμένος εκεί κοντά στο στάδιο.

Ύστερα από λίγο ένα σφανδαλικό απόσπασμα κατευθύνθηκε στη φυλακή. Όταν ο Δημήτριος τους είδε κατόπιν τι είχε γίνει Ευχαρίστησε το Θεό που άκουσε την προσευχή του και δυνάμισε το Νέστορα. Κατόπιν γαληνεμένος παραδώθηκε στους σφανδάλους. Πάλιοι θηριώδεις λόγχες τρύπισαν με μανία το ταλαιπωρημένο από τις κακουχίες τώρα του Δημητρίου. Αίμα μούσκεψε το σώμα του Αγίου. Όμως εκείνος εβλεπε τα αίματα σαν να του φορούσαν κόκκινο κιτύνια. Με αυτή την κόκκινη λαμπρή στολή βριμένη με μαρτυρικό αίμα παρουσιάσπικε μπροστά στο δρόνο του Θεού.

Τη μνήμη του Αγίου Δημητρίου πμούμε στις 26 Οκτωβρίου

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

26

Ο άγιος Δημήτριος και η πόλη της Θεσσαλονίκης

Άγιος Δημήτριος ο Μυροβλύτης

Ο Άγιος Δημήτριος γεννήθηκε το 280 περίπου, στη Θεσσαλονίκη. Ήνως έγνω αξιοματικός του ρωμαϊκού στρατού στα χρόνια του Διοκλητιανού και του Μαξιμιανού. Δίδασκε το λόγο του Χριστού στις υπόγειες στοές της Θεσσαλονίκης και δε δίστασε να παραδεχτεί την πίστη του μαρωστά στον μυστικότατο πολιούχο των ψυλάκισ. Μέσα ακόμη αφροδιτών, ο Δημήτριος πρόδηλεψε τη νίκη του μαθητή του Νέστορα και αυτό το γεγονός ήταν η αφορμή του μαρτυρικού θανάτου του. Τάφηκε στον τόπο του μαρτυρίου του, από όπου ανάβλυζε θαυματουργό μύρο και γι' αυτό ονομάστηκε Μυροβλύτης. Στο σημείο της ταφής του αγίου σήμερα βρίσκεται ο ιερός ναός του αγίου Δημητρίου.

Ο Άγιος Δημήτριος είναι πολιούχος της Θεσσαλονίκης. Ακόμητος φρουρός της πόλης αγωνίζοταν πάντα με το λαό. Στις 26 Οκτωβρίου 1912, ο ελληνικός στρατός απέλευθερώσε την πόλη από τους Τούρκους κι όπως λέει οθρύβλος μπροστά από τους στρατιώτες πήγανε ένας μαύρος καβαλάρης. Οι Τούρκοι αναγγάρισαν τον άγιο Δημήτριο και εγκατέλειψαν την πόλη, έγτρωμα.

Έτοι περιγράφει το γεγονός Μακεδονομάχος πατριώτης:

Βρέχει. Είναι απόγευμα φθινοπώρου. Γυαλίζουν τα καλντερίμια της Θεσσαλονίκης. Μακριά, κατά την πύλη του Αξιού, βουβάθηκαν οι σκληροί ήχοι των κανονιών. Και η καμπάνα του Αγίου δε χτύπησε πάλι σήμερα, ανήμερα της γιορτής Του.

Είναι μονάχα σπωτή, αναμονή και πίστη

στη Θεσσαλονίκη, όταν από μακριά ακούγονται ζερά ποκνά αιλώγου ποδοβιολητά.
Οι ιππείς της λευτεριάς έρχονται πισω μετά από τόσους κύκλους, μετά τόσο πόνο,
να πάρουν το τελείδιά της πάλι.

Και ακούγονται μονάχα ποδοβολιτά μονάχα το άλμπο που τρέχει μέσα στη νύχτα φτεροπόδαιμοι περιπούροι πονημένοι κοιτάζοντας προστήν αυγή.

—Τον είδα, τον είδα, Είναι εκεί ψηλά!

Να ήταν άρσεν δράμα, Να ήταν θαύμα,

Ο Άγιος έτρεχε πάλι λένε επάνω από τα κάστρα, ήταν εδώ.

Δεν εγκαταλείπει την πόλη του ο Δημήτριος!

ΑΙ-ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Βοηθάει Αγιάγγες και Σταυρός,
γιομίζει αμπάρι και ληνός
κι Αι-Δημήτρης αν βοηθήσει
το κελάρι θα γιομίσει.

Τώρα μυρίζουν οι μουστιές,
κυδώνια και μουσταλευρίες
και μοσχοβολάει το σπίτι.
Αι-Δημήτρη Μυροβλύτη.

Μέσα στο σπίτι είναι πολλά
ψωμάκι κι όλα τα καλά
κάνεις τον φτωχό αφέντη
Αι-Δημήτρη μου λεβέντη.

Τώρα θ' ανοίξουν τα σχολεία
για να σκουδάσουν τα παιδιά.
Δάσες προκόπη στη νιότη,
Αι-Δημήτρη μου στρατιώτη.

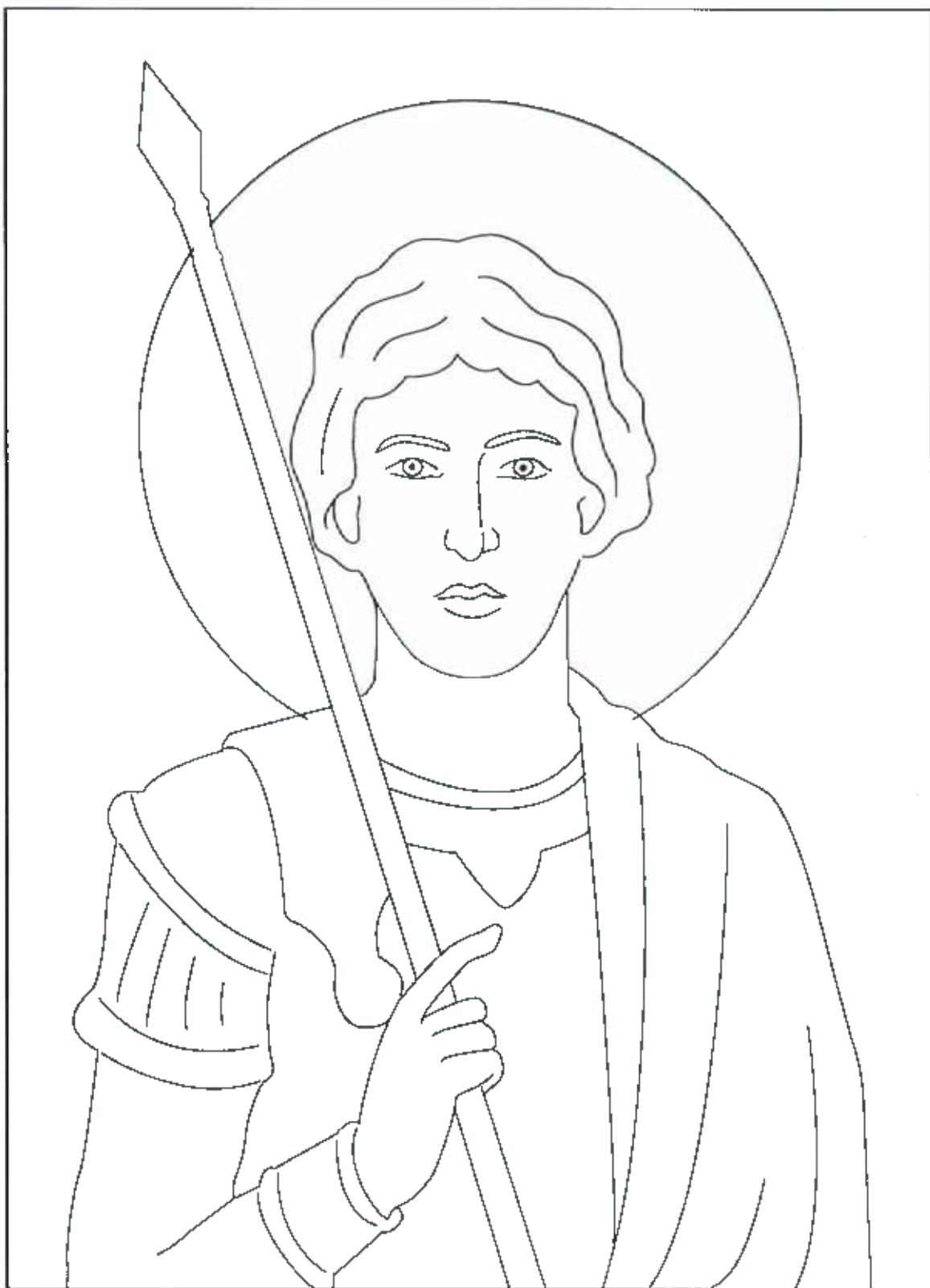
Τώρα ξωμάχοι και γεωργοί
οργάνουν, σπέρνουν τη γη.
Βόηθα τους με το άσπρο όπι.
Αι-Δημήτρη ζευγαλάτη.

Και το χειμώνα τού κάκο
καν' τον να ρθει με το γλυκό.
Σου δοξάζουμε τη χάρη,
Αι-Δημήτρη καβαλάρη.

Η μνήμη του αγίου γιορτάζεται πολλές ημέρες, με τις γιορτές των Δημητρίων, όπως γινόταν πολύ πριν το 14ο αιώνα. Στα χρόνια του Βυζαντίου οι γιορτές των Δημητρίων διακούσαν πολλές μέρες και γίνονταν σε ειδικές εγκαταστάσεις από την περιοχή του Βαρδάρη μέχρι την πύλη του Αξιού ποταμού.

Ο Άγιος Δημήτριος

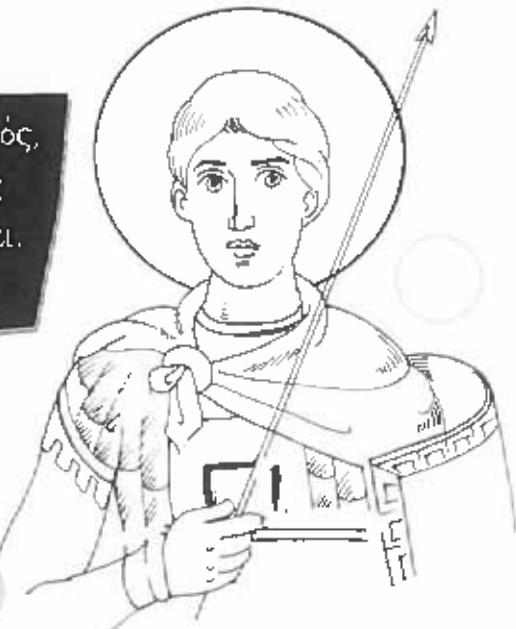

Χρωμάτισε την εικόνα
και διάβασε το ποίημα.
Μπορείς να βρεις πολλά
εικόνα αντιστοιχεία
σε κάθε στιχάκι;

1 Βοηδάει Αγιάννης και Σταυρός,
γιομίζει αμπάρι και ληνός
κι Άι-Δημήτρης αν βοηδήσει.
το κελάρι δια γιομίζει.

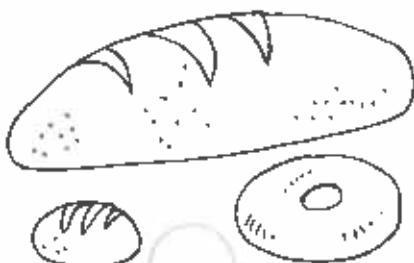

2 Τώρα μιρίζουν οι μουστίες,
κυδώνια και μουσταλευρίες
και μοσκοβολάει το σπίτι,
Άι-Δημήτρη μυροβλύτη.

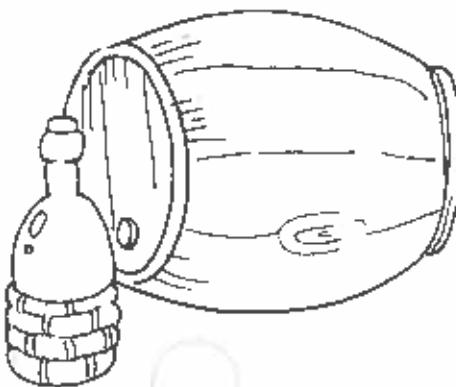

3

Τώρα δ' ανοίζουν τα οκολεά
για να επουδάσουν τα παδιά.
Δώσε προκοπή στην νιότη,
Άι-Δημήτρη μου ετερατιώτη.

4

5

Τώρα ξωμάχοι και γεωργοί
οργώνουν, επέρνουνε τη γη.
Βοήδα τους με το άσπρο έσυ άτι,
Άι-Δημήτρη ζευγολάτη.

6 Και το χειμώνα τον κακό
κάν' τον νά 'ρθει με το γλυκό.
Σου δοξάζουμε τη χάρη,
Άι-Δημήτρη καβαλάρη.

Ο μήνας Οκτώβριος

«Αγιοδημήτρη» ή «Σπαρτό» τον λέει ο λαός μας τον μήνα Οκτώβριο, αφού η πιο μεγάλη γιορτή είναι του Αγίου Δημητρίου και τον μήνα αυτόν αρχίζει η σπορά.

Μήνας λοιπόν του οργώματος και της σποράς.

Τα πρωτοβρόχια αρχίζουν και η βροχή μαλακώνει το κατάξερο, από το καλοκαιρινό λιοπύρι, χώμα.

Εκτός όμως από τις κοπιαστικές δουλειές στα χωράφια, το μήνα Οκτώβριο υπάρχουν και στιγμές ξεκούρασης για τους γεωργούς και ανταμοιβής για παλαιότερους κόπους τους, καθώς το μήνα αυτό ανοίγονται τα βαρέλια με το νέο κρασί.

Το ξεσφράγισμα των βαρελιών γινόταν στη γιορτή του Αγίου Δημητρίου, στις 26 Οκτωβρίου.

Παροιμία

«Πρώτα θεμέλια του σπιτιού ψωμί, κρασί και λάδι».

(Με την παροιμία αυτή ο λαός μας θέλει να δείξει την αξία που έχουν τα ευλογημένα αυτά δώρα του Θεού στον άνθρωπο: το κρασί, το ψωμί και το λάδι.)

Μονά-Ζυγά

Ένας πολύ γρήγορος τρόπος για ν' αποφασίσετε ποιος θα ξεκινήσει.

1 Για να ξεκινήσει το παιχνίδι, ο ένας παίκτης επιλέγει «μονά» και ο άλλος «ζυγά».

2 Και οι δύο παίκτες κρύβουν το ένα χέρι πίσω από την πλάτη τους και μετρούν μέχρι το τρία. Με το τρία, βγάζουν το χέρι που είχαν πίσω από την πλάτη τους και αποκαλύπτουν όσα ανοιγμένα δάχτυλα θέλουν.

3 Προσθέτετε τον αριθμό των ανοιγμένων δαχτύλων και αν είναι μονός, κερδίζει ο παίκτης που έχει επιλέξει «μονά», αν είναι ζυγός αριθμός, κερδίζει ο παίκτης που έχει επιλέξει «ζυγά». Συνήθως οι παίκτες έχουν στη διάθεσή τους τρεις ευκαιρίες για να κερδίσουν, αλλά μπορείτε να τροποποιήσετε ελαφρώς το παιχνίδι, ώστε να γίνει συντομότερο.

Οι άνθρωποι που ξεχνούν το Θεό, μαλώνουν και πολεμούν - Η 28η Οκτωβρίου

Βασικές ιδέες:

- Όσο οι άνθρωποι ζούσαν κοντά στο Θεό, μέσα στον Παράδεισο, είχαν αγάπη μεταξύ τους. Όταν έφυγαν μακριά Του, τον ξέχασαν και άρχισαν να ζηλεύουν ο ένας τον άλλον, να μαλώνουν, να θέλουν ο ένας τα πράγματα του άλλου...
- Οι Ιταλοί θέλησαν να κάνουν κάποτε δική τους και την Ελλάδα μας! Οι Έλληνες όμως τους απάντησαν: «ΟΧΙ! Θέλουμε να μείνουμε ελεύθεροι!» Ο στρατός των Ιταλών μπήκε στην Ελλάδα και επιτέθηκε στους Έλληνες. Εκείνοι πολέμησαν σκληρά πάνω στα χιονισμένα βουνά της Πίνδου, για να υπερασπιστούν την ελευθερία τους.
- Η Παναγία μας βοηθούσε τους Έλληνες στον αγώνα για την ελευθερία τους! Έγιναν τότε θαύματα πολλά!

Λέξεις - κλειδιά:

ΟΧΙ

ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΙΡΗΝΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

28Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΡΙΑ

ΖΗΛΕΙΑ

ΜΑΛΩΝΩ

ΕΛΛΑΔΑ

Ο Πύργος της Βαβέλ

Μετά των μεγάλων κατακλυμάτων, ο Νόε και τα παιδιά του κατέλεγρψαν τη γη και φτιεγμένη απετέλει. Απόκτησαν παιδιά και γηγόνια, και σήμερον είναι δημιουργήθηκαν τόσο πολλές οικοσυγένειες, ώστε λεπτομέρεις έπρεπε να πάνε μακριά για να βρουν ελεύθερα λεβάνια για τα ζωντανά τους. Όμως, ήταν δύοι τους μονοιαρμένοι και δύοι μικρούσιοι την ίδια απλά γάλωσα.

Μερικοί έγκαστοτάχηκαν πιας πεδίαδες της Βαβυλώνας. Εμαύλιαν να κατασκευασθήσουν πάλι θίστας, και αναράλιψαν το ξινομό. Κάποιος έγινε άνθρωπος πρότεινε να λείπουν μια πόλη και έγινε μεγάλο παιχνίδι, τον παίρων που είχε γίνει οις τούτε. για να γίνουν ζωκούστοι. Όλοι ουσιασμόνταν με τούτη την ιδέα και βέλτιζαν αυτέςς να εργαζούνται στηλήριν. Έτιν άρχισε να χτίζεται ο Πύργος της Βαβέλ.

Ο Θεός τούς παρακαλούμενους να υψώνουν τους ποίκιλούς όλους και πιο φηλά και να κάνουν όλο και πλαγώντας σχέδια, και έβλεπε πως οδηγούντων σε σύγκλητο, γιατί πιστεύετο πως πως μπορούν να πετρίζονται τα πάντα πιστεύουν πως ήταν θεοί!

Όμως ο Θεός δεν τους ωφεισε να τελεώσουν αυτό τον πύργο. Οι ανθρώποι δάρχιζαν να ψύλλισαν διαφορετικές γλώσσες, να μην μπορούν να συνεννοθούν μεταξύ τους, και διασυνοριστούν στις τέσσερις άκρες του κάστρου. Πήγαν προς το βιορρά και το νότο, στην ανατολή και τη δύση, άλλασσαν εγκαταστήριαν στα νησιά και τις ακρογύνια της Μεσογείου κι άλλοι στην Αίγυπτο, την Αφρική, την

Ασσυρία και την Αιγύπτια.

Οι αιχογείες του προέρχονταν από τον Νόε εξελίχθηκαν σε μεγάλα εθνη, καθθένα από τα οποία είχε τη δική του χώρα και τη δική του γλώσσα. Ποτέ δεν πρόσεσαν να δαινύψουν και να συνεργατιστούν εύκολα ξανά, και κάθε φορά που ο κάποιος μίλωνε για τον Πύργο της Βαβέλ, έφερε στο νού του την αιτία που δημιούργησε τις διαφορομετικές γλώσσες, δημιαρδή την αστινεννοητία.

Η μάχη της Ελλάδας

Eνας νέος, πρωκτός στρατιώτης δημιουργήθηκε για την Ελλάδα, στις 28 Οκτωβρίου 1940. Τα αλεξανδρείαν κατέβασαν οι Ιταλοί δια τάτορα και υπέλιπε στην Ελλήνας τοπική με τη λόγη του και με την ψυχή του στην Βόρειο Ήπειρο.

Οι Ελλήνες ενωμένοι έδωσαν την πρώτη τικτυ οπαδόφερα έθνη και διέλασαν το θρύλο του συλλήγου Αξονα.

Όταν τα ξημερώματα της 28ης Οκτωβρίου έμασαν στην Ελλάνες ότι ο Ναύ-

τος ήταν για τον ιαπωνικό, από τους μετεπιδογούντες κινημάτους ως τ' ακραγάν-

αλια της Κερθητίς και από τη βενούρη της Ημαθίου ως της ποταμιάς της Θρίσσης.

Γλυκιά μόνο Ελλάδα

Αρπιγετά στον λεπτούν και καρύνεια,
στον κερισσεύει η πίστη και η κερδιά
Τρεις πλινθές εγένονται όλαις χρόνια
η χρυσή στον αράχνων Λευκηρά.

Ακαθέτητη η Ελλήνες τοπικής ή δημητριαν να ελευθερωθούν τα καταστή-

μένα λόγων της πατρίδος με μια δυνατή φωνή! ΑΕΡΑ!

Σ' αυτή την κινηφόρη πορεία, ο στρατός ήταν μπροστά του ενα δραματικό
γυναικεία πιορφή, γλυκιά

και αρέπιγμη με μάλι-

μαντίλα και φιγούστε-

φαν στο κεφάλι. Ήταν

η Πλανητή, που σήμ-

χνισε τους γενναντή

στην άπω.

Τονιστές του σπαράντα

Τα φορτιά έπειπε να φέρουσαν απόψε το γηρυόποδες.
Ένας φοντάρος, έφερε μια ιερά Μάνια από την Σάμη με λινά-

τος, ή ματαρόγιαν να βασιλιάν ήταν βαρυφορεμένη τελεία στα γλυκά.

-Ειπόρος, έγραψες ο λογιάς, τρέζετε μερικό στο κοινόν χωρό να στέψετε

ότι απλαδιώνετε βρετε... Μη χαστομερέα...

-Πι σημειώνετε στο μέτωπο, ω..ρε... καλικέρια; πάρτσε ο κασάς, Πατί τάση

παλάτε:

-Χινθονές, παραγγέλλετε ο δεκατέσσερας. Δεν μπορούμε να προωθήσουμε τα πορομαχικά. Γλαυκόνια τα μετατρέπετε στον πάρο και έχουμε καρφωθεί με σα-

εραρίτες...

Πίσω από τη μικρή σπίναρη πρόβαλε η μορφή μιας λιγιάς γυνιάσιας. Είχε στην δύναμη φλόγαν, που έδειχνε την ζετανθόντες πέτρες κύπελλου πάνω στην ίδια. Μια άποις γροτά.

-Έχουν δίποτα τα πολιόρκη, γάλιστρον εκείνος οι στράτες. Έχει τύρα θέλει γου-ρουναράθρουμα. Άλλας δεν περιστέτει ο βρόχος και το κρούσταλλο... Στα-βέτε λεβίντες μιαν.

Ιγνιστή με βιοτελήνη στον πατήν.

-Μην κάθετε, διαποτά. Βήρα την καρύντανα πήγε εκκλησίας για μαζεύστοιν οι ποντικίνες και της τρεξ ώρι μέλειαν τη γηρυόποιον σερφούματα.

-Τι σκυλαρέτε να κάνετε; φιλητήτες οι κοριτσιά;

-Θα τη φορτωθούμε και θα τα κινηθαίστανε μετά τα καδονιά. Μένω ομήρες μπορούμε να σερφούμενος και ν' επειρούμε σ' επειρό τον καρότο.

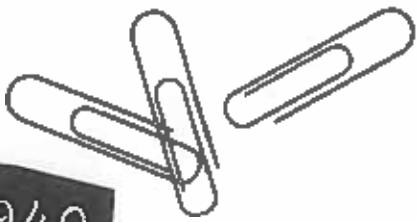
-Θα κάθεται στο γήλω, είτε ο γέροντας,

Ορθόδοχης στην δινημή λιον και στον λευκερά & λιγιά γουρακά.
-Εδώ γένεται η Ελλάδα, κατέρε. Σαν βράλισσον;

Η πατρίδα μας γιορτάζει

28η Οκτωβρίου 1940

Στις 28 Οκτωβρίου 1940 η Ιταλία ζήτησε από τον Έλληνα πρωθυπουργό Ι. Μεταξά να παραδώσει τη χώρα μας. Εκείνος απάντησε ΟΧΙ.

Έτσι ξεκίνησε ο πόλεμος του '40. Ο ελληνικός στρατός πολέμησε γενναία στα βουνά της Πίνδου και μπήκε στη Βόρεια Ήπειρο, όπου οι Έλληνες κάτοικοι του υποδέχτηκαν ως ελευθερωτή.

Τον Απρίλιο του 1941 κήρυξε και η Γερμανία τον πόλεμο στην Ελλάδα για να βοηθήσει τους Ιταλούς. Ο στρατός μας αγωνίστηκε ηρωικά αλλά οι Γερμανοί μπήκαν στην Αθήνα.

Οι Έλληνες, όμως, δεν έσκυψαν το κεφάλι και οργάνωσαν την αντίσταση στα ελληνικά βουνά. Χιλιάδες άνδρωποι αγωνίστηκαν και δυσιάστηκαν για την ελευθερία της πατρίδας μας.

Όταν κάνουνε πόλεμο

Τ. Μαρίνος

Όταν κάνουνε πόλεμο, η γη έχει πονόλαιμο,
πονάει η καρδιά της και κλαίνε τα παιδιά της.
Κι όλο κάνουνε πόλεμο κι άντε με τον πονόλαιμο,
τον άρρωστο λαιμό της από τον πόλεμό της.
Ενάντια στον πονόλαιμο στον πόνο και στον πόλεμο,
υπάρχει μια ασπίρινη: Άνδρωποι, πέστε: ΕΙΡΗΝΗ.

Γελοιογραφίες από τον πόλεμο του 1940-41

Πώς πιμωρεύται η αλαζονεία και η έπαρση του δυνατού!

Πώς δικαιώνεται ο «υπέρ πάντων» αγώνας του ταπεινού!

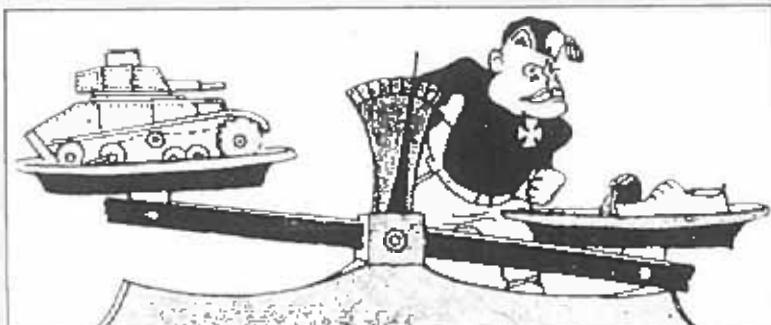
Πώς νικάει την ύλη το πνεύμα!

Ιδού η Πίνδος...

Ιδού και το Πινδόμα!

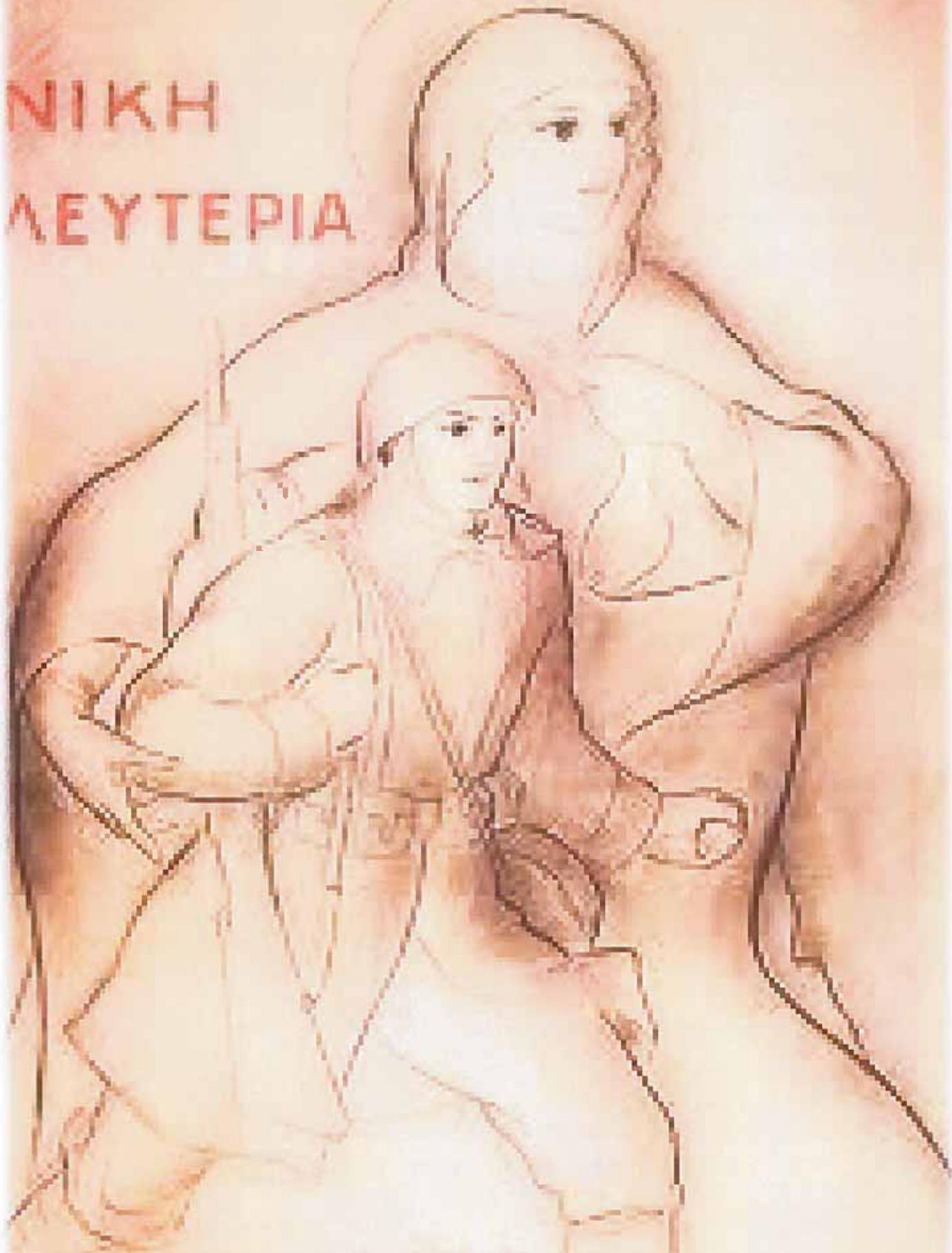
Όταν μπήκε στη ζυγαριά
η τσαρουχοκίνητος.

ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ! - Βοηθάτε, παιδιά,
να την τραβήξουμε παρά πέρα,
γιατί οι Έλληνες πλησιάζουνε.

ΝΙΚΗ
ΔΕΥΤΕΡΙΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΖΙ ΤΟΥ

Χίνεται! Κι όταν ξαναθύπανε, η βροχή έχει τελειώσει. Μα μια μαργαρίτα έχει φυτρώσει πάνω του.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Καλημέρα, κανόνι!

ΚΑΝΟΝΙ: Καλημέρα; Γιατί καλημέρα; Πώς πην είδες εσύ την καλή μέρα; Και πώς είσαι του λόγου σου; Πώς βρεθήκες εδώ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Η βροχή κουβάλησε λίγο χώμα πάνω σου και σ' αυτό το χώμα φύτρωσα.

ΚΑΝΟΝΙ: Πάνω μου; Που ακούστηκε, εγώ, ένα κανόνι, να κουβάλω πάνω μου ένα λουλούδι; Ντροπή! Να φύγεις υρηγόρα από δώ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μα πών να πάω; Εδώ φύτρωσα. Να δεις, Κανόνι, τι καλοί φίλοι μπορούμε να γίνουμε! Ξέρω πολλά τραγούδια, πολλές ιστορίες να σου λέω. Θα κάνουμε καλή παρέα οι δύο μας, θα δεις!

ΚΑΝΟΝΙ: Δε θέλω παρέα. Δε θέλω τραγούδια. Ούτε κάνω κατσίκα σε λουλούδια. Εγώ πολεμώ, ρυάξω φωτιά, τρέμω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μα γιατί, Κανόνι με, είσαι τόσο σημείο; Κοιτάξε γύρω σου τη διόρφω που είναι το λίθιδο μας! Τα πουλακιά που πετούν και κελαπδούν χαρούμενα, τα πολύχρωμα λουλούδια, ο γαλανός αυρανός, το χώμα που μαρίζει βροχή. Πηγετε απ' όλα αυτά δε θα υπήρχε στον πλευρό. Μόνο μουριά, καπνοί, κλαδιάστα, φωνές, σκοτιώματα. Ενώ τώρα...

ΚΑΝΟΝΙ (αγριεύεντας): Αστι σταμάτα πιο! Τελείωσε! Αν αύριο το πρωί σε δώ εδώ, θα σου βάλω φωτιά και θα σε κάψω. Κατάλαβες; (Κώνιεται μέσα στην μπουκά του.)
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Αχ! τι να κάνω; Μπορει σ' αλήθεια να μου βάλει φωτιά και να με κάψει; Μήπως πρέπει να φύγω:
Περνάει ο Ήλιος.

Το κανόνι της ειρήνης

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κανόνι, Μαργαρίτα, Ήλιος, πουλάκι, λουλουδιά

Σκηνικό Αιθαλίου: Ένα μαύρο Κανόνι αντέρεσα στα λουλούδια και τις πρασινάδες. Το Κανόνι βγαίνει από πην μπουκό του.

ΚΑΝΟΝΙ: Ουφ! Νιώσω να σκουύριασα πια. Τόσα χρόνια εδώ σ' αυτό το λιβαδί μ' έχουν ξεχδει. Κανείς δεν έρχεται να με βάλει να ρυάξω φωτιά και κανουν. Αχ! Πών είναι οι δύξες μου στα χρόνια του πολέρου! Όχιοι με φορόντουσαν. Σκορπούσα γύρω μου τον τρόμο. Η φοβέρα. Μεγάλες μέρες εκείνες! Πών τώρα! Κανείς δε μου δίνει αγανά. Μα πών θα πάει; Δε θα ξανάρθει ο πόλεμος; Τόπε θα δουμε όλοι τη δύναμή μου. (Σταψιστά. Κοπάξει προς τον αιρανό) Μην! Βαρρί πως έρχεται βροχή! Ας χωρέω καλύτερα στην μπουκά μου.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ε, κυρ 'Ηλιε, μια σημαντή!
ΗΛΙΟΣ: Μαργαρίτα, τι θέλεις εδώ; Πώς φύτρωσες πάνω στο
Κανόνι;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Η θροχή έφερε λίγο χώρα πάνω στο Κανόνι και
σ' αυτό φύτρωσα. Μα το Κανόνι είναι άνριο και είνε πάν
ον σύριο το πανί με δει εδώ, θε βγάλει φωτιά και θα με
κάψει.
ΗΛΙΟΣ: Σ' αλλήθεια μπορεί να το κάψει. Αυτό όλο τον πάλε-
μο έχει στο μαλαζό του.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μα γιατί, αφού έχουμε χρόνια πώρα ειρήνη! Ιστοί
δεν του λέτε πώς πάει, τέλεωσε ο γόλεριος;
ΗΛΙΟΣ: Μα μιλάει με κανέναν. Ακούει κανέναν. Ζει μόνο του
και περιμένει να έρθει κόποιος να το βάλει να σκορπίσει
τον θάνατο. Πάντως, το καλό που σου θέλω. Μαρ-
γαρίτα, να φύγεις από δω. Να πας αλλού να φυτρώσεις.
Άντε πώρα, γελά σου και καλή τύχη!
Φεύγει ο Ήλιος. Η Μαργαρίτα μένει σιωπηλή, σκεφτή-
κή. Έρχεται ένα Πουλάκι. Ξαφνιάζεται που τη βλέπει.
ΠΟΥΛΑΚΙ: Τοίσου τοίσου Αχ. Μαργαρίτα! Τι θέλεις, καπημενούλο
μου, πάνω στο Κανόνι. Φώγε, φώγε γρηγορα! Θε σε κάψει.
Κι εμένα, μια φορά που κάθεσα πάνω του, παραλίγο να
μου έκαψε τη φτερούγια. Να φώγεις, να φώγεις! Τοίσου τοίσου!
Φεύγει το Πουλάκι. Τα λουκουδιά γήρω τα έχουν σκού-
σει όλα αυτά.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΙ: Μαργαρίτα μου, φώγε, σε παρακαλώ! Αξι-
πόσο σε λυπάμαι!
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: 'Οχι, λουκουδάκι, δε θα φώγω! Κάποιος πρέπει
να δεξερεί στο Κανόνι πώς ο πόλεμος τελεύσει και κανείς
πια δεν το φοβάται. Αντίθετα, δύο θέλουν να γίνουν
φίλοι του.

ΓΑΛΑΖΙΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΙ: Μπράβο, Μαργαρίτα Είσαι γενναία. Γέρος
σε θαυμάζω!

ΠΡΑΣΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΙ: Μα μπορεί να πηγ κάψει! Κι είναι τόσο δημο-
φη, τι κρίμα!

ΚΙΤΡΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΙ: Έτσι το φοβόμασταν τόσα χρόνια. Και κανέ-
νας δεν είχε το θέρρος να του νει την αλήθεια. Γι' αυτό κι
είναι τόσο δημοφη και απομονωμένο. Θέρρος, Μαργαρίτα!
Μη δελιάζεις!

ΜΟΒ ΛΟΥΛΟΥΔΑΙ: Νυκτάνει. Ας κομψθούμε και αύριο το πρωί
Θε δούμε τι θα γίνει. Ίσως η νύχτα να ηρεμήσει το Κανόνι.
Πέφτει η νύχτα. Καιρούνται όλοι. Το πρωί ξυπνύει πρώτο
το Κανόνι. Καιτάζει τη Μαργαρίτα που καινύσται ακόμα.
ΚΑΝΟΝΙ: Αχ! δεν έφυγε! Είναι τόσο γενναία! Πώς μπορώ να
πηγ κάπως. Δε μου έκανε κανένα κακό. Μάλιστα θέλει να
γίνουμε φίλοι. Έχω βαρεθεί τόσα χρόνια μόνος μου. Εί-
ναι δημοφη να έχεις ένα φίλο να σου λέει κάθε πρωί
«Κακημέρα». Πρέπει να το πάρω απόφαση. Η καρδιά μου
μαλάκωσε με την είρηνη. Είναι καρός πια κι εγώ να ξεχά-
σω τον πόλεμο κι να ζησω ευποχιασμένο στην είρηνη.
Ξυπνάει τη Μαργαρίτα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (θελό): Καλλιμέρα, Κανόνι...
ΚΑΝΟΝΙ (διστακτικά): Καλημέρα, Μαργαρίτα.
ΜΠΑΙΑΙΕΙ ο Ήλιος και το Πουλάκι. Τα λουκουδιά σηκώνο-
νται. Όλοι μαζί φωνάζουν: ΚΑΛΗΜΕΡΑ, ΕΙΡΗΝΗ. Τα λουκου-
διά πετούν πολύχρωμα συρρολούμενα πάνω στο Κανόνι.
Το Κανόνι και η Μαργαρίτα δίνουν τα χέρια.

ΦΡΩΣΩ ΧΑΤΟΠΟΥ

Ο Εθνικός μας Ύμνος

Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή.
Σε γνωρίζω από την όψη που με βίᾳ μετράει τη γη.

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά
και σαν πρώτ' ανδρειωμένη χαίρ' ω χαίρ' ελευθεριά. (3)

Η Σημαία

Πάντα κι όπου σ' αντικρίζω,
με λαχτάρα σταματώ
και περήφανα δακρύζω
ταπεινά σε χαιρετώ.

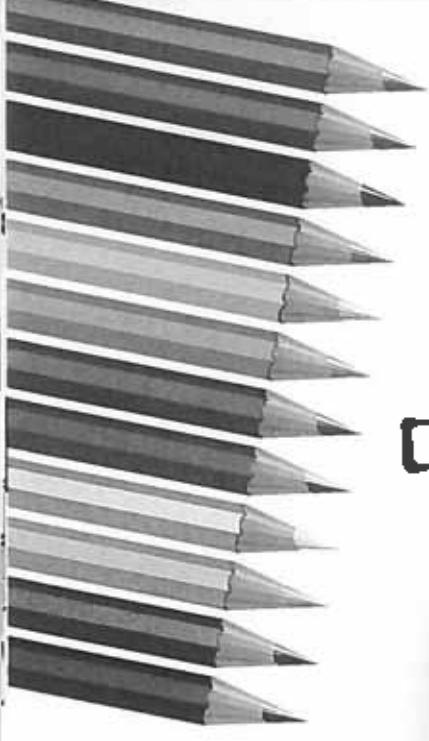
Δόξα αθάνατη στολίζει
κάθε θεία σου πτυχή
και μαζί σου φτερουγίζει
της πατρίδας η ψυχή.

Οταν ξέφνου σε χαιδεύει
τ' αγεράκι τ' αλαφρό,
μοιάζεις κύμα που σαλεύει
με χιονόλευκο αφρό.

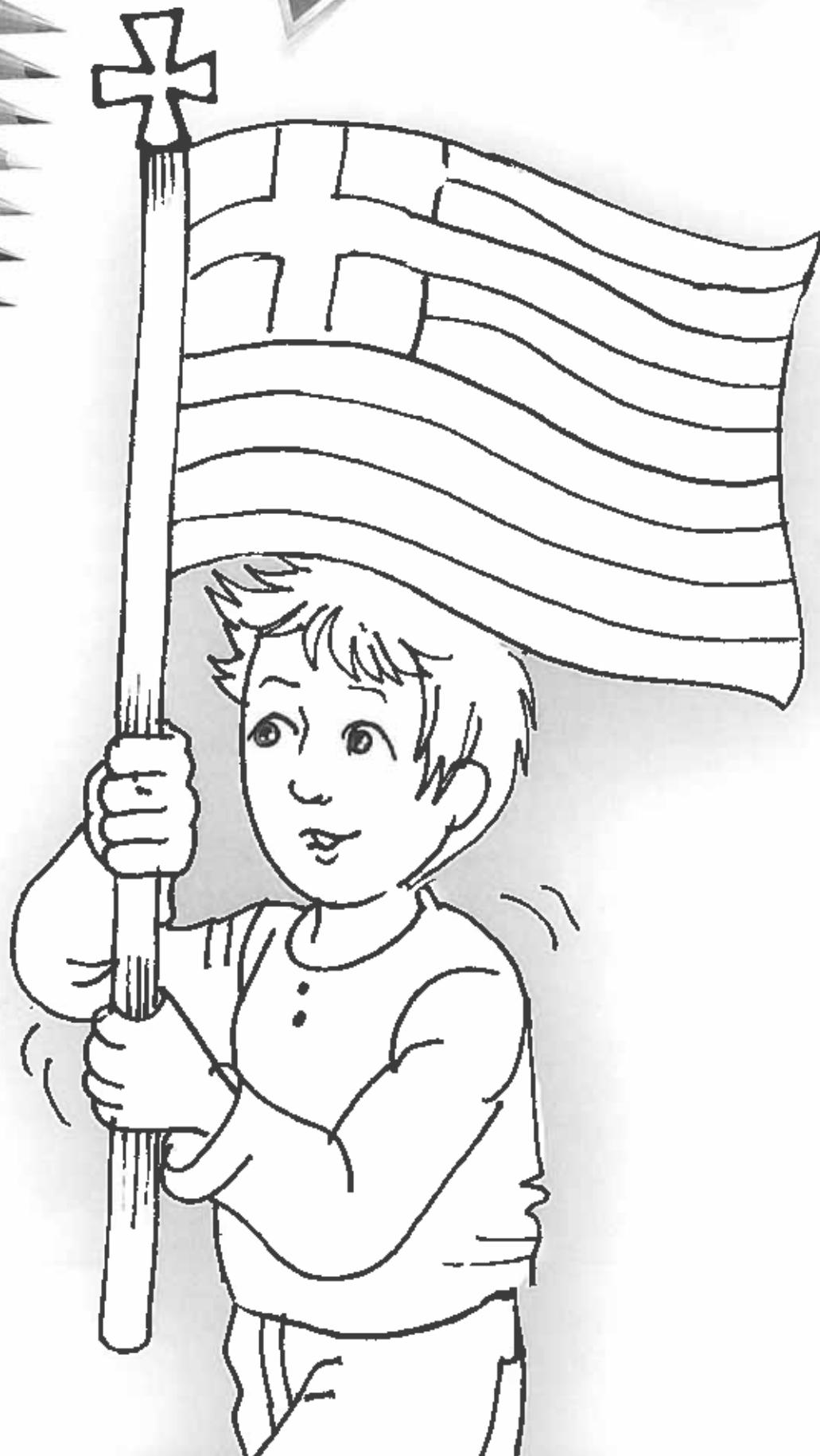
Κι ο σταυρός που λαμπυρίζει
στην ψηλή σου κορυφή
είν' ο φάρος που φωτίζει
μιαν ελπίδα μας κρυφή.

Σε θωράκι αναθαρρεύω
και τα χέρια μου χτυπώ,
σαν αγία σε λατρεύω
σαν μητέρα σ' αγαπώ.

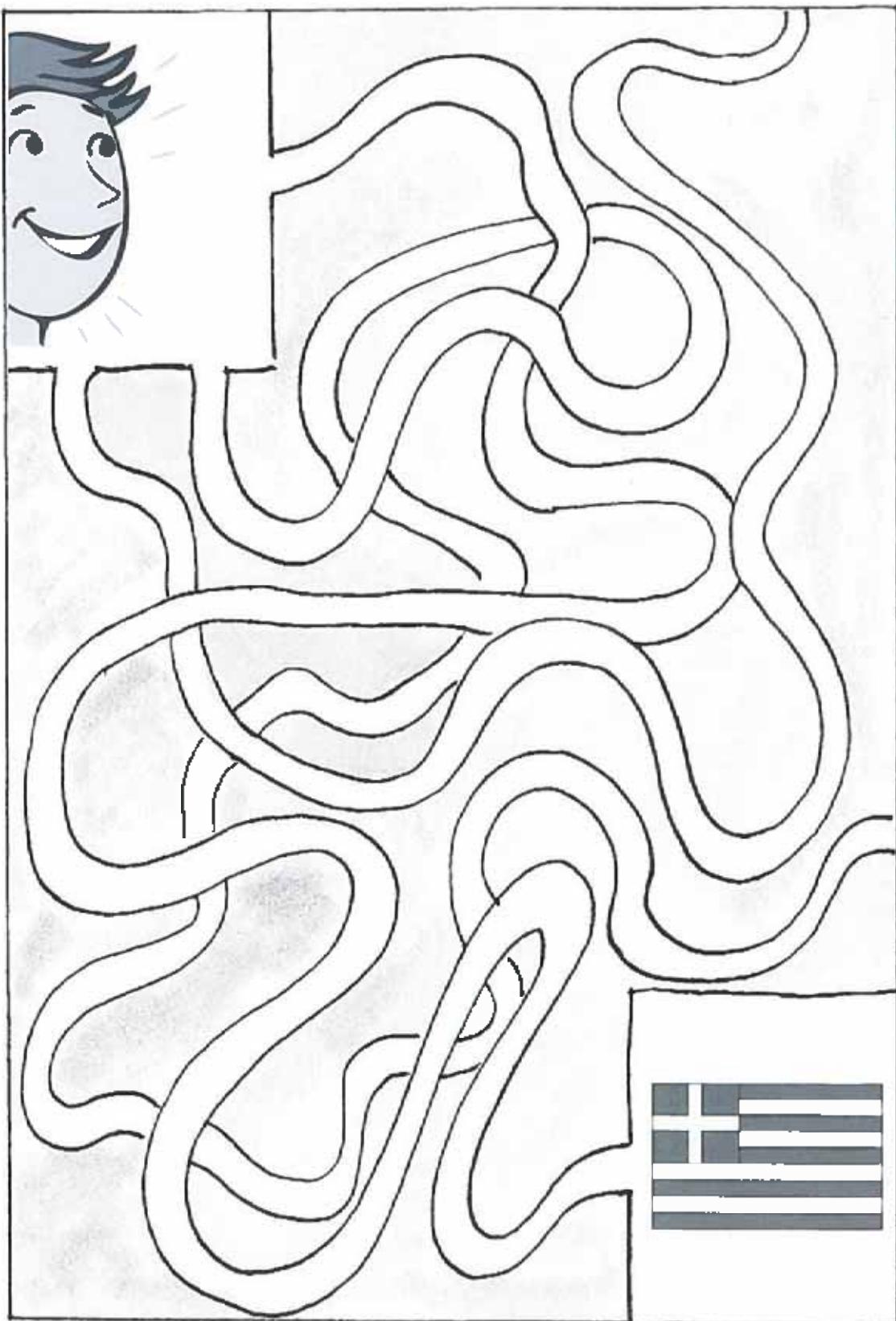
Κι απ' τα στήθη μου ανεβαίνει
μια χαρούμενη φωνή:
να 'σαι πάντα δοξασμένη.
Ω!... Σημαία γαλανή.

Χρωμάτισε την σημαία
της πατρίδας μας.

Σπαζοκεφαλιά

Ποιό δρόμο πρέπει να ακολουθήσει το παιδί για να φτάσει στην Ελληνική Σημαία;

Χειροτεχνία

Ζωγράφισε το σχέδιο, κόψε απόν τον είναι οι τελείας και κόλλησέ
το σε ένα μπλε χαρτόνι

Πάτησε την ουρά σου

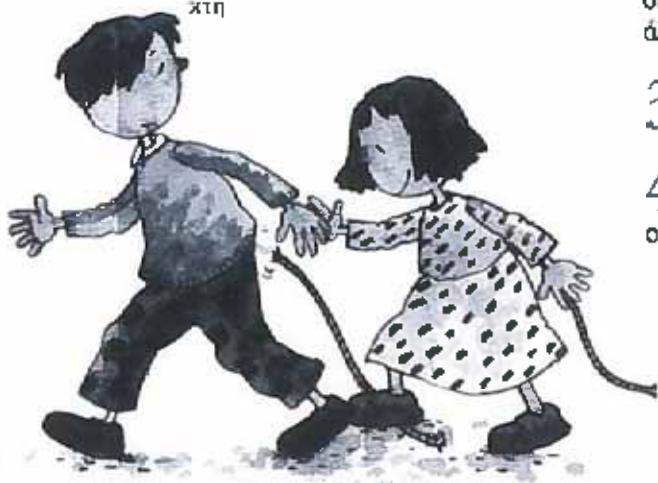
Ένα πολύ αστείο παιχνίδι, όπου πρέπει να κυνηγάς όλους τους άλλους παικτες, ενώ ταυτοχρόνως κυνηγούν κι εκείνοι σας.

Ηλικία: 5 ετών και πάνω

Υπολογιζόμενος Χρόνος: 10 λεπτά

Παικτες: 4 ή περιπολιτευότεροι

Υλικό: σχοινί μπροστινός & μέτρου για κάθε παικτή

1 Ο κάθε παικτης παίρνει ένα κομμάτι σχοινί και το βάζει μέσα στη ζώνη του, σαν να ήταν ουρά. Το σχοινί πρέπει να είναι αρκετά μακρύ, ώστε να σέρνονται και μερικά εκατοστά στο πάτωμα.

2 Όταν δοθεί το σήμα εκκίνησης, όλοι οι παικτες αρχίζουν να τρέχουν εδώ κι εκεί, προσπαθώντας να πατήσουν τις ουρές των συμπαικτών τους, προσέχοντας, πων (δια στιγμή), να μην πατήσει κάποιος άλλος παικτης τη δική τους.

3 Όταν ένας παικτης χάσει την ουρά του, βγαίνει από το παιχνίδι.

4 Νικητής του παιχνιδιού είναι ο παικτης που θα καταφέρει να διατηρήσει περισσότερη ώρα την ουρά του.

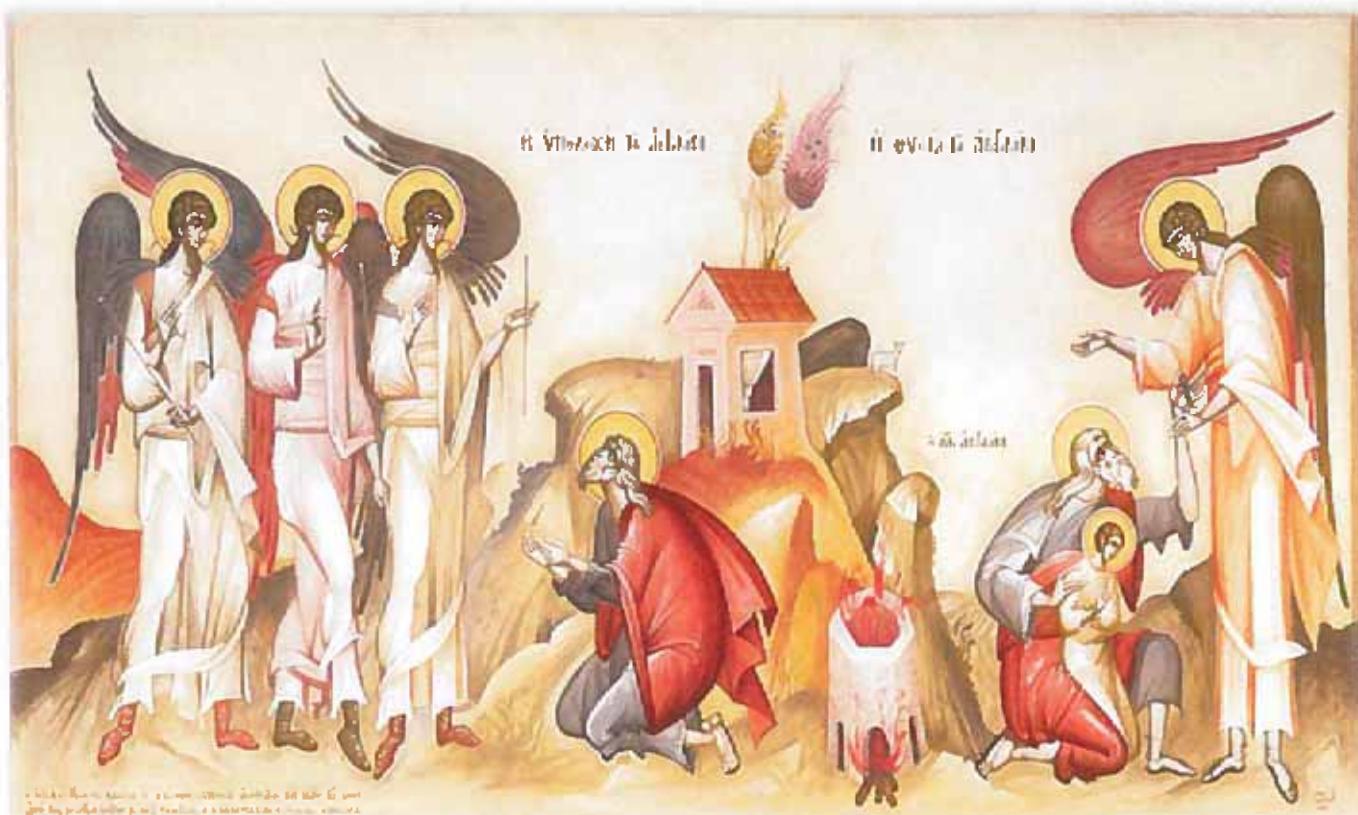
Από κλαδάκι κρέμεται
στην αγορά πουλιέται
το εξωτερικό της τρώγεται
το κόκαλο πετιέται.

Τι είναι;

Η ελιά

Οι Άγγελοι και ο φύλακας Άγγελός μου

Βασικές ιδέες:

- Εκτός από τους ανθρώπους ο Θεός δημιούργησε και τους Αγγέλους. Δεν τους βλέπουμε, δεν έχουν σώμα, αλλά βρίσκονται δίπλα μας.
- Από τη βάπτισή του ο καθένας μας έχει ένα φύλακα άγγελο που τον προστατεύει. Χαίρεται όταν μας βλέπει να κάνουμε αυτό που αρέσει στο Θεό! Λυπάται όμως όταν κάνουμε αταξίες...
- Να παρακαλούμε τον Άγγελό μας να μας προσέχει κι εμείς να προσέχουμε να μην τον στενοχωρούμε.

Λέξεις - κλειδιά:

ΑΓΓΕΛΟΣ

ΦΥΛΑΚΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ

ΓΑΒΡΙΗΛ

ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ

Η Εκκλησία μας γιορτάζει τους Αρχαγγέλους Μιχαήλ και Γαβριήλ

8 Νοεμβρίου

Τι είναι οι Άγγελοι;

Οι Άγγελοι είναι πνεύματα που έπλασε ο Θεός.

Οι Άγγελοι είναι πνεύματα, δηλαδή δεν έχουν σώμα.
Δεν μπορούμε να τους αγγίξουμε.

Οι Άγγελοι μεταφέρουν στον Θεό τις προσευχές και
τις καλές πράξεις των ανθρώπων.

Οι Άγγελοι υμνούν και δοξάζουν τον Θεό.

Οι Άγγελοι φέρνουν τα μηνύματα και τις εντολές του
Θεού στους ανθρώπους.

Οι Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ είναι
οι προστάτες της Πολεμικής μας Αεροπορίας.

Οι Άγγελοι

Το αναρίθμητο πλήθος των αγίων αγγέλων είναι δημιούργημα του Θεού Λόγου αρχαιότερο από τον υλικό κόσμο. Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός δίνει τον εξής ορισμό για τους αγγέλους: «Ο άγγελος είναι φύση νοερή, αεικίνητη, αυτεξούσια, ασώματη. Υπηρετεί το Θεό και είναι κατά χάριν αθόνατος. Όμως, τα ουσιώδη γνωρίσματα και τη σύσταση της φύσεώς του μόνο ο Κτιστής τα γνωρίζει. Ονομάζεται βέβαια ασώματος και ἀνέλας σε σχέση με μας, γιατί κάθε που συγκρίνεται με το Θεό, τον μόνο ασύγκριτα, βρίσκεται "παχύ τε καὶ υλικάν"».

Οι άγγελοι δεν δημιουργήθηκαν σε νηπιώδη κατάσταση, αλλά μένουν όπως κτίστηκαν από την αρχή. Το αναλλοίωτο αυτό χαρακτηριστικό των αγγέλων αναφέρεται στη σύσταση και κατασκευή τους και όχι στην προαιρεσή τους. Έχουν δηλαδή τη δυνατότητα να τελειοποιούνται ολοένα και περισσότερο με τη μετοχή τους στη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Από τη μετοχή αυτή απορρέει και ο αγιασμός τους. Οι άγγελοι δεν έχουν φύλο, γιατί η φύση τους είναι πνευματική. Δεν έχουν ανάγκη από υλική τροφή ή ανάπταση και δεν πεθαίνουν.

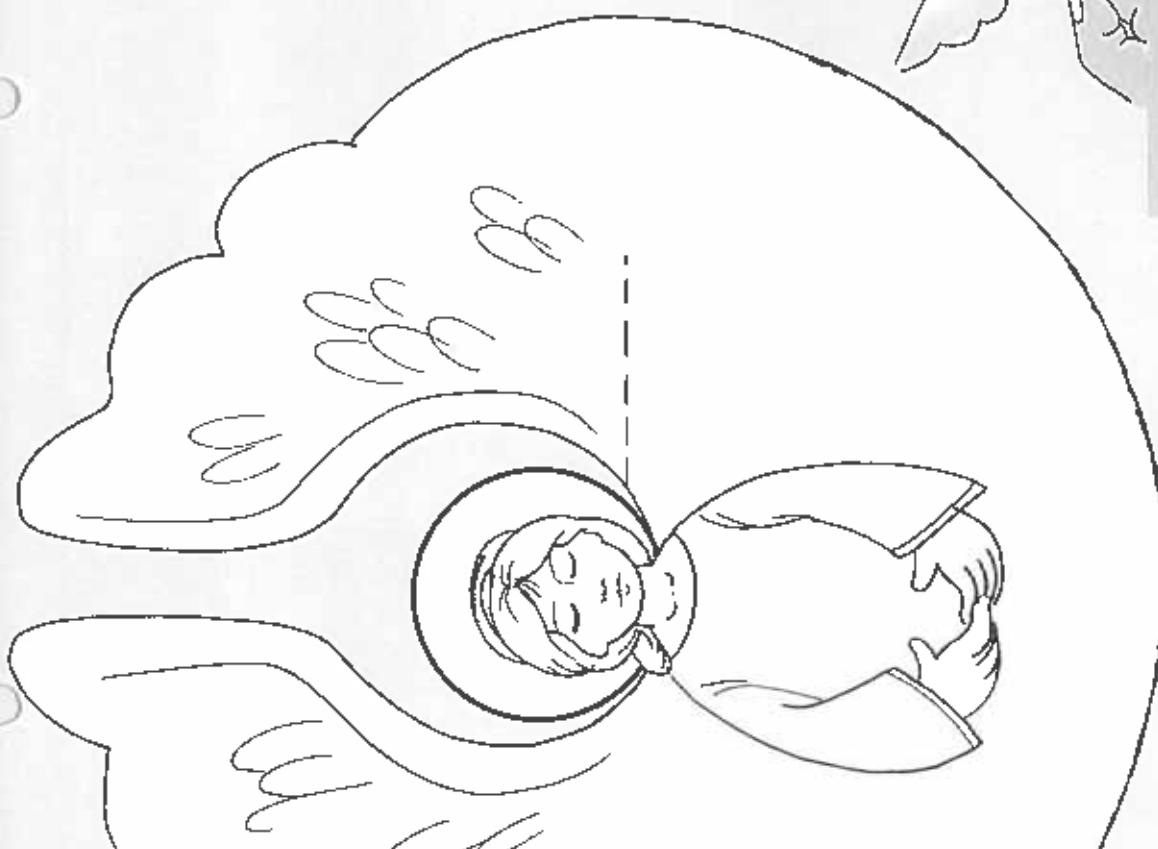
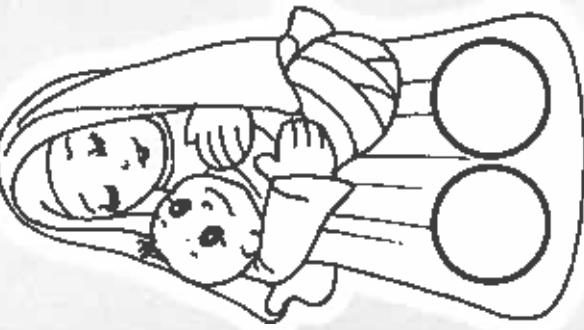
Ο αριθμός των αγγέλων είναι απροσμέτρητος και ανυπολόγιστος. Το πλήθος αυτό των αγγέλων είναι οργανωμένο και διακρίνεται σε τάγματα. Κάθε τάγμα είναι επιφορτισμένο με ιδιαίτερη λειτουργική διακονία και έχει το δικό του όνομα. Παρ' όλο που με το όνομα Α γ γ ε λ ο ι (που σημαίνει αγγελιαφόροι) δηλώνεται ένα συγκεκριμένο τάγμα, σε τούτοις έχει καθιερωθεί να αποκαλούνται έτσι όλα τα ουράνια τάγματα, τα οποία, με βάση τις αγιογραφικές μαρτυρίες, αριθμούνται σε εννέα: Σεραφείμ, Χερουβείμ, Θρόνοι, Κυριότητες, Δυνάμεις, Εξουσίες, Αρχές, Αρχάγγελοι, Αγγελοι.

Κύριο έργο των αγγέλων είναι η ακατάπαυστη δοξολογία του Θεού. Έργο τους επίσης είναι και η διακονία στα μεγάλα γεγονότα της θεϊκής οικονομίας, καθώς και η φροντίδα για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Η παράδοση της Εκκλησίας μας διδάσκει ότι κάθε χριστιανός έχει το δικό του φύλακα άγγελο. Ο άγγελος αυτός είναι ο πιο πιστός μας φίλος, ο πιο σποργικός μας αδελφός. Παραστέκει πάντα δίπλα μας, εκτός κι αν εμείς τον διώξουμε με τα πονηρά μας έργα, γιατί «όπως ο καπνός φυγαδεύει τις μέλισσες, έτσι και η αμαρτία των φύλακα άγγελο από τη ζωή μας» (Μέγας

Βασιλείος). μας παρηγορεί στις θλίψεις, απαλύνει τους πόνους μας: συμπάσχει μαζί μας, χαίρεται στην πνευματική μας πρόδοδο. Μας προστατεύει από ορατούς και αόρατους εχθρούς. Είναι μάλιστα τόσο δυνατός, ώστε και μόνος του μπορεί να παραβλήθει με ολόκληρο στράτευμα και πολυάνθρωπη παράταξη. Όλα όσα κάνουν οι άγγελοι για τον άνθρωπο έχουν εσχατολογική προοπτική, δηλαδή αποβλέπουν στην είσοδό του στη βασιλεία του Θεού.

Η σημαντικότερη γιορτή των αγγέλων είναι η «Σύναξη των Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ και των λοιπών αγίων συναμάτων και ουρανίων Ταγμάτων», που η Εκκλησία μας τιμά στις 8 Νοεμβρίου. Το συναξάρι της ημέρας αυτής αναφέρει: «Καυχήθηκε ο Εωσφόρος πως θ' ανεβάσει το θράνο του πάνω στις νεφέλες τ' ουρανού και θα γίνει ὄμοιος με τον Ὑψιστο Θεό. Αμέσως δύκας ξέπεσε από την ουράνια δόξα και το αρχαγγελικό του αξίωμα, συμπαρασύροντας μαζί του και το αγγελικό τάγμα, που του υποτασσόταν. Τότε, μέσα στη μεγάλη σύγχυση που ακολούθησε τη φοβερή εκείνη πτώση, ο αρχαγγελος Μιχαήλ συγκέντρωσε από ζήλο θεϊκό δόλους τους υπόλοιπους χορούς των αγγέλων, και, αφού φώναξε το «Πρόσχωμεν» (δηλαδή «ας προσέξουμε»), ύμνησε με δυνατή φωνή τον Κύριο και μαζί του Τον ύμνησαν δλοι οι άγγελοι. Αυτή η συγκέντρωση ονομάστηκε Σύναξη των Αγγέλων, δηλαδή προσοχή και ομόνοια και ένωση».

ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

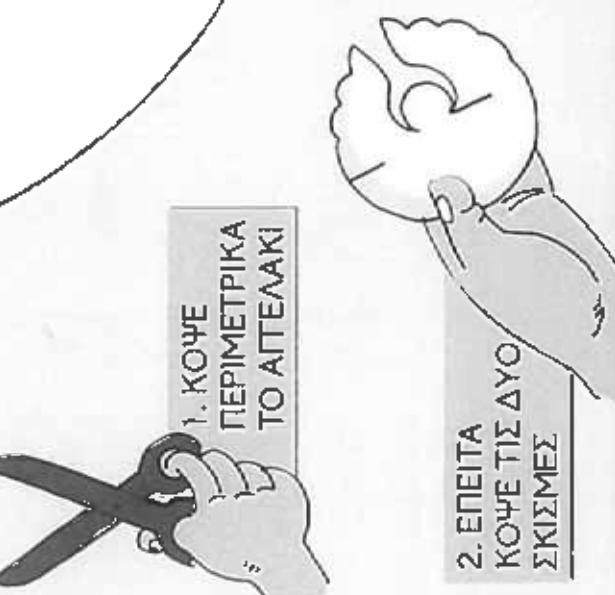
Παιδιά,
δύοι μας έχουμε
έναν όγκελό που
μας προστατεύει.
Ας φτιάξουμε
μια κατσκευή!

4. ΤΟ ΑΓΓΕΛΑΚΙ
ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟ
ΝΑ ΤΟ ΧΡΩΜΑΤΙΣΕΙΣ.
ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΚΟΛΑΣΗΣΕΙΣ ΚΑΙ
ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΣΟΥ
ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ.

2. ΕΠΕΙΤΑ
ΚΟΨΕ ΤΙΣ ΔΥΟ
ΣΚΙΣΜΕΣ

1. ΚΟΨΕ
ΠΕΡΙΜΕΤΡΙΚΑ
ΤΟ ΑΓΓΕΛΑΚΙ

Ζωγραφική

Ζωγράφισε τον Άγγελο.

Ο φύλακας άγγελος

36

Ένωσε τις γραμμές και σχημάτισε τον άγγελο.
Χρωμάτισε την εικόνα και βάλε την εικόνα σου στο πλαίσιο.
Ο φύλακας άγγελός σου θα σε προστατεύει πάντα.

**Ένωσε τις γραμμές
και χρωμάτισε την εικόνα.**

Κόλλησε μια φωτογραφία σου
δίπλα στο αγγελάκι. Υστέρα
σχεδίασε και χρωμάτισε
την εικόνα. Θα είναι σαν να βλέπεις
τον φύλακα άγγελό σου.

Ο Διευθυντής Ορχήστρας

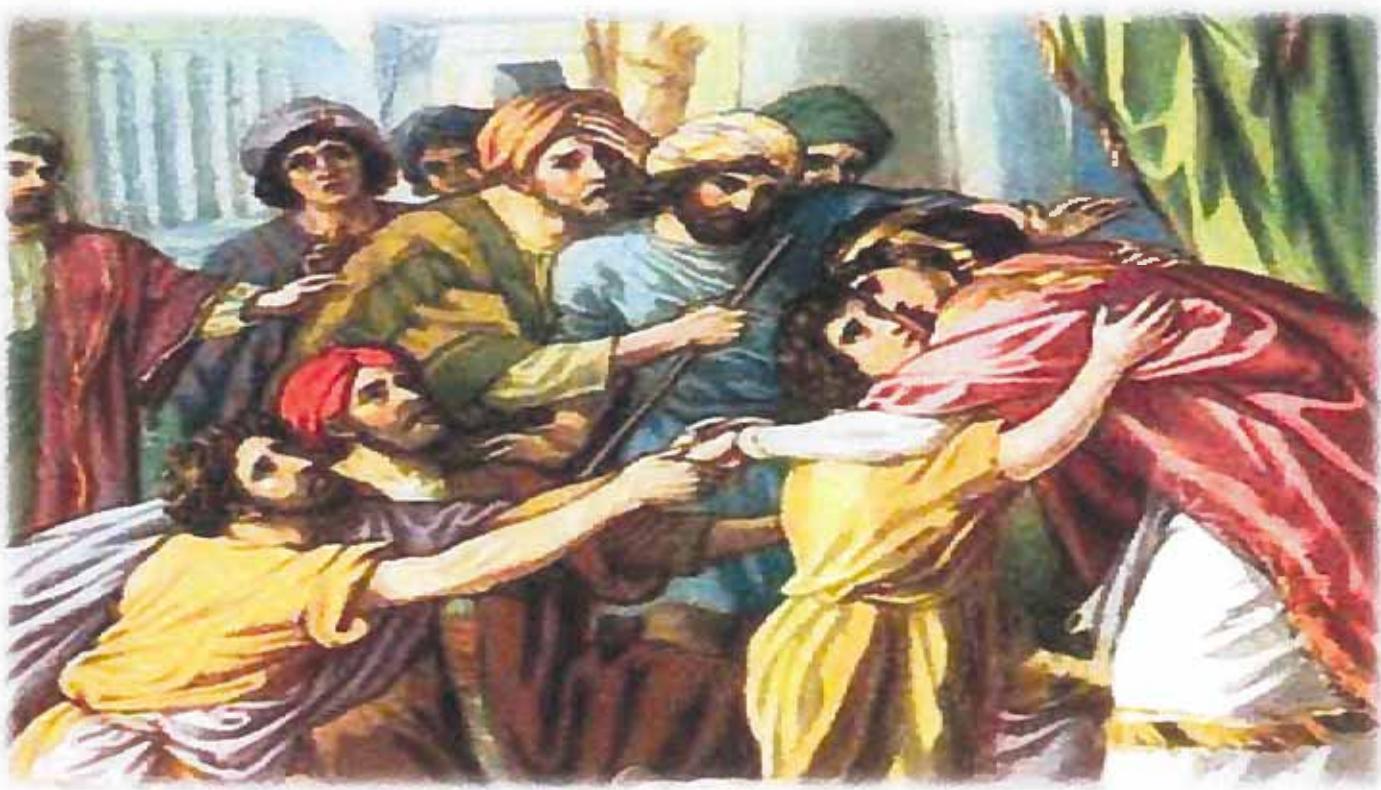
Ο Διευθυντής Ορχήστρας συνδυάζει τη μίμηση, αλλά και την παραπλάνηση, προκειμένου να ξεγελαστεί το όταρο που παρακολουθεί.

- 1 Επιλέγεται ένας παικτής με κλήρο. Ο παικτής που επιλέγεται, πρέπει να φύγει από το δωμάτιο.
- 2 Οι άλλοι παικτες κάθονται στο πάτωμα, σχηματίζοντας έναν κύκλο.
- 3 Ένας από τους παικτες επιλέγεται για να γίνει ο διευθυντής ορχήστρας. Η επιλογή αυτή πρέπει να γίνει χαμηλοφώνως, ώστε να μην ακούσει ο παικτής που έχει φύγει από το δωμάτιο.
- 4 Ο διευθυντής ορχήστρας αρχίζει να υποκρίνεται ότι παιζει ένα μουσικό όργανο. Οι άλλοι παικτες πρέπει να τον μιμηθούν.
- 5 Ο παικτής που έχει φύγει από το δωμάτιο, επιστρέφει, κάθεται στο κέντρο του κύκλου και προσπαθεί ν' αποφασίσει ποιος είναι ο διευθυντής της ορχήστρας.
- 6 Ο διευθυντής της ορχήστρας πρέπει ν' αλλάξει συνεχώς όργανα, χωρίς να τον εντοπίσουν. Άν τον καταλάβουν, θα πρέπει να φύγει από το δωμάτιο, και είναι η σειρά του να μαγεψει.

Ο Ιωσήφ και τ' αδέρφια του – Έγώ και τα δικά μου αδέρφια

Βασικές ιδέες:

- Τα αδέρφια του πούλησαν τον Ιωσήφ, όμως ο Θεός τον βοήθησε να γειτονεύει από τις δυσκολίες και να δοξαστεί. Εκείνος αντιμετώπισε όλες τις συμφορές με πίστη και υπομονή, χωρίς να νιώσει κακία ή μίσος γι' αυτούς που του έκαναν κακό.
- Ο Ιωσήφ ονομάστηκε «Πάγκαλος», γιατί ήταν πάρα πολύ όμορφος, αλλά και πάρα πολύ καλός! Επειδή συγχώρεσε τ' αδέρφια του που τον έβλαψαν και, ενώ ταλαιπωρήθηκε, δοξάστηκε μετά από τον Φαραώ, μοιάζει με τον Χριστό μας που συγχώρεσε εκείνους που Τον σταύρωσαν και με την Ανάστασή Του δοξάστηκε από τον Θεό.
- Ο Ιωσήφ δεν συγχώρεσε απλά τα αδέρφια του για το κακό που του έκαναν, αλλά όταν χρειάστηκαν τη βοήθειά του, τους ευεργέτησε' τους έκανε το καλό.
- Κι εμείς καμιά φορά μαλώνουμε με τ' αδέρφια μας. Σα να γίνεται ένας μικρός πόλεμος ανάμεσά μας. Επειδή όμως τα σγαπάμε πραγματικά, σύντομα ο ένας ζητάει συγγνώμη από τον άλλον κι αυτός τον συγχωρεί. Δίνουμε τα χέρια και γινόμαστε πάλι φίλοι όπως πρώτα.

Λέξεις - κλειδιά:

ΣΥΓΧΩΡΩ

ΙΩΣΗΦ ΠΑΓΚΑΛΟΣ

ΕΥΕΡΓΕΤΩ

ΑΔΕΡΦΙΑ

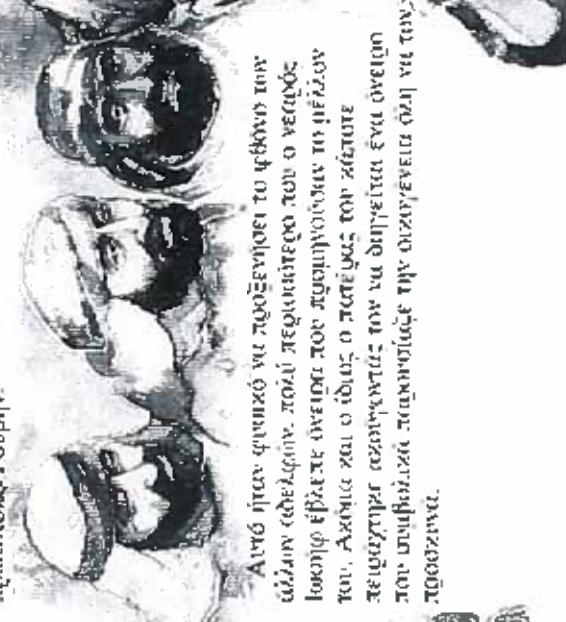
ΣΥΓΓΝΩΜΗ

ΑΓΑΠΗ

Ο Ιωσήφ και τ' αδέλφια του

Ο Ιωσήφ επεισήρχε δώδεκα γυναῖς. Οι Ρουβήν, Συμεὼν, Αερί, Ιούδας, Ιοργάζης και Ζαρκαΐδης ἤταν πατέρια της Λειός. Οι Ιωσήφ και Βενεζαΐν, της Ροζής, Οι Δαυίδ και Νερθάδη, της Βαδάκης, υπέροχες της Ροζής... γιατ ο Γεώργιος ήταν της Ζέλικας.

Ο Ιωσήφ εἶχε ανεγάλλη μετανάστει σταν Ιούδηκ, αν και ἐπέντε να ζειει ταυτό ματιά ήτη δημιουργίας της πατελίακατα. Η Ροζή, πέθανε γεννητούς των Βενεζαΐν, και ο Ιωσήφ ποι την συνταύτη ποιά, δεν μπορούσε να μην αγαπητεί τα παιδιά των αποκριών μαζί της πρεσβύτερο ωστό τ' αύλα των πατέρων. Δεν μπορούσε να είναι δικαιού, πως έπειτε να είχε δοθεί στων πλευρού του Ρουβήν.

Αυτό ήταν φυνικό νιν προσέξεινοι το φέύγοντα μηναριν οδηγήσιν ποιον περισσαρέαδο τον ο νεαρός λογοτέφη βίβλετε άνειδη τον πρώτην ημέρα του. Άκρια για το ίδιον ο πατέρας των αγέτων περιπλέκεται πεντετελείας του να διηγείται ένα άστερο που υπενθύμιζε πεντετελείας την οικουμένης όπλη την προσέχειν.

Μια μέρα ο Ιωσήφ έσπειλε τον Ιωσήφ να βρει τ' αδέλφια του εχεί που έβυσκαν τα ζάχαρι, για να βεβαιωθεί πως ήταν καλά. Όμως, εκείνοι, ταφλωμένοι από το μίσος και τη ξήλεια τους, βλέποντας τον να πλησιάζει, αποφάσισαν νιν την πυράκωσιν. Ο Ρουβήν, διμος, ο πο αδικημένος, τους έπεισε να μην τον σχοτώσουν απέδους, θέλοντας νιν του σωσει τη ζωή του.

Τον πουλιάνε τηλαρίο

Συμφωνήσαν τέτε να τον φέγγουν δ' έτα ξερό σπηλαίδι, διπλως πρόσερειν ο Ρουβήν, που απορεκχύνθηκε για να φροντίσει τα ζάχαρι. Όταν γάροισε με σπουδή νιν τον σωσει, ή αδέλφια του τον είχαν κιδώσας πουλιάρια.

φολάβιο τε κειπούσι επιπόδους που κατευθύνονταν στην Αγριόπο, για εκσον Κηφιώνα νοιρόπιστα.

Τα παιδιά του λακούρ ή σφράγευν μετά ένα κατακύλημα το αίμα του πάνω στον πολύτιμο χιτώνα του Ιωσήφ και τον στελλαύν στον πατέρα, που έκλαψε με δάκρυα πλούτη πλοτεύοντας λικ τον καταπιεσμένην αγόρια ζάχαρι. Τικτά δεν μπορούσε να τον παρηγορήσει.

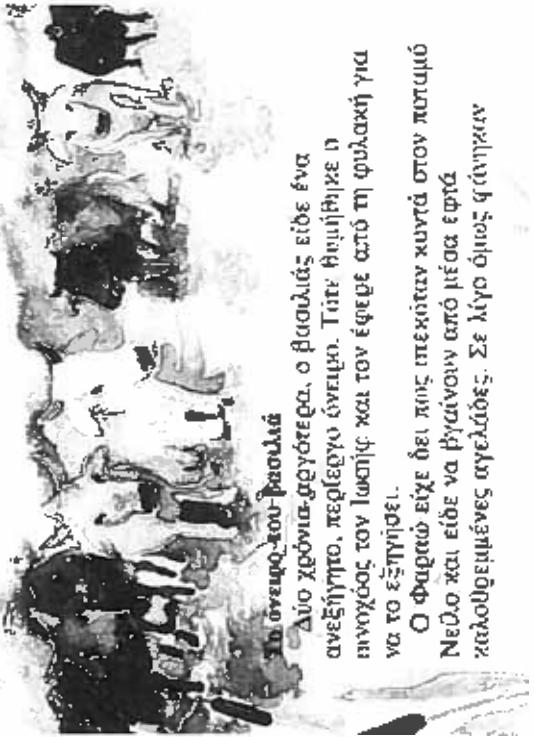
Στο μεταξύ οι έμποροι πουλήραν τον λεσηφ στον Αγριόπο Πετερού, δεξιωματούσαν την βιαλιάνη της Αγριόπο. Δούλος στη ξένη χώρα, ο Ιωσήφ είχε συντροφούς και προστατού το Θεόν. Ο Πετερούς ήταν

τόσο ευχαριστημένος, ώστε πολύ γερήγορα του ανάβεσε τη φροντίδα του σπουδών και της δουλειάς του. Εβλεπε τον νεαρό σκλάβιο να δουλεύει με επιμέλεια, και τ' αγαθήν του υ' ανέβαντων χάρη σ' αυτόν.

Εκτός από καλός και όξιος, ο Ιωσήφ ήταν ένας πανέμορφος νεαρής αιτό έκανε πι γνωστό του πετερόφη να τον ερωτευτεί. Καθώς εκείνος παρέμενε πιστός στον κυρίο του, προκάλεσε το μένος και την οργή της, που την παρέστησε να τον κατηγορήσει στην επιτέθηκε με ανηθίκους σκοπούς.

Στη φυλακή του βρουλιά

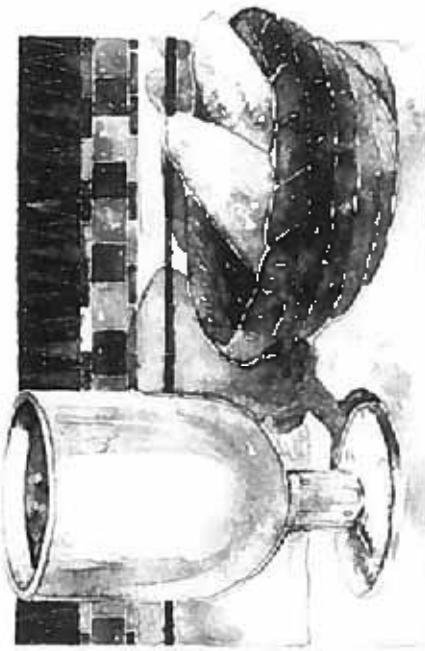
Εξαλλού, ο Πτερεφής έριξε τον Ιωσήφ στη φυλακή του βασιλιά. Άλλα ο Θεός δεν τον εγκατέλειψε. Με τα προσδόντα του κέρδισε πην εμπλοούντη την διοικητή των φυλακών, που του ανέθεσε την επίβλεψη των όλων φυλακισμένων. Ένας απ' αυτούς ήταν ο ονοχόος του Φαραώ κι ένας μάλλον ο φοισαρης. Μια νύχτα, περίεργη δινειρά πάραβαν αυτούς τους δύο, που τους βρήκε πολύ ανηθρώπους το πέρα.

Το δεντρό του θρονιά

Δύο χρόνια πριν έρεξα, ο βασιλιάς είδε ένα ανεξήγητο, περίσσευτο άντερπα. Τιτε θεωρήθηκε ο πινοκίος των λαοτών και τον έφερε από τη φυλακή για να το εξηγήσει.

Ο Φορτιώ είχε δει ποις πετάκια κυρά στον παταρό Νεύο και είδε να βγαζούν από μέσα εργά τα πλούτερηνές μηχανές. Σε λόγο δήμερ ζήτησεν

αλλες εφτά πολὺ αδινωμένες που έφεραν τις πυγκές!
Φυτοπλάνης ωμό ο Θεός, ο λιοντρός εξήγησε πώς οι
πυγκές αγελάδες είναι εφτά χρόνια καλύτερες απόδεσί,
που θα τα ακολουθήσουν αλλά εφτά χρονία
διαστάσις.

«Αν είσαι σοφός, απεβίβηκε τη κατιάχ λέγοντα
τροφές, για να μην πενθετεί τα σπόλευα εφτά ο μάδι
ωμό, σημαντικότερε. Ο βασιλιάς ιανοντούθηκε από
την εφημερία και κατάλαβε πως ο λιοντρός δεν ήταν
πυγκός ανθρώπως. Τον φόρεσε το διεγκαλύπτικό του στο
χέρι, πια κέριση αλιούδια στο λαμπτό, τον έκαψε
υποδοκτήρη όλης της χώρας και τον ανάβεσε τη
φροντίδα για την αποθήκευση της οινοδεικίας.

Τα εφτά χρόνα αποδοκες ακολουθήσαν επτά
χρόνια ζωής οιδειά. Ο λάδις της Αγίατοι, άστρος, με
η φροντίδα του λυστρή, δεν ένυκτε είλετελή και πένα.
Στην οικογένεια του λιοντρή, οη Χαναάν, το οικόν
ορεδόν εξιατλήθηκε. Ο λακούβης ασφάρασε να στελεῖ
τους γιους του στην Αγίατο. Κρεπτεί μόνο τουν
Βενιαμίν.

Καθός τα δέκα πεδιά τον Ιανάβη στέκονταν
μαρσοπέτη στον κυβερνήτη και ψωτούντεν πώς
μπορούσαν ν' αγοράσουν στράτο, δεν αντηγνώκουν
τον χαμένο ωρό παλιά αστελέφο τους. Αντίθετα, έστειν
αμέσως αντηγνώκουν πολούς θηραν και αποφέροντες να
μάζει αν εξασθόλυθεσσον να είναι απενθύμωτο. Τους
παραγράφουσε, λοιπόν, βλοσσόρα.

«Είστε καπάνκοτον», φωνάζει και τους έριξε ση
φιλάκη, για να τους αφήσει τρεῖς ημέρες πρόντερα.
Τους έβαλε να υποστηθούν πώς την δύλια φρούριο θα
φέρουν μαζί του Βενιαμίν και κράτησε τον Συμέων
για στρατοφράδι. Υπερα έδωσε εγκλή κι έβαλαν τα
χρήματα που είχαν πληρώσει μέσα στις αποσκοπεύσ
τους.

Έσεινος ανηφόρησαν όταν τανακάλησαν τα χρήματα
και γύρισαν λυτρημένοι στη Χαναάν με το στύλο. Πάντα
να πονούν ότι έπειτε ο Ιανάβη γ' απογοητεύστε τουν
Βενιαμίν την ώλλη φροδή. Άλλα ο καροτής τέλειωσε
κάποτε και άλλη λίκη δεν υπήρχε.

Με διατάξιν χαρέτην τη διάρροιή του ο λιοντρός¹
βιβλιοποτές μπροστή του που ήταν ο του Βενιαμίν.
Το δερέγηρο πάνταναν μεταποτή του...

«Πηγε στα ουρανούς την ημέρα της γέννησής σου. Κι αυτός
πίνει ο μεραρχής της ουρανού. Σταν ουρανούς σβέταν
Οι ερημοτέρες ερημοτέρες της γέννησής σου. Σταν ουρανούς σβέταν
ζειράποτες αποτέλεσματα της γέννησής σου. Ο λιοντρός δεν αποτελεσματεί²
εζαλιές πονος ήταν. Το ίδια τοξοί οι ευτοληθησαν αν
είπαν. Μετά τις εργασίες της Βενιαμίν, διέτελε ο
λιοντρός να μάζευε το καπιτέλιο ποτέ του. Άλλη φέτα
τεραπευτική ποτή τη πετυχία του λαζαρίδη, τα ο

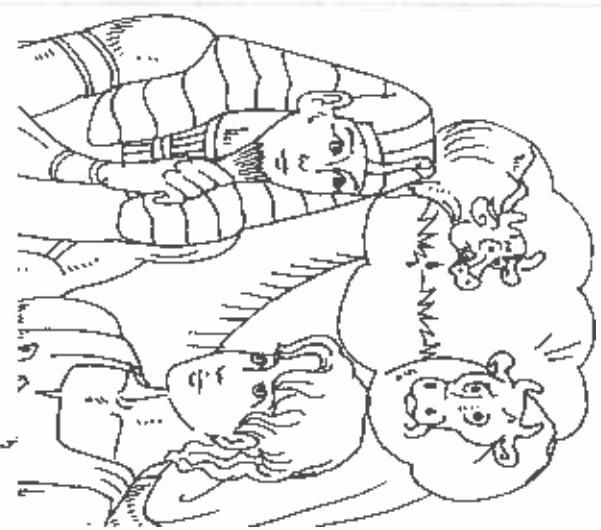
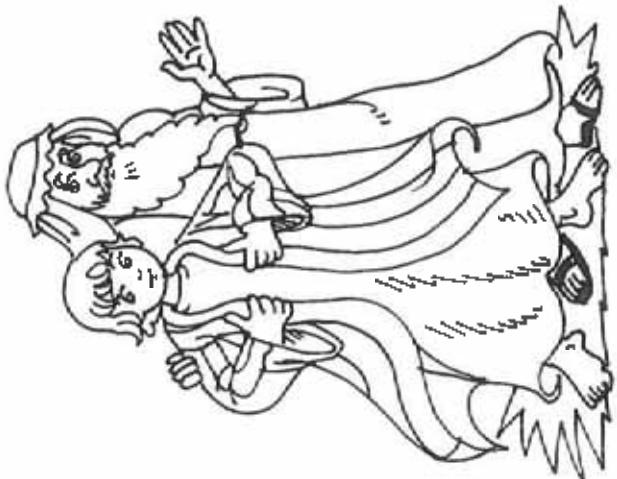
άνθρωποι του διανοτηρίου οι οποίους παραμέριαν. Εντομοια
είδαν ν' ανοίγουν το ούρο του Βενιαμίν ταν να
μηδέστων το ασημένιο ποτηλόν. Εγκατέλειψαν πάντη κι
επεργάνεται λιόντρη του λιόντρη.

«Εχεννοζ, από ούρο του ουρανού βιβέθηκε το λιόντρη.

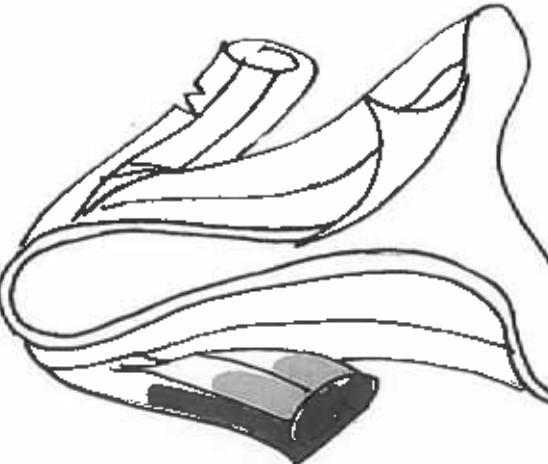
Που ν' αποδημούν την ημέρα την πανταλή ποτέ την φέγγετερ.

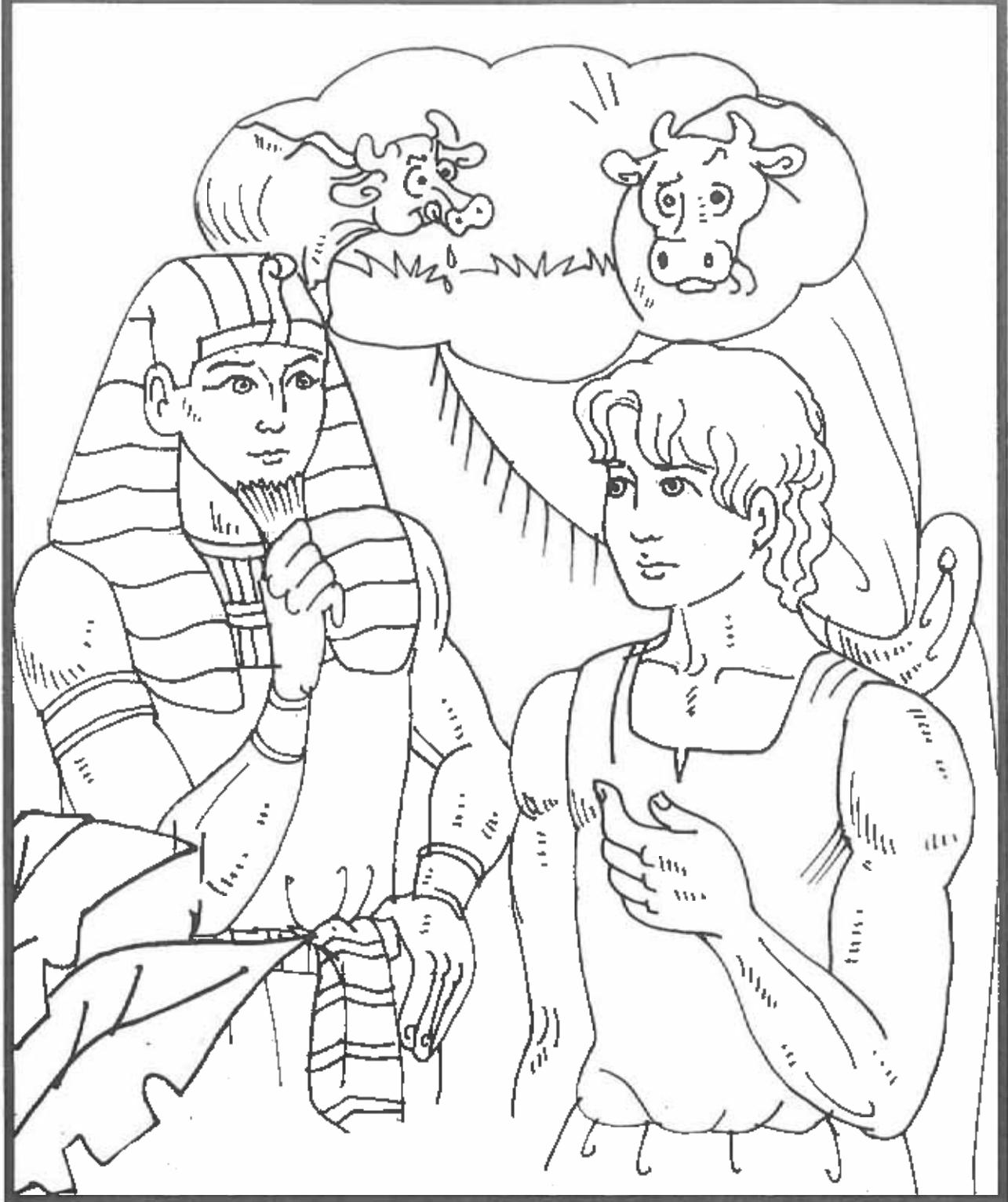
Που τάν για την πανταλή ποτέ την φέγγετερ.

Του άλλα για την Φεργάζη.

O Ιωσήφ καὶ
τὰ αδέλφα του

Ο Ιωσήφ και τα αδέλφια του

Ο Ιωσήφ εξηγεί στο Φαραώ τα όνειρά του.
Χρωματίσε την εικόνα.

Δυο φίλοι

Σ' αυτό το διασκεδαστικό και ψυχαγωγικό παιχνίδι θα πρέπει να προσέξετε να μη συναντηθαύν οι δύο μπάλες.

Μέλισσα: 5 ετών και πάνω
Υπολειτουργόμενος Χρόνος: 2 λεπτά
Παικτες: 8 ή περισσότεροι
Τούλικα: 2 μπάλες

- 1 Οι παικτες στέκονται σε έναν κύκλο, κοπάρντας προς το εσωτερικό του.
- 2 Ένας παικτής κρατά τη μία μπάλα και ο παικτής που βρίσκεται μακρύτερά του, κρατά την άλλη.
- 3 Οι δύο μπάλες είναι δυο φίλοι που έχουν θυμάσει ο ένας με τον άλλο και δεν θέλουν να συναντηθουν. Όταν ξεκινήσει το παιχνίδι, ο παικτής που έχει τη μία μπάλα, την δίνει γρήγορα στ' αριστερά ή στα δεξιά του και προσέχει να μην έρθουν στα χέρια του και οι δύο μπάλες ταυτόχρονα.

4 Δεν επιτρέπεται να πετάγετε τις μπάλες, θα πρέπει απλώς να δίνετε μικρές πάσες, χέρι με χέρι. Αν ένας παικτής πετάξει την μπάλα, ο άλλος δεν είναι υποχρεωμένος να την πάσει, σπάτε η μπάλα επιστρέφεται σ' εκείνον που την πέταξε.

5 Αν φτάσουν και οι δύο μπάλες ταυτόχρονα σε έναν παικτή, βγαίνει από το παιχνίδι. Αν ο κύκλος των παικτών είναι πολύ μεγάλος, μπορείτε να παίξετε το παιχνίδι με τρεις μπάλες.

6 Οι παικτες βγαίνουν ένας ένας από το παιχνίδι, μέχρι που μένουν μονάχα τρεις.

Ο ήλιος & το φεγγάρι

Kάποιες χιλιόχρονες γιαγιάδες λέγανε ότι ο Ήλιος και το Φεγγάρι ήταν αδέρφια που κάποτε μάλωσαν και πάνω στον καιγά ο Ήλιος έβγαλε το μάτι του Φεγγαριού. Κατατρομαγμένη η δυστυχισμένη μάνα, μόλις είδε το Φεγγάρι, έβαλε τα κλάματα και φώναζε:

—Συμφορά που με βρήκε! Αχ! παιδάκι μου, πάει το ματάκι σου! Κι όλο οργή καταριύτανε αυτόν που έκανε το κακό.

—Αχ, μανούλα μου μη βλαστημάς, τη σταμάτησε το Φεγγάρι και συνέχισε κλαίγοντας, δεν το έκανε κάποιος ξένος αλλά ο δικός μου αδερφός, ο Ήλιος! Τι θα κάνω, τώρα, με ένα μάτι, μανούλα μου;

—Σώπα, κοριτσάκι μου, σώπα, είπε η μάνα. Ήταν να μη γίνει το κακό, τώρα που έγινε, τι να κάνουμε; Με τα κλάματα δεν έχουμε κανένα κέρδος. Να μην πηγαίνεις ποτέ πα παρέα μ' εκείνον τον άπονο αδερφό σου! Όταν εκείνος έρχεται, εσύ να φεύγεις κι όταν εκείνος φεύγει να έρχεσαι εσύ.

Από τότε το δυο αδέρφια δε συναντήθηκαν άλλη φορά. Όταν ο Ήλιος λάμπει στον ουρανό το Φεγγάρι κρύβεται στην πίσω πλευρά της γης και το σούρουπο, που εκείνος χάνεται στο πέλαγος, βγαίνει και κάνει τη βόλτα του όλη νύχτα.

Αυτά έλεγαν εκείνες οι γιαγιάδες μια νύχτα που βλέπαμε το φεγγάρι να μας κοιτάει από ψηλά μ' ένα μάτι...

Καραμέλες-Νανάκια

Πιόνια ή κρεμαστά στολίδια

- 1 Αντιγράψτε το περίγραμμα του νάνου Ο1 σε χρωματιστό χαρτί ή χαρτόνι κανσόν ή οντουλέ ίσιο.
- 2 Κολλήστε στο σώμα του νάνου χαρτί ριγέ ή χαρτί περιτυλίγματος ή χαρτί που το ζωγραφίζετε με τις ξυλομπογιές ή κηρομπογιές. Ζωγραφίστε το πρόσωπο. Πιάστε με το συρραπτικό τις καραμέλες στο σώμα ή κολλήστε τις γερά.

Καλαθάκια με καραμέλες

- 1 Το βιδωτό καπάκι κάντε το πάτο για το καλάθι σας. Κόψτε μία ταινία από οντουλέ ίσιο χαρτόνι με φάρδος 5 εκ., τόσο μακριά ώστε να ταιριάζει στο καπάκι.
- 2 Κόψτε τα χέρια και τα κεφάλια Ο2 από χρωματιστό χαρτόνι κανσόν και ζωγραφίστε το πρόσωπο και τα μαλλιά. Κολλήστε το σκούφο από οντουλέ ίσιο χαρτόνι με πουά. Στερεώστε τα στο εσωτερικό του καλαθιού.
- 3 Βάλτε στον πάτο του καλαθιού ένα κομμάτι χαρτοπετσέτα ή κολλήστε ένα στρογγυλό κομμάτι από χαρτόνι κανσόν.

Υλικά

- Πιόνια ή κρεμαστά στολίδιο
- Χρωματιστό χαρτόνι κανσόν ή οντουλέ ίσιο χαρτόνι
- Χαρτί περιτυλίγματος ή χαρτί ριγέ ή χρωματιστό χαρτί
- Καραμέλες
- Ξυλομπογιές
- Κόλλα

Βοηθήματα

- Συρραπτικά

Πατρόν Ο1

Καλαθάκια με καραμέλες

- Οντουλέ ίσιο χαρτόνι μονόχρωμο και με πουά σε διάφορα χρώματα
- Χαρτόνι κανσόν στο χρώμα του δέρματος (σομόνιο) ή πορτοκαλί
- Βιδωτό καπάκι (διαμέτρου περίπου 8 εκ.), π.χ. από μαρμελάδα, με όσο το δυνατόν ψηλότερες άκρες
- Χαρτοπετσέτα
- Ξυλομπογιές ή κηρομπογιές
- Κόλλα

Σινηθάψε στις σου έκανε ενέπιπωση.

Zωγραφική

Τα Εισόδια της Παναγίας μας στα Άγια των Αγίων

Το Ιερό Βήμα του Ενοριακού μας Ναού

Βασικές ιδέες:

- Τη μικρή Μαρία, την Παναγία μας (δηλ. ανώτερη απ' όλους τους Αγίους), διάλεξε ο Θεός για Μητέρα του Υιού Του. Ήταν η καλύτερη απ' όλες τις κοπέλες και η πιο αγία απ' όλους τους ανθρώπους.
- Η Παναγία μας ήταν κόρη του Ιωακείου και της Άννας, που ήταν μεγάλοι αλλά δεν είχαν παιδιά και προσευχήθηκαν πολύ, για να τους χαρίσει ο Θεός ένα παιδάκι.
- Για να Τον ευχαριστήσουν, όταν η μικρή Μαρία έγινε τριών χρονών, Την αφιέρωσαν στο Ναό του Θεού στα Ιεροσόλυμα. Οι ιερείς την οδήγησαν στα «Άγια των Αγίων», το πιο ιερό μέρος του Ναού, όπου έμπαινε μόνο ο Αρχιερέας μια φορά το χρόνο. Κανείς άλλος! Μόνο η Παναγία μας μπήκε εκεί και έμεινε για δώδεκα χρόνια.
- Έτσι και στις δικές μας εκκλησίες, στο Ναό της Ενορίας μας, το πιο ιερό μέρος είναι το «Άγιο Βήμα», όπου μπαίνει ο ιερέας και μόνο όσοι βοηθούν στη Θεία Λειτουργία. Εκεί υπάρχει η Αγία Τράπεζα με το Ευαγγέλιο και η Αγία Πρόθεση με το Άγιο Δισκοπότηρο.

Λέξεις - κλειδιά:

ΕΙΣΟΔΙΑ

ΠΑΝΑΓΙΑ

ΑΓΙΟ ΒΗΜΑ

ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΑΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

ΑΓΙΑ ΠΡΟΘΕΣΗ

ΑΓΙΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟ

ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ

ΜΑΡΙΑ

ΙΩΑΚΕΙΜ

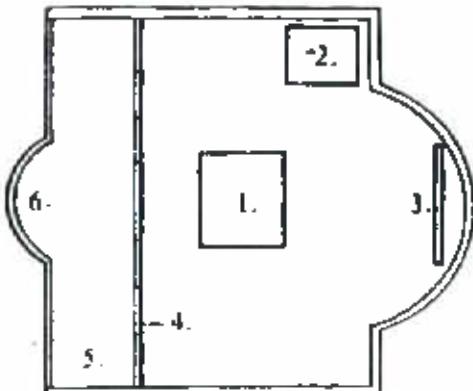
ΑΝΝΑ

ΤΟ ΙΕΡΟ ΒΗΜΑ - Η ΑΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η έκκλησια μοιάζει μέ τό ναό τῆς Παλαιᾶς Διοθύντις. Άποικελεῖται ἀπό τρία μέρη:

1. Τό Ιερό Βήμα (ή '1. Θυσιαστήριο), μέ τὴν Αγία Τράπεζα καὶ εἰν 'Αγια Πρόθεση.
2. Τό Μεσαίο (ή κεντρικό) μέρος, ποὺ προορίζεται καρίως γιά τοὺς πιστούς.
3. Τὸν Πρόναο, ποὺ στὸν ὄρχαστα 'Έκκλησια προοριζάτον, γιά τοὺς μειανοσύντας ἀμαρτωλούς καὶ δασούς πιστούσαν νά βαπτισθοῦν.

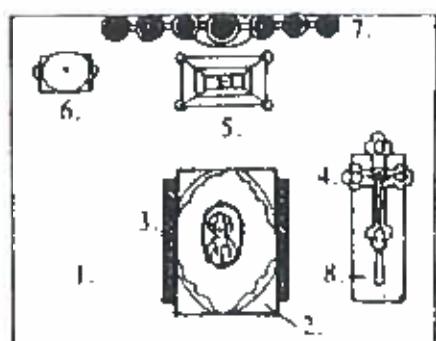
Τό Ιερό κωρίζεται ἀπό τό Μεσαίο μέρος τῆς έκκλησίας μέ τό Εικονοστάσι. Στό Ιερό Βήμα μπαίνουν μόνο αἱ ιεραμένοι, καθώς καὶ δῆλα πρόσωπα πού βοηθοῦν στὶς διάφορες Ἀκολουθίες τῆς Έκκλησίας.

ΤΟ ΙΕΡΟ ΒΗΜΑ

1. Αγία Τράπεζα
2. Αγία Πρόθεση
3. Σταυρός πάνω ἀπό τὴν Αγία Τράπεζα καὶ ἀψίδα
4. Εικονοστάσι
5. Σούνιος
6. Αμβωνας

Η ΑΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

1. Κάλυπτα πού σκεπάζει τὴν Αγία Τράπεζα
2. Τό Ιερό Εὐαγγέλιο
3. Αντηρίστιο
4. Σταυρός πάνω στὴν Αγία Τράπεζα
5. Αριοφάριο
6. Αριοφάριο ἀσθενῶν
7. Εφτάφωτ Λυκνία
8. Ιερό Μανδήλιο, γιά σκούπισμα τοῦ στόματος, μετά τὴ Θεία Κονιωνία.

Σὲ κάθε έκκλησία καὶ κατά τὴν τελετὴ τῶν Εγκαυμάτων, στὸ κέντρο τῆς Αγίας Τραπέζης ιοποθετοῦνται Λειψανά Αγίων, Ιερών Μαρτύρων.

Της προσευχής η δύναμη

Στίν διμορφηγή τῆς Γαλαλασ, πού ο Θεός διάλεξε για πατριδας του, ζούσαν δύο ανθρώπων με φυσή εὐλαβείαν και πίστην βαθεία. Ο Ιωάκεμος και ο Άννας. Ανθρώπων άστεροι με καρδιά γεμάτη χάρη. Με και τ' άνοιμα Άννα, χάρη πάει να πει, πού προκυπρέψη με μερικώντες άρετές συντριφόφευ τὸν ιερουπεπι.

Κι είχαν μαράζει μεγάλο τούτοι οι ανθρώπωποι τοῦ Θεοῦ. Πώς παθεὶ δέν είχαν. Καρφό τοῦ εὐλογημένου σπιτικού τους. Καὶ θέν ἔφαγες δύναμος πού σταν μαρτίοι σουβλέροι ημέτων τὰ σταύλυα, ηγανε κι ὁ κέντρος πού είχε για νηροτόη μεγάλη τῷ σπιτικῷ πού παιδί δέν είχε.

Σκυθρωποι γυρούσσουν δέταν οι σκληροί δυνθρωποι τοὺς μπλούσσαν με λόγια περιφρονητικά γιά τὸν πόνο ποὺ σπήκανεν. Καὶ καμιά εὐκαρπία δέν περνούσεν νά μή λαπήσσουν τὸ θήκαιο Ιωάκεμο και τῆς Άννα. Η καρδιά τῶν ανθρώπωναν δύο και πέτρωνε. Κι ο καυρός περνούσε πικραμένος και μείνος.

Ο χρόνος ξιστρίσε τα μαλλιά τους και τὸ σώμα κύριο τοστ ἀπ' τὸ μεγάλο καπηλό. Κι δύοτες Μ' διέ ι πού ο κόσμος τοὺς πλήγανε κάθε δύρα, μ' δύο πού η καρδιά τους είχε στεγνώσει ἀπό τὸν πάνο, βαρύ λόγο δέν είπεπε γιά τὸ Θεό. Μέρα και νύχτα με χέρια οφωρεύεται στὸν Πλάστη τοῦ κόσμου, τοῦ ζητοῦσσον νά δώσει τοῦ τοπεινό τους σπιτικό τὴν εὐλογίας ἐνδές παιδιών.

Σέ σπήλαιο μικρό, μακριά ἀπ' τῶν ἀνθρώπων τὰ περιέργα βλέμματα, ἀνηφόρις δέ γέροντας πάτε Ιωάκεμος γένε νά μιλήσει στὸ Θεό, γιατί μόνον Εκείνος καταλάβαινε τὴ μεγάλη του πίκρα. Ο μας και τὴ γερόντισσα Άννα αποκαμμένη ἀπό τὴ δοκιμασία τοῦ κόσμου, μά δυνατούμενη στὴν πίστη και τὴν οὐσιομονή ζητοῦσε τὴ παρηγορική τῆς προσευχῆς. Δυνάμεων ή καρδιάς και τῆ σῶμας ξπανύεται τοῦ Θεοῦ τῇ δύναμῃ.

Στρεμμένοι στὴν πέτρα τῆς πίστης γνώριζαν μάλιστας Γραφές πώς τίποτα δύσματο δέν ωπάρχει για τον Παντοδύναμο Θεό. 'Ο, τι ο Θεός ήθελε, μετρούσε νά τὸν κάμη, φέρνει η φυσή τοῦ μνηθρώπου νά ηταν έτοιμη νά τὸ δεχθεῖ. Καὶ τούτο έκαμψεν. Ετοιμάζαν τὴν φυσή τους με προσευχή κατ' ηγετέα, για νά δώσει ο Θεός τὴν κάμη κατ' ηγετέα, στεγού Εκείνος ηθελε.

Κι ἀκουσετε τὴν προσευχή τους. Κι δχι μόνο τοῦτο, μά διπλές εἰσιν τούς δικαιους νά γίγονυν οι πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ! Έξεινον νά φέρουν στὸν κόσμο τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, τὴν Παναγίαν! Ή Άννα κράτησε στὰ σπλάχνα τῆς καρπό τῆς θελαζάρης.

Χαρούμενο μαντότο πλημμύρισε τὴ χώρα. Κι ἀπό στήμα σε στόμα διαδόθηκε τὸ μηρωμένο νέο. Πώς πάλι ο Θεός έκεινον πού τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν πιστεύουν δὲν τούς έγκαταλείπει. Καὶ θύτε οικεία βροχή οὐράνια νά ποτιστε τὴ δίψα τῶν μηρωμάτων. Όλοι έκείνοι πού πρίν τοὺς μαχαίρωναν μὲ τὰ βαριά λόγια τώρα έσκυβαν το βλέμμα τους κάτια ἀπό νηροποιη.

Κι δύμας οι θεσικοί οίτε στὴ μεγάλη τοῦς καρπούς μετρούσαν κατανένεν, γιατὶ η ξέρων πώς οι δυνθράνωποι είναι δέσμοι, καὶ συγχώρεσαν, τό τέλο πρέπει νά κάνουν καὶ κείνοι πού θέλουν νά είναι μαθητές του.

Η προσευχὴ δέν σταύρωσε. Οὔτε τὰ διάκρινα ξυλούν στά γέρικα πρόσωπά τους. Μά τώρα τὴ θλήψη τη διαδεχόστου ή καρπό. Καὶ δάκρυα δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας κυλούσσαν γιά τὸν Κύριο ποὺ κανέναν ποτέ δέν έγκαταλείπει.

Η Γερόντισσα Άννα περίμενε πάλι πού πρίν ἀκόμια γεννηθεὶ εἶτε εἰλογήθει ἀπό τὸ Θεό. Ο χρόνος εἶτε πάλι κλεψε χάρη. Δέν περινούσε τὸ καταφύλι τοῦ σπλάχνου βασανιστεκά μά γεμάτος εἰλογία. Κι δύλους τοὺς προστούμια τοῦς τὸ ούρανοι διώρο. Ή Άννα μοιραζόταν τὴ μεγάλη τῆς καρά μὲ δύλους. Καὶ περίμενε με ειρήνη τὸ πατέρι τῆς θερμῆς προσευχῆς.

Η πο μεγάλη χαρά

Oλα είχαν άλλαξει από φτωχούν τού Γέρο-Ιωάκεμόν. Τό μικρό σταυρό διέδωσε μέντα μέρες, σήμφυναν με τά σθιμάτα της έποχής, οι γονείς εδώσαν τό δυνοτα στό παιδί τους. Και τό δυνοτά της ήταν Μαρία, που πάτε νά πει φωνησμός, η χατά πάσ λένε άλλοι. Κυρία, η έλαθα, η διώρο τού θεού. Κι είναι άλληθευ πάντα μ' διά τούτα τά χαρίσματα στολίζοντεν ή Παναγία μας.

Μια ζεστή άγνωστη γεμάτη στοργή κατέ άγαπη σκέπασε την εύλογημένη Μαρία. Το μισθωτήβιο τέκνο του Γέρο-Ιωάκεμον και την Άννας σκοφούσε την άγια χαρά στό ταπεινό σπουδικό τους.

Η γνώριμη μορφή της Αγίας Παναγίας ήταν στην προφορικός Δήμως ρυτος στο εύλογημένο πατέρι. Οι πρώτες λέξεις θένη γηταν άλλες από έκεινες πού μιλούσαν για τη δόξα του Θεού και τη χάρη που πλουόντα σκόρπισε στούς θυμόδους. Γιά τα θημιουργήματα του Θεού. Γιά τη μεγαλύτερη άγαπη που μπορεί να βασιλέψει πάνω στη γη. Έχεινη πρός το Θεό.

Τι διαφέρορ που είναι δι χρόνος μας, θεαν είναι χρόνος του Θεού! Όταν συμπληρώθηκε ένας χρόνος από τη γέννηση της Μαρίας, ο Ιωάκεμος έκανε πανηγήρι μεγάλο κατ' καλέσε σ' ένα τραπέζι φιλόξενο θλούτούς 'Ιερής του Ναού της Ιερουσαλήμ. Στα μεσα της γερμής και ίκανο δύο: οι καλεσμένοι χατρούταν παρουσιάσει μπροστά τους την μαρτή του κόρη. Και οι Ιερείς την εύλογησαν από την καρδιά τους με μυριες ευχές.

Τοπερα α' αυτό οι γονείς ήταν πιστερο Χαρούμενον. Περνούσαν ο καρός από χαρά σε χαρά και κανένα σύνηφο θλίψης δεν φαινόταν στόν άριζονα. Της Άννας διατηρούσε χρυσόβεβη τη μεγάλη της γορτή που γίνονταν στην στήν χαρδιά της.

Και η Άννα δεν ξερεύει τη μεγάλη της γορτή που γίνεται στόν κύριο πού τίποτε μετανιώσει θέν είναι σ' Εκτίνον.

Έλλειτε νά προσκονήσετε την μεγάλη Του δόξα. Έλλειτε νά δοξολογήσετε 'Εκείνον που πλουόσια σκόρπισε την εύλογία του στη μέχρι τώρα δισεκατομμένη Άγνα.

Τό γεγονός μαθευτήριες γρήγορα κι ώλοι δύξανταν τό θεό, που πάντοτε χαρίζει παρηγοριά στης γης τους πληγωμένους.

Σ' αύτην την δύμορφη κατίν εύλογημένη άγια σοίκογνένεται γεννήθηκε η Παναγία, έκεινη δηλαδή που με την άρετή και την άγια ζωή της θα ήταν πάνω απ' όλους τους Άγιους! Κανείς διπό τους άνθρωπους δεν είχε στοχοσθεῖ πώς τό μικρό αύτό κοριτσάκι θα γινόνταν τού Θεού ή Μητέρα! Τό σχέδιο του Θεού είχε χαράξει μια άλλη πορεία. Και οι άγιοι Θεοπάτορες (επτά ή Έξι Αγία συνομάζεται τούς γονείς της Παναγίας) σκολουθούσαν πιστά τό θελημα του Θεού.

Στο Ναό του Κυρίου

Oταν δικαιωτος πάρει άπο το Θεό ένα μεγάλο δάδρο, μέσα στή ζέλη με υμνούς και προσευχές διξιλογίας γιά το Θεό. Μακριά άπο την κακία των ανθρώπων έπειαζόταν σάν δοχείο καθαρό για να θερψει τό πιά ακριβό μύρο. Τό Χριστό.

Η Εκκλησία μας άναψε την Αγγελος Κυρίου εφερε ουδέποτε ζρο και προφή Θεοκρή στην εύλογημένη Μαρία.

Μελετούσε μέρα και νύχτα της Θεοτες Γραφές. Και σάν αντόμων στην άνδρανο της κάποια μέρετή, καθπιάζε περισσότερο να την άποκριθεται.

Έτσι ή Παναγία μας ζούσε μόνο γιά τό Θεό. Σ' Έκπνον είχε στρέψει ολόκληρη τήν καρδιά της. Τη ποτε άνθρωπινο δέν τήν συγκρύουσε, καὶ καρπάζα θά μνημόνια δέν ήταν μεγαλύτερη δέπο έκεινη που ξινωθει στην άγαπαυση της προσευχής και τής μελέτης.

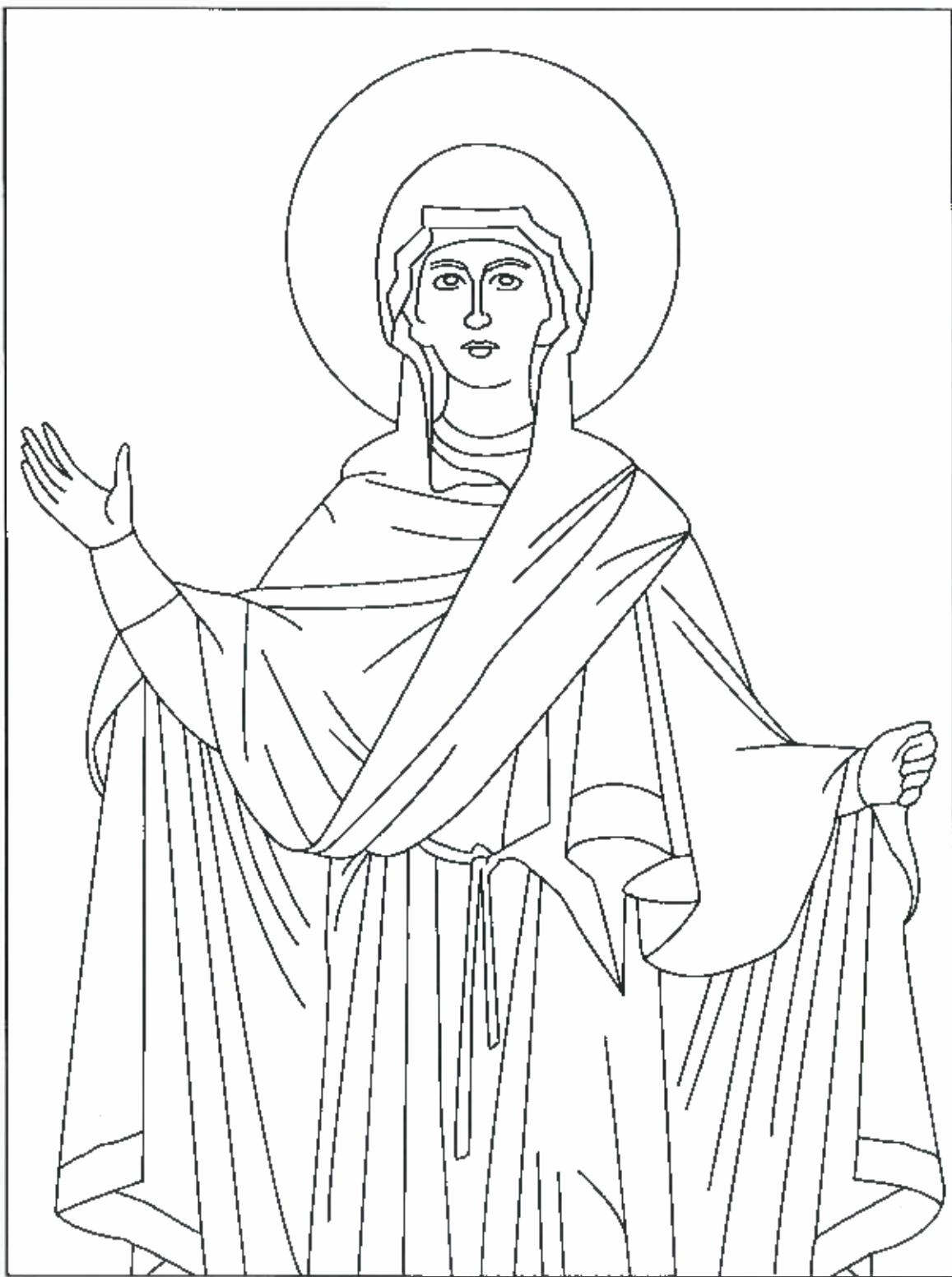
Έδω θα ζήσει εύτυχημένη για διάδεκα περίπου χρόνια. Δώδεκα χρόνια προσευχής και μάγιστρης γιά τού Θεό τη δόξα. Στό μεταξύ οι δύο γονείς της είχαν μεφέσει τόν κόσμο και άνωπονόταν άπο καρό στην άγκαλιά τού Θεού. Ήταν οι λεπές τού Ναού ήταν για τήν Παναγία οι γονείς της.

Τό σχέδιο τού Θεού γιά τη σωτηρία τού άνθρωπου δοκιμείται σημερινά. Όλο και πιο δυνατά καλούσε τήν Παναγία Μητέρα του στή μεγάλη της άποστολή.

Και να! Η μεγάλη μέρα έφθισε. Κάρες τών Εβραίων χριστιανών λαμπεράδες και φάλλοιντας υμνούς συνδέψαν τήν εύλογημένη Μαρία έκτι, που θα έτοιμαζόταν γιά τό μεγάλο κάλεσμα τού Θεού. Στο Ναό τού Κυρίου τήν ύποδειχτηκαν οι Λεπές, πού φωτισμένοι άπο τή Θείας χάρη τής έπειτρεψαν τήν επασθό στά Άγια τῶν Αγίων, στό μερος δηλαδή που κανείς δέν βιβαίνε, πάρε μόνο ο Αρχιερέας μέν φορά τό χρόνο! Κι δημάρ, οι ιερεῖς τήν δέχθηκαν, γιατί ήθελαν τά πο μεγάλα και θαυμαστά πράγματα σ' Εκκίνηγν πού κανείς άλλος θηγητός δέν είχε. Γι' αιντό και τήν τημέσην διγνωστάς της τον πιό ιερό τόπο που είχαν πάνω στή γη, γιά κατοικία διερή της. Τά Άγια τῶν Αγίων!

«ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ», Εκδόσεις «ΧΡΥΣΟΠΗΓΗ

Ζωγράψε την Παναγία.

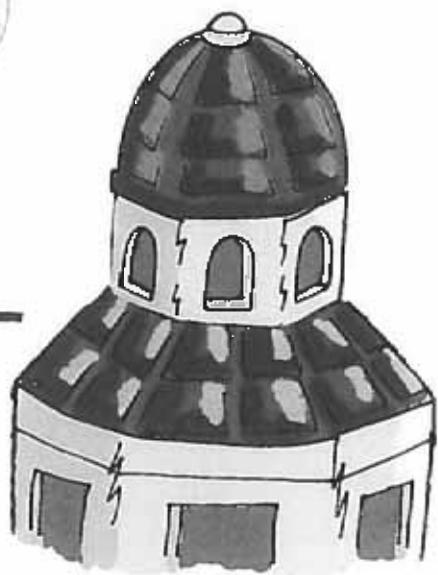
Έχε γεια Παναγιά...

Στο Γαλατά ψιλή βροχή και
στα Ταταύλα μπόρα
Βασίλισσα των κοριτσιών
είναι η μαυροφόρα.
Έχε γεια Παναγιά τα μιλήσαμε όνειρο
ήτανε τα λησμονήσαμε.

Στο Γαλατά θα πιω κρασί στο Πέρα
θα μεθύσω
και μέσα απ' το Γιεντικουλέ
κοπέλα θ' αγαπήσω.
Έχε γεια...

Γιεντικουλέ και Θεραπιά
Ταταύλα και Νιχώρι
αυτά τα τέσσερα χωριά μορφαίνουνε
την Πόλη.
Έχε γεια...

Βοήθησε τον Ιωάκειμ καὶ τὴν Ἄννα μὲ τὴν
μικρήν Μαρία να βρουν τὸν δρόμο γιὰ τὸν ναό.

Χρωμάτισε την εικόνα.

καντήλι

εικονοστάσι

δυμιστό

μανουάλι

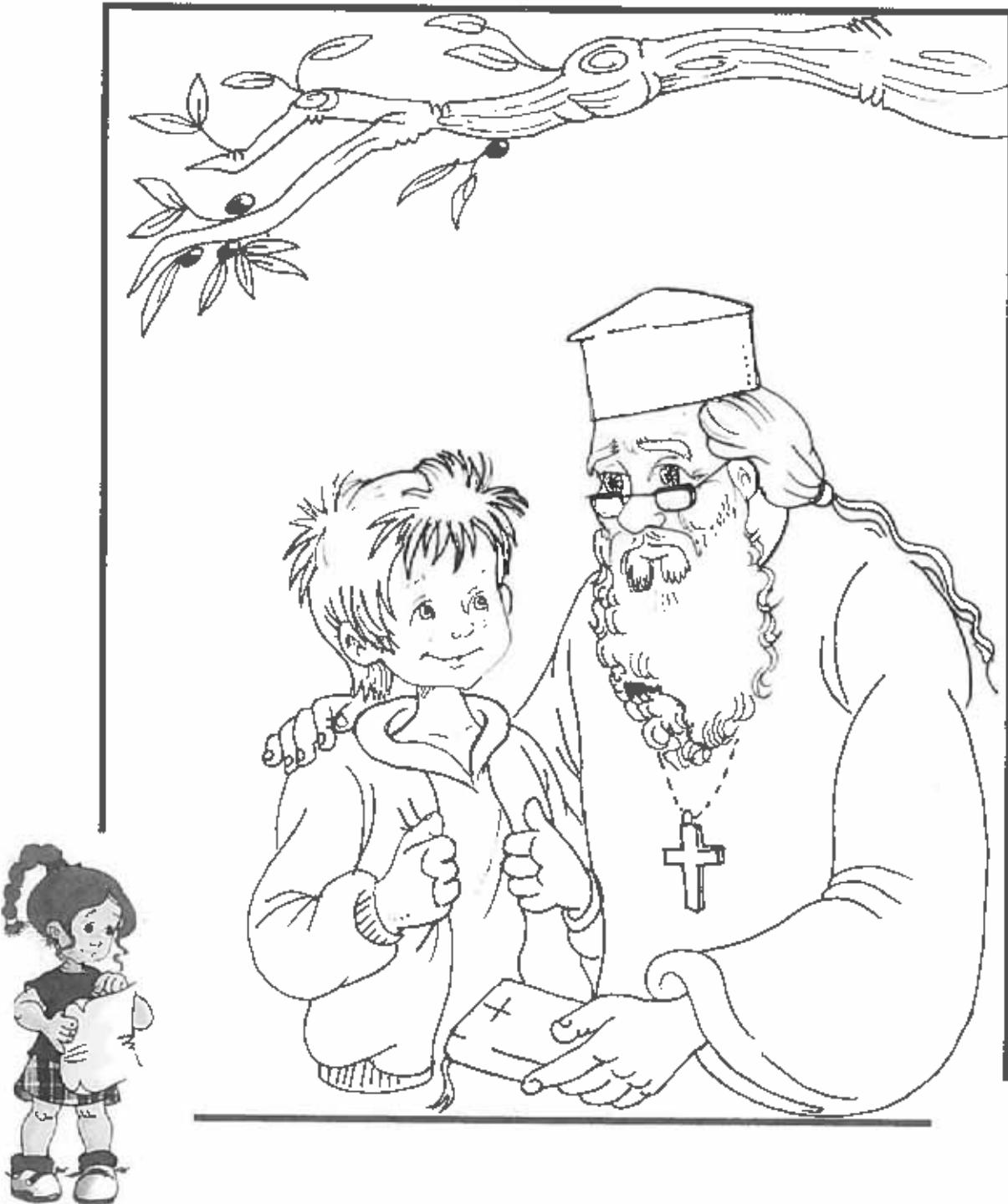
Αντιστοιχίζω

Ενώσε τις λέξεις με τις σωστές εικόνες.

Τα Εισόδια της Θεοτόκου

Χρωμάτισε την εικόνα.

Χρωμάτισε την εικόνα

ΙΕΡΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Τά ιερά Μυστήρια καθιέρωσε ὁ Πέτιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός: «Πιγγαίνετε λοιπόν καὶ κάνετε μαδητές μου δλους τούς λαούς, βιοφέραντάς τους εἰς τὸ δυναμα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος· διδάξετε τους νά προῦν τις ἀνταλές πού σᾶς ἔδωσα» (Ματθ. 28,19-20).

Τά ιερά Μυστήρια είναι έφτά: τό Βάπτισμα, τό Χρίσμα, ή Θεία Εύκαρποτία, ο Γάμος, ή Ιερωαύνη, η Μετάνοια καὶ τό Εύχελαιο.

Τά ιερά Μυστήρια είναι φανερά σπηλεῖα, διό μέσου τῶν διοικών μεταδίδεται στὸν δυνθραπο ἡ εὐλογία τοῦ Ἅγιου Πνεύματος - ἡ σωτηρία δύναμη τοῦ Θεοῦ. Όλα τά Μυστήρια συνδέονται στενά μὲ τό Μυστήριο τῆς Θείας Εύχαριστίας.

Τό ἄγιο Βάπτισμα καὶ τό ἄγιο Χρίσμα μός εισάγουν στό οώμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ αὐτά γνώριστε Χριστανοί καὶ μποροῦμε νά παιρνουμε τη Θεία Κοινωνία. Μέ τό Μυστήριο τῆς Μετάνοιας καὶ Ἐξορολόγησης συγκαροῦνται οι ὀμαρκίες μος.

Μέ τη Θεία Κοινωνία, ένωνόμαστε μὲ τὸν Χριστό μος καὶ γνώριστε μέτοκοι τῆς αιώνας ζωῆς.

Τό Μυστήριο τῆς Ιερωαύνης δίνει τὴ δινατότητα στοὺς Ιερεῖς νά τελοῦν τά ιερά Μυστήρια. Μέ τό Μυστήριο τοῦ Γάμου, μεταδίδεται ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴ συνυγική καὶ οικογενειακή ζωῆ. Στό Μυστήριο τοῦ Εύχελαιου ἡ Ἐκαλποσία προσεύκεται, γιά τὴν δύναση τῶν ὀμορπῶν καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ύγειας τῶν ἀρρώστων.

Βάπτισμα καὶ Χρίσμα

Μετάνοια

Ιερωαύνη

Γάμος

Εύχελαιο

Θεία Εύχαριστία

Ο καθρέφτης

Ένα παιχνίδι μίμησης, στο οποίο θα πρέπει να είσαστε πολύ προσεκτικοί και να κρατήθετε για να μη γελάσετε.

Ηλικία: 4 ετών και πάνω

Υπολογιζόμενος Χρόνος: 10 λεπτά

Παίκτες: 2 ή περισσότεροι

Υλικά: κανένα

1 Κι αυτό το παιχνίδι, καλά θα ήταν να το συντονίζει ένας ενήλικας. Οι παίκτες φτιάχνουν ζευγάρια, πρόσωπο με πρόσωπο, και σχηματίζουν δύο γραμμές.

2 Όταν δώσει ο αρχηγός το σήμα, οι παίκτες της μιας γραμμής αρχίζουν να κάνουν χειρονομίες και κινήσεις. Οι παίκτες της άλλης σειράς πρέπει να μιμηθούν τα ζευγάρια τους όσο πιο καλά γίνεται, σαν να κοιτάζονταν στον καθρέφτη. Απαγορεύεται να γελάσετε, παρά μόνο αν γελάσει και το άτομο που μιμείστε.

3 Μετά από ένα λεπτό αλλάζετε ρόλους και εκείνος που έκανε τις κινήσεις, προσπαθεί τώρα να μιμηθεί τις κινήσεις του συμπαίκτη του.

Ο Θεός μιλάει στο Μωυσή και ο Μωυσής στο Θεό

Η προσευχή

Βασικές ιδέες:

- Ο Μωυσής αγαπούσε πολύ το Θεό και Του είχε εμπιστοσύνη. Του μιλούσε για ό,τι είχε ανάγκη ο ίδιος και ο λαός του, οι Ισραηλίτες. Ο Θεός άκουγε αυτά που Του έλεγαν και με αγάπη τους φρόντιζε πάντα.
- Μην ξεχνάμε ότι μόνο στον Χριστό μπορούμε να ελπίζουμε με σιγουριά πως θα μας βοηθήσει. Φτάνει να Του το ζητήσουμε με την προσευχή μας.
- Να μην Τον θυμόμαστε όμως μόνο στις δυσκολίες, αλλά κάθε ώρα και κάθε στιγμή! Να Τον ευχαριστούμε για όλα όσα μας χαρίζει: την υγεία μας, την οικογένειά μας, τους φίλους μας, το σχολείο μας, το φαγητό μας, τα παιχνίδια μας ακόμη και το νερό που πίνουμε - πράγματα απλά που όμως δε μπορούν να τα χαρούν όλα τα παιδιά της ηλικίας μας.
- Κάθε πρωί όταν σηκωθούμε και το βράδυ πριν κοιμηθούμε, πριν και μετά το φαγητό μας, πριν ξεκινήσουμε για το σχολείο, τη δουλειά μας ή ένα ταξίδι, ας κάνουμε τον σταυρό μας κι ας λέμε δυο λόγια προσευχής στο Θεό.

Λέξεις - κλειδιά:

ΜΩΥΣΗΣ

ΘΕΟΣ

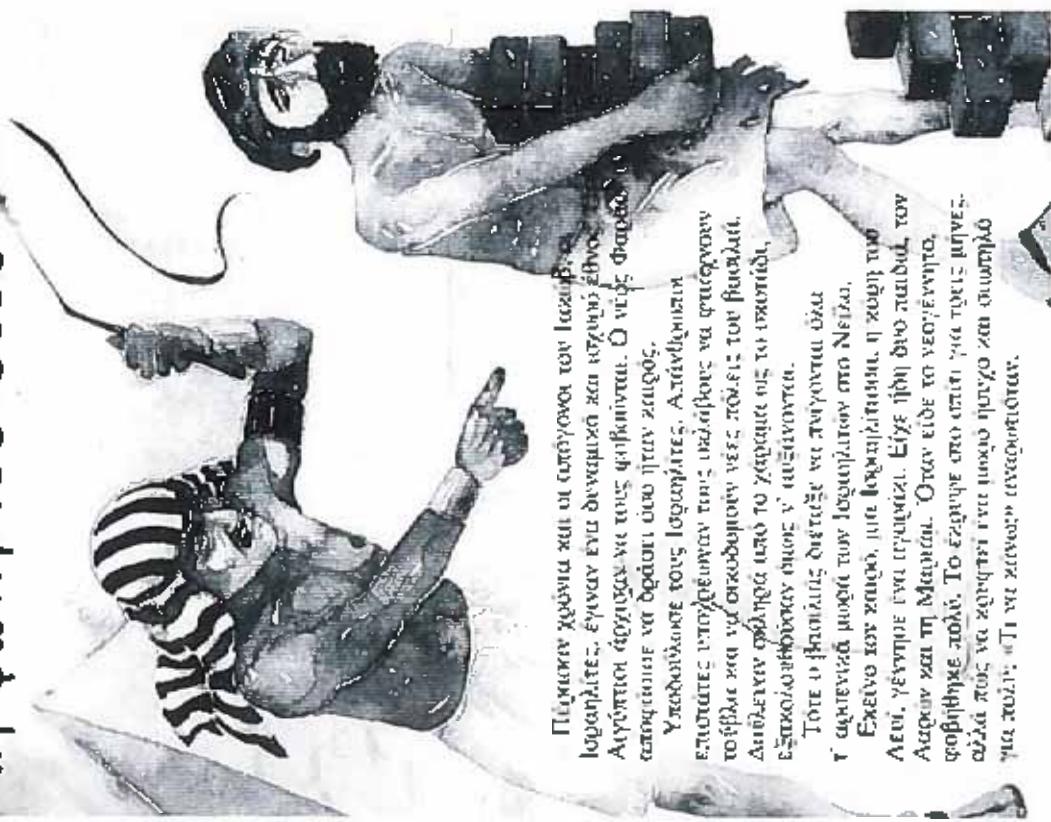
ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

ΠΑΡΑΚΑΛΩ

ΣΤΑΥΡΟΣ

Ο Μωύσης ακούει τη φωνή του Θεού

Πάντα κακά και μια σπουδαία ται λειτουργία.
Ιεραρχία... Εργατική είναι διαφέροντα και μετανάστες
Αγάντες πρόσωπα να μης φύγουνται. Ο νικός Φορδε
επαργυρεύει να δράσου από λίγη σπάρτη.
Υπερδιάλογο τον λερωφάτες Απόδημοια
επιστήμες μεταξύθεντα της πατένθησε μια φιλορροή
το σημείο σε ορθοδοξούντων νέες πόλεις του πατένθη.
Διαθέλευν σφράγιδα από το λερώφειον της τα επανόητη,
εξαρχούσαθορεύει όμοιον με αιματοκόπτη.

Τοτε ο θεολόγος διετάζει να τελεγράφουν όλα
τη σκληρεύοντα πόρο της λερωφάτης της Νέας.
Εχειν τη γνώμη της λερωφάτης, η οποία την
Λευτή, γεγονότος την τριτηνία. Είχε ήδη δια πλάνο, τον
Αστραντικό Μετρό. Οριν είδε τον νεονέφελον,
σφριθήκε λόγω. Το έργο της στην οποία για την επόμενη
αλλά πάντα να καθηύρωσε με μια μόνο ημέρα και άστρολόγο
την τοποθεσία: «Τι να κάνω;» επερρούσταν.

Σκεφτήκε τοτε ν' αλλάψει ένα καλάθι με κάποια, καν
να μην λερώνει το νερό μέσα, κι είπει το ίσιο.
Το έργο της υπλεξ σκλαβείς της άρθρης των
κοταρμού και λερώνει, έναν συγχρόνευμα τη Μαρού
να προσέρχεται σλαγκιά.
Σε λίγο ήσθιε να λούνεται στο ποτό την η κάρδια των

Φορού. Μ' έζηναν τότο η μέντα σαηρού το κατάλλιτο
το μόδο να περιεργάζεται προς το μέρος της. Ερειπη
διέτρεψε μια προσήθη της να το μετέψεψε. Οταν οφρασε
το σαλαμάντα του κατάλλιτο βροχήρει πετάνεται στο τοί
οινορρόγο πορταριού του ξέρει δε το ποτέ! Εξέργασε
τη σημερινή μέρα της λερωφάτης της Λέσβου. Η οποία
είχε ήδη δια πλάνο, τον Αστραντικό Μετρό. Οριν είδε τον νεονέφελον,
σφριθήκε λόγω. Το έργο της στην οποία για την επόμενη
αλλά πάντα να καθηύρωσε με μια μόνο ημέρα και άστρολόγο
την τοποθεσία: «Τι να κάνω?» επερρούσταν.

αποφάνεται να τη παρουσιάσει για δική της. Το ονόματε Μωυσή...

Κριτώντας το μωρό, η γιναίκα έκανε να σηματεί και αντίκρισε δίπλα της τη Μαργαρίτα πριν ξύπνηται να βρει μια τροφό για το βρέφος. Και σύντομα οδήγησε εξει την ίδια τη μάνα των παιδιών.

Ο Μωυσής μεγάλωνε στο πλάι της μαθαίνοντας όλα όπια τον δίδασκεν οι Αιγύπτιοι, δεν ήταν δύναμης δύναμης ποτέ την καταχωρή τον. Θλιβότων πολέ ποτε έβλεπε τους επισπάτες να συμπεριφέρονται απάνθρωπα στο λαιό τον.

Μια μέρα δεν άντεξε και οσύτωσε έντον Αιγύπτιο που μαστίγωνε τους Ισραηλίτες. Η ζωή του τώρα κινδύνεψε. Υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την Αίγυπτο από το φόβο των Φαραών. Κατέψυγε έτοι για ακράλια στην έσηριο όπου έζησε για αρκετό διάστημα βοσκός στη γη Μαδιάμ. Σημερινό τα βάσανα των Ισραηλίτων μεγιλάνων.

Κάποια μέρα, εκεί που πρόσφερε τα κοπάδια του πατριού του, είδε μια περιεργή εικόνα. Λόγο πο πέρα ήταν ένας θάμνος που έμοιαζε να καίγεται χωρίς αυτό να συμβαίνει στην πρωγματικότητα.

Πήγε πιο κοντά να δει καλύτερα.

«Στάσου μαργαρίτα», παρανοίηκε μια φωνή. «Λύσε τα υποδήματά σου – είσαι σε γάριο τερρό!»

Ο Μωυσής καταπρόμαζε. Η φωνή ξανακούντηρε:

«Εγίνε είμαι ο Θεός σου, ο Θεός που σι πρόγονοί σου γνώρισαν και λάτρεψαν. Γνωρίζω τα τρομερά δεινά των Ισραηλίτων. Πήρωντε στο θαυματά της Αιγύπτιων κι ελευθέρωσε το λαό σου. Οδήγησέ του εδώ, σ' εμένα!»

«Μα τι θα που; Τι θα κάνω; Δεν θα μου δώσειν θηματιά», είπε ο Μωυσής: «στείλε κάποιον αέλο!»

«Όχι», απάντησε ο Θεός. «Έχω διατέξει εσένα. Πάρε μιαζ σου τον αιδελφό σου Ααρών για να μιλάνε κι εγώ θα σου δώσω τα λόγια και τη δύναμη να κάνεις θαύματα. Έγώ δεν είμαι ο ζωντανός Θεός!»

To μάνα στην έρημο

Φείρουνται από την Αγιάστρα, οι λαγωτήτες βοηθεύνονται την ελευθερία της. Η Μαργαρίτα, η αδελφή του Μενού, και την Ασσούν, με τονέψη της ακούνε το ραβίκι των χεριών που χόρευν οι γυναίκες από τη γηρά τους.

Ο Θεός άκουει τα παρόντα καὶ σπευδούμενος στον Μοναχό, του είπε: «Να ανηγγείλεις στο λαό πως βα τον στείλω δύο Αγγείλεται. Εγώ τους έσωσα, εγώ και βα τους θέρψω. Θα έχουν καρές απούε και αυτό ένα καυσούργο θυμοῦ – κάθητε πρωτό δω και μεριδα, επέρσι σερδό την Παρασκευή, που θα τους δινού αρκετό για δύο ημέρες, ώστε κανείς να μην είναι υποχρεωμένος να εργάζεται το Σάββατο, την ημέρα της ανάπτωσής μου».

«Υικάστε το Θεό που μια χρήση μια λαπτού νιώνει. Εξέινες έριξε την πατέρα και τ' άλλοι στη θάλασσα. Δεν πέρισσα δύος ποδιών καρούς και ζέχουσαν τη βίαιοντα και τη πίκαση τους την σαρριά της ουλαρίδας. Τους έβλεψε η παρθή στην ερήμη και θιγούνταν τα ψάρια, τη μετωπού και δον σέλια έρημην στην Αγιάστρα.

Αργιάνεις λαπτάν να γραντεύουν και την βάσκαν με τον Ασσούν και τον Μοναχό.

«Ηταν καλύτερη τις πληγές την Αγιάστρα πάρε πάρε το πενθανόμενη της πείνας στην έρημο». έλεγαν.

Ο Μανούτης ανηγγείλει στον κόρη τα καθέκαστα. Το απρόγευμα ένα μεγάλο κοπάδι ορθώμα καθηγεί γύρω από την οικήγει. Να πονού ο λαός είχε τα κέρεα του. Το σάλο πρωι, σταν ο ήλιος στηγάνωσε τη δροσιά της αυγής, σχηματιστρέκε πάνω στη γη γήρω από το χώρο δύον είχαν δυνατοτερεύεσθαι, το ειδυλλιό ψωμά που είχε υποσχεθεί ο Κύριος. Εισιάζει με πάγιο κατ' το μήξεμα γηρυόσα πριν λιώσει στ' τον ήλιο. Ήταν γόνταπο σαν κανούλουν με μέλι και το ανόμασαν «μαργαράτα».

Όσο καρδιό βρίσκεται στην έρημο, ο Θεός τους έστελνε το μάνα και δεν ξαναπείνεσαν. Είχαν δύνας όλα προβλέψατα. Ο ήλιος έκαψε και

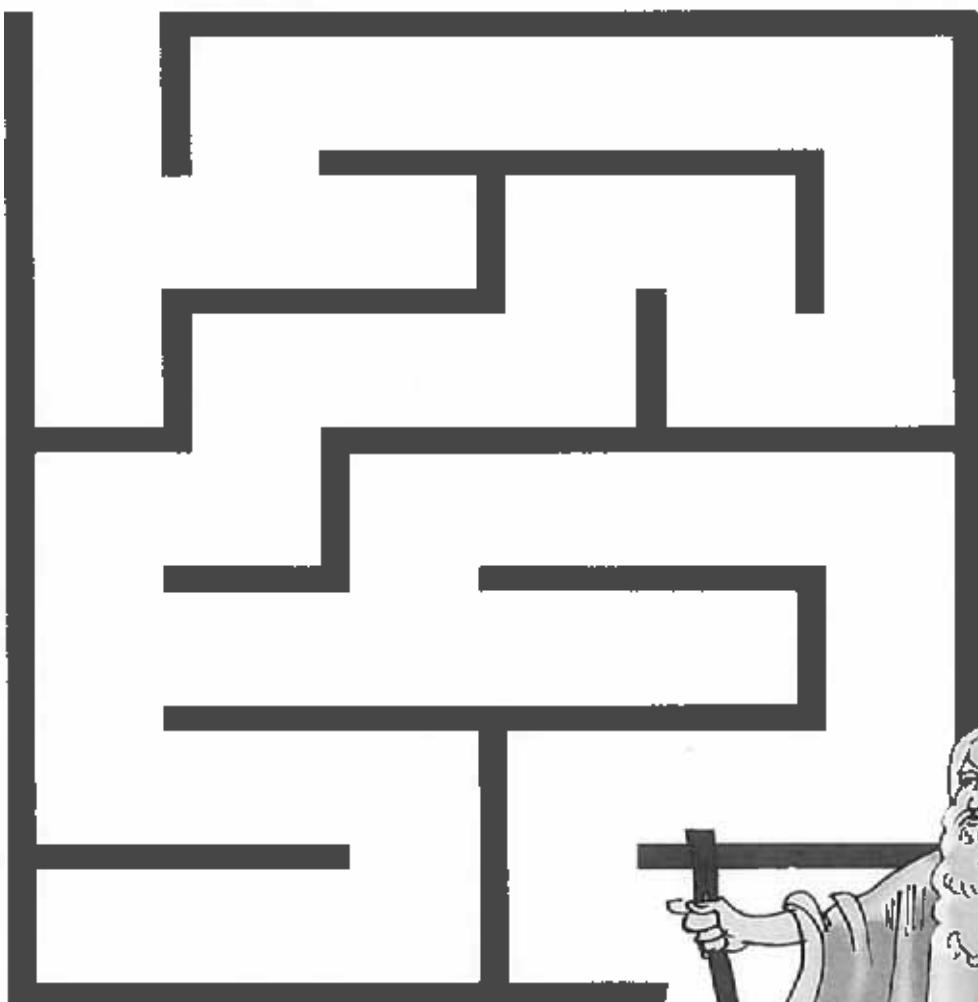
το νερό ήταν λιγοστό. Ο λαός άρχισε πάλι να παραπονείται:

«Θέλουμε νερό, Μωυσή. Μας έφερες εδώ να πεθάνουμε από τη δύψα».

Ο Μωυσής ξήτησε πάλι βοήθεια από το Θεό, και Εκείνος του εύτε να χτυπήσει το ραβδί στην πέτρα και δύο θα ξεδιψούσαν. Ήτοι κι έγινε. Άφθονο νερό ανάβλιυσε από το βράχο. Οι άνθρωποι έσφαλαν με το να μη δεξιούν εμπιστοσύνη στο Θεό, Έκείνος όμως δεν τους εγκατέλειψε. Σαράντα ολόκληρα χρόνια τους φρόντιζε στην έρημο και κράτησε τις υποσχέσεις Του. Μέρα με τη μέρα, τους εξαυφάλιζε τη ψυχή και νερό, για να τους διδάξει να Τον σέβονται και να Τον εμπιστεύονται.

Βοήθησε τον Μωυσή καὶ τοὺς Ιεραπλίτες
να βρουν τὸ δρόμο για τὴν πατρίδα τους.

Ακολουθήστε τον Αρχηγό

Στο παιχνίδι αυτό υπάρχει κινηγητό, αλλά δεν είστε στες υποχρεωμένοι να πάσετε κανέναν – θα πρέπει, υπλώς, να μιμείστε τις κινήσεις τους.

1 Επιλέγεται ένας παικτης που θα είναι ο αρχηγός και όλοι οι υπόλοιποι παικτες στέκονται πίσω του, σχηματίζοντας μια σειρά.

2 Ο αρχηγός αρχίζει να περπατά και όλοι οι άλλοι τον ακολουθούν, μιμούμενοι τις κινήσεις του και ακολουθώντας τα βήματά του.

3 Καθώς προχωρά, ο αρχηγός μπορεί να πηδήξει, να τρέξει, να γονατίσει και, γενικά, ν' αλλάξει διαρκώς την κατεύθυνση της πορείας του για να μπερδέψει τους υπόλοιπους παικτες.

4 Μετά από λίγο, ο αρχηγός πηγαίνει στο τέλος της σειράς και αρχηγός γίνεται ο επόμενος παικτης.

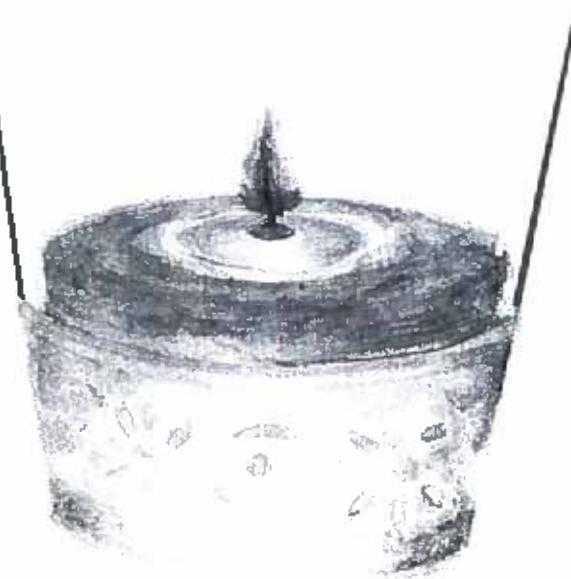
Συ που κόσμους κυβερνάς

Συ που κόσμους κυβερνάς
και ζωή πανού σκορπάς
άκου τούτη τη στιγμή
των παιδιών Σου τη φωνή.

Φώτιζέ μας την ψυχή
στο καλό, στην αρετή
δίνε μας από Ψηλά
θάρρος, δύναμη, χαρά.

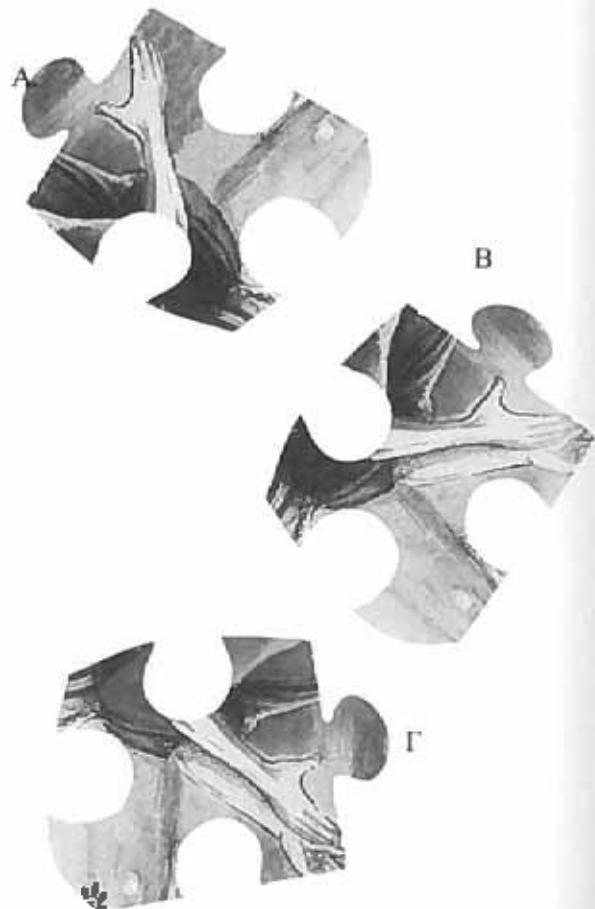
Για να ζούμ' εδώ στη γη
με γαλήνη, με τιμή,
και να υμνούμ' αιώνια Σε
πάνσοφε Δημιουργέ.

Γύρω - γύρω θάλασσα
στη μέση μια φωτίσα.
Τι είναι;

Το καντήλι

Σπαζόκεφαλά

Παρατήρησε την εικόνα
του Χριστού που
προσεύχεται και βρες το
κομμάτι που λείπει

Ζωγραφική

Χρωμάτισε την εικόνα.

Zωγραφική

Κατηχήτρια:

Μαρίνα Στούμπου - Αντωνίου

ΜΑΘΗΜΑ 7^ο

Η Προσευχούλα μας.

ΥΛΙΚΑ

Χαρτόνια διαφόρων χρωμάτων A4
Χαρτόνι οντουλέ Έγχρωμες φωτοτυπίες από παιδικά βιβλία το «πάτερ ημών» και την μετάφραση του.
Εικόνα από κάποιο παιδάκι που προσεύχεται κόλλα

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Χωρίζουμε τα χαρτόνια στην μέση και τα κόβουμε. Από κάθε χαρτόνι βγάζουμε δυο προσευχητάρια. Το κάθε κομμάτι το δυπλώνουμε στην μέση.

Κολλάμε στο σημείο που ενώνεται το δυπλωμένο χαρτί μια λουρίδα από το οντουλέ για να μοιάζει σαν δεμένο βιβλίο (κατά προτίμηση ίδιο με το χρώμα του χαρτονιού).

Από αριστερά κολλάμε την προσευχή και από δεξιά την μετάφραση της.
Τέλος απ' έξω κολλάμε την εικόνα από το παιδάκι που προσεύχεται και το δυπλώνουμε.

Νοέμβριος

Ο Νοέμβριος λέγεται «Βροχάρης», γιατί το μήνα αυτό πέφτουν πολλές βροχές.

ΕΘΙΜΟ

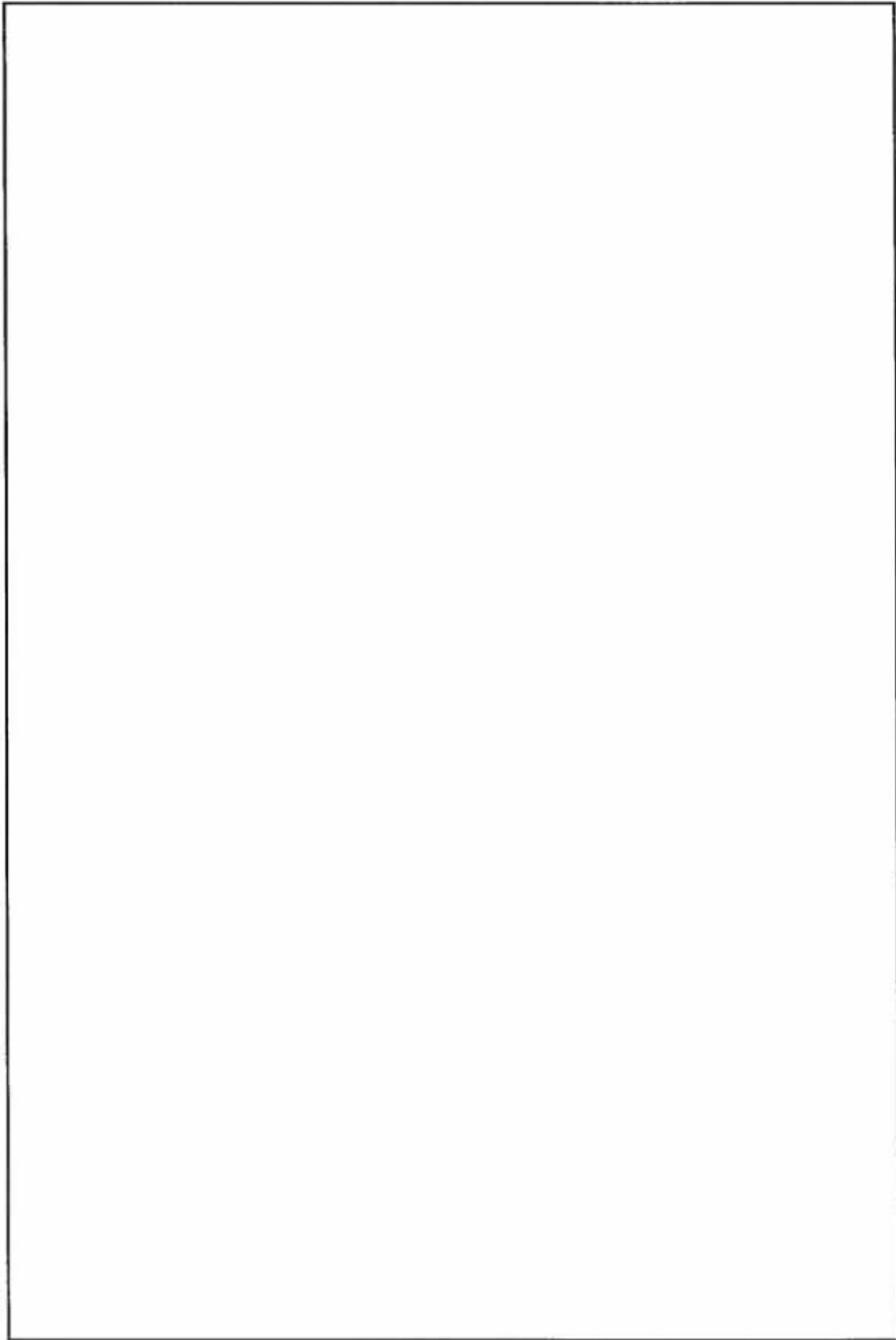
Το μάζεμα της ελιάς

Ωστόσο το Νοέμβριο αρχίζει μια άλλη δουλειά, που σε πολλά μέρη κρατάει μέχρι τα Χριστούγεννα κι ακόμη παραπέρα: είναι το μάζεμα της ελιάς. Τα λιοτρίβια, για να προφτάσουν να βγάλουν το λάδι, δουλεύουν με βάρδιες μέρα και νύχτα. Και το μάζεμα της ελιάς κι η δουλειά στο λιοτρίβι απαιτούν ομαδική προσπάθεια και αλληλοβοήθεια. Είναι δουλειές που φέρνουν σε μεγαλύτερη επικοινωνία τους ανθρώπους που χαίρονται τη μεταξύ τους συντροφιά. Τίποτε δεν τους εμποδίζει να δουλεύει η γλώσσα παράλληλα με τα χέρια. Τα αστεία και τα χωρατά παίρνουν και δίνουν, τα πειράγματα πάνε κι έρχονται απ' τον ένα στον άλλο δημιουργώντας ατμόσφαιρα χαράς και ψυχική ευφορία.

ΑΙΝΙΓΜΑ

«Τι είναι αυτό που δεν πεθαίνει
για χρόνια εκατό και χίλια,
μας φωτίζει, μας χορταίνει,
μας ανάβει τα καντίλια;»

ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ – ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Τό Μυστήριο της Θείας Εύχαριστιας καθιέρωσε δ' Ἰησοῦς Χριστός, στό Μυστικό Δείπνο, μπροστά στούς μαθητές του (Ματθ. 26,26-28):

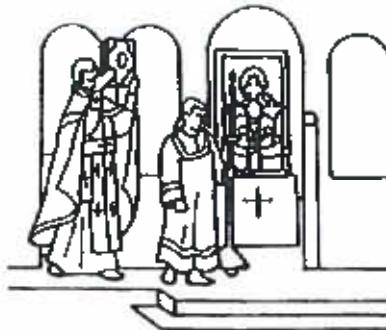
«Κι ἐνώ ἔτρωγαν, πῆρε δ' Ἰησοῦς τό φαρμακί καὶ τό εὐλόγησε, τό ἐκοψε σέ κομμάτια καὶ ἔδωσε στούς μαθητές του, λέγοντας: «Πάρετε καὶ φάτε αὐτό είναι τό σῶμα μου». Τοτερά πῆρε τό ποτήρι καὶ ἀφοῦ ἔλπε εὐχαριστίρια προσευχή, τούς ἔδωσε, λέγοντας: «Πιετε ἀπό αὐτό δλοι, γιατί αὐτό είναι τό αἷμα μου, μὲ τό δηποτό ἐπικυρώνεται ἡ νέα Διαθήκη καὶ κύνεται γιά χάρη δλων, γιά νά συγχωρεθοῦν οι ἁμαρτίες».

Στή Θεία Λειτουργία, τά σπηγμή τῆς Ἐπικληπτος τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, δ' Ἀρτος καὶ δ' Οίνος μεταβάλλονται σέ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Παίρνοντας τή Θεία Κοινωνία, ἐνωνόμαστε μέ τόν Χριστό, δ' Χριστός ἐνώνεται μαζί μας καὶ μᾶς εὐλογεῖ.

Ο Χριστός είπε:

«Ἐκεῖνος πού τράψει τή σάρκα μου καὶ πίνει τό αἷμα μου είναι ἐνωμένος μαζί μου καὶ ἐγώ μ' αὐτόν» (Ἰωάν. 6,56).

1. Η Εισοδος (στό Ιερό) μέ τό Εύαγγέλιο συμβολίζει τήν ἐναρξη τῆς δημόσιας δραστηριότητας καὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2. Ο Ἀναγγώστης διαβάζει τόν Ἀπόστολο.

3. Ο Ιερέας διαβάζει τό Ιερό Εύαγγέλιο.

4. Η Μεγάλη Εισοδος

Συμβολίζει την πορεία του Χριστού από έκστρωτο Πάθος, τό θάνατο και πάντα ταφή του. Ο Ιερέας, από την Αγία Πράθεα μεταφέρει στην Αγία Τράπεζα το "Άγιο Δισκοπότρο Γάγο Παπιρίο και Άγιο Δισκάριο".

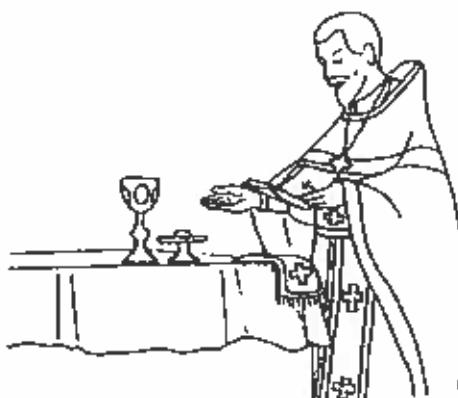

5. Όμολογία τῆς πίστεως:

Οι πιστοί ἀπαγγέλλουν δλοι μαζί το «Πίστεψ...»

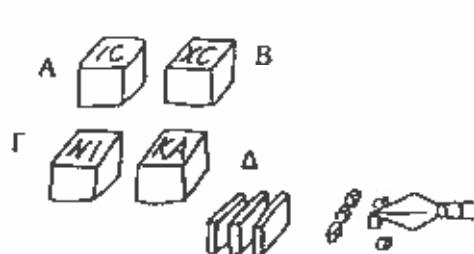
6. Αναφορά – Η Θεία Εύχαριστία

Ο Ιερέας προφέρει τά λόγια του Ιησού
Χριστού: «Λάβετε, φόργετε...»
•Πιετε έξι αύτού πάντες διπέρα λέει:
«καὶ ποίησον τὸν μὲν δρότον τούτον, τίμον
Σάρκα τοῦ Χριστοῦ σου. Αμήν»
•Μεταβαλόν, τῷ Πνεύματί σου τῷ Αγίῳ.
Αμήν. Αμήν, Αμήν».

7. Όλοι μαζί ἀπαγέλλουν τὸν Κυριακήν
προσευχή: «Πάτερ ἡμῶν».

8. Προετοιμασία τῆς Θείας Κοινωνίας

9. Θεία Μετάληψη:

— Πλησιάζουμε τὸ Ἅγιο Ποτήριο μὲ τὰ
χέρια σταυρωμένα πάνω στὸ στῆθος,
λέγοντας, ἀπό μέσα μας, λόγια
προσευχῆς.

— 'Ο ιερέας δίνει
τὴν Θεία Κοινωνίαν

— Σκουπίζουμε
τὸ σόμα.

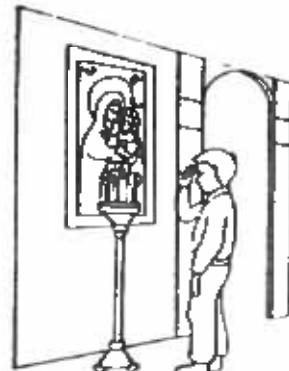
— Φιλούμε
τὸ Ἅγιο Ποτήριο.

Οι παιδιά παίρνουν
τη Θεία Κοινωνία.

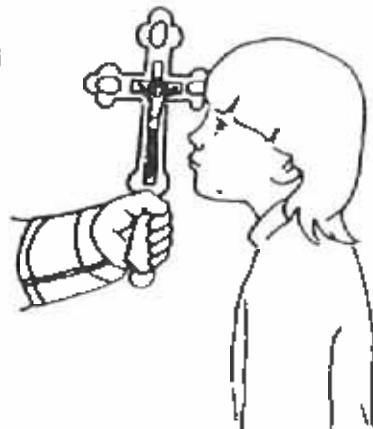
Προσευχόμαστε μπροστά
στήν εικόνα.

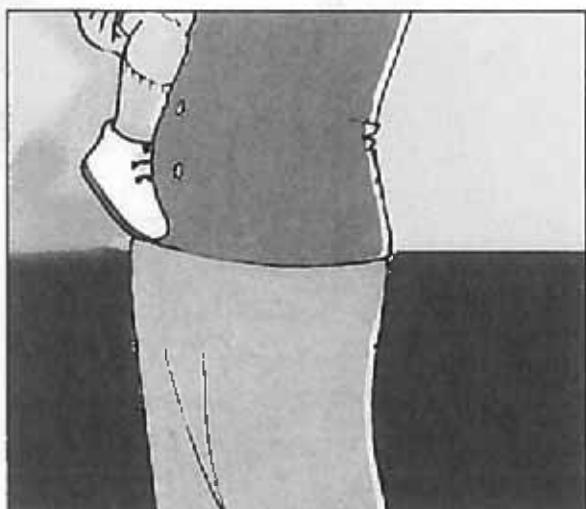
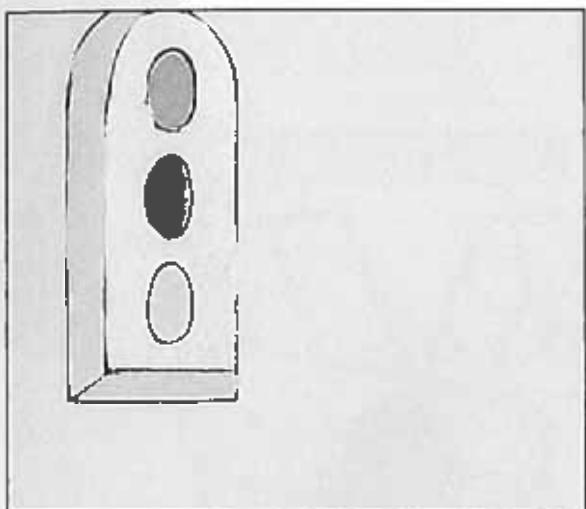
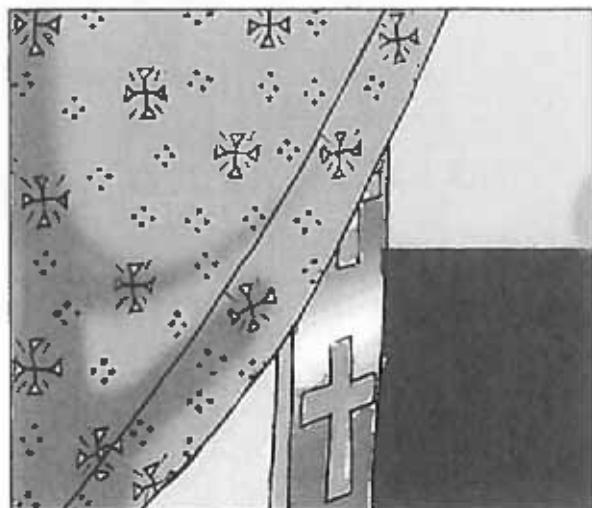

Μετά τή Θεία Κοινωνία, τρώμε ένα κομματάκι προσφορά
ή παίρνουμε τό «Άντιδωρο».

Μετό τό τέλος τής Θείας Λειτουργίας δλοι σί πιστοί
πού δέν κοινώνουσαν, παίρνουν τό «Άντιδωρο».

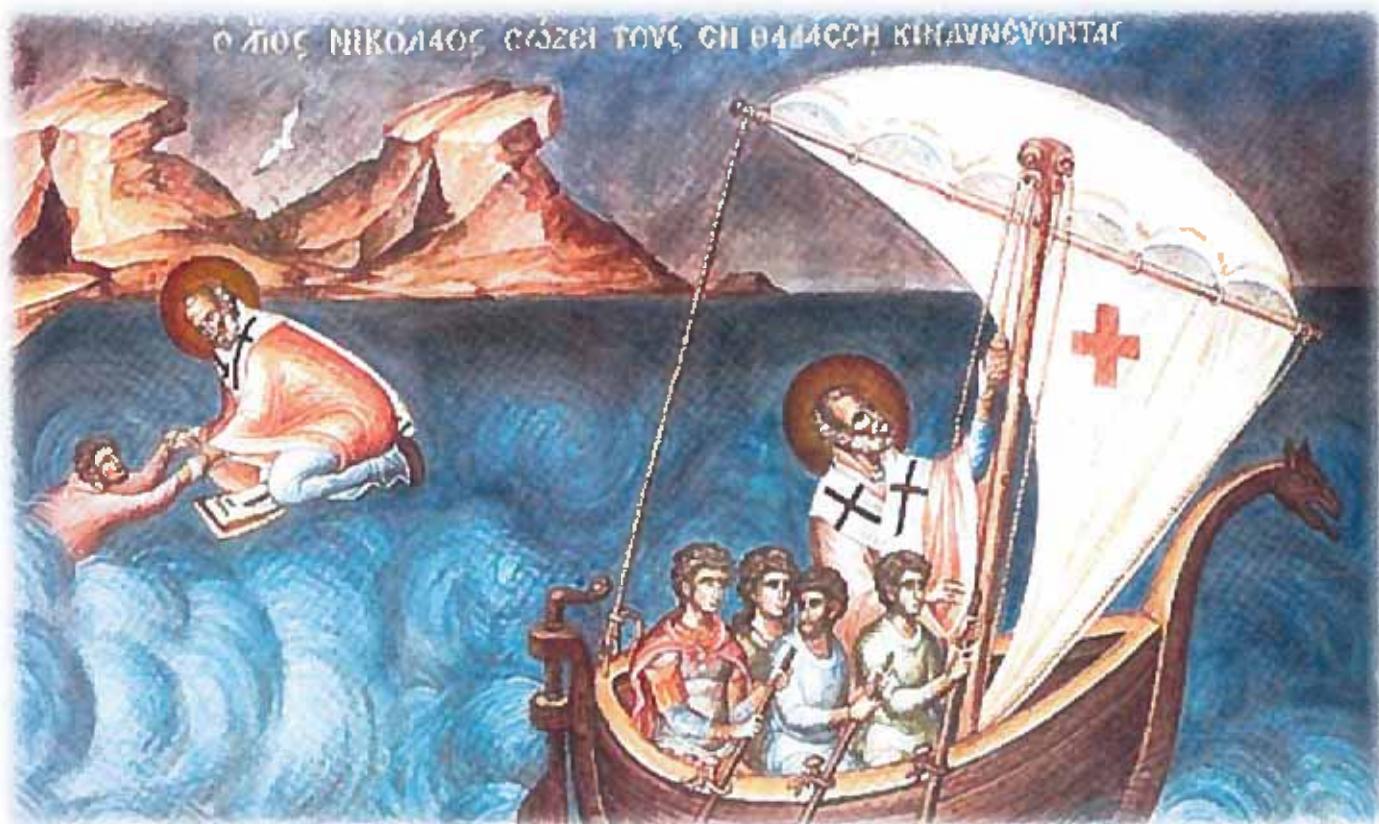

Η Θεία Κοινωνία

Κοψε και βάλε τα κομμάτια στη εωσθή σερά για να σχηματίσεις την εικόνα της Θείας Κοινωνίας.

Ο Άγιος που προστατεύει τους ναυτικούς: Ο Άγιος Νικόλαος

Βασικές ιδέες:

- Ο Άγιος Νικόλαος από μικρό παιδί αγαπούσε το Θεό. Γι' αυτό αγαπούσε και τους ανθρώπους, ειδικά όσους είχαν ανάγκη. Έδινε φαγητό στους πεινασμένους, χρήματα σ' αυτούς που δεν είχαν. Βοηθούσε αυτούς που τους είχαν κατηγορήσει άδικα.
- Ήγινε ιερέας (παπάς, όπως είναι σ' εμάς ο π. ...) και αργότερα επίσκοπος (δεσπότης, όπως είναι σ' εμάς ο π. Θεόφιλος).
- Ο Άγιος Νικόλαος παρακαλεί το Θεό να μας βοηθάει. Τον παρακαλεί ακόμη να βοηθάει τους ναυτικούς, τους ανθρώπους που ταξιδεύουν στη θάλασσα και αντιμετωπίζουν φουρτούνες (τρικυμίες). Είναι ο προστάτης και ο αγαπημένος Άγιος των ναυτικών και όλων των θαλασσινών.

Λέξεις – κλειδιά:

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΙΕΡΕΑΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ

ΘΑΛΑΣΣΑ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

ΤΑΞΙΔΙΑ

ΒΟΗΘΑΩ

σαν πώς μόνο τις δυο αύτες ήμέρες φερόταν έτσι. Πίστεψαν, λοιπόν, πώς τό παιδί είχε μία ιδιαίτερη καρδιά απ' τό θεό και δόξαζαν τό άγιο δινομά Του.

"Οσο τό παιδί μεγάλωνε, και δύοχε νά καταλαμβαίνει, ξέσχεν όλο και περισσότερον άγαπη γιά το Θεό και τήν Εκκλησία, σημή όποια περνώνει τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ημέρας. Σάν παιδί, και δρύπερα ούτι νέος, διπέφευγε τίς διασκεδάσεις και τίς κοινωνικές απολαύσεις. Μοναδική του άπασχολήσθη ήταν πάλι η ζωή του θύμηση στο Θεό. Προσευχήτων διδάλευται, νήστευε και δημιουργεί. Και ή συνεγίς έπικοινωνία μέ το Θεό ήταν τής προσευχῆς τῶν γείτε ξαρά. "Ετοι ήταν πάντοτε χαρούμενος και αισθανόταν όπ' αὐτή τή ζωή σαν νά ζυνθει στόν Παράδεισο. "Όταν έφτασε σημή κατάλληλη ημέρα, δέπισκοπος έμενων τοῦ τόπου, πού εἶχε πληροφορηθεί τή φρόντη καί τήν έναρχη ζωή του, τόν χειρότονης ήρεα.

Ποιός μπορεῖ νά περιγράψει άπο έκει και πέρα τές Διγυπτίες, τής υποτελείς, τής προσευχῆς τοῦ Αγίου γιά τό πούμιον; Προτιμούνε καλύτερα νά θυμιαστεῖ ο ίδιος, παρά νά κινδυνεύψει πνευματικά κάπουσ άπό τούς άγνθρωπους πού τού είχε έμπιστευθεῖ ο Θεός. Αυτότοινη μεριμνα με τά πνευματικά ξέσχεν και γά τίς θαλικές άναγκες τῶν ἀνθρώπων. Όταν, μάλιστα, πέθανεν οι γονεῖς του, δέν ξεσήρισε τύπου από τήν πατρική του περιονία γιά τόν έσαυτό του. Τή σκόρπισε βλη μπλόχερα στούς φτωχούς, τής χήρες και τά δοφρανή τής περιοχής του.

Αφοῦ ταχιτοπόησε έτοι καλά τά μαράχοντά του, θελησε νά έπισκεψθει καί τά Ιερουάλημα, γιά νά προσκυνήσει τόν Πανάγιο Τάφο τοῦ Κυρίου και νά βρει σ' έκεινα τά μέρη κατάλληλο τόπο γιά νά μονάσει.

Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε στά Πάραρα τῆς Λυκίας στά τέλη τοῦ 3ου αιώνα μ.Χ. "Ηδη από τή βρεφική του ήλικα, φανέρωσε ο Θεός με ζην την παραδόξο τρόπο πένο σπουδαίο θά γινόταν άργοτερα αὐτό τό παιδί.

Τής περιουσίες τής ήμερες ήτις θήλασσε κανονικά άπ' πηγέρα του, δύπως ζηλα τά βρέφη. Τήν Τετάρτη δύως και τήν δέκανη, πού είναι ήμερες υποτείας γιά οόλους τούς Ορθοδόξους, άργονταν νά φέρει άπό τήν άνατολή μέχρι τή δυση τοῦ ήλιου. "Υστερα δεχόταν ξανά νά πάρει τροφή. Οι γονεῖς του σήμη άρχη άνησύγχησαν μέ τήν παράξενη συμπεριφορά τού μαρού. "Υστερα δύως, άφου παρατήρησαν καλύτερα, διαπίστω-

Μπήκε λοιπόν, μαζί με δύλλους χριστιανούς, σε κάποιο πλοίο που πλήγινε στον Άγιον Τόπον. Τή νύχτα, όταν οι ἄνθρωποι ξπέσαν νά ξεκουραστούν, είδε ὁ Ἅγιος εἰς δραμα πάντα θά τους φρίσκη μεγάλη θαλασσοταραχή.

“Οταν ξύπνησαν τό πρωί, τούς είπε:

– Αδελφοί μου, με πληροφόρησε ὁ Θεός δέτι οιμερα πρόκειται νά πλέψουμε μέ τά κώματα. Μή φοβηθεῖτε δύμαως, διλλά νά ξέρετε τήν ἐλπίδα σας, οπαμένη στό Θεό και Αὐτός θά μάζ λιπρώσει ἀπ’ τό θάνατο.

Δέν είχε τελειώσει τά λόγια του ὁ Ἅγιος καί παρουσιάστηκαν μαζί σύννεφα στόν οὐρανό καί μετά ἀπό λίγο ἀνεμος δυνάτος καί ἀντάρα μεγάλη. Τό πλοίο κόρευε σάν καρυδόπουφρο πάνω στά Ἅγιοι κόμιτα κατ’ ή κατάστασην ἥταν τόσο δύσκολη, πού ναθεις καί καπετάνιος δέν ήξεραν τί νά κάνουν. Βλέποντας διν δέν μηρχε καμία θλπίδα σωτηρίας, ξπέσαν στά πόδια τοῦ Ἅγιου καί τοῦ ξητούνταν με δάκρυα νά παρακαλέσει τό Θεό νά σταματήσει ὁ ἀνέμος.

Ο Ἅγιος γνώτασε καί προσενήθηκε καί ἀμέτωπος κάπασε δύνεμος καί ἡ θάλασσα ήρεμποε. “Ολοι δσοι ήταν στό πλοϊο δραχαν νά ενχαριστούν τό Θεό και τόν Ἅγιο Νικόλαο.

“Όμως, ή καρά τους μετατράπηκε σέ ληπη σάν ξιαθν δτι τήν ώρα τῆς τρικυρίας ένας δτ’ τούς ναύτες, ἐνώ είχε ἀγέβησε στά καύρη νά διορθώσει τά σκοινά, γλιτσερητος καί, πέφτοντας στά κατάστρωμα τού πλοϊου, σκοτώθηκε. Ο Ἅγιος είδε τή λύπη τους

καὶ ξοπευτε νά τούς παρηγορησει. Πλησιαστε τό νεργό, τόν έπιπαστ
άπ' τό χέρι και, δέφου επικαλέστηκε τό Θεό, τόν άνεστησε.
"Όκοι θαύμασαν τή δηναριή πού έδωσε ο Θεός σιών 'Άγιο του
και, διταν έφρασαν στόν προσωμό τους, έκαναν γιανστό τό
Θαύμα σ' δύη τήν πόλη. Πολλοί ένθρωποι, πού τό δικουσαν, έφε-
ραν τούς άρρωστους τους στόν 'Άγιο και αὐτός τους θεράπευσε
δύος την ίδια έκεινη μέρα.

Αφοδ προσκύνησε τόν Πανάγιο Τάρο και τά διάλα προσκυ-
νήματα τών Άγιων Τόπων, Άγγελος, σταλκένος ἀπ' τό Θεό, τού
παρουσιάστηκε και τόν συμβουλευτε νά έπιπτεψει στήν πατρίδα
του. "Ετσι, δεν ξιενε νά μινάσει σ' έκεινα τά μέρη, δύνως έπιμυ-
μονε. Ο 'Άγιος ήπάκουε στό Θελήμα τού Θεού και ήπιέτεψε
στά Πάταρα, διώνοτας μεγάλη χαρά στούς συμπατριώτες του.

Κοντά στά Πάταρα βρισκόταν μά πάλι πού άνομαζόταν
Μύρα και έκεινες τίς ήμέρες είχε κομιμθεῖ δι πλάκοπός της. Συγκε-
ντρώθηκαν τότε οι άρχιερεις και οι μληρικοί τῆς έπαρχιας και
συζητούσαν γιά τό ποιός ένιαν δύος νά πομάνει τό λαός έκεινου
τού τόπου. Πολλές ουδητήσεις έγιναν και προτάθηκαν διάφορα
πρόσωπα. Τότε πήρε τό λόγο ένας δύο' τούς άρχιερεις και είπε:

— Σεβαστοί μου πατέρες, δικοι ίδσσοι προτείναμε γιά τόν έπι-
κοπικό θρόνο ένιαν καλοί και εύλογημένον. Ές παρακαλέστημε
δημος και τό Θεό νά μάς φραγέρνετο ότι οι σκέψεις μας είναι σύμ-
φωνες με τό Θελήμα Του. Ή ον θέλετ νά μάς ύποδεξει κάποιον
άλλο.

Ο άρχος αὐτός άρεσε σε δύοις κι αποφάσισαν ν' άγρυπνή-
σινως και τό Θεό νά μάς φραγέρνετο ότι οι σκέψεις μας είναι σύμ-
φωνες με τό Θελήμα Του. Η έργα έγινε, παρακαλώντας τό Θεό νά τούς μαρδεξει
τό κατάλληλο πρόσωπο. Κι ο φιλάνθρωπος Θεός δικουσε τήν πρό-

στηνή τους κι ξοτειε νέον άγγελο σ'

ένα γέροντα έπισκοπο πού τον είπε:

— Τί χοπάζετε δύικα; Ο δύοις
άρχιερεις πού άναζητατε είναι
δίτλα σας. Σήκω, πήγανε στήν
έμπλησια και έκει ήτα έθει κάποιος
ιερέας, πού άνομάζεται Νικόλαος.
Αινάν νά κάνετε Μητροπολίτη.

Ο γέροντας έπισκοπος άνφερε τήν

όπτασία στούς ύποδλουπους άρχιερεις και μίστερα πήγε στήν
έκκλησια και περίμενε νά δει ζσα σήκη υποσχεθεῖ ὁ άγγελος.
Βλέπει τότε τόν 'Άγιο Νικόλαο, ο δύοις έρχόταν στό ναό νά
ποιουευκήθει. Ο έπισκοπος τόν πλησίασε και τόν βράγησε:

— Πές μου, παιδί μου, πᾶς δωράζεσαι;

— Νικόλαιος, ξγιε δέσποτα, άπαντηρε έκεινος.

Τότε έκεινος τόν πήρε και τόν άδηρηγος έκει πού ήταν συγκε-
ντρωμένοι οι ύποδλουποι έπισκοποι και αληρικοί. Αιντοί, στάν
είδαν τήν καλωσόη και τή σεμνότητά του, κάροργαν πολύ και
εύχαριστηραν τό Θεό, πού τον υπέδειξε τέτοιον ποιμένα. Αιμέ-
σως τόν χειροτόνηραν Αρχιερέα και τού άνεθεσαν νά ποιάνει
τήν περιοχή τών Μύρων τής Λυκίας.

Ο διάβολος ζύμως, πού έβλεπε τούς άνθρωπους νά δικούν τή
συρή διδοτσαλία τού Άγιου, ν' αφήγησαν τή έργα τής διμαρτίας
και νά έργαζονται τίς αρετές, τόν φθόνης και θέλησε νά βλάψει
και αύτόν και τό πομπού του. "Έτσι, παραχίνησε τούς δύο άσε-
βες βασιλιάδες τής έποχης έκεινης, τό Διοκλητιανό και τό Μαξι-
μιανό, νά εξαπολύνσουν έγρο διωγμό κατά τών χιοτιανών.

Οι διώλξεις έφτασαν και στα Μέντρα της Αυγίδος και ό πηγέρνας του τόπου συνέβασε πολλούς χριστιανούς, άνάμεο τους και τον ξηρό Νεσόδαο, και άφορο τους βασάνισε σχληγέα, τους φυλάκισε. Εύτυχως ο διωγμός ανήλικος δέν κράτησε πολλού. Γιατί, διπον άνεβηκε στο θρόνο δι ενορθής αὐτοκράτορας Κωνσταντίνους, διέταξε να ἐλευθερωθούν οἱοι οἱ χριστιανοὶ καὶ νὰ λατρεύονταν πλέον ἐλεύθερα τὸ Θεό.

Οἱ χριστιανοὶ, διμω^ν, δέν πρόβλαβαν νά χαρούν. Νέος πειρασμός ήρθε νά ταράξει τὴν Ἐκκλησία, πό μεγάλος καὶ πό μηπούλος αὐτή τῇ φρονδ. Αἰρεταιοί, μέ ἀρχιγό τους τὸν Ἀρειο, αήρυνται διάρροges λαθαίσιμένες καὶ βλάσφημιες ιδέες γύν την Ἁγία Τειάδα. Τότε, γύν ν' ἀνταρρόθει τοὺς αἰρετικούς, ὁ Μέγας Κωνσταντίνος συγκάλεσε τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ανάμεσα στοὺς 318 ἐπισκόπους, πού ἔλαβαν μέρος σ' αὐτήν, ήταν καὶ ὁ ἄγιος Νικόλαος. Ση^νόνοδο ἀλήθηγε καὶ ὁ Ἀρειος σ' αὐτήν, ήταν καὶ ὁ ἄγιος Νικόλαος δισκαλεῖς του. Ἐκείνος στάθηκε μέ ἐπαρση μηδοστά στὸν αὐτο- κράτορα καὶ τοὺς ἐπισκόπους καὶ σύχιας νά βλασφημεῖ τὸ Χριστό καὶ τὴν Παναγία μέ τά ἀνόητα σφράγιστα του.

Ο ἄγιος Νικόλαος, πού ἀγαπῶντας πολὺ τὸν Κύριο καὶ τὴν Θεούκο μητέρα Του, δέν ἀντέξε νά ἀκούει τίς βλασφημίες τοὺς Αρείου καὶ, κινούμενος ἀπό θεῖο ξῆλο, σηκώθηκε καὶ τὸν ἔδωσε ἐνα δυνατό χάπιαρι. Ο Ἀρειος τότε, γνωρώντας πρός τό μέρος τοῦ βασιλιά, διαμαρτυρεύθηκε:

- Βασιλιά μου, γνωρίζεις καλύτερα ἀπό ἡμένα πώς δέν ἐπιτρέπεται νά χτυπᾶται πάπιος τὸν ἄλλον, ειδικά μηδοστά στὴν ἐξοχότητά σου.

- Άγιοι ἀδωγερεῖς, εἴτε τότε δι αὐτοκράτορας Κωνσταντίνος, ο νόμος του κράτους πράγματι προστάξει νά κόβεται τό γέρι

ἐκείνου που θά τολμήσει νά χτυπήσει κάποιον μηδοστά στὸ βασιλιά. Ἐπειδή, διμω^ν, ή διαμάχη εἶναι γιά πνευματικό ξήτημα, διφήνιο σ' έσδας τὴν ἀρμοδιότητα νά κρίνετε τὴν πράξη αὐτῆς.

- Βασιλιά, διποχεθηκαν ἐκεῖνοι, ένοι ουκινωνοῦμε ὅτι διφίερες Νικόλαος ἔπραξε δόσημα. Τας τὸν φυλακίσουμε λοιπόν προσωπικινά καὶ ἀς ἀποφασίσουμε τὴν τιμωρία του μετά τό τέλος τῆς Συνόδου.

"Έτοι μι ξινε. Αφοῦ ἐπιτίμησαν αὐτηρεά τὸν Ἅγιο, τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακή. Ο Ἅγιος δέχθηκε τοπενά τὴν τιμωρία. Κλεψύδρης στὴ φυλακή προσευχόταν μέχρι ἀργά το βράδυ, ξαφνιάσας μηδαμίζοντα μηδοστά του δι Χριστός καὶ ἡ Παναγία, κρατώντας στά χέρια τους Σγα λαμπρό Εὐτυγέλιο καὶ ἔνα ἀρχερατικό ἀμφιφόρδιο καὶ τὸν ρωτοῦν:

- Νικόλαε, γιατί είσαι φυλακομένος;
- Γιά τή δική Σας άγνωση, άποκριθηκε έκεινος.

Τότε ο Χριστός τόν εὐλόγησε καί του εἶδωσε τό Εὐαγγελιό, ἐνώ ή Πλαναγία τοῦ φρόδενε τό ωμοφόρδιο. "Υστερά ξέσφανιστρακαν, ἐνώ οι ἀλυσίδες, μὲ τίς διποίες ἡταν δεμένος ὁ Ἅγιος, ξσπασαν.

"Οταν τήν ἑπόμενη μέρα ἀνούξαν οἱ δεσμοφύλακες τό κελλί γιά νά τού δώσουν φραγητό, τόν είδαν ἔκπληκτοι νά φοράει τό ωμοφόρδιο καί νά διαβάζει τό Εὐαγγέλιο. Μαθαίνοντας τήν υγχεινή ἐπίσκεψη πού είχε δεχετεῖ ὁ Ἅγιος, ξτρέξαν καί τό ελπαν στόν Αὐτοκράτορα καί τούς Αὐχιερεῖς. Έκείνοι τότε τάν θλευθέρωσαν, ἀφού προηγουμένως τοῦ λύτρων ουγγράμη. Είγαν κατάλαβει διτί ή λράξῃ τον αὐτή δέν είχε γίνει ἀπό μίσος πρός τόν Άγειρο. Άλλα ἀπό θεῖο λέπιο καί ἀπό ἀγάπη πρός τόν αἰρετακό. Μήπως, δηλαδή, μ' αὐτόν τόν τρόπο συνενέδραν καί γλύτωνε τήν ψυχή του ἀπ' τήν αιώνια Κόλαση. 'Ἐχεινος, δμως, είχε πωραθεῖ διπ' τήν πακία καί τόν ἐγωισμό του καί συνέκλε νά μποστηρίξει τής αἰγειτακές του ἀπόψεις. "Ετσι ή Σύνοδος τόν καταδίκασε καί τόν ἀτεβόλε ἀπ' τό σωμα τῆς Ἐκκλησίας.

"Όταν τελείωσαν οι ἐργασίες τῆς Συνάδου, ἐπέστρεψε καί ὁ Ἅγιος Νικόλαος στήν ἐπαρχία του. Δέν πέρασε, δμως, πολὺς καιρός καί ἐπεσε τέτοια πείνα στήν περιοχή, λόγω τῆς ξηρασίας πού ὅμιλα της δέν είχε ξαναγίνει. Ο Ἅγιος, βλέποντας τήν ἀγωνία τοῦ ποικίλου του, δέν ἤμενε ἀσυγκίνητος, άλλα προσευχόταν θερμά στό Θεό νά τούς γλυτώσει ἀπ' τή συμφορά.

I. Δηλαδή δεν το έπεισε πότεν νά σηματέσει στήν έκπληκτούς καί τα μετατρέπει την Εκκλησίας δημοτική στην επιλεγμένη νά κυριαρχεῖ νά κυριαρχεῖ μακρινή τήν Εκκλησία, με τές σημαντικές την ίδια ψηφίσεις.

Καί ο Θεός τόν ἀκούνει καί βοήθησε μέ τον ἀκόλουθο θαυματιστέ τρόπο.

'Ἐκείνες τίς μέρες, κάποιος πλοίαρχος, ἀπό τόπο μαχηνό, φόρτωσε απέρι τό πλοίο του, μέ σκοπό νά πάει νά τό πουλήσει στή Γαλλία. Τήν υχτα, δμως, ἤμφαντεται στόν ὄπνο του ὁ Ἅγιος Νικόλαος καί τοῦ λέει:

- Τό στάρι γιά μήν τό πᾶς στή Γαλλία, ἀλλά στά Μήρα τῆς Λυκίας, γιατί ἔχει ἔχει πέσει μεγάλη πείνα καί θά τό πουλήσεις οέ καλύτερη τηνή καί πιό γεήγορα. Νά, πάρε καί τρία φλουριά γιά προκαταβολή καί, ὅταν φτάσεις, παίρνεταις καί τά ίπνόλοιτα χρήματα.

Καί μ' αὐτά τά λέρηα τοῦ δίνει τρία χρυσά φλουριά. Ξάνηγετο τότε ὁ καπετάνιος καί βλέπει πραγματικά μέσα στή χούφτα του τά νομίσματα. "Ετσι πείσθηκε γιά τή θεῖκή προέλευση τοῦ δινείρηση καί ἀναγώρησε ἀμέσως γιά τά Μήρα. 'Ἐκεί πραγματικά πού-λησε τό ἐμπρόδευμά του, δημως τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος, ἐνώ οι ἀνθρώποι τοῦ τόπου δόξαζαν τό Θεό γι' αὐτή τήν ἀνθηποτή σωτηρία.

Κάποιες ἀλλοτε, πέρασαν ἀπ' τά μέρη ἔκεινα κάπιοι στρατηγοί τοῦ Αθοκράτορα, οι οποίοι πήγαν για καταστέλλουν μάκιανάσταση πού είχε ξεστάσει στή φρουρά. Κατά τή διάρκεια τής παραμονής τούς στά Μήρα, ξηγαναν αινότοτε μέριμνες τούς ἐνδιαφέροντος καί τῆς φρικευστηλαχνίας πού κέδειχε ὁ Ἅγιος γιά τονάδικημένον.

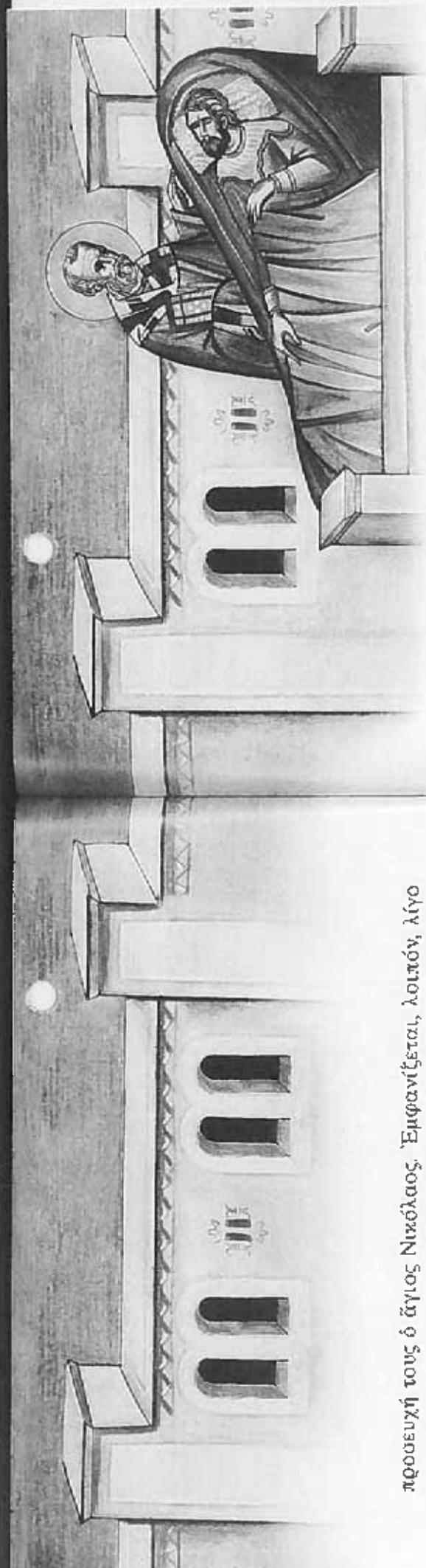
"Ο ἀρχοντας τής πόλης είχε καταδικάσει ἀδικα σε θάνατο τούς ἀνθρώπους καί οι συγγενεῖς τους ἔπεισαν μέθρινον στόν Ἅγιο νά διηγηθούν τή συμφροδά τους. 'Ἐκείνος, τότε, πήγε ἀμέσως στόν τόπο τής καταδίκης καί μετίς πρόσφατε νά τούς γκα-

τώσει ἀπό τό δήμαρα. "Ἐλέγχε μάλιστα δημόσια καί τάν ξπαροχο τῆς περιοχῆς, δ' διπολος ἀναγνώρισε τό λάθος του καί ζήτησε συγκόρδεση ἀπό τόν Ἀγιο. Οι σπραγηγούι ἐντυπωτιστηκαν ἀπ' τό θάρρος καί τήν παρεργία τοῦ Ἐπισκόπου, πού κατέφερε νά ὀκευθύσει δικόρια καί τήν ἀπόδραση τοῦ ἡγεμόνα. Συνέχισαν τό ταξίδι τους στη Λιβύην ταύτας γιά τόν ἄγιο Ἐπίσκοπο καί φτάνωντας στή Φρυγία, κατέστελλαν τήν ἐπανάσταση καί γύρισαν υπηρέτες πίσω στήν Κωνσταντινούπολη. Ο αὐτοκράτορας Κωνσταντίνος τούς μποδέχθηκε μέ μεγαλοπρέπεια καί τούς τίμιος μέ νηψηλά δέξιωματα.

Δέν κράτησε δύως γιά πολὺ ή επτυχία τους, καθώς φθονεροί άνθρωποι, πού δέν δινεχαν νά τούς βιάζουν τόσο τυπιμένους, δωροδόνησησαν μέ πολλά λαζήματα τόν Αββέβιο, τό βασιλικό ἐπίτροπο, γιά νά τούς θανατώσει. Ἐξείνος, τυφλωμένος ὥπ' τή φιλαδαγγοία του, τούς ἔπιασε καί τούς ἔκλεισε στή φυλακή. "Υστερα πήγε στό βασιλιά καί τούς κατηγόρησε ὅτι δηθεν συμπάρχησαν μέ τούς ἔχθρούς τής αὐτοκρατορούς καί σκέπτονται νά ἐπαναστατήσουν ἐναντίον του. Ο αὐτοκράτορας πίστεψε τίς συκοφαντες καί διέταξε νά θανατωθούν, διπάς δηλοί οι προδότες.

"Όταν ἐκείνοι ἀκούσουν τή βασιλική ἀπόφαση, ξχασταν τή μιλιά τους ἀπ' τό φρέσο καί τήν ἔχπληξη, ἀφοῦ δέ γνώριζαν καν γιά ποιά αλτία τούς εἶχαν φυλακύσει. Θυηρήθηκαν τότε τόν ἄγιο Νικόδηο πού ἐκουσε τούς αὐθηρώπους στά Μόρα καί ἀποράσσοσαν νά ἐπικαλεστοῦν καί αὐτοί τή βοήθειά του. Γονάτισαν καί δοθηκαν σε δλαβερεμη προσευχή, παρακαλώντας τά Θεός, μέ τή μεσιτεία τού δούλου Του Νικολάου, νά τούς λυτρώσει ἀπό τόν ἄδυτο θάνατο. Ο φιλάνθρωπος Θεός ενδόκησε νά δικούσει τήν

προσευχή τους ὁ ἄγιος Νικόλαος, Ἐμφανίζεται, λοιπόν, λίγο πρὸν τοῦ ἔημέρωμα, στὸν αὐτοκέφατο καὶ τῷ λέει:

— Βασιλά, ἔγώ εἴμαι ὁ Νικόλαος, ὁ ἐπίσκοπος τῶν Μύρων τῆς Ασίας, καὶ μ' ἔσταιε ὁ Θεός νὰ οοῦ πῶ νὰ ἐλευθερώσεις ἀμέσως τοὺς τρεῖς στρατηγούς σου. Γνώριμε μάλιστα πώς, ξῖν δέν υπακούσεις, σὲ περιμένει κι ἐσένα αἰφνιδίος θάνατος. Καί λέγοντας αὐτά ἔγινε ἄφαντος. Ο βασιλιάς ξύπνησε ἀναστατωμένος ἀπ' τὸ τόσο ζωντανό ὄνειρο καὶ ξότελε ἀμέσως νὰ δημητρίουν μαροστά τον τὸν Αβλαρβίο καὶ τοὺς τρεῖς φυλακισμένους.

‘Ο Άγιος, δέκας, ἐμφανίστηκε καὶ στὸ βασιλικὸ ἐπίτροπο καὶ τοὺς εἴπει:

— Αβλάβιε, διγόητε καὶ πονηρεῖς ἄνθρωπε, γιατὶ πῆρες χρήματα καὶ διδίχροες τοὺς τρεῖς ἄνδρες ποὺ δέ σου ἔφταιξαν σὲ τίποι; Πήγαντε ἀμέσως νὰ τοὺς ἐλευθερώσεις, γιατὶ ἀλλιώς δέ γλυκώνεις δὲ τὴν δορή τοῦ Θεοῦ;

— Ποιός εἶσται ἐσύ ποὺ μὲ φροβεζίες ἔχεις; τόλιπτος νὰ φωτήσεις ὁ Αβλάβιος,

— Εἴμαι ὁ Νικόλαος, ὁ ἐπίσκοπος τῶν Μύρων τῆς Ασίας, καὶ νά κάνεις αὐτὸν ποὺ σοῦ εἴσαι, ἀπάντησε ὁ Άγιος καὶ ξήνε ἀφεντος.

Ἐπέντης τότε ἔκεινος κατά ἀνακογύζαν τὸ ὄραμα. Ἐκείνη τῇν ὥρᾳ κατέρθισαν καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ βασιλικοῦ καὶ τὸν εἰδοποίησαν διν τὸν ἱγρέα ὁ Αὐτοκράτορας. Ο Αβλάβιος τούς ἀκολούθησε. “Οταν συναντήθηκαν οἱ δύο ἄνδρες, φτανέρωσαν ὁ Ἑνας στὸν ἄλλο πέ εἶδαν τὸ βράδυ. Μή μιαρώγητε, δίμως, νά δώσουν μια ἔγγηση σ' αὐτά, διέταξαν νά παρουσιαστοῦν μαροστά τους οι κατάδικοι.

— Τέ εἰδους μάγια μῆτρας κάνωτε καὶ εἴδαμε τόσο φοβερό δνειρα πού δὲ μᾶς ἀφησαν δῆλη νήχτα νά κομιμθοῦμε; τοὺς φωτησε διαπολιάς.

— Βασιλί μου, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι, ἐμεῖς εἴμαστε χριστιανοί καὶ δέ γνωρίζουμε μάγια καὶ δῆλα τέποια σκοτεινά πράγματα. Όμως καὶ διένεγτι σου σταθήκαμε πιστοί καὶ τίμοι καὶ οιψοκλινδυνοψαμε καὶ τὴ ζωὴ μας ἀκόμα στοὺς πολέμους, γιάν νά προστατέψουμε τὴν ἔξουσία σου. Δέ γνωρίζαμε λοιπόν γάρ ποιό λόγο ἐξέδωσες ἐναντίον μας τέτοια μπόφαση καὶ παρακλητούς αὐτὸν εἴσαι, ἀπάντησε ὁ Άγιος Λούκιος Νικόλαο νά

μᾶς λυγάσαντον ἀπ' τὸ θέαντο. Καί δημηθῆκαν στὸ βασιλιά τό περιστατικό πού εἶχαν παρακλουθήσει στὰ Μῆδα, τότε ποὺ δὲ Ἀγιος εἶχε λιτόνων από βέβαιο θάνατο τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους. Ο βασιλιάς ἔκουσε προσεκτικά τὰ λόγια τοὺς καὶ σίγουρος πά γά τὴν ἔμωάσητά τους λέει:

— Σᾶς οὐδέποτε τῇ Λαοῖ, χάρο σ' αὐτόν τὸν ἄγιο Ἐπίσκοπο. Πηγάνετε, λαοίν, νά τὸν βρείτε καί νά τοῦ λείτε δὴ ἀκούσα τὴν προσαγῆ του καί νά μή με φοβεῖται πιά. Καί λέγοντας αὐτά, τοὺς ἔδωσε ἑνα κρυστό Εὐαγγέλιο, Ἔνα θυμιατό μέ πολύτιμους λίθους καί διυλό διάρρυσες λαμπάδες νά τὰ πάνε στὴν ἐκκλησία πού λειτουργοῦνται δὲ Ἀγιος. Ἐκεῖνοι πανευτυχεῖς, ὅφοῦ μοίρασαν δῆλα τους τὰ ὑπάρχοντα στοὺς φιωχούς καί στὶς ἐκκλησίες, ἔρεξαν στὰ Μῆδα καὶ ἔγιναν μοναχοί, κοντά στὸν προστάτη τους, τὸν ἄγιο Νικόλαο.

Αὐτά καί πολλά ἄλλα θαύματα ἔκανε δέος ζούσε δὲ Ἀγιος πού, ἐν ἥθελε νά τὰ διηγηθεῖ κανεῖται μέ λεπτομέρεια, δέ θά τὸν ἔφεναν βιβλία διλέκληρα. Ἐπειδήν, δημος, ἡταν κι αὐτούς ἀνθρώπως, ἔφερε καί γι' αὐτῶν ἡ δῆλα νά ἀφήσει τὸ μάταιο κόσμο καί νά δημηθεῖ ἀπ' τοὺς ἀγγέλους στὸν Πιαζάνδειο. Ἐτι, ἀφοῦ δισθένησε λίγο, κοιτήθηκε εἰρηνικά το ἔτος 330 μ.Χ.

Μετά ἀπό τὴν μακαρία του κοίμηση, δέν ἔπαψε νά νοιάζεται γιά τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πομπού του καί γιά δσους ἐπικαλοῦνται μέ πίστη τῷ βιοθθεῖ του. “Ἐγα διπό τά πολλά θαύματα πού ἐπειέλεσε μετά τὴν καύητο του είναι καί τό ἀπόλονθο.

Ζοῦσε κάποτε στὴν Κωνσταντινούπολη ἔνας εὐλαβῆς καί πιστός χριστιανός, ὁ ὅποιος γνώριζε τὸν ἄγιο Νικόλαο διοζοῦσε καί τὸν ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα. Αὐτός θέλησε κάποτε νά

ταξιδέψει σὲ ἔπει τόπο γιά κάποια ἀναγκαία υπόθεση. Άφοι προσκάνθησε στὸ ναό του Ἀγίου καί τὸν παρακάλεσε νά τὸν προστατεύει στὸ ταξίδι, καρέμηται τούς δικούς του καί μηκε στὸ πλοϊο. “Οταν βρέσθαισε, καί ἐνώ τό πλοϊο εἶχε ἀνοιχτεῖ στό πέλαγος, δὲ ἀνθρωπος αὐτός ἀνέβηκε στό κατάστρωμα καί περιπούσε. Κάποια στημάτι θύμιας μπερδεύτηκε στά σχοινιά τοῦ πλοϊού καί, γάνωντας τὴν λαροδοπία του, ἔπειτε στά βαθιά νερά. Οι νωῆται ἀντιλίφθηκαν τό γεγονός, μά δέν μποροῦσαν νά κάνουν τίποτα, γιατί καί τό σκοτάδι ἦταν βαθύ καί δύνεται δυνατός καί παρέσυρε τό πλοϊο μακριά. Ἐκεῖνος, δὲ δυστυχής, ἐπειδήν φοροῦσε ὅλα τὰ ρούχα του, ἔρχεται ἀπό τό βάρος νά βυθίζεται. Θυμήθηκε τότε τὸν ἄγιο καί ἀρχισε νά φωνάζει νοερός, γιατί ἡδη βυθίζεται:

— Ἀγιε Νικόλαε, σώσε με.

Καί τότε ἔγινε κάτι ἀνεξήγητο. Βρέθηκε στή στηγανή μέσα στὸ σπίτι του, στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλά ἐπειδή δέν εἶχε αισθανθεῖ τὴν ἀλλαγή καί νόμιζε ὅτι βρίσκεται ἀκόμα στό βυθό, συνέχει νά φωνάζει, δηλ. σῆμας νοερός ἀλλά μεγαλόφωνα:

— Ἀγιε Νικόλαε, σώσε με.

Οι συγγενεῖς του ἀκούονται τίς φωνές κι ἔπρεπαν νά δοῦν τι συμβαίνει. Μά καί πολλοί γέτενται στό μέρος, νομίζονται δη κάτι μακρό συνέβη. Τὸν βλέπουν τότε μούσκεμα. Πολύ θαλασσινό νερό ἔφερε δὲ τὸ ρούχα του, ἐνώ αὐτός ἐπικαλοῦνται τὸν ἄγιο Νικόλαο. Τότε συνήθετε δὲ ἀνθεμωπος καί κατάλαβε τό μεγάλο θαῦμα πού τοῦ ἔγινε. Διηγήθηκε στοὺς ἔπιληπτούς συγγενεῖς καί γέτενται τῇ θαυματουργίᾳ καί, ὀποιοῦ διλαΐζε φούνχα, κύηρσαν διλαΐζει τὸ ναό του Ἀγίου. Ἐκεὶ έκαναν

Τό τροπάριο του Ἅγιου Νικολάου

δλονύκια ἀρχυτνία μπροστά στήν εικόνα του, εὐχαριστάντας
τον γιά τή οιωτήρια ἐπέμβασή του και διεξάρδνας τό Θεό.
Τέτοια ήταν ἡ εἰδογημένη λωρή του ἀγίου Νικολάου, ὁ ὄποιος
μέντη τις μέρες μας δέν πλέι τέτοια σπουδαῖα θαύματα,
ιδιαίτερα μάλιστα, στούς ναυτικούς καί σε δύσους κυνδυνεύουν
στή θάλασσα, τῶν δποίων εἶναι βοηθός καί προστάτης. Άλιγν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐστρέψει τή μνήμη τοῦ Ἅγιου Νικολάου στής
διεκεμβρίου. Τόν τημώνε καί κάθε Πέμπτη μαζί με τοὺς Ἅγιους
Ἀποστόλους.

Οι ὑπωογάφοι τῆς ἔκκλησίας μας ἔχουν συνθέσει ἕνα πολύ
ῳδαίο ἀπολογήτιο τό δποιο ψάλλουμε γιά νά τιμήσουμε τὸν Ἅγιο.

Κανόνων πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος,
ἔγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξε σε
τῇ ποιμνῃ σου ἡ τῶν προηγάτων ἀλήθεια
διὰ τοῦτο ἐκτίσω τῇ ταπεινώσαι τὰ ὑψηλά,
τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε,
πρέσβειν Χριστῷ τῷ Θεῷ, σιωπήναι τὰς φυγὰς τημῶν

Σὲ ἐκενθερηθεὶς απόδοση

Πρότυπο τῆς πίστης καὶ εἰκόνα τῆς πραότητας,
δάσκαλο τῆς ἐγκρατείας σε ἀνέδειξε
στά μάτια τοῦ ποιμένου σου ἡ ἀλήθεια τὸν γεννούτων
γι' αὐτό ἀπέκτησες μέ τὴν ταπείνωσι τά ὑψηλά
μέ τή φρωτής τά πλούτη, Πατέρα Ιεράρχη Νικόλαε,
πρέσβειν τό πλούτη, Πατέρα Ιεράρχη Νικόλαε,

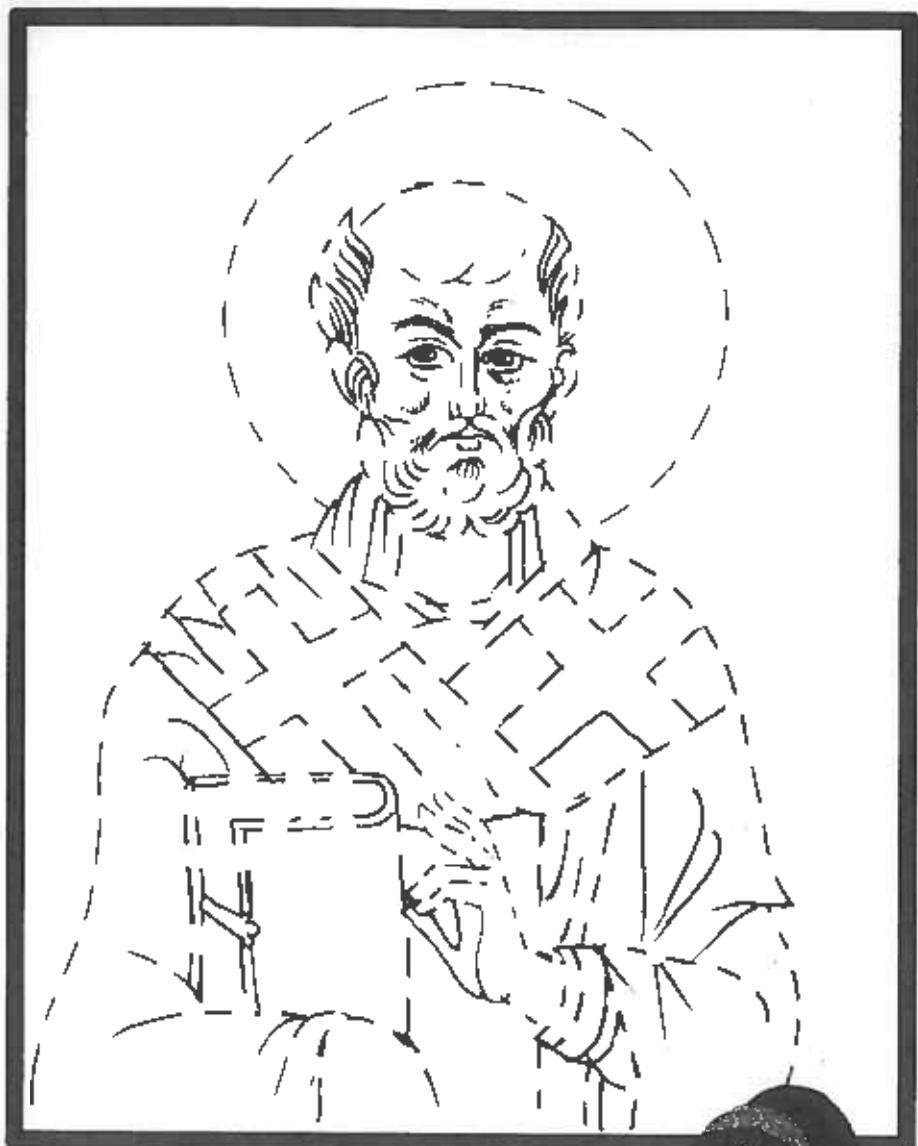
νά οιωθούν σι φυγές μας.

Γ

’Ανακάλυψε τίς ἐπτά διαφορές πού ἔχει ἡ
δεύτερη εἰκόνα ἀπό τήν πρώτη

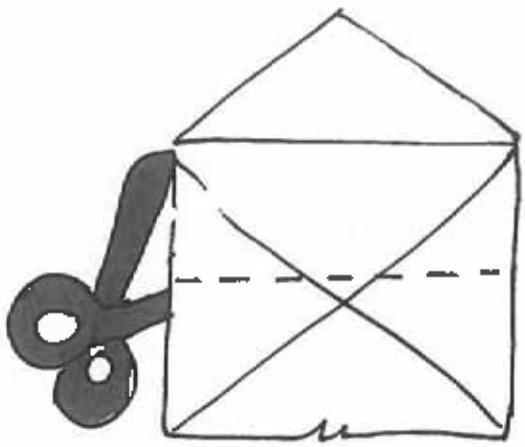
Ζωγραφική

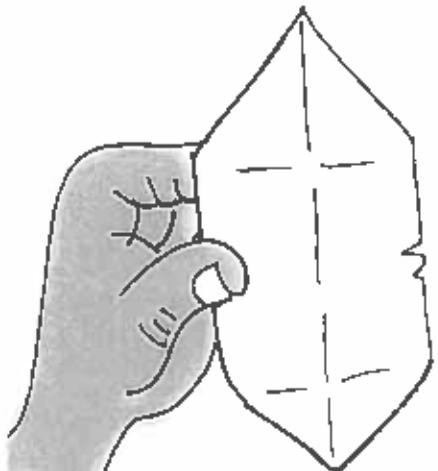
Χρωμάτισε την εικόνα
του Αγίου Νικολάου.

Ένωσε τις χρυσούλες για να βρεις
τι ευλογεί ο Ἅγιος Νικόλαος.

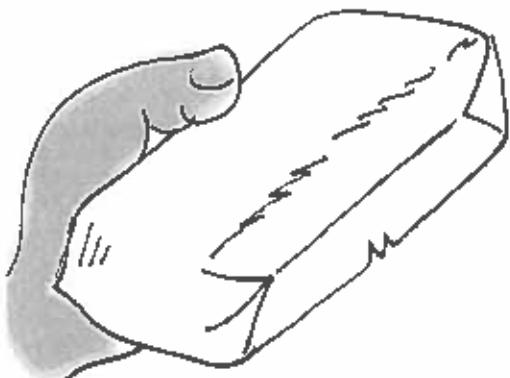

1. Κόψε έναν φάκελο

2. Ανοιξέ τον

3. Διπλωσε τις άκρες του

4. Βάλε ένα ξυλάκι για κατάρτι και στη μέση ένα χαρτί για πανί.

5. Χρωμάτισε τον Άγιο Νικόλαο
και αφού κόψεις την εικόνα και
την κολλήσεις σε χαρτόνι, βάλε
την μέσα στο καραβάκι.

Ο Άγιος Νικόλαος

Δεκέμβριος

«Για βγάτε, δέτε, μάθετε
πως ο Χριστός γεννάται...».

Είναι το τραγούδι των παιδιών που αναγγέλει το χαρμόσυνο μήνυμα της γέννησης του Χριστού. Τραγουδούν και μας καλούν να γιορτάσουμε μαζί τους τη μεγάλη γιορτή της Χριστιανοσύνης, να νιώσουμε αγάπη, χαρά και ελπίδα.

ΚΑΛΑΝΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Κάλαντα Χριστουγέννων Αστυπάλαιας

Χριστούγεννα πρωτούγεννα, πρώτη αρχή του χρόνου
εβγάτε δείτε μάθετε, που ο Χριστός γεννάται
γεννάται κι ανατρέφεται με μέλι και με γάλα
το μέλι τρων οι άρχοντες, το γάλα οι αφεντάδες
και το μελισσοβότανο το λούζονται οι κυράδες.

Κι ανοίξτε τα κονάκια σας, τα κατακλειδωμένα
και δώστε μας απ' το χρυσό που χουνε τα πουγγιά σας
αν είστε από τους πλούσιους, φλουριά μη λυπηθείτε
κι αν είστε από τους δεύτερους, ένα ζευγάρι κότες.

Και σας καληνυχτίζουμε πέσετε κοψηθείτε
ολίγον ύπνον πάρετε κι ευθύς να σηκωθείτε
στην εκκλησία τρέξετε με όλη προθυμία
και του Θεού ν' ακούσετε τη θεία λειτουργία.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΨΩΜΟ

Ένα από τα Χριστουγεννιάτικα έθιμα, που εξακολουθεί να παραμένει ζωντανό, είναι η κατασκευή του Χριστόψωμου.

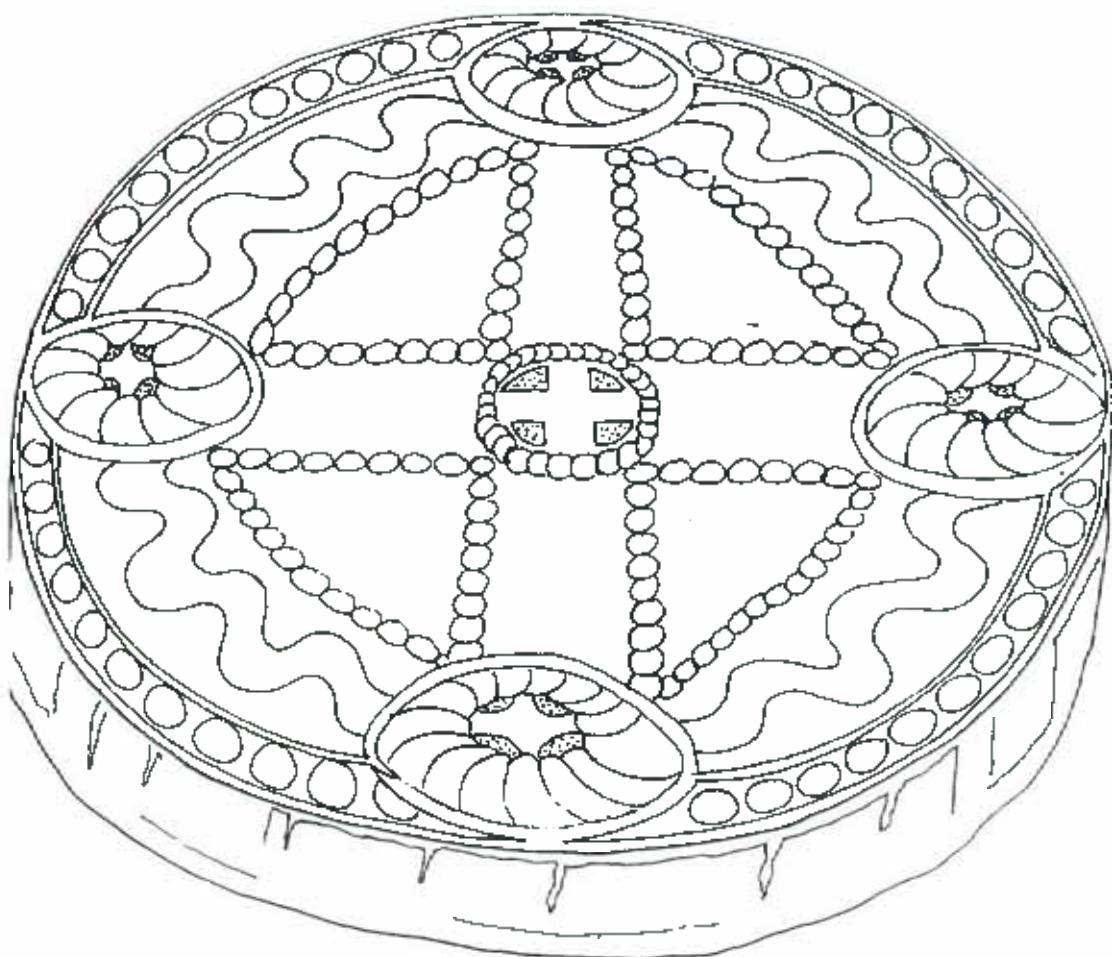
Σε όλα σχεδόν τα μέρη της Ελλάδας οι νοικοκυρές ζυμώνουν τα χριστουγεννιάτικα ψωμιά με σπιτίσιο προζύμι, ψιλοκοσκινισμένο σιτάρι, μέλι, ροδόνερο, σουσάμι και κανέλα με γαρύφαλλα για να μυρίζουν ωραία.

Το Χριστόψωμο σύμφωνα με την παράδοση φτιάχνεται συνήθως σε σχήμα στρογγυλό, αλλά και αυγού ή ρόμβου ή παραλληλόγραμμου. Η καλλιτεχνική όμως αξία του ψωμιού βρίσκεται στο στόλισμά του, όπου η τέχνη της νοικοκυράς δημιουργεί κόρμους ζωντανούς.

Τα θέματα ποικίλλουν κατά περιοχές. Κοινό χαρακτηριστικό αποτελεί ο σταυρός στη μέση του ψωμιού, και γι' αυτό σε μερικές περιοχές το Χριστόψωμο λέγεται και «σταυρόψωμο». Οι άκρες στολίζονται με ξηρούς καρπούς (ιδίως καρύδια) - σύμβολα καρποφορίας και ευτυχίας - ενώ οι υπόλοιπες επιφάνειες «κεντιούνται» με το πηρούνι ή το φαλόδι. Οι γεωργοί της Μακεδονίας σχεδιάζουν πάνω στο ψωμί ένα αλέτρι, βόδια, βαρέλι με κρασί και το σπίτι τους. Στη Στερεά Ελλάδα οι τασπάνηδες πλάθουν αρνιά και κατσίκια ή μια μαργαρίτα με τόσα φύλλα όσα και τα μέλη της οικογένειάς τους.

Στην Κεφαλλονιά στολίζουν το Χριστόψωμο με πολλά θρησκευτικά σύμβολα: σταυρούς, τριάδες, χέρια σταυρωτά, ακόμη και τα δάχτυλα του Χριστού, και πιστεύουν πως κατέβηκε για να ευλογήσει το ψωμί. Στην Καστοριά, μαζί με τα δάχτυλα του Χριστού, βάζουν πάνω στο ψωμί και αφραγίδα, σαν αυτή που χρησιμοποιούμε στα πρόσφορα. Στην Κρήτη, τα σχέδια για τα στολίδια του ψωμιού τα εμπνέονται από το ξύλινο τέμπλο της εκκλησιάς.

Ιδιαίτερη σημασία το έθιμο του Χριστόψωμου έχει στους Σαρακατσάνους, που κατασκευάζουν δύο Χριστόψωμα. Το πρώτο, «το καθάριο» με τα πολλά στολίδια (σταυρό, φεγγάρι, λουλούδια) πλάθεται προς την τιμή του Χριστού, και το δεύτερο «η τρανή Χριστοκουλούρα» φτιάχνεται ειδικά για τα πρόβατα. Στο δεύτερο Χριστόψωμο γίνεται αναπαράσταση με ζυμάρι, όλης της οιαρακατσάνικης ζωής, με τα πρόβατα, τα κατσίκια, και με δυο οχιές στην είσοδο της στρούγγας, που συμβολίζουν τους φύλακές της.

Τρίγωνα, κάλαντα

Τρίγωνα, κάλαντα σκόρπισαν παντού
κάθε σπίτι, μια φωλιά του μικρού Χριστού, ε!

Τρίγωνα, κάλαντα μες στη γειτονιά
ήρθαν τα Χριστούγεννα κι η Πρωτοχρονιά.

Άστρο φωτεινό θα 'βγει γιορτινό
μήνυμα να φέρει απ' τον ουρανό. (2 φορές)

Τρίγωνα, κάλαντα στο μικρό χωριό
και χτυπά Χριστούγεννα το καμπαναριό, ε! (2 φορές)
Τρέχουν τα παιδιά μέσα στο χιονιά
ήρθαν τα Χριστούγεννα κι η Πρωτοχρονιά.

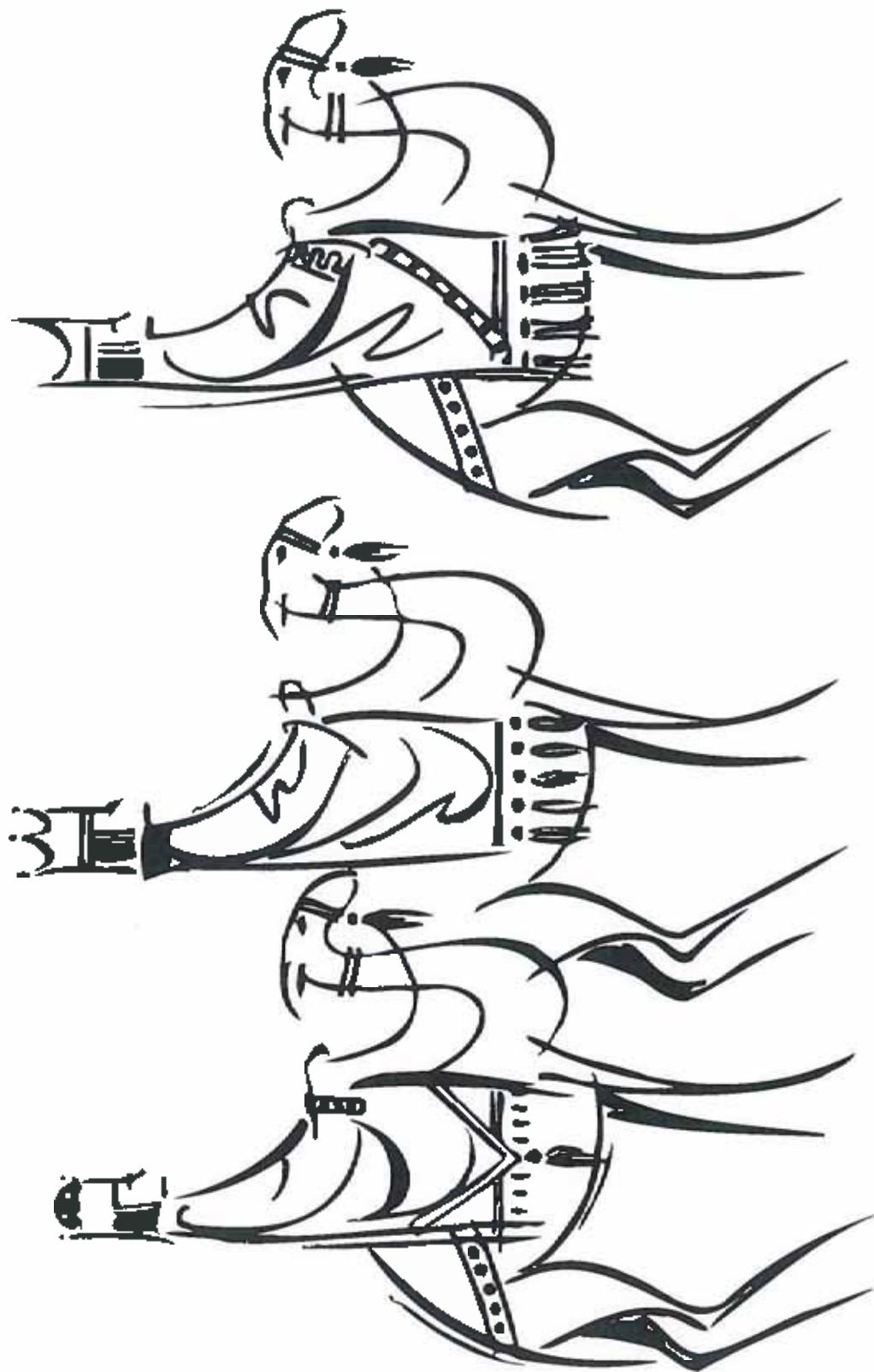
Μες στη σιγαλιά ανοίγ' η αγκαλιά
κι έκαν' η αγάπη στην καρδιά φωλιά.

Τρίγωνα, κάλαντα σκόρπισαν παντού
κάθε σπίτι, μια φωλιά του μικρού Χριστού, ε!

Τρίγωνα, κάλαντα στο μικρό χωριό
και χτυπά Χριστούγεννα το καμπαναριό.

Ζωγραφική

Ζωγράφισε τους τρεις Μίσχους που ξεκίνησαν να συναντήσουν το νεογέννητο Χριστό στη φάτνη.

Το παιδί του Δεκέμβρη

ΗΛΙΚΙΑ: από 4 ετών

ΧΡΟΝΟΣ: 10 λεπτά

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1 παιδί
ή ομάδα

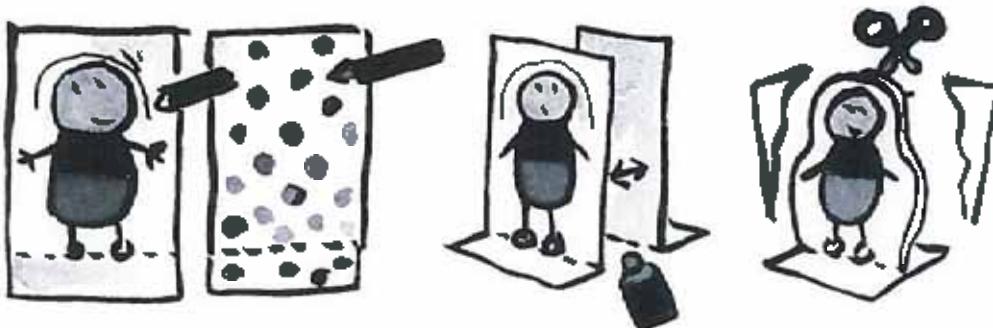
ΥΛΙΚΑ:

- κάρτες μπριστόλ 8x6 εκ.
(2 για κάθε παιδί)
- μαρκαδόρος;
- χρωματιστά μολύβια
- κόλλα

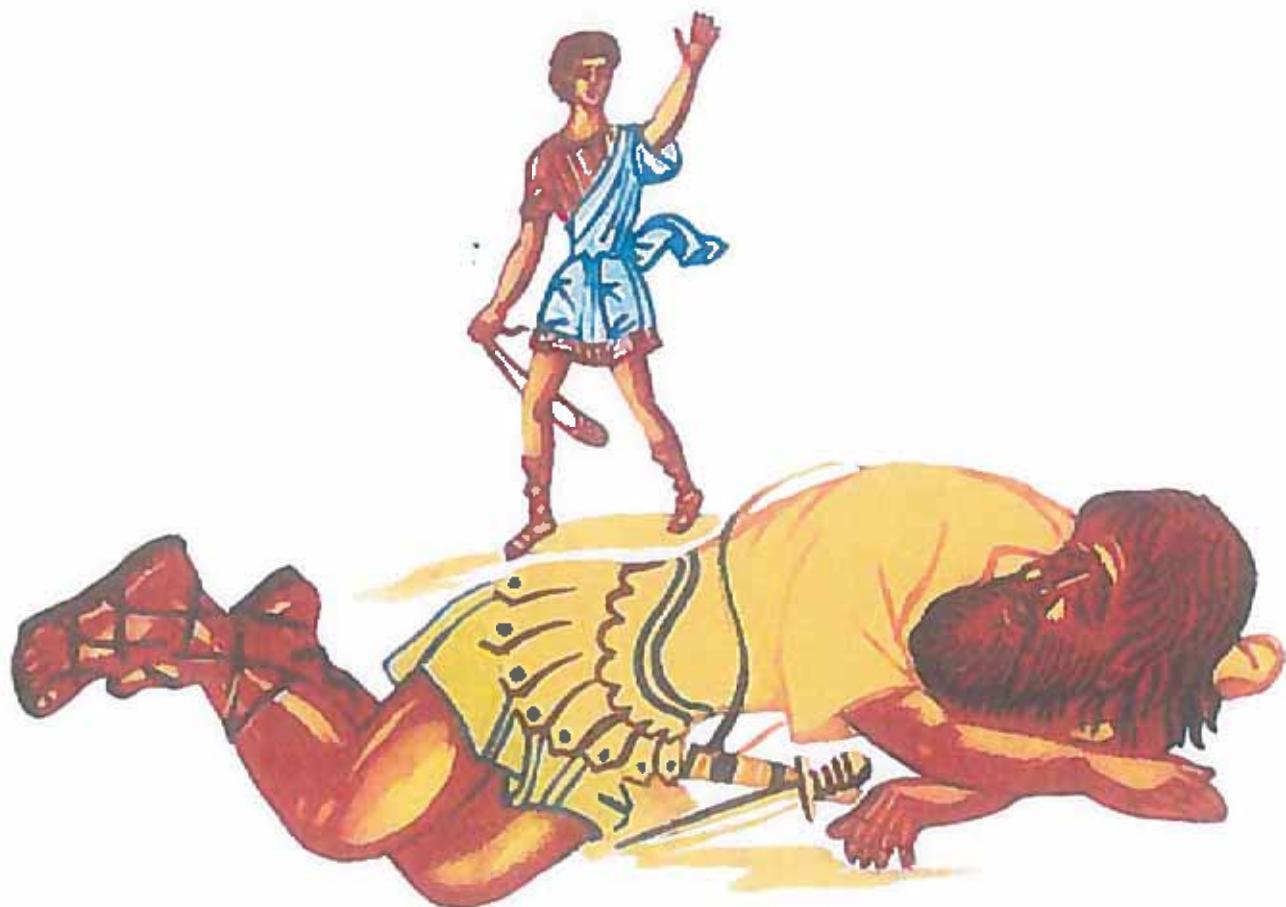
Το παιδί είναι στην καρδιά της γιορτής των Χριστουγέννων. Ήα ζωγραφίζει τον εαυτό του, σαν ένα πιλόνι σιγαλωτάκι δίπλα στη φάτνη ή στο έλατο, στο σπίτι ή στην τάξη. Είναι χαριτωμένο θα είναι ένα πλήθος από ολόσωμες ζωγραφίες παιδιών στο περδίζι ενός παραδύρου!

Προετοιμασία: Κάντε μια διακεκομένη γραμμή 2 εκ. απ' το κάτω μέρος των καρτών, και ένα δίστημα πάνω στη γραμμή.

Διαδικασία: Το παιδί ζωγραφίζει τον εαυτό του πάνω σε μια κάρτα, τον χρωματίζει και γράφει το μικρό του όνομα στο κάτω μέρος. * Στην άλλη κάρτα, σκεδιάζει κάπι απλό (τελίτσες, γραμμές) * Κολλάει τις δύο κάρτες απ' τη λευκή τους πλευρά, εκτός απ' τις δύο διπλωμένες γλωσσίτσες στο κάτω μέρος, που κρατάνε την ορακή εικόνα. * Βαπθίστε το να κόψει ένα καρπουλιώτο, στρογγυλεμένο περίγραμμα γύρω απ' το σχέδιο. * Με τη βοήθεια του ενήλικου, το παιδί συμμετέκει στην κατασκευή των χαρακτήρων της φάτνης: σκεδιάστε τους (βλ. πατρόν, σελ. 217) σε κάρτες λίγο μεγαλύτερες από τις κάρτες των σκεδιών των παιδιών. Τα παιδιά θα στολίσει αυτά τα πρόσωπα με χρώματα και κολλώντας χαρτί ή ύφασμα.

Ο ταπεινός βοσκός κι ο υπερήφανος γίγαντας

Βασικές ιδέες:

- Ο Θεός ευλόγησε ένα ταπεινό τσοπανόπουλο, το Δαβίδ, που Τον αγαπούσε πολύ και τον βοήθησε να νικήσει το γίγαντα Γολιάθ, που ήταν εγωιστής και υπερήφανος, και να γίνει αργότερα Προφήτης και Βασιλιάς.
- Ο εγωισμός και η υπερηφάνεια μας κάνουν κακούς. Μας απομακρύνουν από τα αδέρφια, τους φίλους, τους συμμαθητές, την ομάδα μας. Αντίθετα, τον ταπεινό άνθρωπο όλοι τον αγαπούν, τον σέβονται και τον αναγνωρίζουν.
- Είναι σπουδαίο να είμαστε ταπεινοί στη ζωή μας. Να υποστηρίζουμε τη γυνώμη μας, χωρίς να θεωρούμε πως μόνο εμείς έχουμε δίκιο ή ότι πάντα εμείς είμαστε οι καλύτεροι.
- Τον ταπεινό άνθρωπο όλοι τον θέλουν στην παρέα τους κι ο Θεός τον ευλογεί. Τον εγωιστή κανείς δεν τον θέλει κοντά του...

Λέξεις - κλειδιά:

ΔΑΒΙΔ

ΓΟΛΙΑΘ

ΤΑΠΕΙΝΟΣ

ΕΓΩΙΣΤΗΣ

ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ

ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Την ίδια εποχή, στο παλάτι, ο Σαούλ βίαιοσταυ σε πολὺ κακή διάθεση δώλα πήγεναν στην βέρα, ο Σαμουήλ δεν ερχόταν νι των αναντηρει. ο Θεός είχε απομακρυνθει από κοντά του.

Ἐνεστημένης σκέψης που λίγη μονομαχία ήταν να καταρράψει την κακή διάθεση του βαταλά και κάποιος μάλις βεβαιώσει τέλος πως ο πιο καταλληλός ήταν ο Δαβίδ.

Πρεγματικά, ο βασικός από τη Βηθλέεμ ήρθε για περιστρ φρέσι στο παλάτι η μοναχή του ήταν βάλλεται στο οπατεντινούμ ένο ματιά του βαταλά. Όταν δὲ ήσχασαν, ο νεαρός γέρασε στο στήθο του.

Τότε παραγουανότητη χαρά κίνδυνος από τους πελλιούς εχθρούς των Ιερεμάτων, τους Φαλιστώνες, οι οποίους καταντών πήραν τη βίβλη. Τέλος ο διοι σπρατού προστάχθηκαν στην κοιλάδα Ηλά. Ένα ποταμάδι, τους χωρίζει.

Τοιμη η φρέσα σε Φαλιστώνει είχαν ένα λινοτισό δύλο, των Γαλατών, έναν πελλόριο γίγαντα με τερίστα περιχεφαλάκια και απρόκατη πιναπολά. Το βέλος στο τόξο του ήταν χοντρό δύο ένας αντρικός βρετστιόνας. Κάθε μέρα προγνωνεύονταν, φύγαντε και χαλεπά τους λογαριάτες, ζητούντας και προκαλώντας να του στραδαν την πρωκτήτη τους να παλέψει μαζί του, αν βίβηται το λέγε η λαϊκή του.

Κανείς δεν τολμούσε να παρευναίστει δύλοι επομένων από το φύσιο του.

Τρεις από τους αδέλφους του Δαβίδ υπομέτοιούντα ιμπούτο του Σαούλ και ο μικρός βροσκός πήγαντε πετακά νι τους βλέπει και νι τους πρηγανει τραυμάτι. Μια μέρα άκουσε της προκόκλησης του Γόλαφ οικια, στην πλησιόστηκε πιονος ήταν, προκαρφήηκε νι πολέμηρε εκείνος μαζί του.

Ο Δαβίδ περγόφυσε όλη τη μέρα στους λόφους προσέκοντας το κοπάδι και, στην κατοικία ξύρι ξέφυγε, το έποχο και το γήραξε πίσω. Συνέβαινε σημαντικά, ένα τοσκάνη, ή μια αρκούδα ή και λιονταρι σκόμια να τοσκάνη, ή αρχάριος ή πρόδρατο. Τότε ο νεαρός βροσκός έβαζε όλη τη δύναμη και την ικανότητά του για να υιοθετει το αγόρι και να ελευθερώσει το ξύλο.

Τις μια λοιλές φορές πάνως κήρυξα αποχώρια του ήταν να οδηγει το κοπάδι εκεί που είχε πάρει και φρέσικο χορτάρι. Ποτε όμως δεν έπληρτε, γιατί έκανε εξάστημα στη σφραγίδα, σημη αποίσ είχε γίνει δύσος, και έπειτε πην άρρω του πραγματικότητας συγχρά δικά του πραγμάτων.

Αρχικός να γίνεται γνωστός μανικός, μ' ένα παρέμμα τελείως ξεχωριστό. Ο μάσκος στεκάστην

ν' εκπονήσει.

Ο Μικρός Βροσκός και ο γίγαντας

Οι σπερμώτες των των δικουανών έβαλαν τα γέλα. Ο Σανάλ δίλας, ήταν πληροφορηθήκε την προσφορά την νερόπου, ξήτριπε να τον δει.

«Είσαι ακόμα σαδί; πώς σάπι μπορείς να έχεις εναντίον αυτού του γηγενταύ τον βαστρό;»

Ο Δασβίς του απέντυσε ράχην πως πισχύει είχε παλέψει με αγγείους, αλλά κυρίως είχε μαζί του το θεό, ο σπερμός οπέ φτηνε καν στο τέλος του έβασε την άδεια με την εποή «ο θεός μαζί σου». Διέταξε να τον ωράπουν με μια παντοφλην πανωλέα δικεί του τον έβασε καὶ το σπαθί του. Ο βαστρός των τη Βηθλεέμ φίκες δεν μπορούσε νατε να μαγιθεί από το βάρος, και το έβιολε δλα, κρατώντας μέρο τη υφεντόνα καὶ τη γράικα του. Πήρε καὶ πέτρε λεία βόσκατα από την οχθή του πετρακού, κα ἔσκυψε σημαντικά τον κατεχόμενο να συνεπειτει τον Γολάδι.

Ο γηγενός γέλασ τόσο ώρε πώνερον τα μέντρα του αναρριχούντας του υπερασπιστή των Ισραηλίτων καὶ συνέψιο τις κορδονίες. Άλλο ο Δασβίς του συντηρεύεται με σφραγιδόπτη, λεγοντάς του πως σε λίγο θα τον έχει στο χέρι με τη βοήθεια του θεού του, που δι αυτοδέσμενες οι δύος ποιος είναι ο Θεός του Δασβί;

Έβαλε το χέρι στην τσέπη, πήρε μια πέτρα, πην τοποθέτησε στη σφραγίδα, τένισε το λάστιχο και σαν παχτή σήμερα στη σφραγίδα, χωρίς πολύ κάποιον κώνο.

Βολέδα την πλευρή στον Γολάδι. Το βίντικα διέβη το γήγαντο στο μέτωπο και τον τη φύσην. Ο Δασβίς σφριγός, σημάνει το ξίφις από το Ηράκλειο και αποκεφαλίζει τον ματιό το γήθριο!

Φοβερή κραυγή δελτοκάτα πλεονεκτήσει δε δύο το ευθυκό υπεριερεύειν· οι Φιλιστίνιοι το ήταναν στο πάνδια. Λαδ κανάτι των χωριστών αν λαρυγγάζει. Η μάχη σήμερα καρδιοθετή χωρίς πολύ κάποιον κώνο.

Πέτρα, Ψαλίδι, Χαρτί

Ένα από τα πιο γνωστά παιχνίδια που δρησιμοποιούνται για ν' αποφασίσετε ποιος παικτής θα ξεκινήσει. Παίζεται σε ολόκληρο τον κόσμο, με διαφορετικά ονόματα, αλλά όμοιους κανόνες.

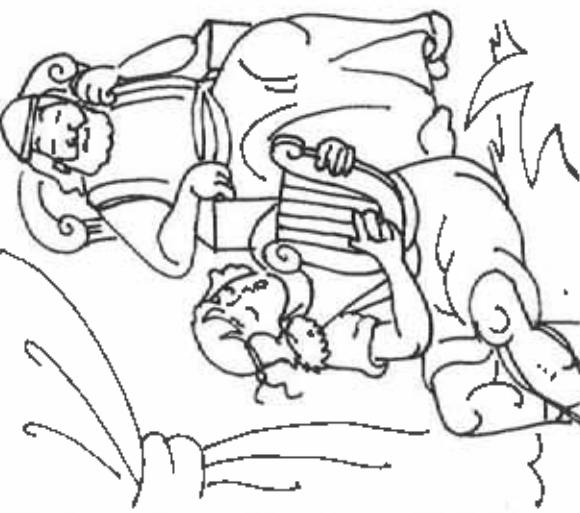
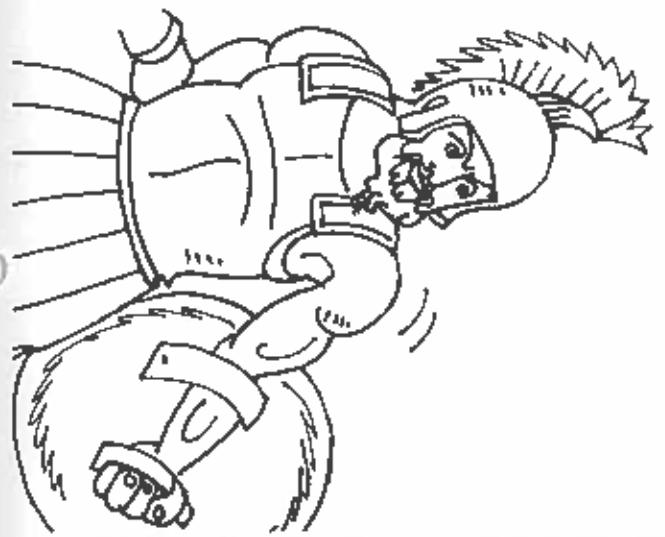
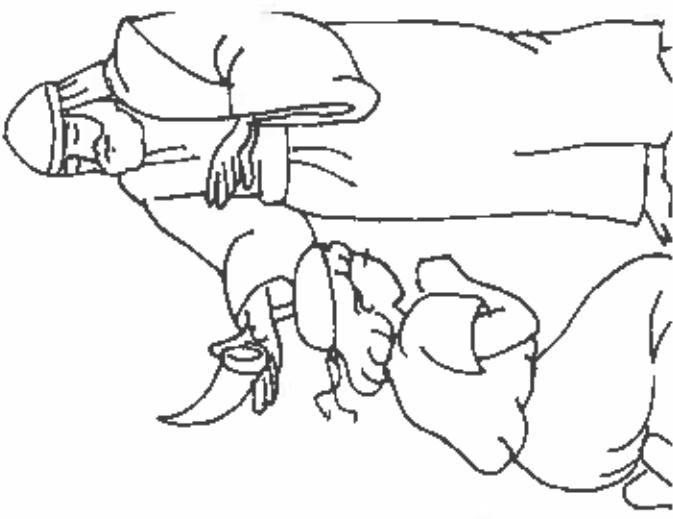
1 Οι δύο παικτες στέκονται αντικριστά, με το ένα χέρι πίσω από την πλάτη τους και λένε: «Ένα, δύο, τρία, πέτρα, ψαλίδι, χαρτί».

2 Μόλις τελειώσουν αυτά τα λόγια, φέρνουν το κρυμμένο χέρι τους μπροστά, σε σχήμα ενός απ' αυτά τα τρία αντικείμενα: πέτρα, με τη γροθιά κλειστή χαρτί με την παλάμη ανοιχτή, ή ψαλίδι με τον δείκτη και τον μέσο ανοιγμένους και τα υπόλοιπα δάχτυλα κλειστά.

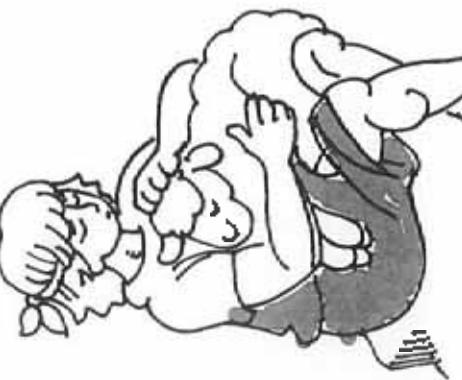
3 Το χαρτί «κερδίζει» την πέτρα γιατί μπορεί να τυλίχει γύρω της, η πέτρα «κερδίζει» το ψαλίδι γιατί μπορεί να το στραβώσει και το ψαλίδι «κερδίζει» το χαρτί, γιατί μπορεί να το κόψει. Οι παικτες πρέπει να αναπαραστήσουν και τις σχετικές κινήσεις με τα χέρια τους. Αν και οι δύο παρουσάσουν το ίδιο σχήμα, παίζετε ξανά.

4 Νικητής είναι ο πρώτος παικτής που θα κερδίσει τρεις φορές και είναι εκείνος που θα ξεκινήσει και τον επόμενο γύρο.

Η Ἱεροτέλη
του Δαυΐδ καὶ
του Τολμάδ

Δαυίδ και Γολιάθ

Χρωματίσε την εικόνα του μικρού Δαυίδ που υπνεί το θεό.

Ο Αληθινός

Πίστη στα ψήλα δουνά των Αλιευών ήταν ένας αρχοντας με καλά πρόσωπα και γένος. Ο αρχοντας είχε ένα βοσκό τον φιλότερο τα κυνέδια του. Το καλά κέρι έλεγε στώντος πων αληθέα και ο αρχοντας το φέρεται .. "Αληθινός".

Μια προβίτινη σαράντα το κανένα είχε γεννηθεί ένα αρνί με καλύκχρονη τρίχαγκα, το "παρθενόν". Ήταν το συνημμένο πρόβοτο του φερόντα.

Μια μέρα ο αρχιυπαρέτης του φερόντα την ρύπησε γιατί φώναζε το βοσκό Άληθινό.

Γιατί ποτέ δεν μπορεί να τελειώσει, απαντήστε ο αρχοντας.

Σέβεται τον κάτιον εγώ να τελειώσει, είπε ο απαρέτης.

Αν καταφέρει να κείται στο Άληθινός, δεν στον διάδεινα τα μισά μέρη καταβάται είτε ο δορυγόνος ολλά, αν δει την αληθινήα, δεν στον κόρηα το μερόδιον, είτε ο υπαρέτης, που ζήτησε τον Άληθινόν και συναφώνεται με τον άρχοντα να βλέπει το εφαρμογή το σχέδιό του για μια αποδέξη στην αποθήκη του καρπού. Ελλείπε δόλη την αληθινά. Σεκπήρης, λοιστόν, ο υπαρέτης με την κόρη του και απέντα στάση του Άληθινού, με φεργατά και κρασό. Έφεραν, ήταν τα αργού μετανεατικό βοσκό, του ζήτησανε να αφένει το "παρθενόν".

Ο Άληθινός μετά στην ζέλη του κρατούσι, δεσμεύτηκε το ζέον, το έψησε και το έφερναν οι τρεις πολύευκτη ράπτηνιδας. Για να λάβη μέρα ο βοσκός έφερε να συναντήσει τον υπαρέτη και σ' όλο τη δρόμο για το πρόσωπο του κρατούσαν πάρα πολλά χρήματα στην πλευρά του πρόσωπου του κρατούσαν.

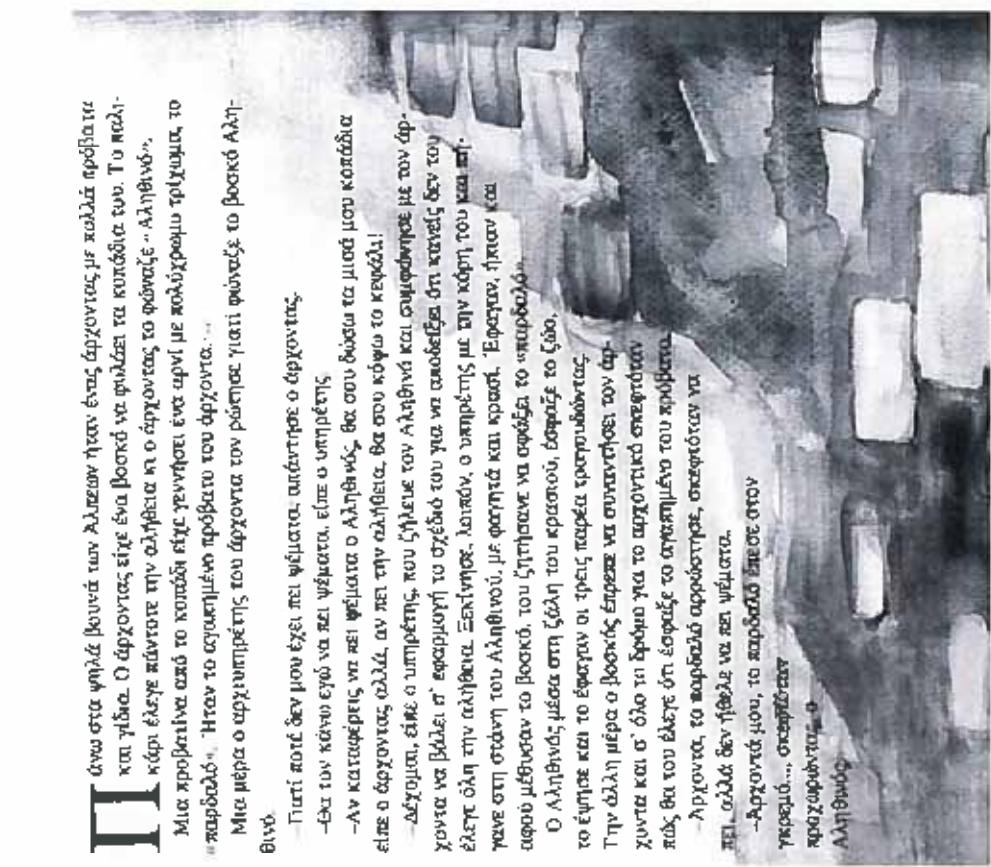
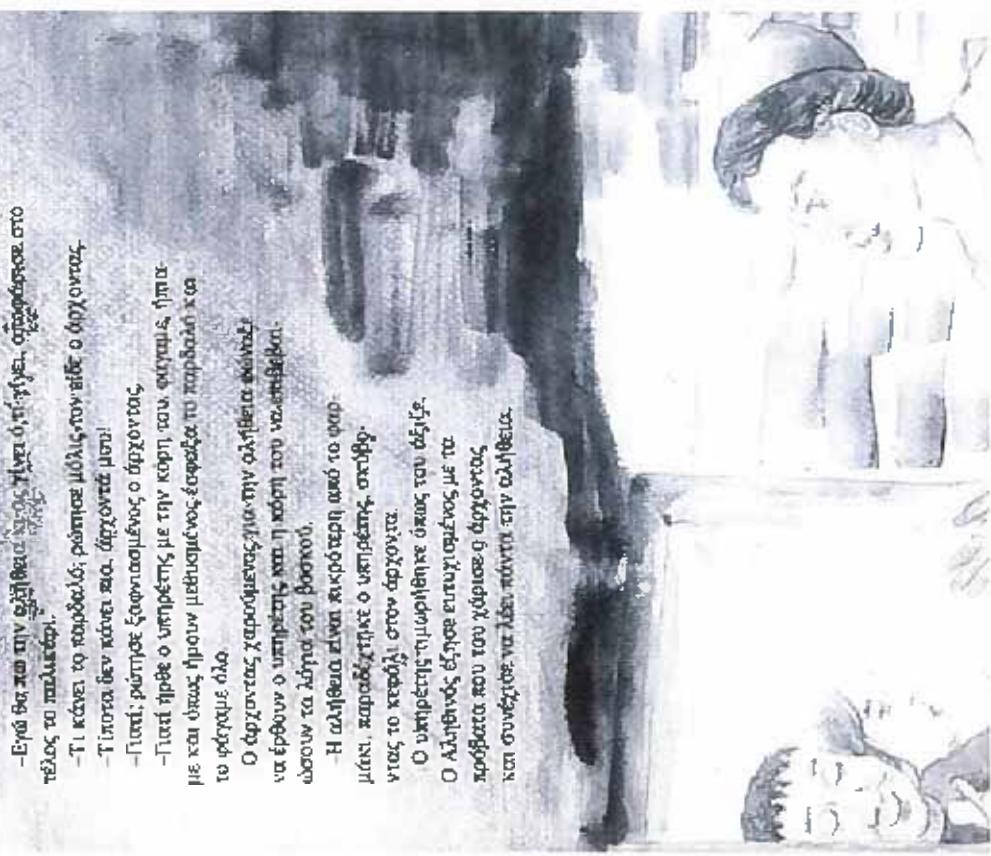
Η πρώτη, το παρθενόν αρχικοτάτη, ταξιδεύτηκε να

απροστάτεψε μόνο, το απρόσιδο της στον

γαρεμό... οπερέταν

αρχικαράντα... ο

Άληθινός

Τα Ψέματα

Στραβός βελόνα γύρευε ώλα ώλα (2 φορές)
σε ένα αχυρώνα βατσιτσέλο βατσιτσό (2 φορές)

Και ο κουφός του έλεγε ώλα ώλα (2 φορές)
πως άκουσ' ένα κρότο βατσιτσέλο βατσιτσό (2 φορές)

Πολλά ψέματα είπαμε ώλα ώλα (2 φορές)
ας πούμε και μια αλήθεια βατσιτσέλο βατσιτσό (2 φορές)

Ο κόκορας εγέννησε ώλα ώλα (2 φορές)
40 κολοκύθια βατσιτσέλο βατσιτσό (2 φορές)

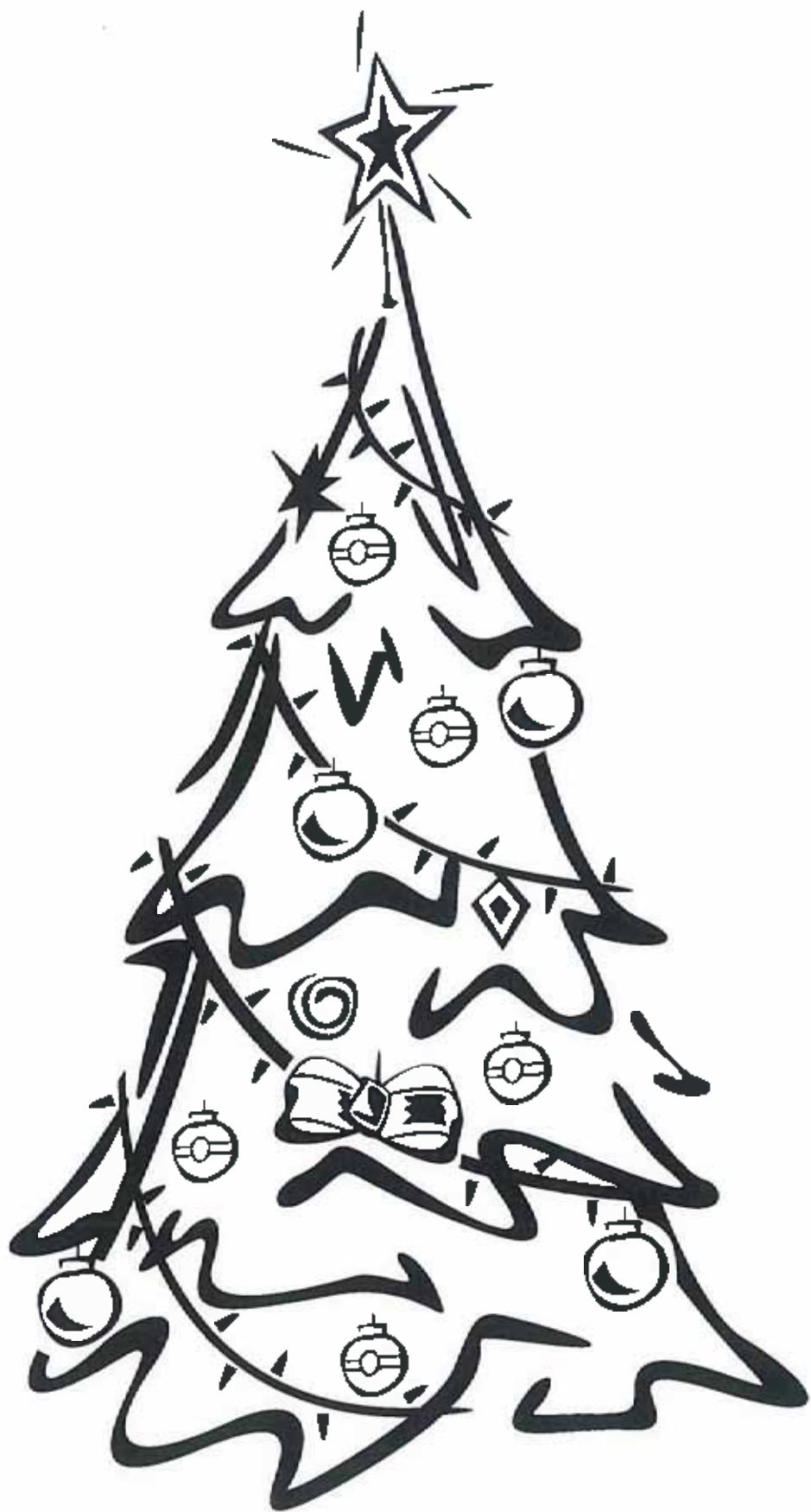
Τα κολοκύθια είχανε μέσα νερό ώλα ώλα (2 φορές)
και το νερό βατράχια βατσιτσέλο βατσιτσό (2 φορές)

Δένδρο ωραίο φουντωτό
μας θυμίζει το Χριστό.

Τι είναι;

Το έλατο

Ο Προφήτης που δεν ήθελε ν' ακούσει το Θεό: Ο Προφήτης Ιωνάς

Βασικές ιδέες:

- Ο Θεός αγαπάει όλους τους ανθρώπους, ακόμη και όσους δεν πιστεύουν σ' Αυτόν. Γι' αυτό θέλησε να στείλει τον Προφήτη Ιωνά στους Νινευίτες (που είχαν ξεχάσει τον αληθινό Θεό), για να τους καλέσει πάλι κοντά Του.
- Ο Ιωνάς φοβήθηκε να πάει στη Νινευή και δεν υπάκουσε στο Θεό. Προσπάθησε να κρυφτεί και να φύγει μακριά Του με ένα πλοίο. Ο Θεός όμως που δεν έπαψε να αγαπά και τον Ιωνά και τους Νινευίτες, τον βοήθησε να γλιτώσει! Έστειλε ένα κήτος (μια φάλαινα) που τον κατέπιε! Έμεινε ζωντανός στην κοιλιά του κήτους ο Ιωνάς τρεις μέρες και τρεις νύχτες! Τελικά το κήτος τον έβγαλε στην παραλία της Νινευή, ο Ιωνάς πήγε στην πόλη, μίλησε στους κατοίκους της, τον άκουσαν, μετάνιωσαν και άλλαξαν ζωή! Γύρισαν πάλι κοντά στο Θεό κι Εκείνος τους συγχώρεσε!
- Κι εμείς να αγαπάμε και να νοιαζόμαστε για όλους τους ανθρώπους -κι ας είναι διαφορετικοί από εμάς! Μην ξεχνάμε ότι ο Θεός όλους μας αγαπάει κι ας είμαστε από άλλη χώρα ή πιστεύουμε σε άλλο Θεό! Να κάνουμε στη ζωή μας αυτό που αρέσει στο Θεό, γιατί θέλει το καλό μας. Να ακούμε και τους γονείς μας για τον ίδιο λόγο. Κι όταν κάνουμε λάθη, να μετανιώνουμε και να διορθωνόμαστε!
- Η ιστορία του Ιωνά μας θυμίζει τον Χριστό μας και την Ανάστασή του. Τρεις μέρες έμεινε ο Ιωνάς στην κοιλιά του κήτους, τρεις μέρες κι ο Χριστός στον Τάφο. Μετά από τρεις μέρες βγήκε στην παραλία ο Ιωνάς. Μετά από τρεις μέρες κι ο Χριστός μας αναστήθηκε!

Λέξεις - κλειδιά:

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΝΑΣ

ΝΙΝΕΥΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΜΕΤΑΝΙΩΝΩ

ΑΓΑΠΑΩ

ΥΠΑΚΟΥΩ

ΣΥΓΧΩΡΩ

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ

ΚΗΤΟΣ (ΦΑΛΑΙΝΑ)

O Iωνᾶς

Μαρτυρεῖ γὰρ Ιωάννης ἀκούεις τὸν τόνον ὃν οὐκ
απετρέψεις τὸν Θεονί στρατηγὸν τελεφόρον, ὅπιστι εἰ
ἀρχόμενος, πρώτον αὐτὶ θέτει ο Θεός. Υπῆρχε ούνος
αὐτὸν μάλιστα καὶ οὐδὲν οὐ λογέει.

Ο Θεός μάλιστα διετίθει,

Τοῦ εἴτε νητοῦ αὐτὸν Νικεῖ τοῦ νητοῦ εἴτε
αυθεντοῦσα πολὺ γνωστοῦ οντοτήτου τοῦτον τοῦτο
καταπιστεύει τὴν ταῖαν τοῦ οὐρανού τέλεσην.
Η Νικεὶν ήταν τότε πρωτεύοντα τῆς Αστροφύλακας τοῦ
οι. Αυτούσιοι εγένεντο μάλιστα τοῦ Θεοῦ. Τέτοιοι οι λογίες
δεν εἶχε προβάλλειν αὐτὸν πολὺ κατοικούσον τῆς πόλης
ὅτι ο Θεός ήταν ἐποιός ων τοὺς κατοικούμενους. Άλλα
πρέφερετ τον ο Θεόν εἶναι καλός, συνηγορεῖ τοὺς
ανθρώπους των τοῦ θεοτρόπων πλινθεράπειρούς, καλέν-
τες κατατοπεῖς φέρει την Νικεῖν αὐτὸν φαντασίας
πράξιαν.

Ἐτοι, αὐτὸν νομοῦσι οἱ Νικεῖοι, οἱ λογίες γεγεννοῦνται
τοῦ λαοῦ τῆς Γαλατῶν, οἷσιν ήσαν οὐαὶ πάντοι ποὺ
φροντίζουν τὴν την λοταρίαν.

Μάλιστα τοῦ πλάνου τανόντητης τῆς Εγκαταστήσεως
τεροῦς θεοπατεστελλεῖται. Ταῦτα οι γενετέρων αὐτοῦ
τανόντης την γενετήσεων.
εἰ λογεύσθαιτα οὐτούς ήταν τοῖς νομοῖς την
τοῦ, ηγούμενοι τεταντούρειαν στοντούς επιτέμενος.
Ο λογέτης εἶτε πλοκαριάθηκε. Ο γελτετετεύς τον
τετρακοντάρης διενεγκέλα.

«Δένει ο προτρόπος τον Θεόν για βούτηση,
τετρακοντάρης τον λογέτη, σημειώνει την τοντού την
τοτηγήν. Ο Θεός μάλιστα διετέλει αυτῇ την παντούδο.
Ηρεμεῖ μὲν εἰσὶ τοιοίοι. Ετοι μὲν ηγεμόνει η
θεατούσιν.»

Σημειώνει ο γελτετετεύς τανόντητης αὐτοῦ την τανόντητην
παντούδο τοῦ γενετέρων. Στο τέλος φανεῖ τον
τετρακοντάρη τον λογέτη. Μόνος είστει αὐτὸν τον λογέτην. Η
μετατραπήσει τον λογέτην, τον ηγεμόνειν τον Θεό
τετρακοντάρην. «Οιαν μὲν τόποιον επιδημοτεύουν τον Θεόν
τον λογέτην.

Εξεινός, ταῦτα φρασταράστε, οὐτὶ μετανοεῖτε. | 1
απρότητοι τοι την πλήθη των γενετέρων την
μετατραπήσει τον Θεόν τον βούτησην, καὶ τετρακοντάρην
την την την παντούδο τον την παντούδον την την παντούδον.

Μόνος στο σκοτάδι, μένυ μπο κίτρος για τρεις
ημέρες, ο Ιωνής πρεσβύτερος που είχε αποκεκρίθει το
Θεό. Και το ομολογούνε.

Τότε ο Θεός έδωσε εντολή στην ψάρι να την
ζερμάνει σε μια αστή. Η χειρά του ήτανά, και
υπέκριψε ζακά το φυσικό της ήματο. Ήταν απερίγραπτη.

Πήγε κατευθείαν στη Νίνεινι αντή τη φορά κι έδινε
το μήνυμα του Θεού:

«Σε ομμάντα μέρες η Νίνεινι θα καπιοτρωφεί».

Οι ανθρώπινοι καπιτάριοιν καὶς ο λόγος τον
προερχόμενον από το Θεόν και ἀλλιέπειν τρόπο ζωῆς
όνοι από τον τελείωμα οπλάριον τος το βιαστήν και
τους αιλυκούς του. Ο Θεός χάρηκε και δεν της
κατέσπεψε, αφού μετανάκτειν και ἀλλαξιν
στημεριφορά.

Ο Ιωνής κάθητης έζησε από την πόλη θερινούντος και
πικραμένος.

«Έγινε δεν είκα όπι πιπό θα έκανες τελικά;» είπε στο
Θεό. «Γι' αυτό μπραΐθηκα κι έφυγη. Ήξερα πώο
κιδιάς είσαι. Τώρα ληπτόν άσε με νι πεθάνω!»

Ο Θεός δεν τον άρητε τελικά να πεθάνει.
Αντίθετα, φίηρωσε ένα μεγάλο φυτό που τον σκάμιζε
από τον καυτό ήματο. Ο Ιωνής ένιωσε καλύτερα.

Την ἡλιή μέρα το φυτό ξεράδηκε, και ο Ιωνής
βρέθηκε πάλι στη λοστήρι.

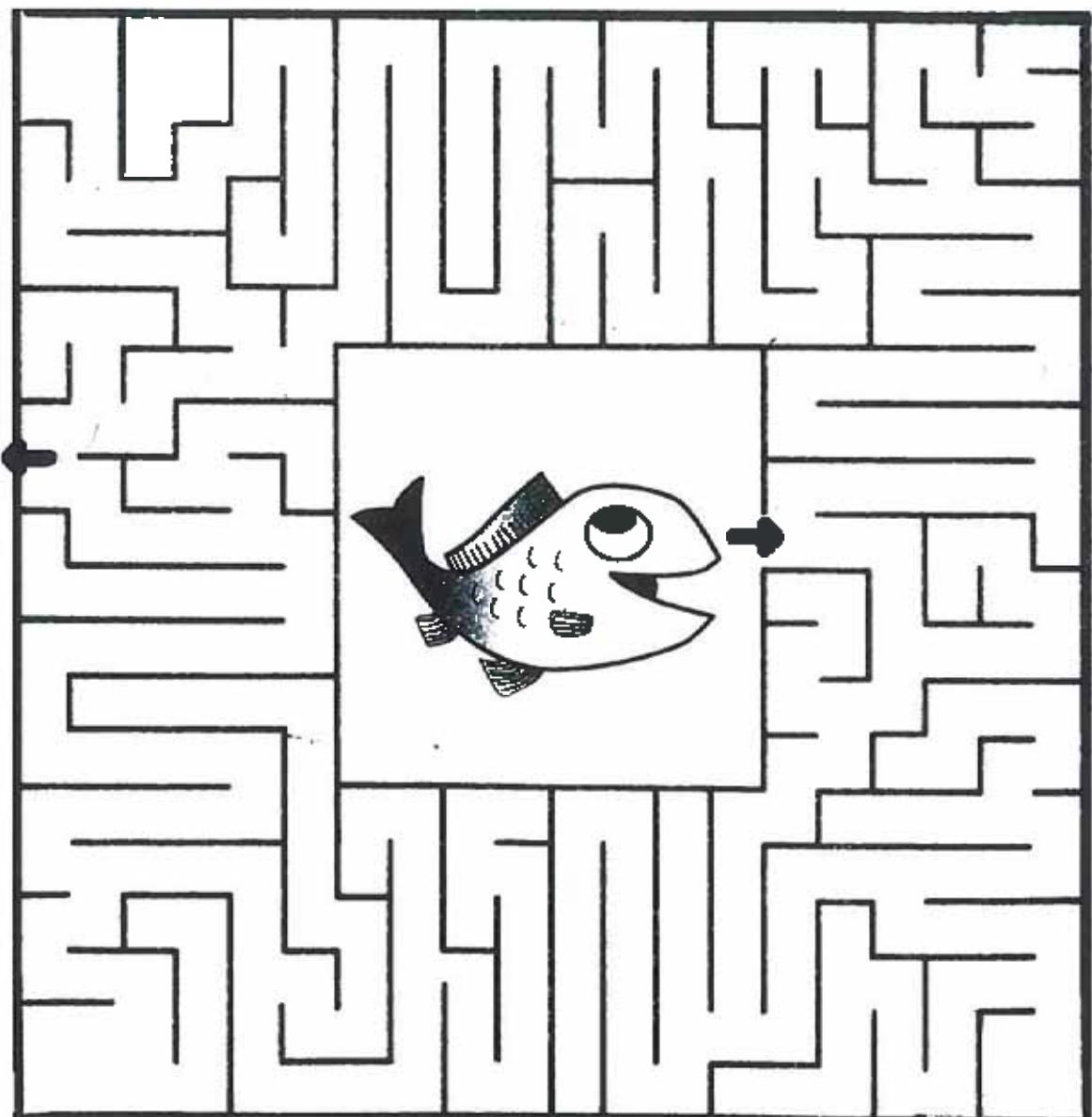
«Καλά περνούσαι με το φυτό, και λυπάμαι που
ξεχίθηκε», σχέφτηκε.

«Τώρα αφήνεις νι μιασιάνεις, τοι είστε ο Θεάς,
«Αυτήθηκες γιας ένα φυτό, που δεν έκανες τάσπια γι'
πιπό. Δεν το καλλιέργημες για να μεγαλώσει. Λεν
νομίζεις πως έχει κάποιο δίκιο νι λυπάμαι γιας ἀλλον
τοπούς των ευθράντων της Νίνεινι και ιδίως για τ'
ειδύα τα παιδιά! Για νι μην αιωρερθώ στη ζώα. Τοις
έδωσα λιγή κι έζησε αρκετά προβλήματα για νι τους
μρονίζα!»

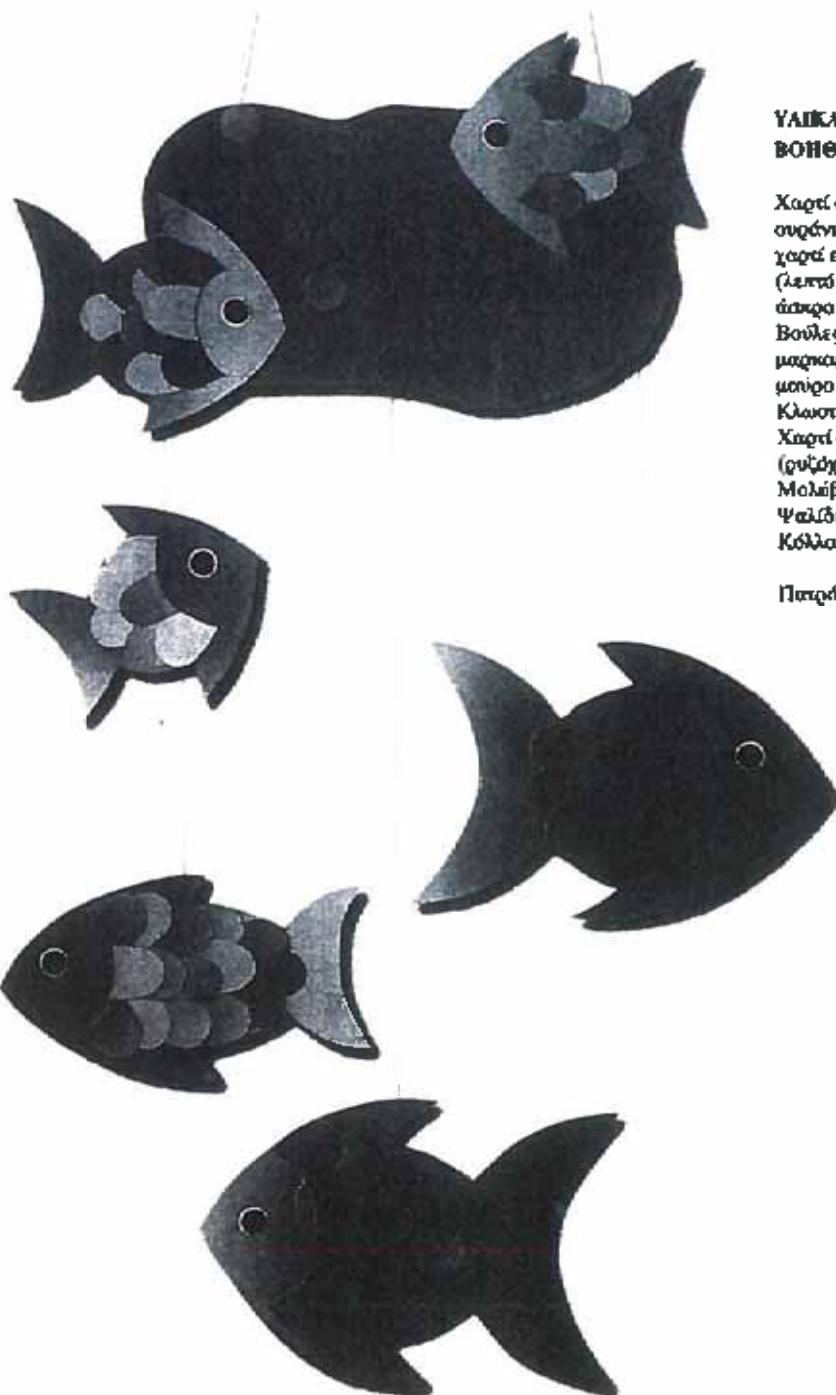
Ο Ιωνής τίχε, επιτέλους, αρχίσει να αντιλαμ-
πτεται..

Σπαζοκεφαλιά

Βοης το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει το μεγάλο ψάρι
ώστε να βγάλει τον λουά στην αυτή.

Πολύχρωμα Ψαράκια

ΥΛΙΚΑ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Χαρτί σε χρώμα συρόντος τόξου και γαρέα εκτίκασης (λεπτό κανονικό) σε δάκρυ χρώμα.
Βούλες μαρμαρούματος σε μονόφωτο (12 χλ.).
Κλαυσή φαρύγιου.
Χαρτί σχεδίου (ριζόδραπο).
Μολύβι.
Ψαλίδι.
Κόλλα.

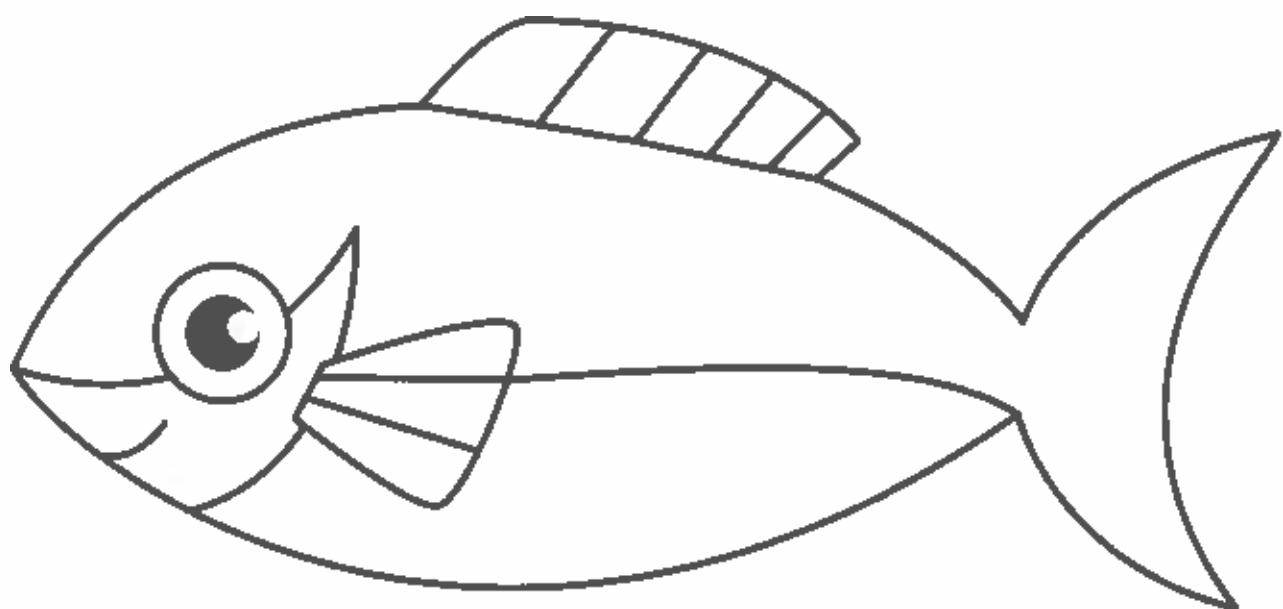
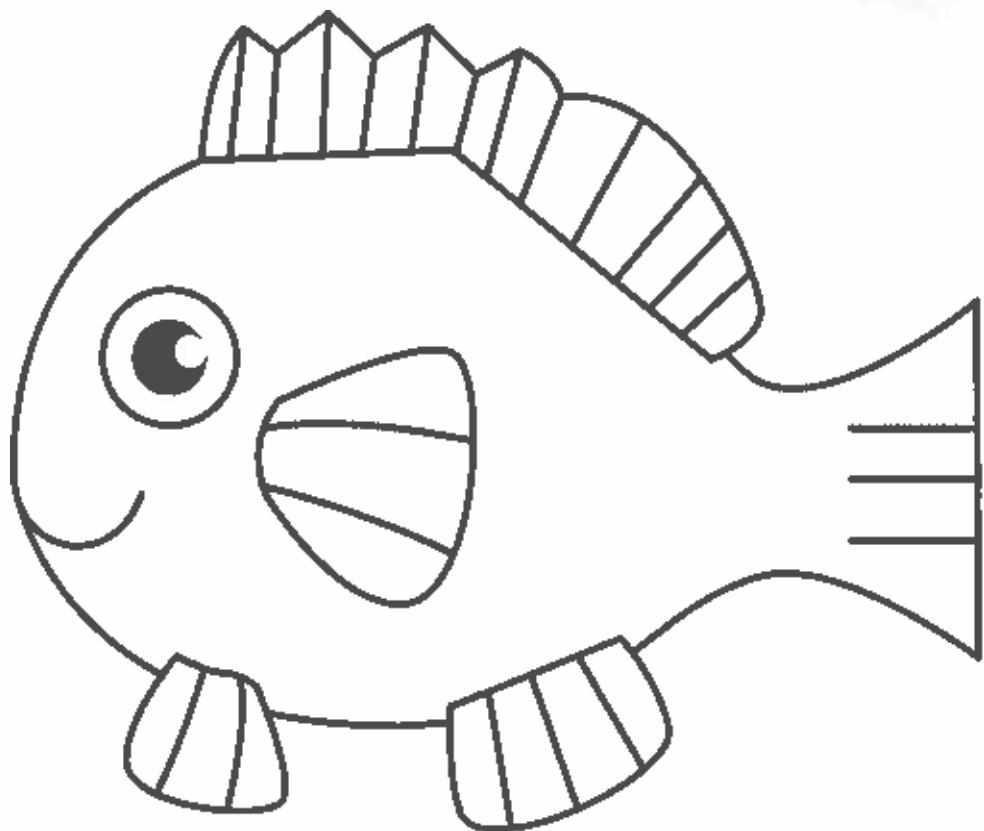
Παράρτημα 23

1. Από το βασικό σχήμα του πάστριν μετατρέπουμε, διαίρουμε και κόβουμε τα ψάρια και το σύστημα φτησίας. Βάσει των δεδομένων, επωμάζουμε ένα τύπο αριθμό από λέπτα.

2. Τα λέπτα τα βάζουμε κι από τις δύο πλευρές των μαίν. Αρχίζουμε από το μέρος της συράξ και κατά κά προχωρούμε προς το κεφάλι. Κολλάμε μαζί με έπικα και την κλωστή ανάρτησης.

3. Κόβουμε για τα μάτια κύκλους (13 χλ.) από άσπρο Τόνχαρτ (λεπτό κανονικό), σημαδεύουμε τις μαύρες τελείες και τις κολλάμε.

4. Στερεύουμε στο σύστημα ανάρτησης τις κλωστές και σπριρογιγνημένες φέτες από συρόντο τόξο και τις κολλάμε επάνω. Μικρούμε επάνης να κολλήσουμε επάνω και ψάρια. Στο επάνω μέρος βάζουμε μια καρδελιά ανάρτησης.

Ψαράκια

Χρωμάτισε τα ψαράκια. Τώρα κόψε τα προβεγκτικά, πέφασε ένα σπάγγο και κρέμασέ τα επο δωμάτιό σου.

Δελφίνια

Υλικά

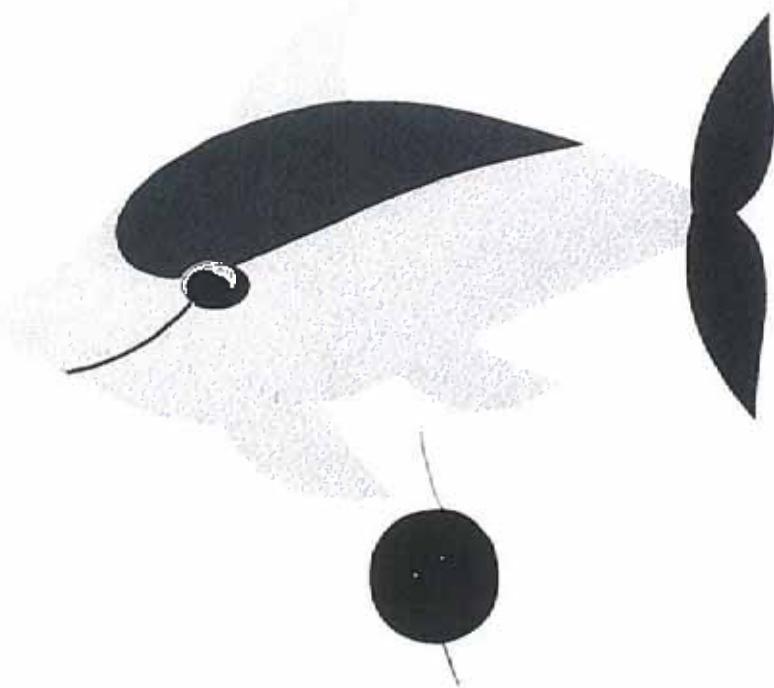
- Χαρτί ή χαρτόνι κανσόν σε κόκκινο, σε διάφορες αποχρώσεις του μπλε και σε πράσινο
- Έτοιμα ματάκια οβάλ 15 χλ. ή ζωγραφισμένα στο χέρι
- Ασημένιο σύρμα ή κλωστή
- Κόλλα

1 Κόψτε σύμφωνα με το πατρόν τα δελφίνια και τις φυσαλίδες από χαρτόνι κανσόν, δύο φορές, μία κανονικά και μία καταπτρικά.

2 Κολλήστε τα τμήματα κάθε δελφινιού όπως στην εικόνα. Σχεδιάστε τη γραμμή για το στόμα με το μαρκαδόρο και κολλήστε τα ματάκια – έτοιμα ή ζωγραφισμένα σε άσπρο χαρτί με μαύρο μαρκαδόρο. Φτιάξτε τις φυσαλίδες από χαρτί ή χαρτόνι κανσόν.

3 Ετοιμάστε τα δελφίνια και τις φυσαλίδες και από την πίσω πλευρά και κολλήστε ενδιάμεσα το ασημένιο σύρμα.

Πατρόν Δ

Όνόματα

Στα Όνόματα πρέπει όλοι να προσέχουν για να ξέρουν αν θα πρέπει να σηκωθούν, να γονατίσουν ή να παραμείνουν ακίνητοι.

1 Ένας από τους παικτες ορίζεται αρχηγός. Οι υπόλοιποι σχηματίζουν τρεις σειρές μπροστά του.

2 Ο αρχηγός «βαφτίζει» την κάθε σειρά με το όνομα ενός ζώου. Μετά αρχίζει να λέει δυνατά τα ονόματα των σειρών, ανακατεμένα.

3 Όταν ο αρχηγός λέει το όνομα ενός ζώου, οι παικτές της σειράς που έχει το όνομα αυτό, πρέπει να γονατίσουν. Όταν ακούνε το όνομα ενός άλλου ζώου, πρέπει να σηκωθούν όσο πιο γρήγορα μπορούν. Αν ο αρχηγός επαναλάβει το όνομά τους, θα πρέπει να παραμείνουν στην ίδια θέση.

4 Ο αρχηγός του παιχνιδιού λέει τα ονόματα όλο και πιο γρήγορα και προσπαθεί να μπερδέψει τους παικτες, λέγοντας το όνομα μιας σειράς, αλλά δείχνοντας άλλη.

Βγαίνει η Ψαροπούλα

Βγαίν' η βαρκούλα, βγαίν' η βαρκούλα του ψαρά
από το περιγιάλι, βαρκούλα βαρκούλα
από το περιγιάλι, βαρκούλα του ψαρά.

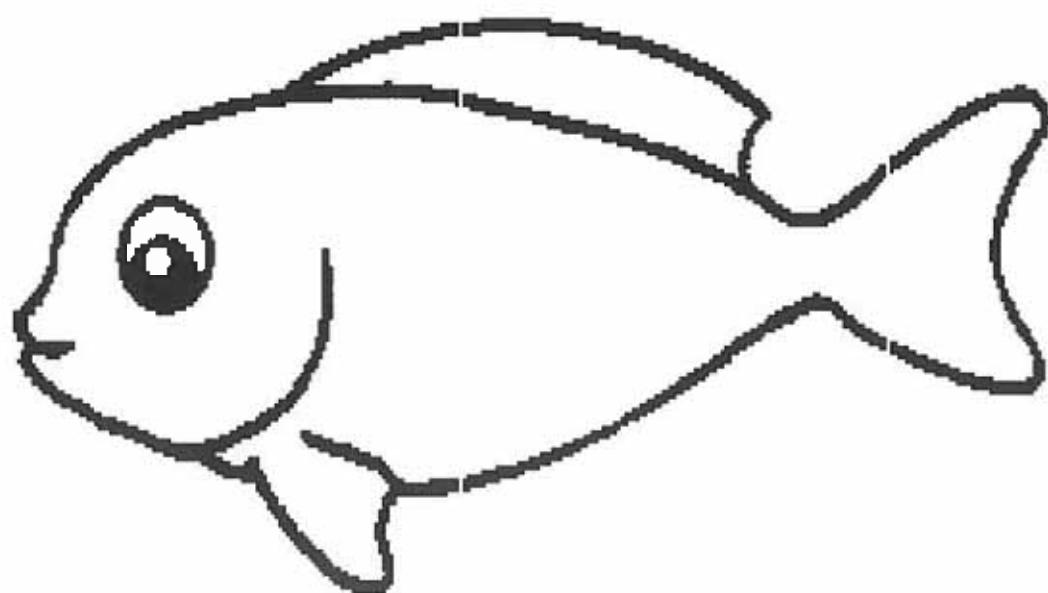
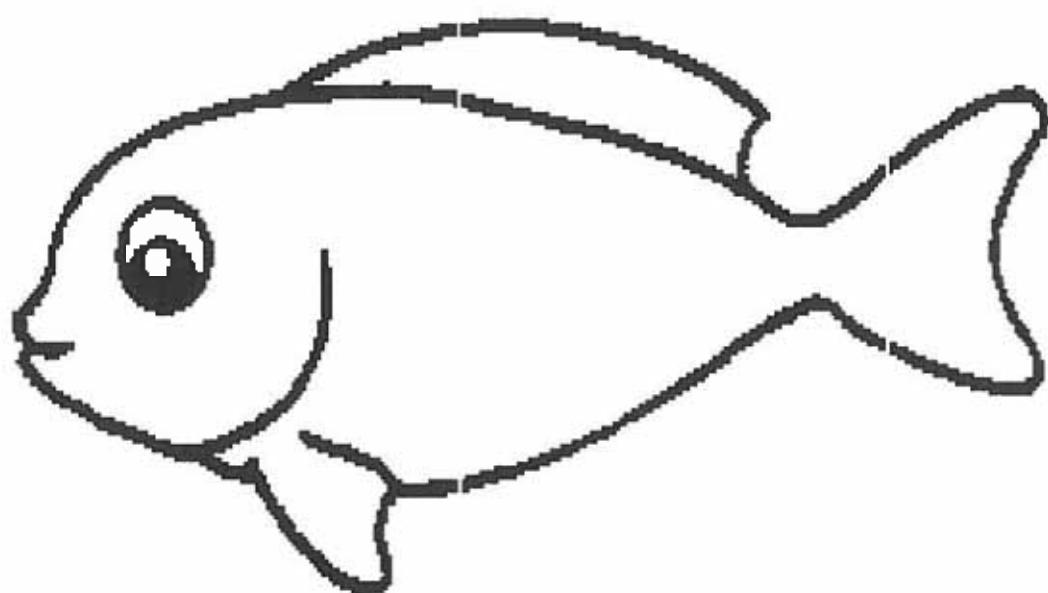
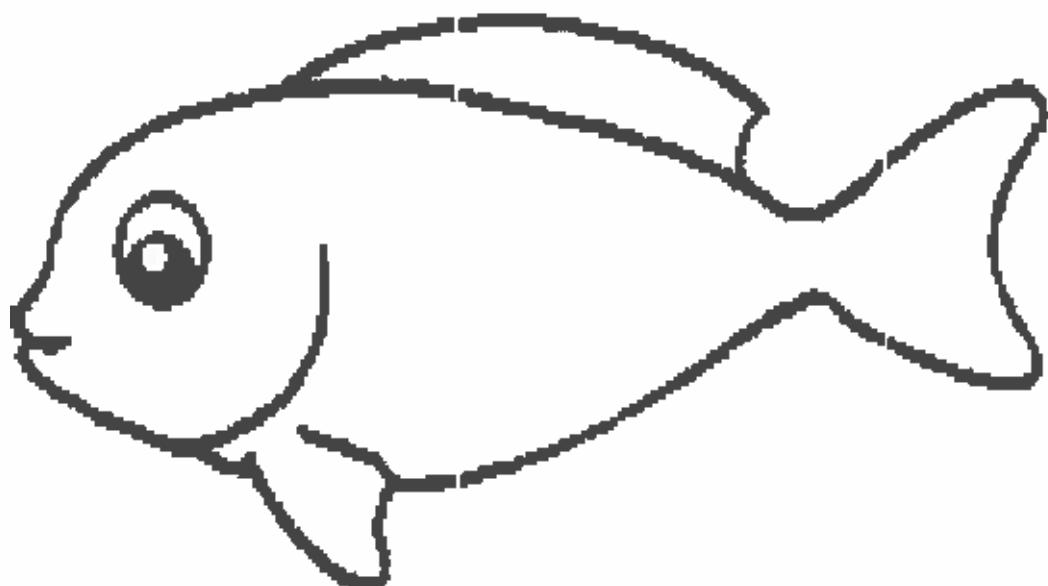
Κι απλώνει ο να-, κι απλώνει ο ναύτης με χαρά
τα δίχτυα του και πάλι, βαρκούλα βαρκούλα
τα δίχτυα του και πάλι, βαρκούλα του ψαρά.

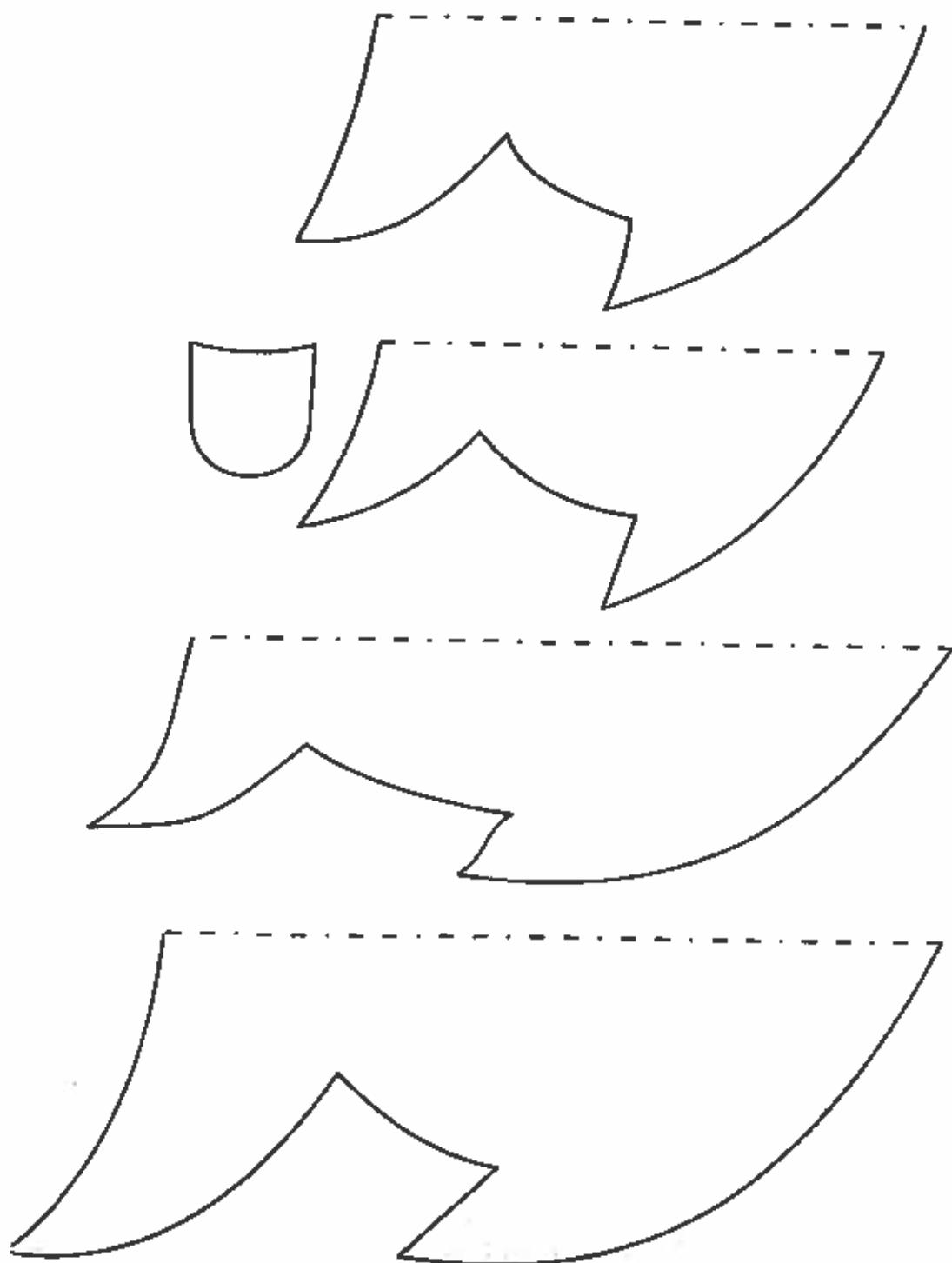
Το φεγγαρά-, το φεγγαράκι το γιαλό¹
τον κάνει σαν καθρέφτη, βαρκούλα βαρκούλα
τον κάνει σαν καθρέφτη, βαρκούλα του ψαρά.

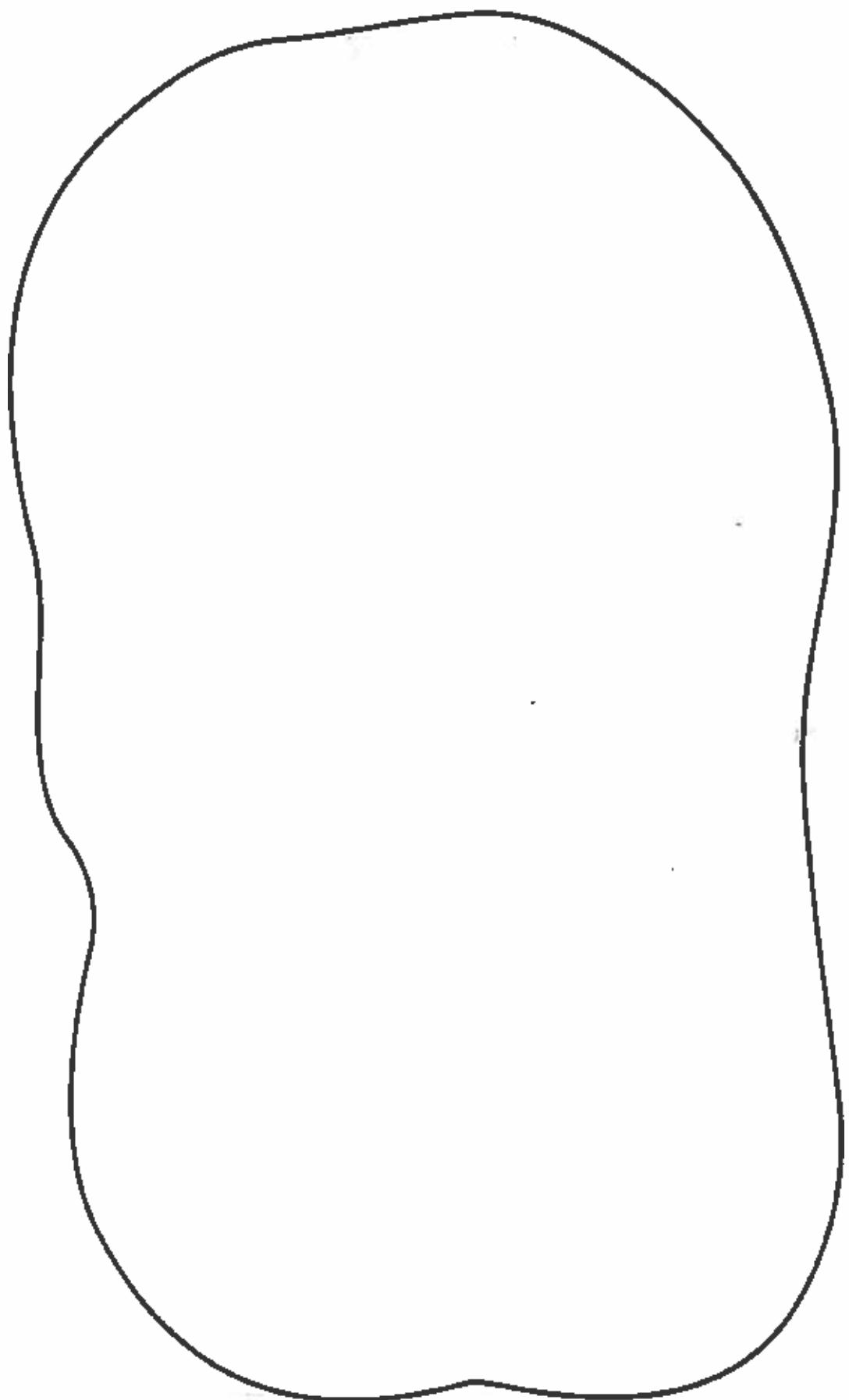
Και κάθε ψά-, και κάθε ψάρι παχουλό²
στα δίχτυα πάει και πέφτει, βαρκούλα βαρκούλα
στα δίχτυα πάει και πέφτει, βαρκούλα του ψαρά.

Τράβα το δί-, τράβα το δίχτυ σου ψαρά
κι αγάλια να μη σπάσει, βαρκούλα βαρκούλα
κι αγάλια να μη σπάσει, βαρκούλα του ψαρά.

Πολύ κουρά-, πολύ κουράστηκες ψαρά
τα ψάρια είναι δικά σου, βαρκούλα βαρκούλα
τα ψάρια είναι δικά σου, βαρκούλα του ψαρά.
Και πούλα τα, και πούλα τα στην αγορά
να θρέψεις τα παιδιά σου, βαρκούλα βαρκούλα
να θρέψεις τα παιδιά σου, βαρκούλα του ψαρά.

Πώς χόρτασαν 5.000 άνθρωποι Το πρόσφορο

Βασικές ιδέες:

- Ο Χριστός μας ευλόγησε τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια που είχαν οι Μαθητές Του και μ' αυτά χόρτασαν 5.000 άνθρωποι. Ήταν ένα μεγάλο θαύμα που μας δείχνει ότι όποιος πιστεύει πραγματικά στο Χριστό δεν θα πεινάσει ποτέ. Μπορεί να έχει λίγα στη ζωή του, δύναται είναι χορτάτος με την αγάπη και την ευλογία του Θεού.
- Στην Εκκλησία, θυμόδυαστε το θαύμα αυτό στα πανηγύρια των Αγίων μας, όταν ευλογεί ο ιερέας τους πέντε άρτους -την «Αρτοκλασία». Στη Λευκάδα μάλιστα τους στολίζουμε με ζάχαρη και τους ζυμώνουμε με διάφορα μυρωδικά.
- Σε κάθε Θεία Λειτουργία προσφέρουμε στο Θεό κρασί, αλλά και ψωμί από σιτάρι, το «πρόσφορο». Ο Θεός ευλογεί και γίνονται το κρασί, Αίμα Χριστού και το ψωμί, Σώμα Χριστού, για να κοινωνούμε οι Χριστιανοί.

Λέξεις - κλειδιά:

ΠΡΟΣΦΟΡΟ

ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ

ΨΩΜΙ

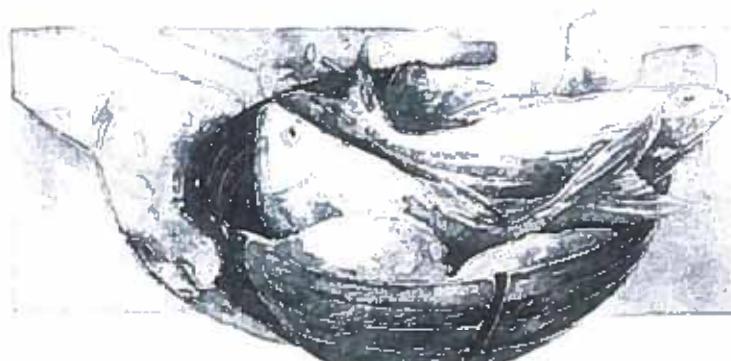
ΚΡΑΣΙ

ΣΙΤΑΡΙ

ΘΑΥΜΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων!

Μια μέρα ο Ιησούς δίδασκε. Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει, ο κόσμος ήταν πολύς, αλλά δεν υπήρχε καθόλου φαγητό.

«Από πού θ' αγοράσσουμε ψωμί να φάνε αυτοί οι ανθρώποι;» ρώτησε ο Χριστός τον Φιλιππο.

«Και διακόσια δηνάρια να είχαμε, δεν θα 'φταναν για να πάρει καθένας από λίγο».

Ο αδελφός του Πέτρου, ο Ανδρέας, είπε:

«Υπάρχει εδώ ένα παιδί που έχει πέντε κριθαρένια ψωμιά και δυο ψάρια, αλλά πόσοι θα φάνε απ' αυτά;»

Τότε ο Χριστός είπε:

«Βάλτε τον κόσμο να ξαπλώσει στο χορτάρι».

Ήταν κάπου πέντε χιλιάδες. Κατόπιν πήρε τα ψωμιά και τα ψάρια, τα ευλόγησε αφού ευχαριστήσε το Θεό, και είπε να μοιράσουν στο λαό να φάει όσο θέλει.

Κατάπληκτοι, οι μαθητές είδαν το φαγητό να πολλαπλασιάζεται. Όταν χόρτασαν όλοι, είχαν περισσέψει και δώδεκα κοφίνια. Την άλλη μέρα ο Ιησούς μίλησε για έναν άλλο άρτο, τον άρτο της ζωής.

«Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής: εκείνος που έρχεται σ' εμένα δεν θα πεινάσει, κι εκείνος που πιστεύει δεν θα διψάσει ποτέ».

Τό πρόσφορο ζημάθηρε.

Η μυρωδία τον λιβανού τριτωσε μέσα στό άλεύρι.

Η ζέστα τής καρδιάς μας δραγε τό φοίνικωσ; Και χει, στή μέση δικριβώς του πρόσφορον, αφάνταιξε ή οφραγίδα. Νάπι!

Καθώς τό φοινικωμένο τό ζημάρι ή μάνι τό πάταγε γερά μέ τή οφραγίδα, μας έξηγονσε: Νά, έδω στή μέση γράφει: ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΑ. Στ' άριστερά είναι ή Παναγιά. Στά δεξιά, οι δηγελοι κι οι δηγοι. Στό κάτω μέρος, δλοι έμεις κι οι ζωντανοι κι οι πεθαμένοι: άλογκληρο τό σώμα του Χριστού πού είναι ή Έκκλησια.

Θά βάλει τό δικό μας πρόσφορο δ πατάς μαζί μέ τ' άλλα πρόσφορα στήν 'Αγια Τράπεζα. Και θά διαλέξει ένα δύτ' αυτά νά κάνει τή θυσία.

Αυτά μάς είπε ή μάνι μας και τυπώθηκαν δλα τοίπα στό μυαλό μας.

Τί διορφα πού ΑΥΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ.

— Θέλω νά κάνω πρόσφορο κι ζώ, είτε μιά μέρα ή γετόνισσα ή κυρά Φωτεινή στή μάνα μου. Πώς γίνεται; "Έχεις καμά συνταγή;

Κι ή μάνι μου, πού είχε μάθει πώς γίνεται τό πρόσφορο δυτό τή μάνα της κι έκεινη δύτ' τή δικιά της μάνα, τής έδωσε γραπτή τή συνταγή.

Κι είν' αὖτε:

5 φλυτζάνια τοῦ τοσγιοῦ ἀλεύρι. Πρόσεξε, 3 φλυτζάνια μαλισκό, 2 ἀπ' τ' ὅλο, τό σιλιφρό. 2 φλυτζάνια τοῦ τοσγιοῦ νερόσι χλιαρό. 1 μικρό κουτάλι τοῦ γλυκοῦ ἀλεύτη, θά σουν χρειαστεῖ. Νωρὶ μεγάλη τῆς ματίρας, τόσο δοτή ἡ ψήχα τοῦ ἀμύγδαλου.

Κι ἔχεις καντά σου τή σφραγίδα, πού μ' αὐτή θά σφραγιστεῖ τό πρόσφρο.

Λουτόν, θά διαλύσεις τή μαργάτ στό 1/2 φλυτζάνι τοῦ χλιαροῦ νεροῦ. Σέ μά λεκάνη - πρόσεξε, νά είναι ὀλοκάθαρη - θά βάλεις τό ἀλεύρι. Στή μέση κάνεις μά λακκούβιτο. Ρίχνεις τή βλάτη, τή διαλυμένη τή μαργάτ καί διπέρα σιγά σιγά τό ὑπόλιντο τό χλιαρό νερό. Θά γίνει ἡ ζύμη σου σφραγίδη σφραγίδη. Ζυμώνουμε ἔτειτα καλά καλά, γάρ θρεύεις. "Αν δεις πώς καὶ ὅλο νερό χρειάζεται ἡ ζύμη σου, Ε! τότε βρέχε τίς γροθιές σου σέ χλιαρό νερό καὶ ζήμανε καὶ ζήμανε μέχρι νά ἀφρατέψει. Κι ἔτεινο πού πρέπει νά θυμάσου εἶναι ἡ προσευχή. Νά ψέλνεις, νά προσεύχεσαι, γιατί τό πρόσφρο θά γίνει τό Σάμια τοῦ Χριστοῦ μας. "Οταν θά είναι ἔτοιμη ἡ ζύμη σου, τό πλέθεις τό ζυμάρι στρογγυλό. Έχεις ἑνα ὀλοκάθαρο ταψί ἀλευρωμένο, λίγο πιστογάλι ἀπό τό πρόσφρο, γιατί θά φυσικώσει τό ζυμάρι σου καὶ θά ἀνεβει. Βάλεις λίγο ἀλεύρι ἀπό πάνω τώρα πού τύχεις ἔτοιμο, παιρνεις στά χέρια τή σφραγίδα, ἔτει στό μέντρο τήν τοποθετεῖς καὶ τήν πλέξεις μ' δοτή δύναμη μπορεῖς κι αὐτό γάρ νά φαλνεται καλά, διατηρούσει τό ζυμάρι. "Υστέρα τό σπετάλεις τό ταψί, τό βάλεις σέ ζεστή μεριά γάρ ν' ἀνεβει. Μισή ώρίτοκα πάνω κάτω φτάνει. Τώρα πού είναι ἔτοιμο γάρ ψίσιμο, μ' ἑνα βουρτούκι καθαρό βουρτούζεις τό πρόσφρο νά φύγει τό περιττό ἀλεύρι. Τό βάλεις τότε σέ φούρνο μέτριο - οὗτε καντό μά οὗτε χλιαρό - καὶ κει στήν θράπατον, τό πρόσφρο σου είναι ἔτοιμο. Καὶ ἐν θέση τή συμβολή μου - συνέχειε ἡ μυαλωμένη μάνα μου - πές στά παιδιά σου νά σέ βοηθήσουν. Είναι δμορφα μαζί με τά παιδιά νά κάνει πρόσφρο ἑνα σπιτικό*.

* Η συνταγή είναι παραμένη πάντα στη «Σαρακοσπανά» τῶν Μ.Δ. Καστίνου — Γ.Σ. Κοφινά, ἐκδ. «Ακρίτας».

Τί δμορφα πού ΑΥΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Τελειώσαν οι δουλειές τοῦ Σαββάτου· καθόμαστε τριγύρω ἀπ' τό τραπέζι.

Μιλάτε ἡ μάνα, κι ὁ πατέρας λέει κι αὐτός καὶ ἡ γιαγιά πετάει τήν κουρέντα της· κι ἡ ζέστα κι ἡ δροσιά τοῦ Οὐρανοῦ με τό λιβάνι ἑνα γίνεται.

Καὶ λέει ἡ μάνα κι ὁ πατέρας κι ὁ παππούς μά κι ἡ γιαγιά πᾶς...

Τό ἀλεύρι πρίν νά γίνει πρόσφρο, γιά σπέρνου, στάρι ήτανε.

Σπυρί σπυρί τό ἑνα ἔδω, τό ὅλλο ἔκει, στό να χωράφι τό ἑνα σπυρί, σ' ὅλλο χωράφι τό ὅλλο. Μαζεύτηκε, ὀλέστηκε, ἔγινε ἑνα. Καὶ νά τό πρόσφρο.

Όμοια κι ἔμεις οἱ Χριστιανοί, τόσο ὄλλιώτικοι καὶ τόσο διαφορετικοί, στήν Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ είμαστε ἑνα. Δεμένος καὶ μ' αὐτόν πού χτές καθηγάδισα. 'Αδέρφι καὶ μ' αὐτόν πού στό παιχνίδι ήτανε ξαβούλιάρης.

Ἐνα ἔτεινος καὶ ἔγω. Κι ἡ ἐνοργα ἑνα. Πρόσφρο πού δινούμε στόν Κύριο μ' ἀγάπη.

Ο Θεός μάς έδωσε τό διμπέλι και τό στάρι. Ζητάει ο Θεός κι ο άνθρωπος νά βάλει κάποιο, και τή δικιά του κούρσασθ νά βάλει.

Ἐτοι δὲ ἀνθρώπος ἀπό τοῦ ἀμπέλου βγάζει τὸ κρασί, πού θά λειτουργηθεῖ επιτύχειν τὴν αὐληνα, θά τελογυρθεῖ, θά γίνεται τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας.

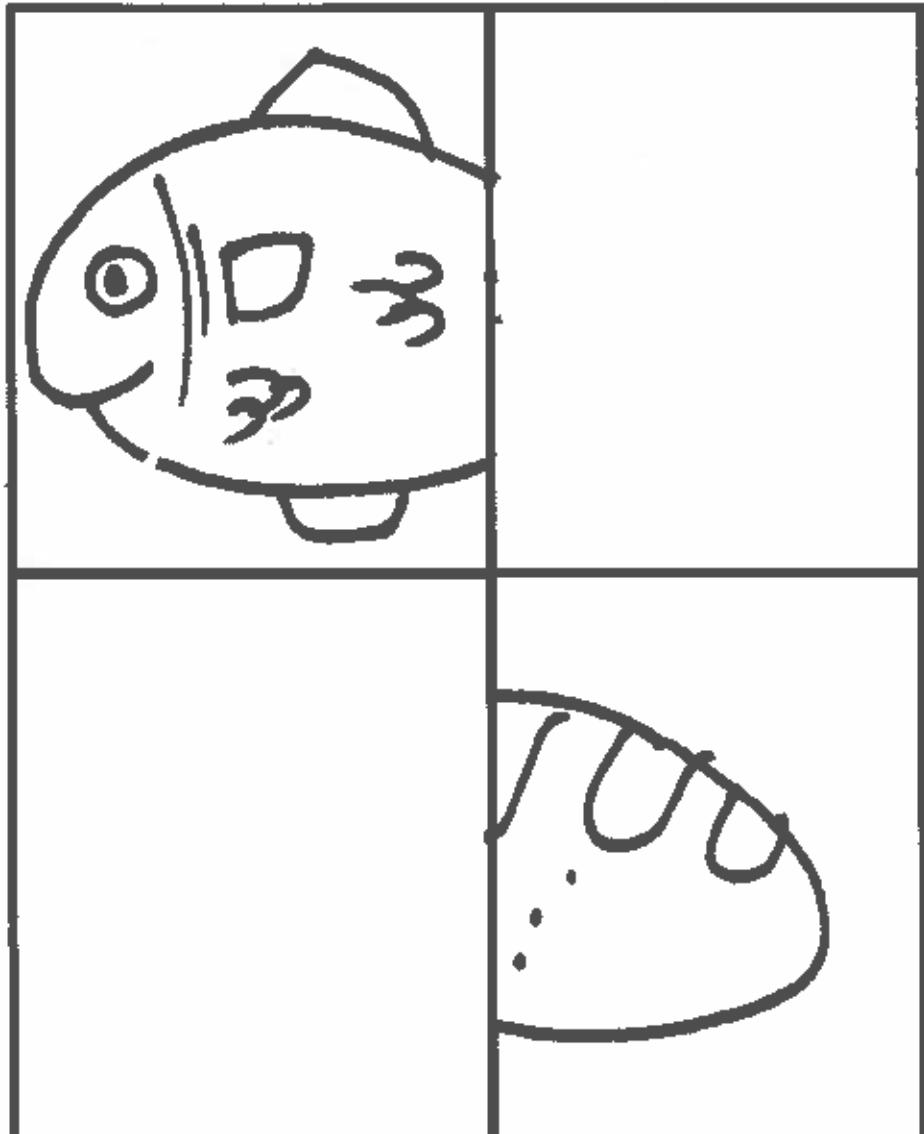
Τό στάρι πάλι, ἀλεύρι γίνεται· καὶ νά τά δώρα τοῦ ἀνθρώπου στό Θεό· καὶ νά ἡ προσφορά, τό πρόσφορο. Αὐτό θά γίνεται τό σύμμα τοῦ Χριστοῦ, τό "Άγιο.

(Από το βιβλίο «Άύρια είναι Κυριακή» της Γελάτστειας Γρηγόριαδησ-Σουρέλη, Εκδόσεις «Ακρίτα»).

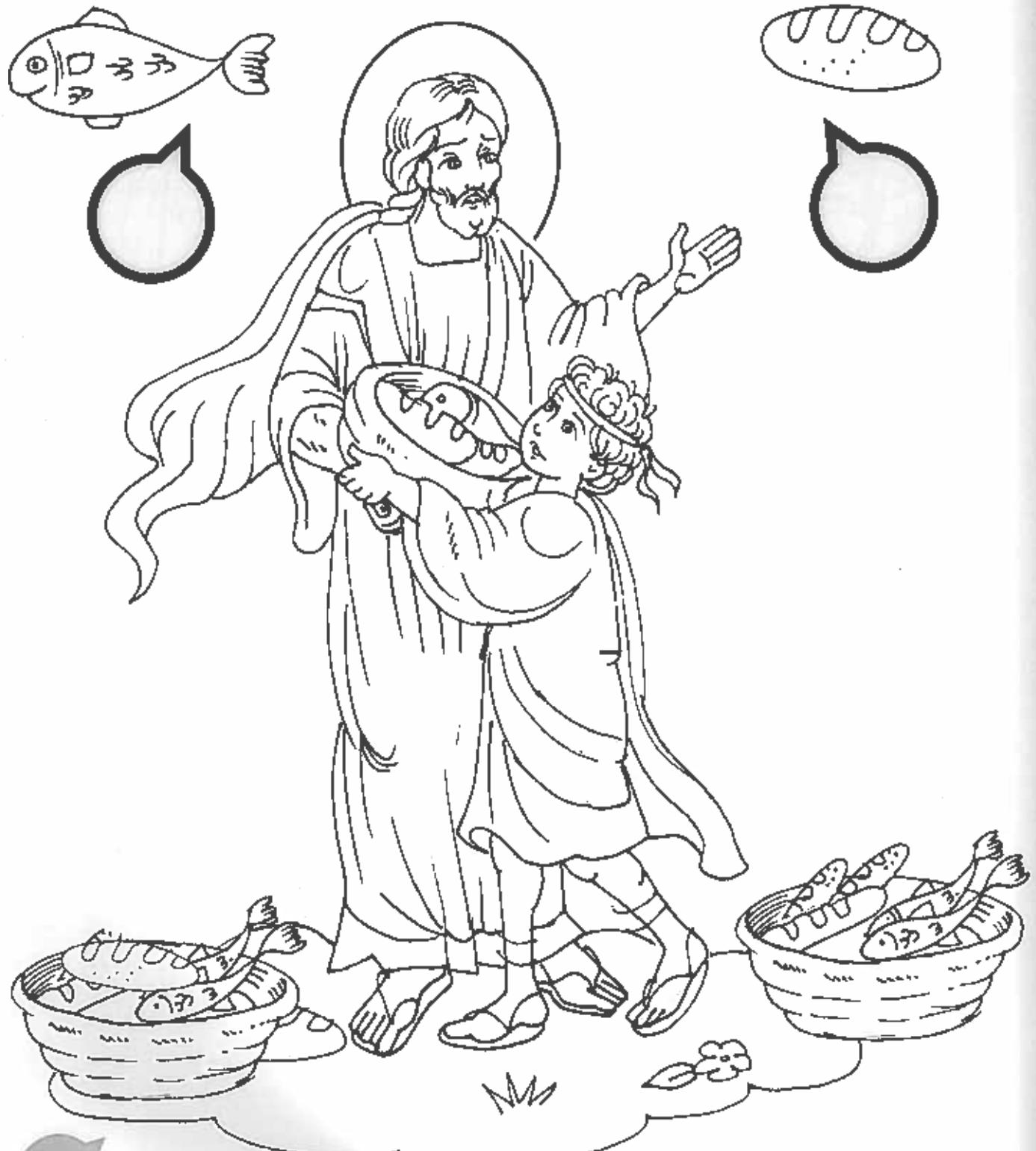
Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν,
οι δε εκζητούντες τον Κύριον
οὐκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού.

Ο Χορτασμός των πέντε χιλιάδων

Σκεδίασε το άλλο μέσο της εικόνας.

Μέτρα πόσα ψάρια και πόσα ψωμιά θλέπεις
στην εικόνα και χρωμάτισέ την.

Ένας Άγιος σε βαθιά γεράματα: Ο Άγιος Χαράλαμπος

Βασικές ιδέες:

- Στα «συναξάρια» της Εκκλησίας μας διαβάζουμε τους βίους Αγίων που μαρτύρησαν για τον Χριστό όσο ήταν μικρά παιδιά, αλλά και για ηλικιωμένους γέροντες.
- Ο πιο ηλικιωμένος Μάρτυρας ήταν ίσως ο Άγιος Χαράλαμπος. Μαρτύρησε για τον Χριστό σε βαθιά γεράματα: 113 ετών! Δε φοβήθηκε καθόλου, παρόλο που ήταν τόσο μεγάλος. Έμεινε σταθερός στην αληθινή Πίστη του Χριστού. Κι ο Χριστός τον βοήθησε μέσα στα βασανιστήριά του με πολλά θαύματα.
- Τους ηλικιωμένους, όπως είναι οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας, τους αγαπάμε και τους σεβόμαστε, όπως κι εκείνοι μας αγαπούν και μας φροντίζουν. Εκείνοι λένε: «Του παιδιού μου το παιδί είναι δυο φορές παιδί μου! Για εμάς είναι κι εκείνοι «δυο φορές γονείς μας»!
- Αγαπάμε επίσης και τους γέροντες που φιλοξενούνται σε «γηροκομεία», όπως εκείνο που έχει η Εκκλησία μας στη Λευκάδα.

Λέξεις - κλειδιά:

ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

ΠΑΠΠΟΥΣ

ΜΑΡΤΥΡΑΣ

ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ

ΓΙΑΓΙΑ

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ

ΓΕΡΟΝΤΑΣ

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

ΘΑΥΜΑ

Ο Άγιος Χαράλαμπος ο Ιερομάρτυς

O "Άγιος Χαράλαμπος γεννήθηκε και μεγάλωσε στή Μαγνησία τῆς Μικρᾶς Ασίας, περίπου τό 90 μ.Χ. Οι χριστιανοί γονεῖς του κρατούσαν τήν πίστη τους μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, καθώς οι ειδωλολάτρες αὐτοκράτορες καταδίωκαν μέ μίσος και φαντισμό όποιον δήποτε λάτρευε τό Χριστό γιά Θεό του. Παρ' όλα αύτά ὁ Χαράλαμπος ἀπό τή νεανική του ἡλικία είχε τόση ἀγάπη και πίστη στό Χριστό πουύ ἀποφάσισε νά γίνει ιερέας και νά διδάξει τό θεϊο λόγο στούν ειδωλολάτρες τῆς περιοχῆς του, χωρὶς νά φοβηθεῖ τούς ἀπάνθρωπους διώκτες του χριστιανισμοῦ. Ζώντας θεάρεστα, μέ σωφροσύνη, ταπεινοφροσύνη και προσευχή, ὁ λειτουργός του Θεοῦ Χαράλαμπος, ἔφτασε τά 113 χρόνια ζωῆς. Ήγεμόνας τῆς περιοχῆς ἐκείνη τήν ἐποχή ἦταν ὁ σκληρόψυχος Λουκιανός. Αύτός, μόλις μάθαινε δτι στήν ἐπαρχία του ὑπήρχαν χριστιανοί, τούς συνελάμβανε και τούς θασάνιζε φρικτά μέχρι νά πεθάνουν ἢ νά ἀλλαξιοπιστήσουν.

O ταν ὁ Λουκιανός ἐμαθε πώς ὁ ιερέας Χαράλαμπος κήρυττε δημόσια τό Χριστό, διέταξε νά τόν συλλάθουν και νά τόν φέρουν μπροστά του. Σέ λίγη ὥρα ὁ ὑπέργηρος "Άγιος παρουσιάστηκε σιδηροδέσμιος μπροστά στόν ἡγεμόνα. Ἐκείνος τόν ρώτησε:

- Γιατί, γέροντα, διδάσκεις τό Χριστό και κατηγορεῖς τά εἰδωλα; Δέ φοιτάσαι τά βασανιστήρια;

- Τά φεύτικα ἀγάλματα πού λατρεύετε, ἀπάντησε ὁ "Άγιος, είναι ἀνίκανα νά κινηθοῦν ἀκόμα και νά μιλήσουν. Μό ό Χριστός είναι ὁ μοναδικός ἀληθινός Θεός. Ὁποιος πιστεύει στή δύναμή Του, μπορεῖ νά κατορθώσει μεγάλα θαύματα. Ἐμεῖς οι χριστιανοί δέ δειλιάζουμε μπροστά στά βασανιστήρια, γιατί είμαστε σάν τούς γενναιούς στρατιώτες πού ἐπιθυμούν τόν ἔνδοξο θάνατο τῆς μάχης.

*Εξοργισμένος ὁ ἐπαρχος ἔδωσε ἐντολή νά γδάρουν τό πρόσωπο και τό σῶμα τοῦ "Άγιου γέροντα μέ σιδερένια μυτερά νύχια. Ὁ Χαράλαμπος ἀντί νά ὑποφέρει ἀπό τό φοβερό μαρτύριο, προσευχόταν χαρούμενος στό Θεό. Τότε οι δῆμοι Πορφύριος και Βάπτος, κατάλαβαν πώς αύτό ἦταν θαύμα και πιστεύαν κι αύτοί στό Χριστό. Αμέσως ὁ Λουκιανός διέταξε νά ἀποκεφαλιστούν και μέ χαρά οι δύο δῆμοι δέχτηκαν νά μαρτυρήσουν γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ.

O λούκιος, ἕνας ειδωλολάτρης δούκας πού βρισκόταν κοντά στόν ἐπαρχο, μόλις ἐμαθε γιά τό θάρρος τοῦ "Άγιου στά μαρτύριο, εἶπε ἀλαζονικά:

- Μά τούς θεούς, ἔγώ θά κάνω αύτον τό Χριστιανό νά φοβηθεῖ ἐμένα και τά βασανιστήρια.

Τότε ἄρπαξε τίς χειράγρες και ὅρμησε μέ μανιά νά ἔσκισε τό κορμί τοῦ ιερομάρτυρα. Ἀλλά ὁ Θεός τιμώρησε τόν ἀσεθή δούκα. Ἐκείνη τή στιγμή κόπηκαν μέ θαῦμα τά χέρια του ἀπό τούς ἀγκῶνες και κάτω και κρεμάστηκαν ἀπό τό σῶμα τοῦ "Άγιου. "Οταν τό εἶδε αύτό ὁ ἐπαρχος, πήγε μέ μίσος και ἐφτυσε τό πρόσωπο τοῦ θεασεβούς Χαραλάμπους. "Ομως και πάλι ὁ Θεός ἔκανε τό θαῦμα του. Ὁ λαιμός τοῦ Λουκιανοῦ στράθωσε και τό πρόσωπό του γύρισε πρός τήν πλάτη του. Κατατρομαγμένοι ὁ δούκας και ὁ ἡγεμόνας ἀρχισαν νά ἐκλιπαρούν τόν "Άγιο νά τούς συγχωρέσει και νά τούς θεραπεύσει. Ὁ μεγαλόψυχος μάρτυρας παρακάλεσε τό Θεό νά τούς θεραπεύσει και ὑγιέστατοι πιά οι δύο ειδωλολάτρες πίστεψαν στό Χριστό κι ἀφῆσαν ἐλεύθερο τόν "Άγιο νά ἐπιστρέψει στό σπίτι του ὅπου τόν ἐπισκέπτονταν συχνά οι κάτοικοι τῆς Μαγνησίας κι αύτός ἔκανε πολλά θαύματα γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ.

O ἡγεμόνας, βλέποντας τά θαύματα τοῦ "Άγιου, ταξίδεψε ὡς τή Ρώμη και ἀνέφερε στόν αὐτοκράτορα Σεβήρο δσα συνέθησαν. Ἀλλά ὁ φανατισμένος θασιλίας ἀντί νά πιστέψει στό Χριστό, ἐστειλε μερικούς στρατιώτες του νά καρφώσουν στή ράχη τοῦ μάρτυρα καρφιά και νά τόν φέρουν μπροστά του. Πράγματι, οι στρατιώτες ὑπακούοντας στή διαταγή τοῦ Σεβήρου καρφώσαν τόν "Άγιο και ἀφοῦ τόν ἔδεσαν ἀπό τή μακριά γενειάδα του, τόν τραβούσαν ἀλύπητα. Μόλις τόν ἀντίκρισε ὁ σκληρόκαρδος αὐτοκράτορας, ἔδωσε ἐντολή νά τόν σουθλίσουν στό στήθος και νά τόν κάψουν μέχρι νά πεθάνει. "Ομως, ὁ δίκαιος Θεός προστάτεψε και πάλι τόν πιστό δοῦλο του κι ἐσθησε τή φωτιά, ἐνώ ὁ "Άγιος Χαράλαμπος στεκόταν γενναιαία σάν νά μήν είχε πάθει τίποτα.

Tότε τόν πλησίασε ὁ θασιλιάς καὶ τοῦ εἶπε:
- Ἀκουσα πώς μπορεῖς νά ἀναστῆσεις καὶ νεκρούς.

- Αύτό, ἀπάντησε ὁ Ἅγιος, μόνο ὁ Χριστός μπορεῖ νά τό κάνει.

Κατόπιν ὁ αὐτοκράτορας ἐφερε ἔναν ἄντρα πού θασανιζόταν ἐπί 36 χρόνια ἀπό τό διάβολο καὶ εἶπε:

- Ἄν ὑπάρχει ὁ Θεός σου, ζήτησέ του νά θεραπεύσει τόν δαιμονισμένο.

Ἀμέσως ὁ θαυματουργός Ἅγιος Χαράλαμπος προσευχήθηκε μέ πίστη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερώθηκε ἀπό τό ἀκάθαρτο πνεύμα. Ὁ θασιλιάς Σεβῆρος θαύμασε τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε στό μάρτυρα:

- Τώρα θέλω νά ἀναστήσεις αύτόν τό νέο πού ἔχει πεθάνει.

Ο Ἅγιος, γιά νά δοξαστεῖ τό δόνομα τοῦ Θεοῦ, ὑπάκουσε καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε γιά πολλή ὥρα, ἀνάστησε τό νεκρό. Ὁ αὐτοκράτορας ἔμεινε ἐκπληκτος, ἀλλά, ἐπειδή είχε πολύ ἔγωισμό, διέταξε νά κάψουν τή γενειάδα καὶ νά σπάσουν μέ πέτρες τό σαγόνι τοῦ Ἅγιου. Ὁμως κατά παράδοξο τρόπο ἡ φωτιά ξεχύθηκε κι ἔκαψε ὅσους παρευρίσκονταν ἕκει.

Hύπομονή τοῦ αὐτοκράτορα ἔξαντλήθηκε. Δέν μποραῦσε νά κάνει τίποτα στόν Ιερομάρτυρα Χαράλαμπο καὶ θυμωμένος ἀρχισε νά θρίζει καὶ νά φωνάζει:

- Δέ αέ φοβάμαι, Χριστέ, κατέβα στή γῆ νά σέ νικήσω!

Ἐκείνη τή στιγμή ἔγινε μεγάλος σεισμός καὶ ἀπό τόν οὐρανό ἀκούστηκαν φοβερές θροντές. Ἀμέσως ὁ θλάσφημος Σεβῆρος καὶ ὁ ἐπαρχος Κριστος κρεμάστηκαν στόν ἀέρα. Ἀρχισαν νά τρέμουν ἀπό τόν φόδο τους καὶ μή μπορώντας νά κατέβουν στή γῆ, εἶπε ὁ θασιλιάς:

- Συγχώρεσέ με, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, παρακάλεσε τό Χριστό σου νά μᾶς κατεβάσει ἀπό ἔδω κι ἔγω θά διατάξω σέ δλες τίς πόλεις νά δοξάζεται τό δόνομά Του. Τότε ἤρθε ἡ κόρη τοῦ Σεβήρου, ἡ Γαλήνη, καὶ παρακάλεσε τόν Ἅγιο νά λυπηθεῖ τόν πατέρα της. Ὑπακούντας ὁ μάρτυρας προσευχήθηκε μέ πίστη καὶ μόνο τότε σταμάτησε ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ.

Hέναρετη Γαλήνη εύχαριστησε τόν Ἅγιο γέροντα καὶ τοῦ εἶπε:
- Πιστεύω κι ἔγω στόν Κύριο σου.

Μάλιστα είδα καὶ ἔνα δράμα πού θέλω νά μοῦ τό ἔξηγήσεις. Είδα πώς θρισκόμουν σέ ἔνα ὅμορφο περιθόλι μαζί μέ τόν πατέρα μου καὶ τόν ἐπαρχο. Ὁμως ὁ φύλακας τοῦ κήπου ἐδιωξε τούς δυά διντρες, ἐνώ ἐμένα μέ σήκωσε καὶ μέ ἔθαλε μέσα, γιά νά ἀπολαύσω τό υπέροχο αύτό μέρος.

Ο Ἅγιος Χαράλαμπος τής ἔξήγησε πώς τό περιθόλι ἦταν ὁ παράδεισος καὶ ὁ φύλακας ἦταν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού ἐδιωξε τόν θασιλά καὶ τόν ἐπαρχο γιατί δέ μετανόησαν εἰλικρινά. Πραγματικά, ὁ ἀμετανόητος Σεβῆρος ἐπειτα ἀπό λίγο καιρό εἶπε στό μάρτυρα:

- Θυσίασε στούς θεούς, ἀλλιῶς θά σέ θασανίσω.

Ο πιστός Ἅγιος ἀρνήθηκε καὶ ὁ αὐτοκράτορας διέταξε νά φορέσουν χαλινάρι στό στόμα τοῦ ιερέα καὶ νά τόν σύρουν σέ ὅλη τήν πόλη, γιά νά ύποφέρει. Έτοι κι ἔγινε.

Hκόρη τοῦ θασιλιά στεναχωρέθηκε γιά τήν δσχημη συμπεριφορά τοῦ πατέρα της καὶ τόν παρακάλεσε νά βαπτισθεὶ χριστιανός. Ἐκείνος, τότε, τή διέταξε νά προσκυνήσει τά είδωλα τών θεών στό ναό τοῦ Διός. Μά ἡ Γαλήνη, μόλις πήγε στό ναό, εἶπε στά ἀγάλματα:

- Αν είστε ἀληθινοί θεοί, γιατί δέ μέ σταματήσατε ἀπό αύτό πού σκέφτηκα νά σᾶς κάνω;

Και ἀμέσως ἔριξε κάτω 36 είδωλα, τά έσπασε κι ἔγιναν συντρίμμια. Ὁταν τό ἐμαθε ὁ αὐτοκράτορας, διέταξε τούς τεχνίτες του νά φέρουν καινούρια ἀγάλματα. Ἐτοι τήν ἐπόμενη μέρα εἶπε στήν κόρη του:

- Είδες, Γαλήνη μου, πού οι θεοί μας είναι ἀληθινοί καὶ ἀναστήθηκαν;

Ἄλλα ἡ Ἅγια κατάλαβε τό σχέδιο τοῦ πατέρα της καὶ εἶπε:

- Οι ψεύτικοι θεοί σου, πατέρα, ἔτοι δπως ἀπό νεκροί ἀναστήθηκαν, πάλι ἀπό ζωντανοί, νεκροί νά γίνουν.

Ἀμέσως ἔγινε σεισμός καὶ δλα τά είδωλα γκρεμίστηκαν κι ἔπεσαν στή γῆ ντροπάζοντας τούς είδωλολάτρες.

Kαταραμένε Χαράλαμπε, έσύ είσαι ή αίτια πού ή κόρη μου έγινε χριστιανή, ούρλιαξε ό αυτοκράτορας, μόλις είδε τόν κατεστραμμένο ναό. Τότε, διέταξε τούς στρατιώτες του νά πάνε τόν Αγιο στό σπίτι μιᾶς ἀμαρτωλῆς χήρας, γιά νά τόν έξευτελίσει. Άλλα ό Θεός προστάτευσε τόν γέροντα κάνοντας ἀκόμη ένα θαύμα. Όταν μπήκε ό μάρτυρας στό σπίτι τῆς γυναικας, ἀκούμπτος σέ ένα ξύλινο στύλο. Ξαφνικά ό στύλος ἀρχισε νά θλαστάγει καί νά φυτρώνουν κλωνάρια μέ πυκνά φύλλα, ἀνθη και καρπούς. Σύντομα στό δωμάτιο τῆς χήρας ύπηρχε ένα τεράστιο φουντωμένο δέντρο. Μόλις είδε τό θαύμα ή γυναίκα, είπε στόν Αγιο:

- Κύριε μου, σέ παρακαλώ φύγε ἀπό τό σπίτι τῆς ἀνάξιας.

Ο γέροντας τῆς ἀπάντησε νά μή φοβάται και νά πιστέψει στό Χριστό. Τήν ἐπόμενη μέρα, μαζεύτηκε κόσμος νά δει τό θαύμα και δῶλοι τους πίστεψαν στή δύναμη τοῦ Θεοῦ και θαυμίσθηκαν χριστιανοί.

Oξπαρχος, όταν ἀκουσε τί έγινε, θύμωσε πολύ και ζήτησε ἀπό τό θασιλιά νά θανατώσουν τό Χαράλαμπο. Έτσι δόθηκε ή ἐντολή νά ἀποκεφαλίσουν τόν Αγιο, χωρίς καθυστέρηση. Λίγο πριν φτάσουν στόν τόπο τῆς ἐκτέλεσης, διερομάρτυρας ἀρχισε νά προσεύχεται εύτυχισμένος. Τότε ἐμφανίστηκε στόν ούρανό ό Χριστός μέ πληθως ἀγγέλων και είπε:

- Αξει ὁ θάλητά Χαράλαμπε, ζήτησέ μου δτι θέλεις και θά σοῦ τό δώσω.

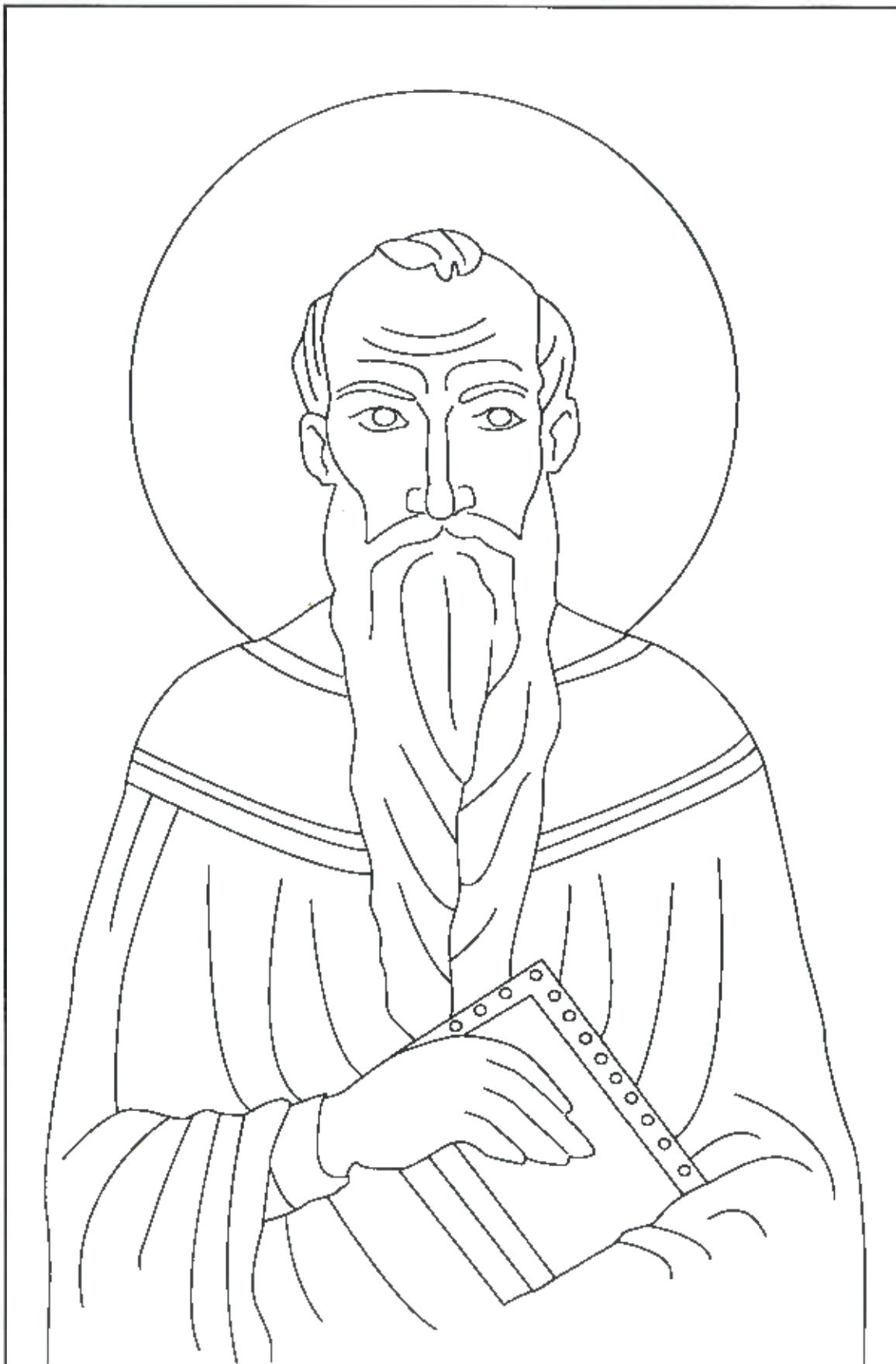
Καί είπε ό Αγιος:

- Δέσποτα και Κύριε τῆς ζωῆς μου, θά ὑπακούσω και θά Σου ζητήσω χάρη. Όπου βρεθει τό λείψανό μου και δοια χώρα γιορτάζει τό μαρτύριο μου, ἐκει νά ἐπικρατει ειρήνη, και νά μή πέσει ποτέ πείνα ούτε πανώλη πού νά θανατώνει ἀνθρώπους, άλλα νά ύπαρχει ἀφθονία σίτου, οἶνου και ἔλαιου.

- Νά γίνει τό θέλημά σου, ἀκούστηκε μιά φωνή και ἀμέσως ό Χριστός ἐξαφανίστηκε. Έκείνη τή στιγμή ή ψυχή τοῦ Αγίου πέταξε στόν ούρανό, πριν προλάθουν οι στρατιώτες νά τόν ἀποκεφαλίσουν. Κατόπιν, ή Γαλήνη πήρε τό λείψανο τοῦ μάρτυρα και τό ἐνταφίασε. Σήμερα, σέ μοναστήρια και ναούς έχουν τμήμα ἀπό τό Αγιο λείψανό του, τό διοιο θεραπεύει τις ἀσθένειες και τά θάσανα τῶν πιστῶν. Ή μνήμη τοῦ Αγίου ιερομάρτυρος Χαράλαμπους τιμάται στίς 10 Φεβρουαρίου.

Ζωγραφική

Χρωμάτισε τον Άγιο Χροάλιππο.

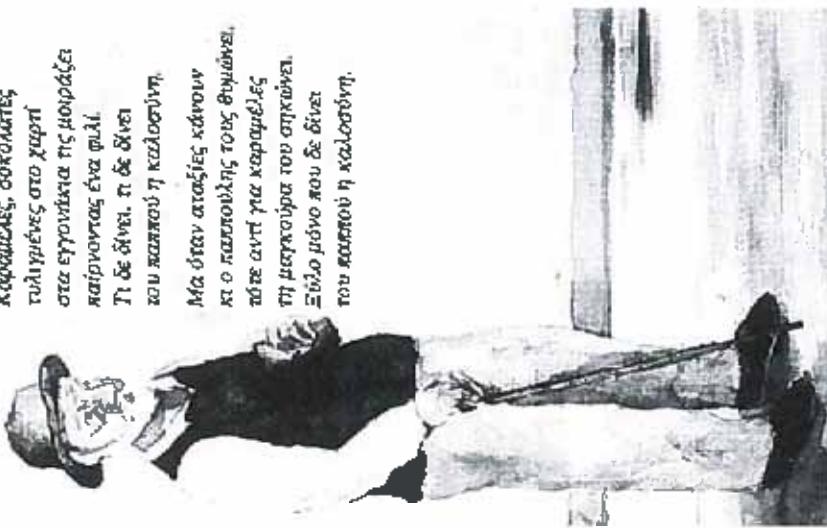

Ο παππούς

Ο παππός με τη μαργκούρα
και με τ' έπωρα τα μαλλιά.
μαργαρίτες στο αστρά^η
σαραντένος με γάντια.
Τι δε φένει, τι δε βίνει
του παππούν τη καλοσούρη.

Καρούβλες, σοκολάτες
τυλιγμένες στο χερό
στε εγγονικά της μοιράζει
κατηγοριας ένα φλιτζάνι.
Τι δε φίνει, τι δε βίνει
του παππούν τη καλοσούρη.

Μα όταν αποφέγξει κάπουν
κι ο παππούνιας τους θηκώνες,
τότε αυτή για καραμελές
τη μαργαρίτα του σηκώνει.
Σειρά μένο και δε δίνει
του παππούν τη καλοσούρη.

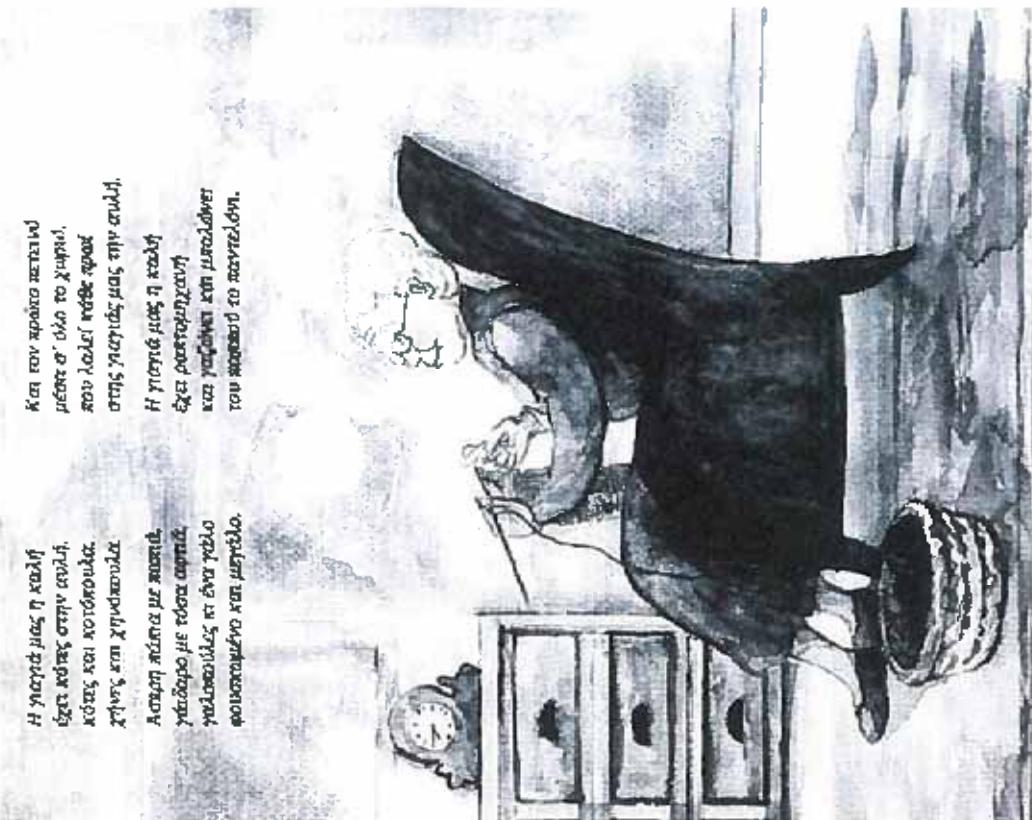

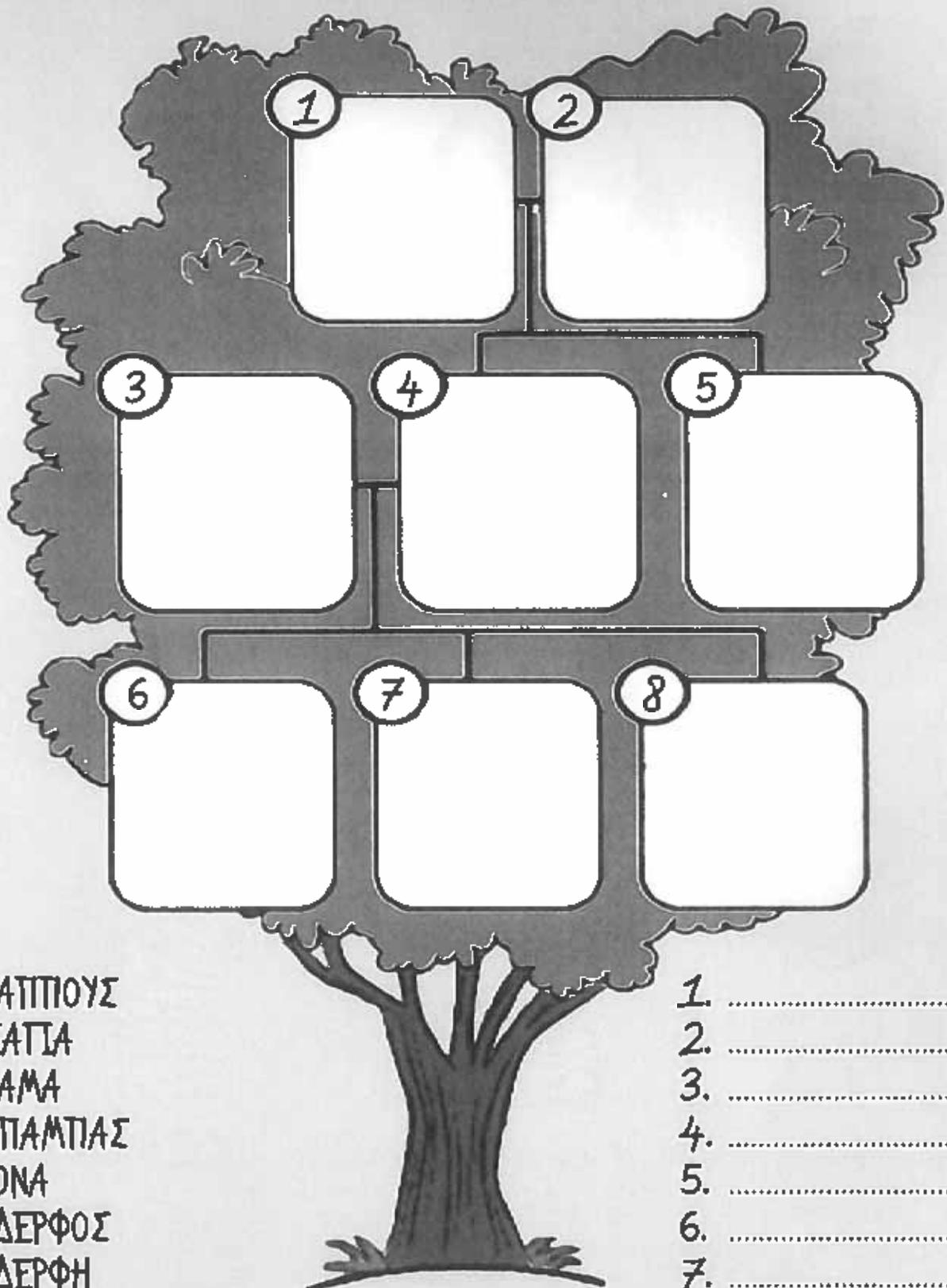
Η γιαγιά μας η καλή

Η γιαγιά μας η καλή
έγινε κάποτε στην αγάπη.
άδεια και απόστρατα.
χίλια και χρυσούντα.

Απριλίς σήμερι με καστάνη,
γιατίδηρο με τέσσερα αρτούρια
γελαστούντα και ένα γέλο
φοινικούντα και μαρταρέ.

Καρούβλες, σοκολάτες
τυλιγμένες στο χερό
στε εγγονικά της μοιράζει
κατηγοριας ένα φλιτζάνι.
Τι δε φίνει, τι δε βίνει
του παππούν τη καλοσούρη.

ΠΑΠΠΙΟΥΣ
ΓΙΑΠΙΑ
ΜΑΜΑ
ΜΠΑΜΠΙΑΣ
ΝΟΝΑ
ΑΔΕΡΦΟΣ
ΑΔΕΡΦΗ
ΕΤΩ

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.

Τενεαλογικό δέντρο

Κόλλησε τις φωτογραφίες της οικογένειάς σου.

6

Η φιλοσοφία Πελαργού

Από τις πρώτες μέρες της ζωντανής, ο χορικός σ' ένα χώριο της Βεσσαλίας περιμένει την επιστροφή των πελαργών. Ήταν ένα ζευγάρι πελαργών, που κάθε χρόνο έρχονταν κι έφταζεν τη φωλιά τους με κλαδιά και λεύκα χόρτα πάνω στην σέγη, ενός ερεπούμενον στα πεύκα. Τα δύο πουλιά στέκονταν με το έων πόδι και κρατιζόνταν με τα ρημφιά τους, όπως να κατρακύειν των ουρών, όπου είχαν αυτομάτως τούτα πειθώνει θες, τότε.

Μια συνηγόρη μέρα του καλοκαιριού, ο κάτοιχος του χωριού ήταν στα χωράφια και βέριξαν, διαν άκουσαν την κεκτάσα της ικανήτης να χτυπάει διαποντώντας για κινδύνου και τριμπήγειν φωνές απ' τα σπίτια.

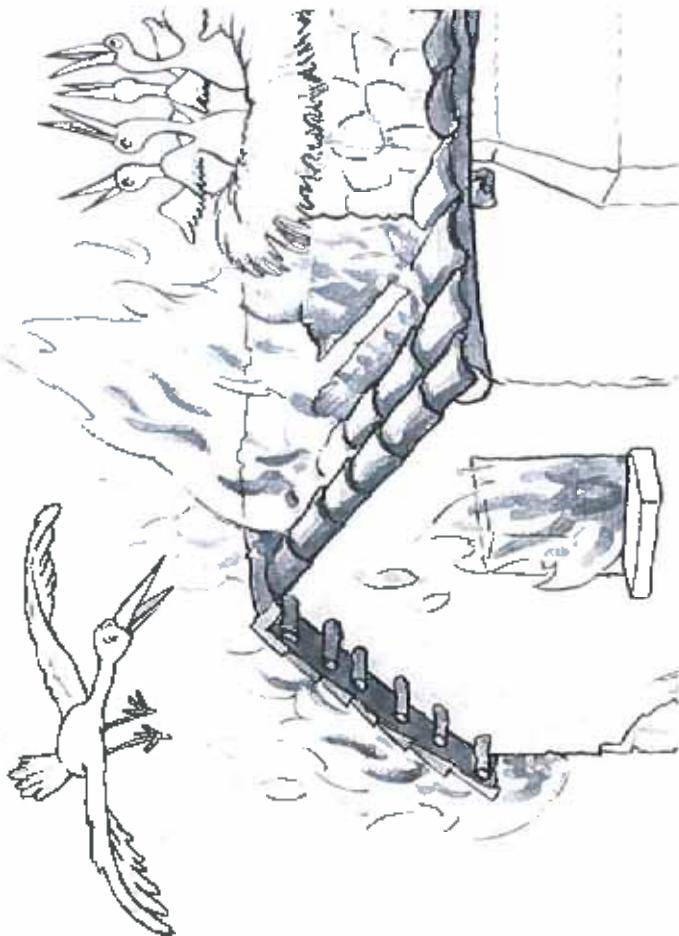
—Πυρκεγά! Πυρκεγά!

Έγρυπνοι οι χορικοί έτρεξαν να σώσουν τα σπίτια τους. Οι τρεις έρθονταν, θύμως, είδαν ότι κατέβαιναν μόνο το εγκαταλειμμένο σπίτι, δημονεύονταν τη φωλιά τους σε πελαργοί. Οι ίδιοι μάζι προσπεδώνουσαν να σβήσουν τη φωλιά, όλοι κακοί πουλιά δύσκολα διαπλεύσανταν στην παραδίδηση. Η φωλιά είχε παλαιεύσει. Οι αδέρφες, εβρύνονταν ορμητικά μέσα από τη παραδίδηση και την παλαιά ξαλλη σκεπή.

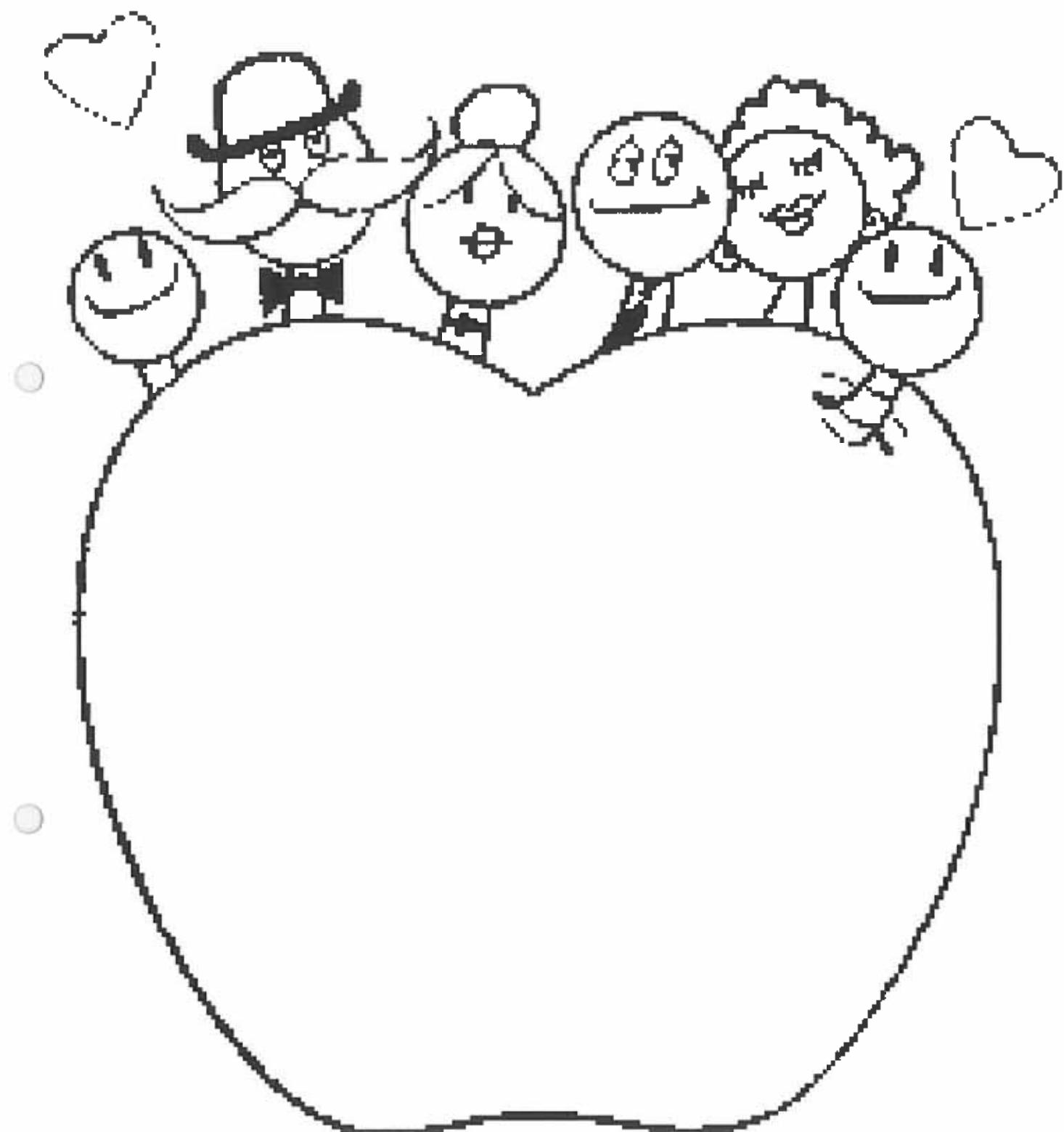
Όποιο οι χορικοί προσπαθούσαν να σώσουν δύτι γιατίτσαν περισσότερο από το σπίτι του και γότσον, ο ένας πελαργός πετάντας μ' αριθτή έφεσε στον σφετρα στην παρασκήνη. Ήταν η μητέρα των μικρών πελαργών. Τα δικαιούχου έφεσαν τα πουλάκια της περικολωμένα από τον καλού και τις φωλιές και κινδυνεύειν ώς πεθάνουν.

Κατεπρομηγάλευντη η ζέρωρη μητέρα κατεύδει μέσα στην καλούς, κινητικές κάποια στηγάκι μέρη της και χάθηκε μέσα στη φωλιά. Σε λίγο να την και ξαφνικά κάποια στηγάκι ορμήσε και χάθηκε μέσα στη φωλιά. Σε λίγο να την και βρισκειται κρεπώντας στο ρέμψος της ένα μικρό πελαργό! Τον αφήνει στην ενώση δευτέρου και ορμά με την ίδια φράτα στις φωλιές, που οιδένα διανέμουν. Σε λίγα λεπτά ξαναφέρεται μ' ένα δευτέρο πουλί. Τώρα το φερετόντας της γίνεται λίγο κρυφές, ελλάδη η στρογγάλη μητέρα δε νοικεύεται καθολό. Αφήνει το παιδί της κοντά στο σύλλο και ορμά χωρίς να σταρεύει για τρίτη φράτα στις φωλιές, για να σύρει και τ' άλλα δύο μικρά πουλά.

Οι χορικοί περιμένουν μ' αργούτον να δουν την γραπτή μητέρα να βρείνει συλλαγή τις φωλιές. Άλλα σαρτί δεν ζυνθανθήσει πατα. Σκέπτονται με τις φτιαγμένες της τα δύο μικρά που καίγονται και κάτικε μαζί με τα παιδιά της, αφού δεν μπορούνται να σώσουν.

Με τα αγαπημένη οικογένεια

Κακόμοιρο γατάκι

Το Κακόμοιρο Γατάκι είναι ένα παιχνίδι που διασκεδάζει πολύ τα μικρά παιδιά. Πρέπει να είκοστε καλός καληπτός και να μπορείτε να αιγκρατείτε τα γέλια σας.

Ηλικία: 5 ετών και πάνω

Υπολογιζόμενος Χρόνος: 10 λεπτά

Παικτές: 4 ή περισσότεροι

Υλικά: κανένα

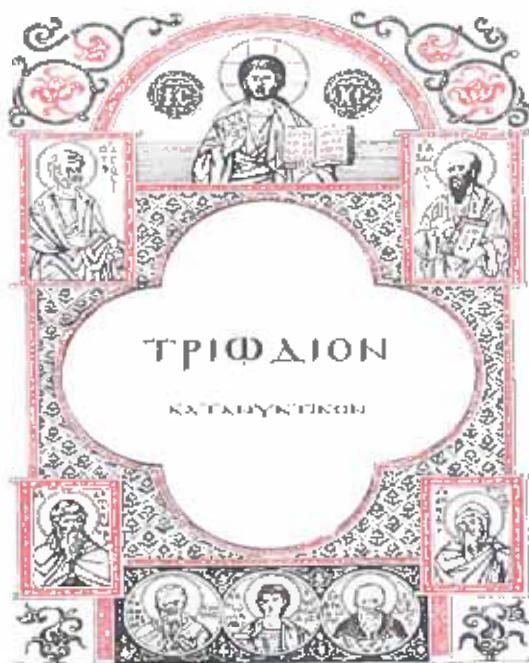
1 Επιλέγεται ένας παίκτης που θα κάνει τη γάτα και οι υπόλοιποι κάθονται σε κύκλο.

2 Ο παίκτης-γάτα πρέπει να διαλέξει έναν παίκτη, να τον πλησιάσει και να προσπαθήσει να τον κάνει να γελάσει, μπουύμενος τη γάτα.

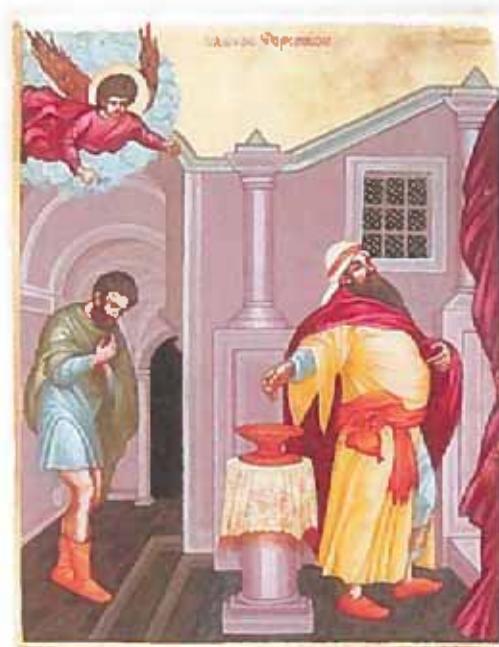
3 Η γάτα μπορεί να πει «μάσου» τρεις φορές στον παίκτη, ο οποίος κάθε φορά πρέπει ν' απαντάει, λέγοντας όσο πιο σαβαρό μπορεί, «κακόμοιρο γατάκι», και χαιρεύοντας το κεφάλι της γάτας.

4 Αν ο παίκτης γελάσει, οι ρόλοι αλλάζουν και ο δεύτερος παίκτης πρέπει να γίνει εκείνος γάτα.

Αν έχουμε χρόνο:

1. ... να εξηγήσουμε ότι σήμερα «ανοίγει το Τριώδιο» - μπορούμε να ανοίξουμε μαζί με τα παιδιά το βιβλίο ή να το παραλάβουμε από τη δεσποτική εικόνα του Χριστού, όπως προβλέπει το Τυπικό της Εκκλησίας μας να κάνει ο ψάλτης στον Εσπερινό!

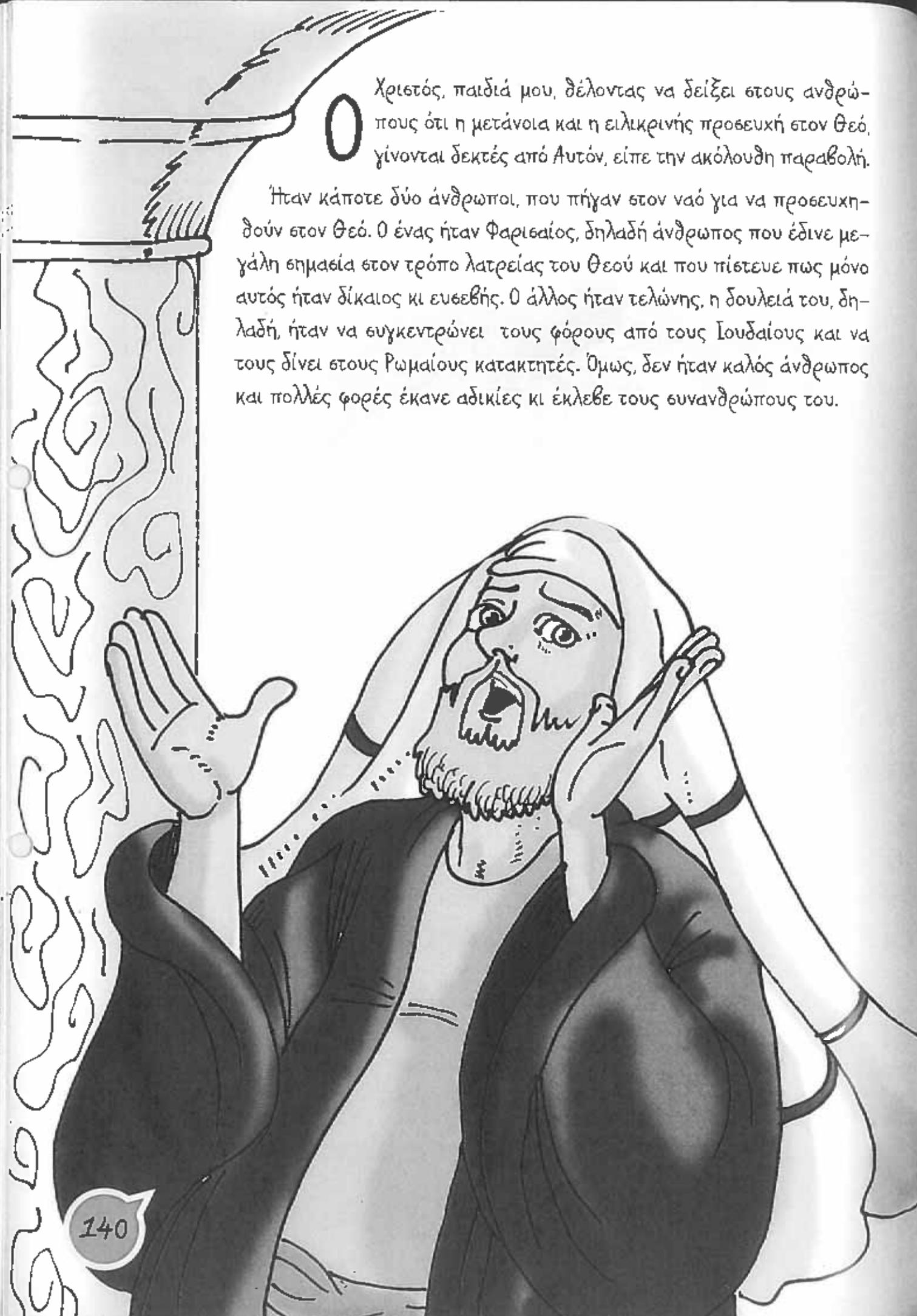

2. ... να μιλήσουμε λίγο

για την παραβολή του Τελώνη και του Φαρισαίου!

Οχριστός, παιδιά μου, δέλοντας να δείξει στους ανδρώ-
πους ότι η μετάνοια και η ειλικρινής προσευχή στον Θεό,
γίνονται δεκτές από Αυτόν, είπε την ακόλουθη παραβολή.

Ήταν κάποτε δύο άνδρωποι, που πήγαν στον ναό για να προσευχη-
δούν στον Θεό. Ο ένας ήταν Φαρισαίος, δηλαδή άνδρωπος που έδινε με-
γάλη ομαδιά στον τρόπο λατρείας του Θεού και που πίστευε πως μόνο
αυτός ήταν δίκαιος κι ευεεβής. Ο άλλος ήταν τελώνης, η δουλειά του, δη-
λαδή, ήταν να ευγκεντρώνει τους φόρους από τους Ιουδαίους και να
τους δίνει στους Ρωμαίους κατακτητές. Όμως, δεν ήταν καλός άνδρωπος
και πολλές φορές έκανε αδικίες κι έκλεβε τους συνανδρώπους του.

Ο Φαρισαίος ήταν υποκριτής, δηλαδή δεν πίστευε αληθινά στον Θεό. Πήγαινε στον ναό για να τον βλέπουν οι άλλοι ἄνδρωποι που βρίσκονταν εκεί. Προσευχόταν δυνατά κι ἐλεγε στον Θεό πόσο καλός ἄνδρωπος ήταν και πως δεν ήταν εαν τους ἄλλους, ψεύτης και κλέφτης κι ὅτι νήστευε δύο φορές την εβδομάδα. Επίσης, καθώς προσευχόταν, ἐλεγε για να τον ακούσουν οι ἄλλοι, ὅτι δεν ήταν αμαρτωλός εαν τον Τελώνη, που ἔκανε ἀδικίες.

Ο Τελώνης από την ἄλλη στεκόταν σε μια ἀκρη του ναού, μαζεμένος καὶ γεμάτος ντροπή, γιατί ήξερε τις αμαρτίες που είχε κάνει. Προσευχόταν μέσα από την καρδιά του και ζήτουσε από τον Θεό να τον σπλαχνιστεί καὶ να τον ευγχωρήσει, γιατί είχε μετανιώσει αληθινά για ὅλα αυτά που είχε κάνει. Με την ειλικρινή του μετάνοια ἐνίωσε να ξαλαφρώνει η ψυχή του.

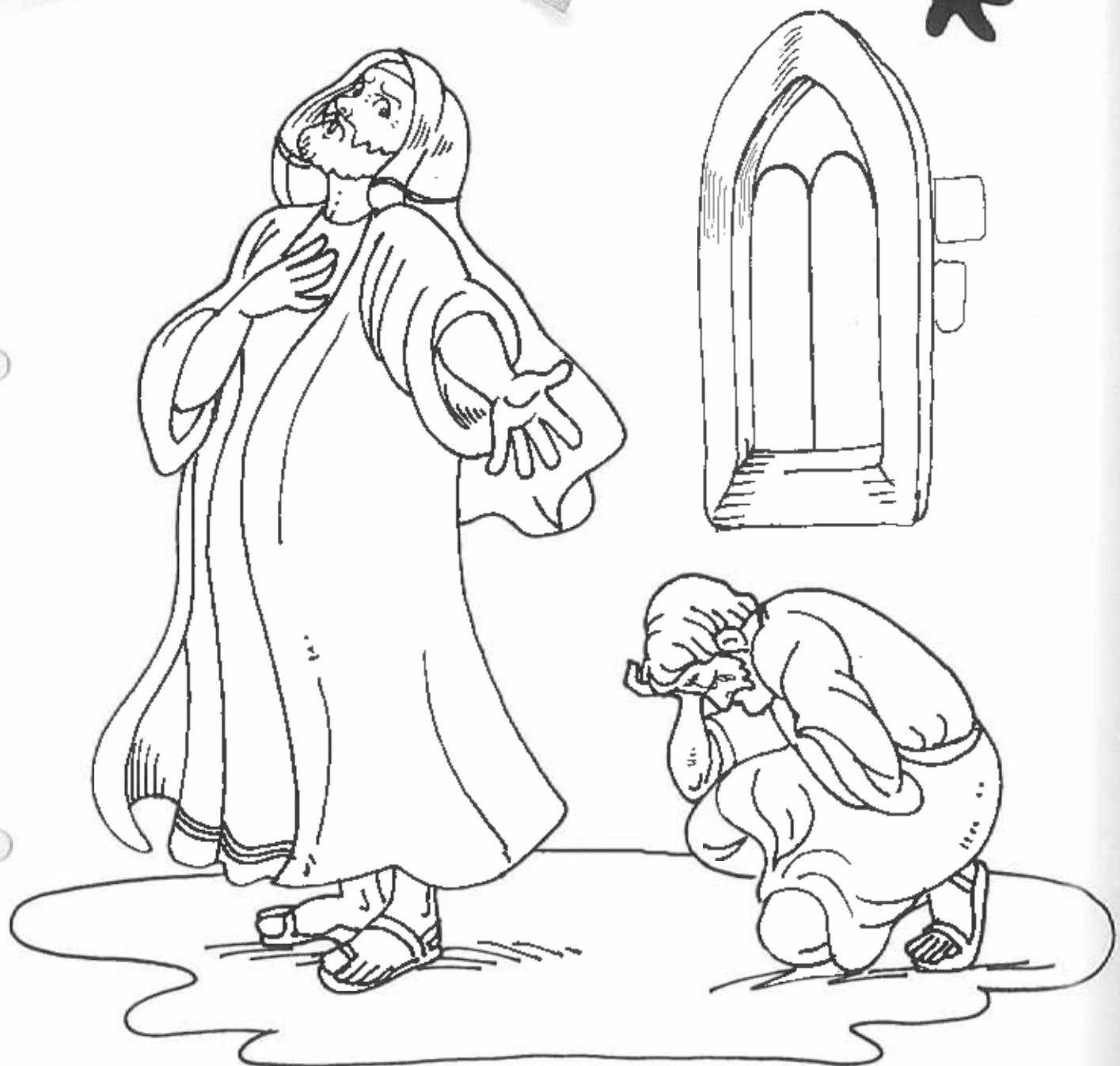
Ο Χριστός με αυτή την ιετορία που διηγήθηκε, είπε στους ευγκεντρωμένους ανδρώπους που Τον ἀκούγαν με μεγάλη προσοχή, πως ο Θεός ἀκουσει την προσευχή του Τελώνη καὶ τον ευγχώρησε γιατί ήταν ταπεινός, κατάλαβε τις ἀδικίες που ἔκανε στους ευνανδρώπους του, ομολόγησε τις αμαρτίες του και ζήτησε με ειλικρίνεια από τον Θεό να τον ευγχωρήσει.

Αντίθετα, ο Φαρισαίος δεν προσευχήθηκε με ταπεινότητα καὶ σεβασμό προς τον Θεό. Προσευχόταν στον ναό καὶ ἐλεγε πόσο καλός ἄνδρωπος ήταν, για να τον βλέπει καὶ να τον ακούει ο κόσμος. Ήταν υποκριτής καὶ το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να φαίνεται καλός στα μάτια του κόσμου κι ὥχι του Θεού.

Τελειώνοντας την παραβολή, ο Χριστός είπε στον κόσμο που Τον ἀκούγε, πως αυτός που υψώνει τον εαυτό του καὶ περηφανεύεται, αυτός ταπεινώνεται από τον Θεό. Ενώ αυτός που ταπεινώνει τον εαυτό του καὶ μετανοεῖ ειλικρινά, αυτός ανυψώνεται από τον Θεό.

Χρωματίσε την εικόνα και την λέξη.

METANOIA

Ο καλός ζωγράφος

Μπορείς να ζωγραφίσεις και εσύ
τα προεωπάκια αυτά;

χαρά

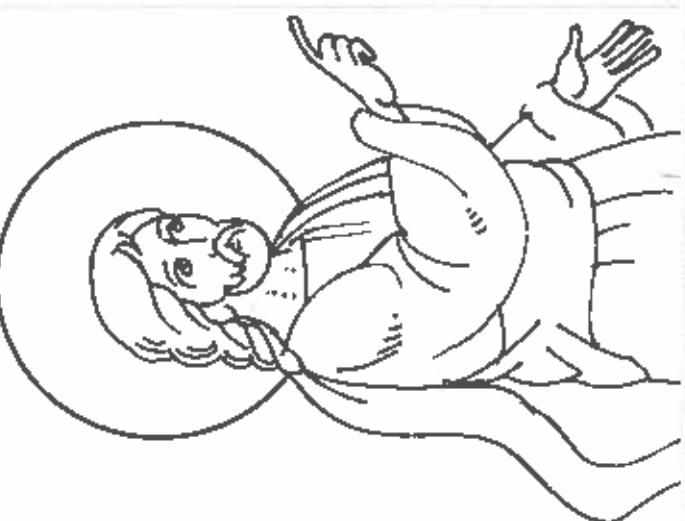
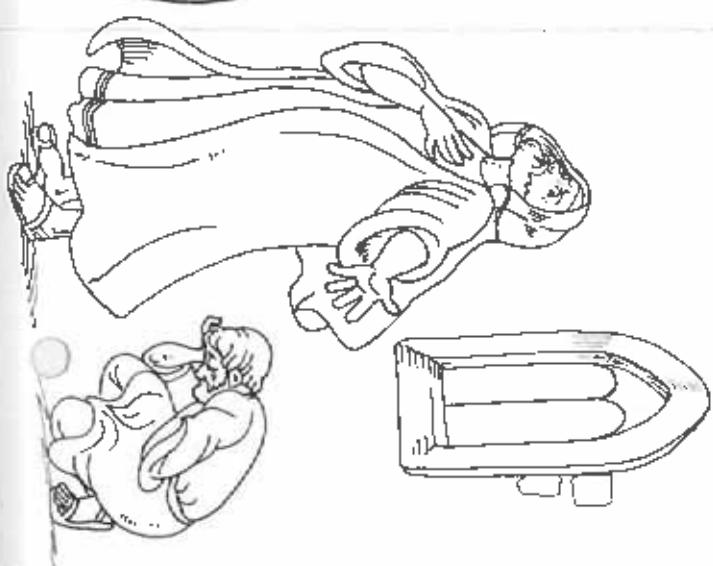
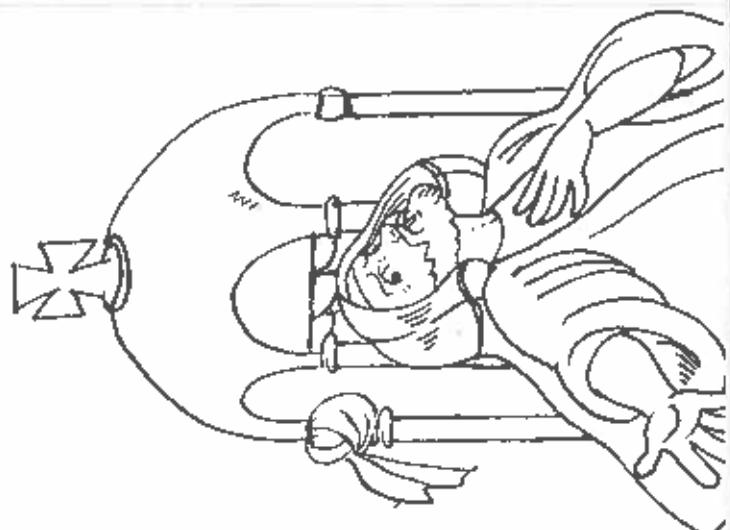
πόνος

δυμός

λύπη

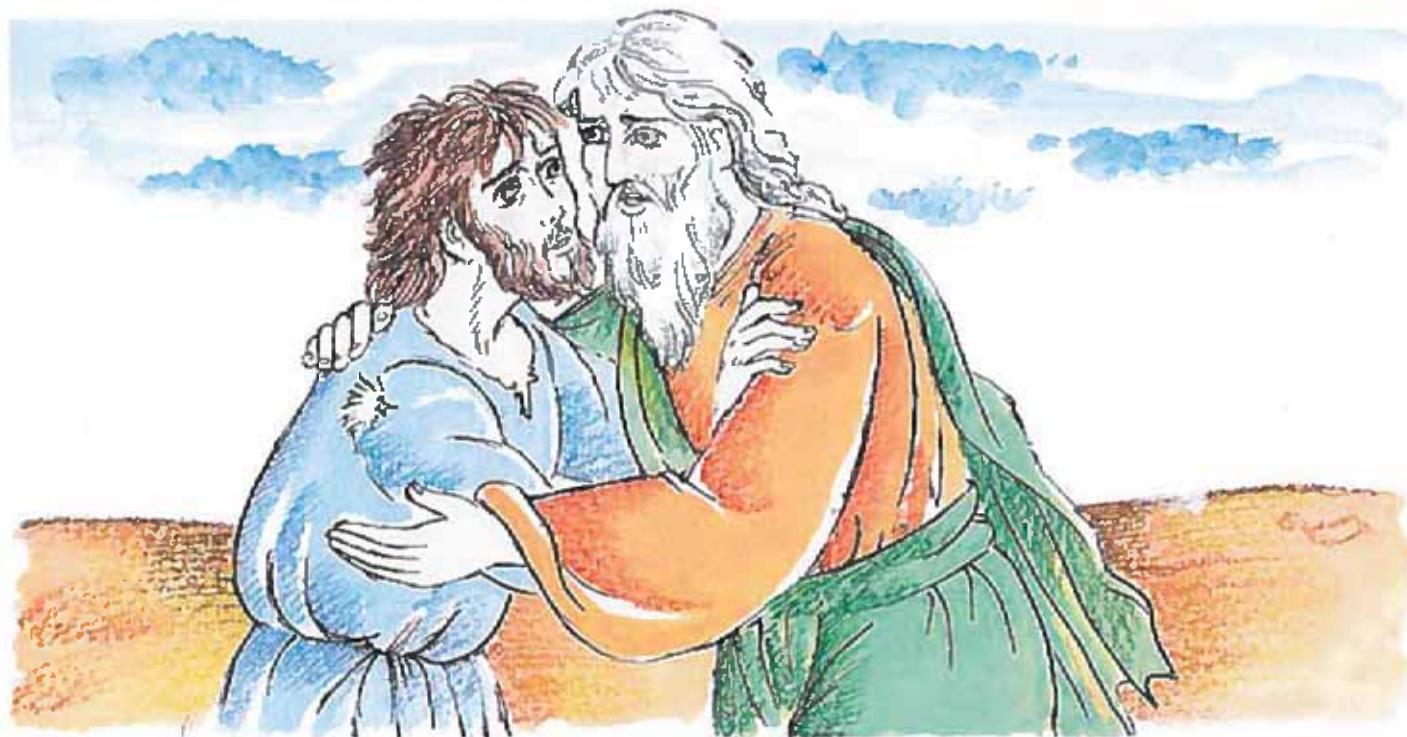

Παρεχολή
του Τελώνη και
του Φαρεσίου

Ο Άσωτος Γιος επιστρέφει στο σπλαγχνικό Πατέρα του!

Βασικές ιδέες:

- Ο Θεός αγαπάει όλους τους ανθρώπους. Μας δείχνει ότι η ζωή κοντά Του είναι χαρά για μας, όταν ζούμε όπως Εκείνος θέλει. Επειδή όμως μας αγαπάει πολύ, μας αφήνει ελεύθερους να κάνουμε αυτά που θέλουμε. Κάποιες φορές κάνουμε και λάθη. Εκείνος μας περιμένει υπομονετικά, σαν καλός Πατέρας, να επιστρέψουμε κοντά Του. Να μετανιώσουμε για τα λάθη μας και να διορθωθούμε. Εκείνος έχει πάντα ανοιχτή την αγκαλιά Του!
- Αυτή την αλήθεια μας τη δείχνει η «παραβολή» (ιστορία) του Άσωτου Γιου και του Σπλαγχνικού Πατέρα! Ο γιος έκανε το λάθος να φύγει από το σπίτι του Πατέρα του, από τη χαρά. Έζησε μακριά Του, μέσα σε στενοχώριες και δυσκολίες. Κάποια στιγμή μετάνιωσε και θέλησε να γυρίσει. Ο Πατέρας Του τον περίμενε, τον συγχώρεσε και τον έκλεισε στην αγκαλιά Του γεμάτος χαρά. Έκανε μάλιστα μεγάλο πανηγύρι για να χαρούν δύο μαζί.
- Ο Θεός μας συγχωρεί όταν μετανιώνουμε για τα λάθη που κάνουμε στη ζωή μας. Τη συγχώρεση τη δίνει η Εκκλησία μας όταν πηγαίνουμε στον ιερέα για την εξομολόγηση.

Λέξεις - κλειδιά:

ΣΠΛΑΓΧΝΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΑΣΩΤΟΣ ΓΙΟΣ

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

ΜΕΤΑΝΙΩΝΩ

ΣΥΓΧΩΡΩ

ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

ΠΕΡΙΜΕΝΩ

ΑΓΑΠΑΩ

Η επιστροφή του Ασώτου

Οι γραμματείς και οι φαρισαίοι σκόλιζαν ότι ο Χριστός δέχεται να ταΐζει με σιδηρώλινό και τελώνες, καθηγίς πληρικέν κι αυτοί για να τον προσκούν.

Τίπε τους εἶπε πην παρεμβολή αυτή;

« Εγας συνέθωσας είχε κάποιο δυο γιανος. Μια μέρα ο μιχρός των ζητήσει το μερίδιο της περιουσίας που του ανακαργήσει κι έφρυγε μακριά. Στην ξενιά οπατάλη πην την περιουσία του και, σταν έμεινε με άδειες τοπές, πήγε τις κάποιον να βάσει τους χοίρους του κι είχε τέτοια λεινά, που έτρεψε τα τούφρια των φανούμην που τους τάιξε! »

Έτσι, πήρε το δυδύο του γιανισμό. Ο πατέρας του είδε από μακριά, έρεξε με δάκρυα χαράς, τον υγκάντιασε και τον φιλήσε.

« Πατέρα, ακαρέπετα στον ουρανό και σ' εσένα, και δεν είμαι ίδιος να λέγομαι γιας σου! » είπε κλαίγοντας.

Ο πατέρας έβωσε διαταγή να του φέρουν γούρηα, παπούτσια, κρυσταλλιά και να αφέσουν το θειευμένο μούρο για να γιορτάσουν, γιατί ο γιος του ήταν νερός και αναστηθήσε, ήταν χειμώνας και βρέθηκε.

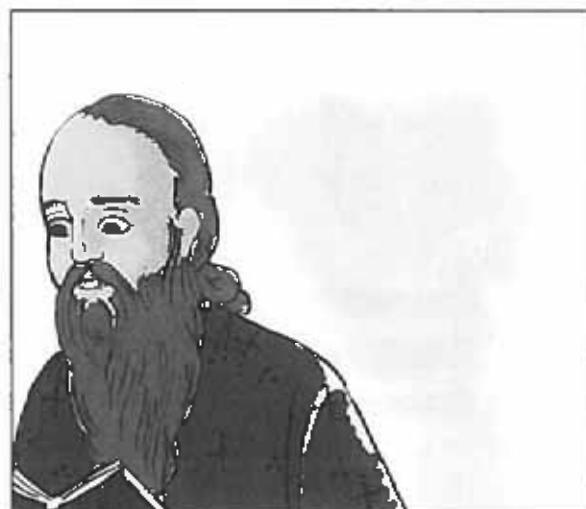
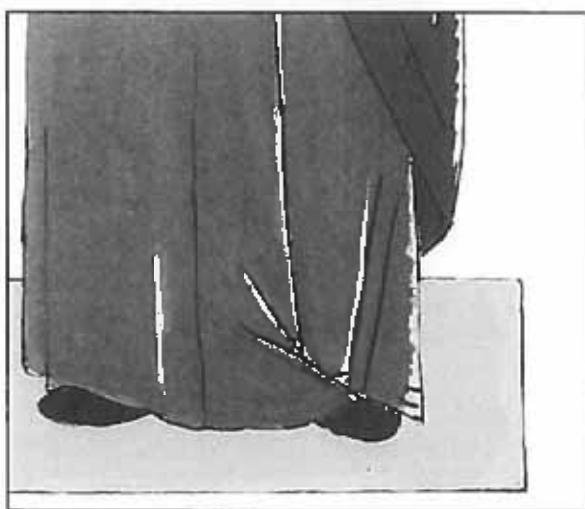
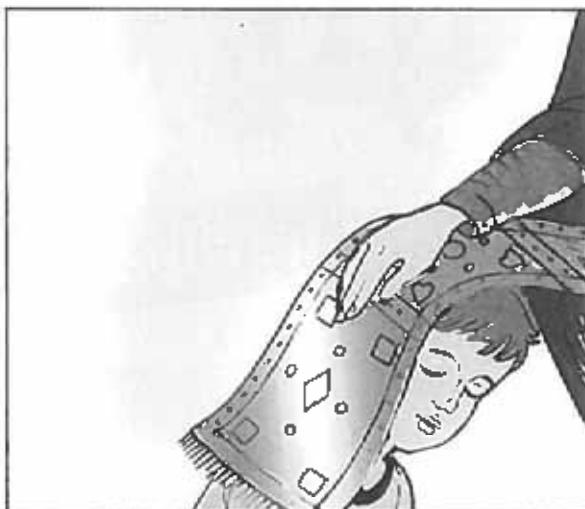
Όταν ο Μεγάλος γιας γόρας από τα χωράφια, άκουσε το γλεντούκι κι έκαθε τη εγγε σημερέ. Θήκαστ και δεν ήθελε να μπει στο οπίν. Έτρεξε ο πατέρας και τον παρακάλεσε:

« Πατέρι μου, εσύ πάντοτε είσαι μαζί μου, κι ά, τι έχω είναι δικό σου. Πρέπει δικώς να γιορτάσουμε και να καρδούμε. Υπάρι ο αδελφός σου ήταν κακένος και σε αναβρέθηκε! ».

Ζωγραφική

Χρωμάτισε την επιστροφή του Ασώτου.

Η Εξομολόγηση

Κόψε και βάλε τα κομμάτια στη σωστή σειρά για να εκπληρώσεις την εικόνα της Εξομολόγησης.

Ο Άσωτος Υλός

26

Ο πατέρας καλωσορίζει τον άσωτο ύλό του.

Ένωσε τους αριθμούς για να σηματίσεις την εικόνα και χρωμάτισέ την.

Χιονάνθρωποι

ΗΑΙΚΙΑ: όλες

ΧΡΟΝΟΣ: 20 λεπτά

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1 παιδί

ΥΛΙΚΑ:

- χόνι!
- κομμάτια από ξύλο, πανιά,
πετραδάκια, διάφορα
κουρέλια

Διαδικασία: Σ' έναν τοίχο στο ύψος τους, τα παιδιά κατασκευάζουν έναν ή περισσότερους χιονάνθρωπους των 30 εκ. περίπου.

- Καπέλο: πανά, πλοστικά βαζάκια, κομματάκια από καρμένες κάλτσες...
- Κασκόλ: λωρίδες υφάσματος, δίχτυ για πορτοκάλια...
- Μάτια: πετραδάκια
- Χέρια: κλαδάκια

Το ενδιαφέρον βρίσκεται στην επανάληψη αυτών των σκεδίων στα οποία δεν είναι αυνθισμένα τα παιδιά, και στην ποικιλία των λεπτομερειών. Μπορείτε επίσης να οργανώσετε ένα διαγωνισμό... Ας κερδίσει ο καλύτερος γλύπτης!

Χαρωπά

Χαρωπά τα δυο μου χέρια τα χτυπώ (2 παλαμάκια)

Χαρωπά τα δυο μου χέρια τα χτυπώ (2 παλαμάκια)

μια και είμαι γω παιδί ξέρω πάντα να γελώ

χαρωπά τα δυο μου χέρια τα χτυπώ. (2 παλαμάκια).

Χαρωπά τα δυο μου δάκτυλα χτυπώ (2 χτυπήματα των δακτύλων)

Χαρωπά τα δυο μου δάκτυλα χτυπώ (2 χτυπήματα των δακτύλων)

μια και είμαι γω παιδί ξέρω πάντα να γελώ

χαρωπά τα δυο μου δάκτυλα χτυπώ. (2 χτυπήματα των δακτύλων).

Χαρωπά τα δυο μου γόνατα χτυπώ (2 χτυπήματα των γονάτων)

Χαρωπά τα δυο μου γόνατα χτυπώ (2 χτυπήματα των γονάτων)

μια και είμαι γω παιδί ξέρω πάντα να γελώ

χαρωπά τα δυο μου γόνατα χτυπώ (2 χτυπήματα των γονάτων).

Χαρωπά τα δυο μου πόδια τα χτυπώ (2 χτυπήματα των ποδιών)

Χαρωπά τα δυο μου πόδια τα χτυπώ (2 χτυπήματα των ποδιών)

μια και είμαι γω παιδί ξέρω πάντα να γελώ

χαρωπά τα δυο μου πόδια τα χτυπώ (2 χτυπήματα των ποδιών).

Χαρωπά θε να γελάσω δυνατά χα, χα (2 φορές)

μια και είψ' εγώ παιδί, ξέρω πάντα να γελώ

κι άμα θες απ' την αρχή ξαναρχινώ (2 παλαμάκια, 2 χτυπήματα δακτύλων, 2 χτυπήματα γονάτων, 2 χτυπήματα ποδιών, χα, χα!)

Σκυταλοδρομία με ρούχα

Πρεσεπομπάσια: Χωρίστε τα παιδιά σε 3 ομάδες των 5 παικτών... • Τοποθετήστε τα κουτιά μπροστά από τα παιδιά στην άλλη όπρι της αίθουσας • Τα παιδιά κάνουν ουρά.

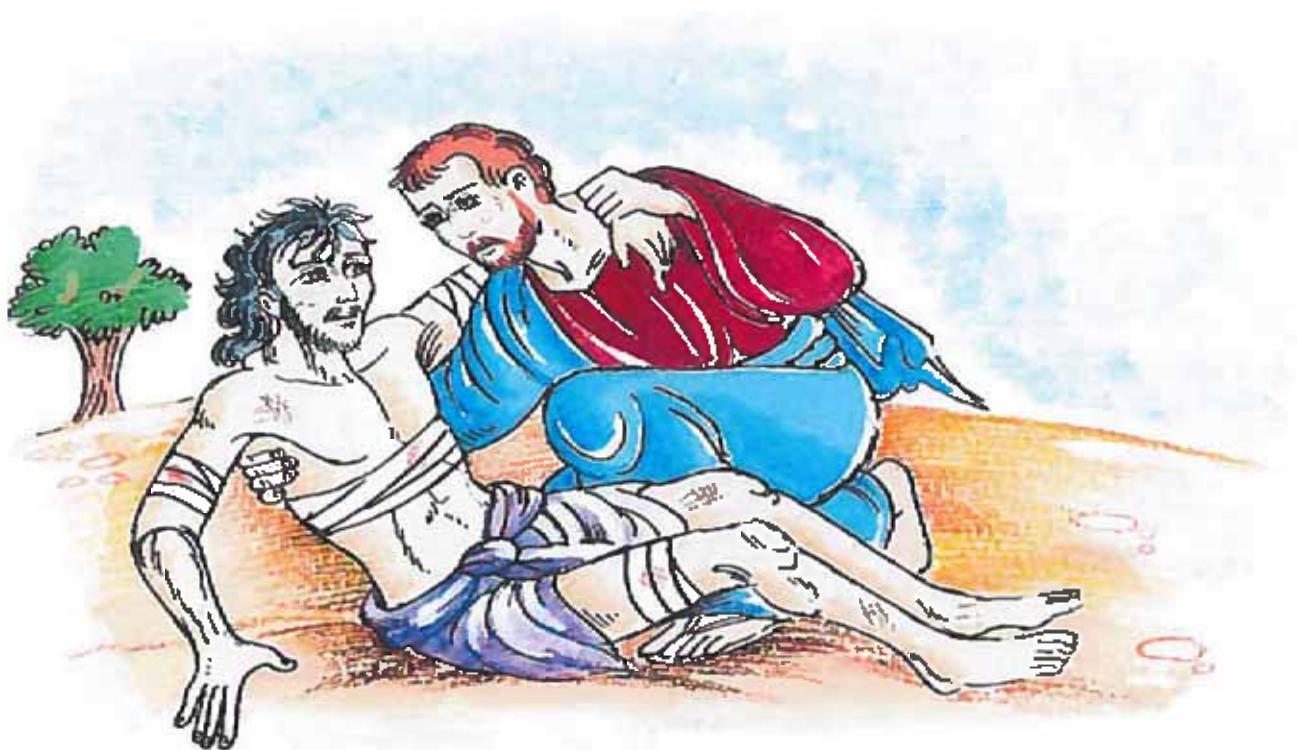
Διαδικασία: Τα παιδιά τρέκουν μέχρι το κουτί, ντύνονται με ένα από τα ρούχα και επιστρέφουν στην αφετηρία για να κτυπίζουν τα χέρι του αυτοί πάκιτα τους, ο οποίος φεύγει με τη σειρά του για να διαλέξει ένα άλλο ρούχο... μέχρι τον τελευταίο • Η ομάδα που κερδίζει είναι αυτή που έχει ντυθεί πιο γρήγορα και όσο το δυνατόν πιο αωστά!

Παραλλαγή: Ένα παιδί από κάθε ομάδα πρέπει να βάλει όλα τα ρούχα που προτείνονται σε χρόνο ρεκόρ!

Σχόλιο: Το ντύσιμο δεν είναι πάντα κάτι που ευχαριστεί τα παιδιά... Έτοιμη μ' αυτό τον τρόπο, γίνεται πραγματική απόλαυση!

Πώς δείχνουμε την Αγάπη μας: Ο Καλός Σαμαρείτης και η Αγία Φιλοθέη η Αθηναία

Βασικές ιδέες:

- Ο Θεός είναι όλος αγάπη για τον άνθρωπο και τον κόσμο ολόκληρο. Ο Χριστός μας μάς καλεί κι εμάς να αγαπάμε το Θεό και τον «πλησίον» μας (εκείνον δηλαδή που βρίσκεται κοντά μας, το διπλανό μας). Να αγαπάμε όχι μόνο τους γονείς και τα αδέρφια ή τους φύλους μας, αλλά κι εκείνους που δεν μας αγαπούν!
- Να βοηθάμε τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη πρώτα – πρώτα με την προσευχή μας. Ύστερα με έναν καλό λόγο. Πιο πολύ όμως με τις πράξεις μας! Να ενδιαφερόμαστε και να τους φροντίζουμε! Π.χ. ένα συμμαθητή μας που δεν έφερε μαζί του φαγητό, ένα φίλο μας που χτύπησε παίζοντας στη γειτονιά, τον αδερφό μας που δυσκολεύεται στο διάβασμά του, τη γιαγιά μας που είναι άρρωστη, έναν ξένο που κλαίει ή πεινάει...
- Αυτό έκανε ο Καλός Σαμαρείτης για τον άγνωστο που τον είχαν χτυπήσει και κλέψει οι ληστές. Το ίδιο και η Αγία Φιλοθέη για τους φτωχούς Έλληνες στην Αθήνα, όταν ήταν σκλαβωμένοι στους Τούρκους.

Λέξεις - κλειδιά:

ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

ΠΛΗΣΙΟΝ

ΑΓΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΛΗΣΤΗΣ

ΒΟΗΘΑΩ

ΑΓΑΠΑΩ

ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ

ΣΚΛΑΒΙΑ

ΦΡΟΝΤΙΖΩ

ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

ΠΑΡΗΓΟΡΩ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΑΙ

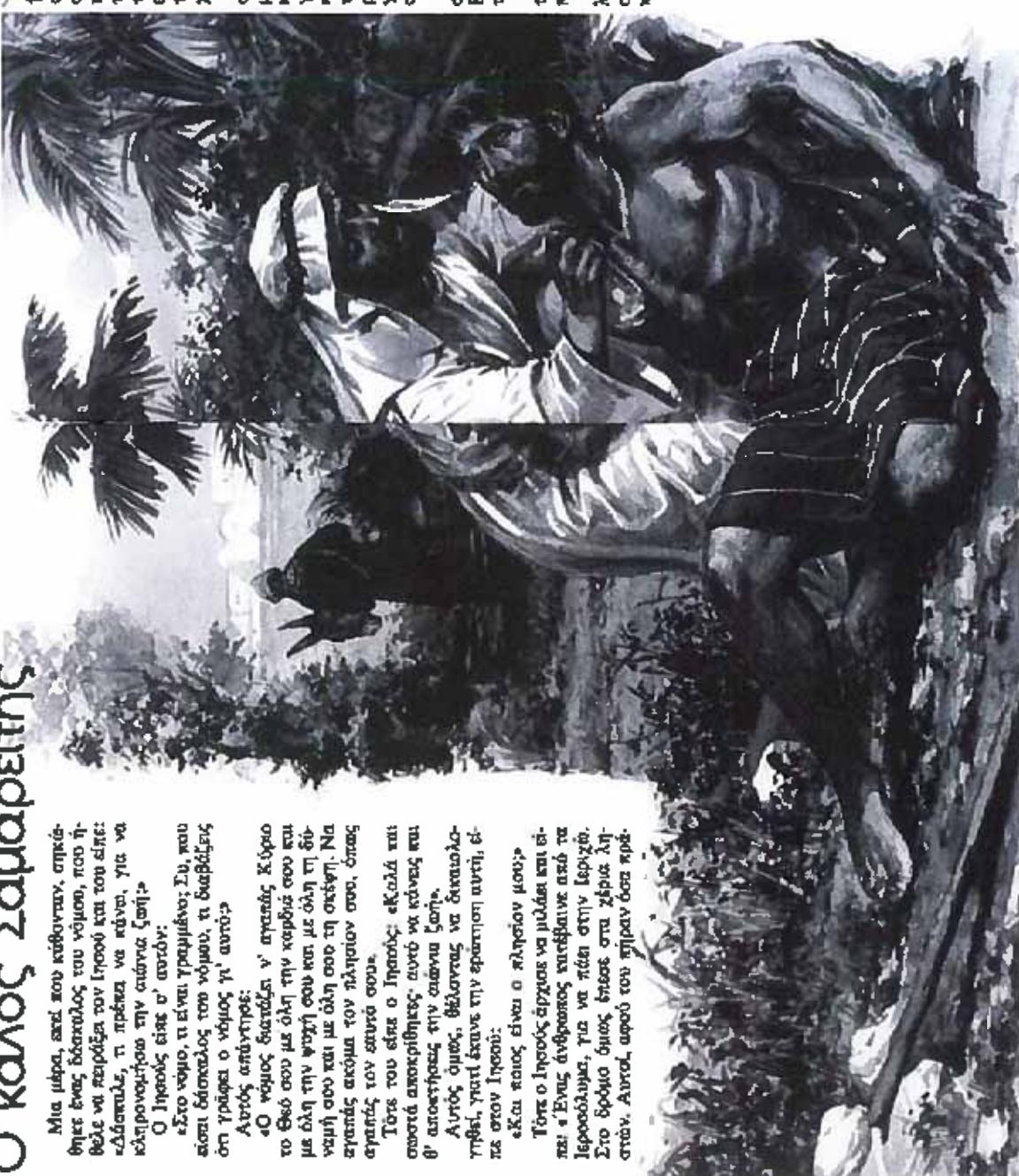
Ο καλός Σαμαρείτης

Μήτι μέρα, αετί που καθονταν, σηκώ-
ται ο θεός της Έωστης δύο νεύρων, που ή-
δη λένε ωτιστήδεις την ισχού της του είσε-
νται στην απόστρατη, πιο πράσινη, για να
προσβαλλούνται παντού πάνω πάντα. Σαντομή,
Ο Ιησούς, είσαι μ' αυτούς;
«Στο νεύρο, πατέντη γραμμήσαν; Σύ, γου
δύναται διατηρηθείσας που νόμιμο, τη διαβόλειας
γράψει ο νεύρος μ' αυτούς;»
Απότος ορθοστάτης;

Tots rou sóns o Inxòs; «Elsà» riu portà autògrafia; això va ser per això que els d'acordi es van quedar en l'aire.

επιθετικός, γιατί έχουμε την αριθμητική ποση, εί-
περον ή γενούν:

11 Εγιν ουδηποτε μεταβλεψε απο τα προσδοκιμα, τα ων πάντα στην Λεπίδη ο δρόμο διέτει, διέτει, στα γέρα Αγριαν. Αυτοι αφού του μάκρων δον κρά-

Τηλεοπτικό πρόγραμμα του ΕΡΤ για την παραγωγή
σημαντικών και σημαντικών πολιτισμικών των δραστηριοτήτων
στην πόλη της Αθήνας. Κατά τύχη καταβρέθηκε από
τον Τύπο που έγραψε, Αισθάνθη, στην
τον Τάγματον, μιλάνε κάποιες λεπτομέρειες, να
τον βοηθήσει. Σε λόγο πρότεινε στον τόκο
επειδον είναι λαμπρός. Είναι και αυτός
των λαμπρών, μιλά και υπότιτλος στέρεας,

Εγενόμησαν δύος του πατρούς
εις αυτὸν τὸ δρόμον πάντων, καὶ γένεσαν καὶ
διέβησαν τὸν αὐτὸν λαύριον Αἰγαίον,
προστρέψαντα μὲν τὸ ζεῦς τον, θεοὺς τὸν λαύ-
ριον, αφοῦ ἔργον προτίμοναν τοὺς λαύρι-
ους καὶ προτίμαν Εὐαντα τὸν φόρον επειδό-
ματος καὶ τὸν τῆραν ὃ ἐν τῷ λαύρῳ τον επει-
δόματος, θεοὺς τον λινόθεαν, πανταχοῦ
τον λαύριον.

εσυ του πληρεστού, την ω γένεια καλή.
Και οι διδάσκαλοι μέρα πάνω τριήμερο, δ-
υν Υψηλόν, Βα σπου τη ζωήθειον.
Επειδή πολλοί αρχοντες επιθετούν
τη γνώσην σου, στρατιώτες καταδιούν σειραν
και βάσεις στη χώρα την ληστόν, η
Αυτοκρατήρας: Επειδής σον τον
λυγιζόμενο και των ελέγχου. Είναι, λοιδόν,
σ' αυτού στον Ιησούς: «Πληρεύεις κατ σου και
κάτιν το θέρος,

Ελάτε να συζητήσουμε...

Χρωμάτισε την εικόνα και περιέγραψέ τη.

Αγία Φιλοθέη η Αθηναϊά

ΗΑγία Φιλοθέη γεννήθηκε στήν Αθήνα, στόν καιρό τῆς Τουρκοκρατίας. Ή μητέρα της λεγόταν Συρίγα καὶ ὁ πατέρας τῆς Ἀγγελος Μπενιέλεος. Ήταν καὶ οἱ δύο εύσεβεις ἀνθρώποι ἀλλὰ στεναχωριῶνταν γιατὶ ἡ Συρίγα ἡταν στεῖρα καὶ δέν μποροῦσε νά κάνει παιδιά. Ἐτοι κατέφυγαν μέ πιστή στὸν Θεό καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νά τούς χαρίσει ἔνα παιδί. Κάποια μέρα πήγε ἡ Συρίγα στὸ Ναό τῆς Παναγίας γιά νά προσευχηθεῖ, ὅπως ἔκανε συνήθως. Τότε ἀποκοιμήθηκε καὶ εἰδε στὸ δνειρό τῆς ἔνα λαμπρό φῶς πού ἐθγαίνει ἀπό τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἔφτανε ὡς τὴν κοιλιά τῆς. Μόλις ξύπνησε, κατάλαβε ὅτι οἱ προσευχές τῆς ἀκούστηκαν στὸν Θεό. Πραγματικά σέ λίγο ἔμεινε ἔγκυος καὶ γέννησε μάκρη, πού τὴν δόνόμασαν Ρεγούλα.

ΗΡεγούλα ἔπαιρνε τὸ καλό παράδειγμα τῆς μητέρας τῆς καὶ δύο μεγάλων προόδευε στὶς ἀρετές. Οταν ἐγίνε δώδεκα χρονῶν, ἔνας πλούσιος νέος, πού λεγόταν Ἀνδρέας, τὴ ζῆτησε γιά γυναίκα του. Ὁμως ἡ Ρεγούλα δέν ἤθελε νά παντρευτεῖ ἀλλὰ ἐπιθυμεῖσε νά ἀφιερωθεῖ στὸν Θεό καὶ νά γίνει μοναχή. Παρὸλα αυτά, οἱ γονεῖς τῆς, τὴν πίεσαν πολὺ νά πάρει γιά ἄνδρα τὸν Ἀνδρέα, γιά νά πάρει καὶ τὴν περιουσία τους ὡς κληρονομιά, ἐπειδὴ δέν είχαν ἀλλὰ παιδιά. Ἐτοι ἡ Ρεγούλα παντρεύτηκε χωρίς νά θέλει, ἐπειδὴ τὴν ὑποχρέωσαν οἱ γονεῖς τῆς. Στὸ μεταξύ, ὅ διντρας τῆς δέν ἤταν θεοσεθῆς καὶ τοῦ ἀρέζαν οἱ κοσμικές ἀπολαύσεις, γι' αὐτά φερόταν σκληρά στὴν πιστή Ρεγούλα. Πολλές φορές τὴν ἐδερνε ἀλύπητα, τῆς μλούσε ἄγρια καὶ τὴ στεναχωροῦσε.

Μιά μέρα πού ὁ Ἀνδρέας ἔλειπε ἀπό τὸ σπίτι, ἡ καλόψυχη Ρεγούλα θέλησε νά βοηθήσει κάποιους φτωχούς καὶ τούς ἐδωσε ἀρκετό λάδι ἀπό τὸ διαρέλι που είχε. Ἄλλα ἐπειτα, φοβήθηκε πώς ἂν διντρας τῆς ἔθρισκε τὸ πιθάρι ἀδειο θά θύμωνε καὶ θά τη χτυποῦσε. Γι' αὐτό γέμισε τὸ διαρέλι μέ νερό ἐτοι ὥστε νά μή καταλάβει τίποτα. Βλέποντας δύμας διεγαδάνας θεός τὴν ἀγαθή κι ἐλεήμονα Ρεγούλα, ἐκανε τὸ θαύμα Του. Τό νερό μετατράπηκε σέ λάδι κι ἐτοι ἡ Αγία γλίτωσε ἀπό τὸν σκληρόκαρδο Ἀνδρέα. Πολλές φορές ἡ Ρεγούλα προσπάθησε νά διορθώσει τὸν διντρα τῆς καὶ τὸν συμβούλευε μέ ὄγάπη, ἐνώ πάντα ζητοῦσε ἀπό τὸν Θεό νά τῆς δίνει ύπομονή. Ωστόσο ἐκείνος ἤταν ἀμετάπειστος καὶ συνέχιζε νά τη βασανίζει καὶ νά τη στεναχωρεῖ. Υστερα ἀπό τρία χρόνια, ὁ Ἀνδρέας πέθανε, ἀπαλλάσσοντας τὴ Ρεγούλα ἀπό τὶς πίκρες καὶ τὰ θάσανα.

Τότε οἱ γονεῖς τῆς, τῆς πρότειναν νά τὴν ξαναπαντρέψουν γιατὶ πολλοί ἤταν ἐκείνοι πού τὴν ἤθελαν γιά γυναίκα τους. Ὁμως ἡ Ρεγούλα, ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τῶν γονιῶν τῆς κι ἄρχισε τὴν ἀσκητική ζωὴ μέ περισσότερο ζήλο. Πρασευχόταν, νήστευε, ἐκανε ὄγαθοεργίες καὶ μελετοῦσε τὰ ιερά Βιθλία. Ἐνα δράδυ εἶδε σὲ δράμα τὸν "Άγιο Ἀνδρέα τὸν Πρωτόκλητο πού τῆς ζῆτησε νά χτίσει ἔναν παρθενώνα, δηλαδὴ ἔνα γυναικεῖο μοναστήρι. Ἐκείνη ύπάκουσε καὶ τὸ ἔχτισε κοντά στὸ σπίτι τῆς, πού δρισκόταν στὴ σημερινή Πλάκα, στὴν Αθήνα. Μάλιστα, τὸ τίμησε μέ τὸ ἀνοματαρχητικό της καὶ ἀμέσως μετά ἐκάρη μοναχή καὶ πήρε τὸ δνομα Φιλοθέη. Μαζὶ μέ τὴ Φιλοθέη, ἀφιερώθηκαν στὸν Θεό καὶ οἱ σεμνές ύπηρετριες πού είχε στὸ πατρικό της σπίτι, ἀλλὰ καὶ πολλές ἀλλες πού παθούσαν νά ύπηρετριες τὸν Θεό.

Mε τό πέρασμα τού χρόνου, ή φιλάνθρωπη 'Αγία Φιλοθέη έχτισε νοσοκομεία, δσυλα και ξενώνες γιά νά φιλοξενεί άρρωστους. φτωχούς και δσους κινδύνευαν άπό τή μανία τών Τούρκων. Ακόμα, προστάτευε τίς όρφανές κοπέλες, τίς σπιουδαζε και τίς πάντρευε ή άν ήθελαν, τίς έκανε μοναχές. Μιά περιοχή τής Αθήνας όνομάστηκε Ψυχικό, έπειδή ή 'Αγία έκανε φυχικό και δνοιέδε ένα πηγάδι γιά νά πίνουν νερό οι άνθρωποι και τά ζωα πού ταξίδευαν στή Κηφισιά. Ή περιοχή Καλογρέζα όνομάστηκε έτοι χάρη στήν καλογριά Φιλοθέη. Έπιστης ή περιοχή Φιλοθέη όνομάστηκε έτοι γιά νά τιμήσει τήν Όσια. Σ'αύτην κατέφευγαν δσοι είχαν άνάγκη, γιαύτο κάποια στιγμή τό μοναστήρι πτώχευσε και οι μοναχές δρχισαν νά παραπονιούνται στήν Ηγουμένη. 'Ομως έκεινη τίς έλεγε νά έχουν έμπιστοσύνη στόν Θεό και νά μήν άνησυχοῦν. Πραγματικά, σέ λίγες μέρες, δύο δρχοντες έπισκεφτηκαν τό μοναστήρι και πρόσφεραν πολλά χρήματα στήν 'Αγία. 'Οταν είδαν τό θαύμα οι μοναχές, δδέξαν τόν Θεό.

Fειδή οι μοναχές πλήθαιναν συνεχώς, ή 'Οσια Φιλοθέη έχτισε πολλά Μετόχια σέ διάφορες περιοχές τής Αθήνας. Κάποια μέρα, παρουσιάστηκαν στήν 'Αγία τέσσερις γυναίκες και τής ζήτησαν νά τίς κρύψει άπό μοναστήρι της, γιατί δραπέτευσαν άπό τά άφεντικά τους πού ήταν Τούρκοι, έπειδή ήθελαν νά τίς άλλάξουν τήν Πίστη και νά τίς άτιμάσουν. 'Οταν θμως οι Τούρκοι έμαθαν δτι ή 'Αγία προστάτευε τίς γυναίκες, έπιτέθηκαν στό μοναστήρι της και παρ' δλα πού ήταν άρρωστη και κατάκοιτη, τήν άρπαξαν και μέ διαταγή τού μουσουλμάνου ήγειμόνα, τήν φυλάκισαν. Τήν έπόμενη μέρα, τή ρώτησε ο ήγειμόνας άν θέλει νά άλλαξιστήσει ή άν προτιμά τόν θάνατο. 'Αλλά ή πιστή 'Οσια Φιλοθέη ζήτησε γενναία νά πεθάνει στό σόνομα τής 'Αγίας Τριάδος παρά νά έξισλαμισθεί. Έκεινη τή στιγμή έφτασαν κάποιοι πλούσιοι Χριστιανοί πού άγαπούσαν τήν Φιλοθέη και άφού καλοπλήρωσαν τόν φιλάργυρο ήγειμόνα, άφησε έλευθερη τήν 'Αγία. Τελικά οι τέσσερις γυναίκες έγιναν μοναχές και έζησαν τό ύπόλοιπο τής ζωής τους στά νησί τής Κέας - Τζάρι.

Oμως οι Τούρκοι μισούσαν τήν 'Αγία, γιατί προστάτευε τίς παρθένες νέες και τίς πιστές γυναίκες άπ' αύτούς. 'Ετοι, ένα θράδυ πού ή 'Αγία ήγουμένη έκανε όλονύκτια άγρυπνία στή Μονή τού 'Αγίου 'Ανδρέα, δρμησάν πέντε Τούρκοι μέσα στό ναό, τήν άρπαξαν, τήν έδεσσαν σέ μιά πέτρινη κολώνα και άφού τήν έδειραν πολύ και τήν τραυμάτισαν, τήν έγκατέλειψαν μισοπεθαμένη κι έφυγαν. 'Έκει τή θρήκανε οι άλλες μοναχές και τή μετέφεραν σέ ένα Μετόχι, στήν Καλογρέζα. 'Η 'Οσια δόξα τόν Θεό πού τήν άξιωσε νά ύποφέρει γιά χάρη Του. 'Όμως έπειτα άπό λίγες μέρες, στίς 19 Φεβρουαρίου τού 1598, ή κουρασμένη της καρδιά σταμάτησε νά χτυπά. Είκοσι μέρες άργότερα, τό λείψανό της μοσχομύριζε μύρο και άταν έγινε ή άνακομιδή, τό λείψανό της θρέθηκε άκέραιο και εύωδιαζε πάλι μύρο. 'Η μνήμη τής 'Οσιας Φιλοθέης τής Αθηναίας έσπαζεται στίς 19 Φεβρουαρίου, ήμέρα τής κοίμησής της.

Μουσικές καρέκλες

Ένα πολύ συναρπαστικό παιχνίδι, που παιζεται υπό τη συναδείσα μουσική.

Ηλικία: 5 ετών και λιγότερο

Υπολογιζόμενος Χρόνος: 10 λεπτά

Παικτές: 7 ή περισσότεροι

Υλικά: καρέκλες, κατάλληλη μέρη έργατη για από τον σαλιμένι το παιχνίδι, ή κάτια που δεν μπορούν να ξεκινήσουν σύγχρονα

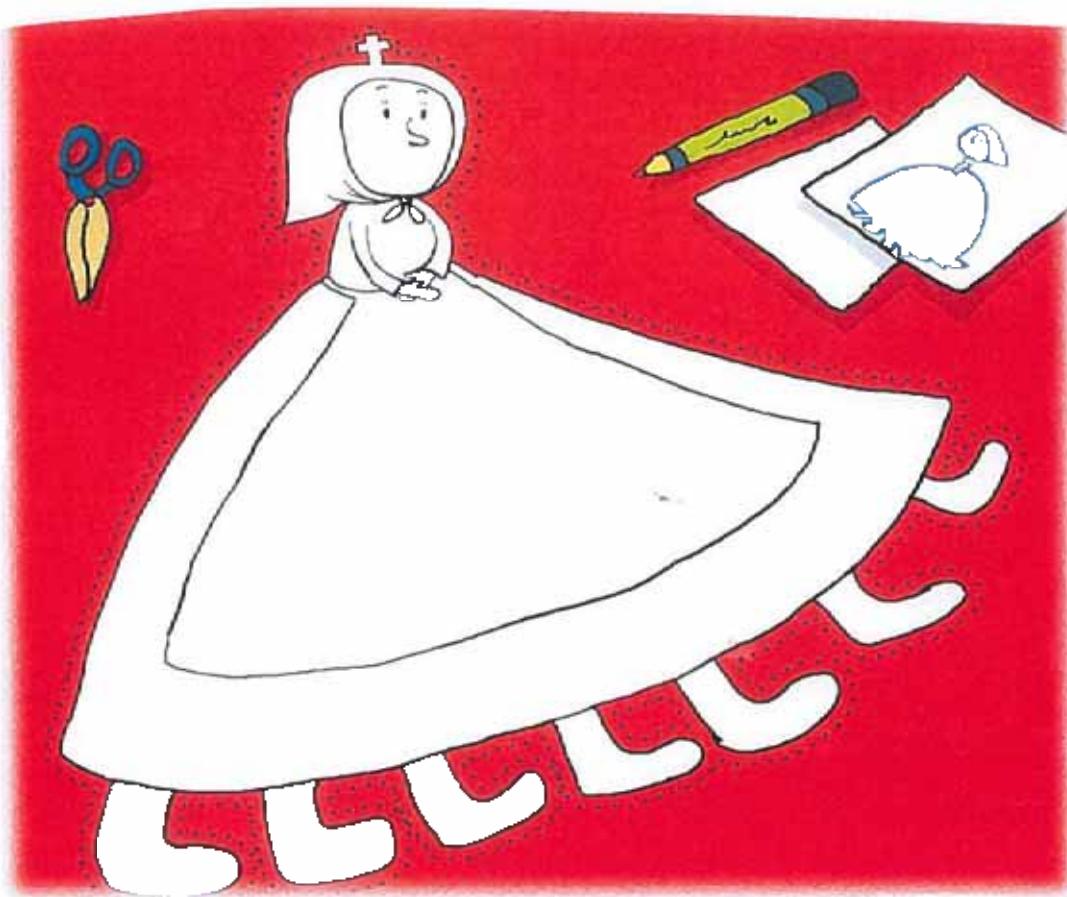
1 Τοποθετήστε τις καρέκλες σε έναν κύκλο, στραμμένες προς τα εξω. Όλοι στέκονται μπροστά τους, εκτός από τον αρχηγό, που ελέγχει τη μουσική.

2 Όταν ξεκινά η μουσική, όλοι οι παιότες αρχίζουν να κινούνται γύρω από τις καρέκλες ακολουθώντας τη μουσική. Μόλις σταματήσει η μουσική, όλοι πρέπει να καθίσουν σε μια από τις καρέκλες. Όποιος μείνει όρθιος, βγαίνει από το παιχνίδι.

3 Απομακρύνετε μια καρέκλα και η μουσική αρχίζει ξανά. Επαναλαμβάνετε το παιχνίδι μέχρι τον τελευταίο γύρο, οπότε θα έχει μέίνει μόνο μια καρέκλα.

Η «Κυρα - Σαρακοστή» έρχεται!

Βασικές ιδέες:

- Σαράντα ολόκληρες ημέρες, για εφτά εβδομάδες, ετοιμαζόμαστε για να γιορτάσουμε τη Μεγάλη Εβδομάδα και το Πάσχα. Είναι η «Μεγάλη Σαρακοστή». Ξεκινάει την Καθαρά Δευτέρα.
- Τις ημέρες αυτές νηστεύουμε, όσο μπορούμε. Τρώμε νηστίσιμα φαγητά. Φροντίζουμε να κάνουμε λιγότερα λάθη στη ζωή μας. Δείχνουμε περισσότερη αγάπη στον πλησίον μας, στους αδελφούς μας.
- Ακόμη πηγαίνουμε πιο συχνά στην εκκλησία που είναι στολισμένα με πένθιμα χρώματα: βυσσινί, μωβ ή μαύρα. Κοινωνάμε πιο συχνά. Τις Παρασκευές ψέλνουμε τους «Χαιρετισμούς» στην Παναγία μας.

Λέξεις - κλειδιά:

ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

ΝΗΣΤΕΙΑ

ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΝΗΣΤΙΣΙΜΑ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΜΩΒ

ΠΑΣΧΑ

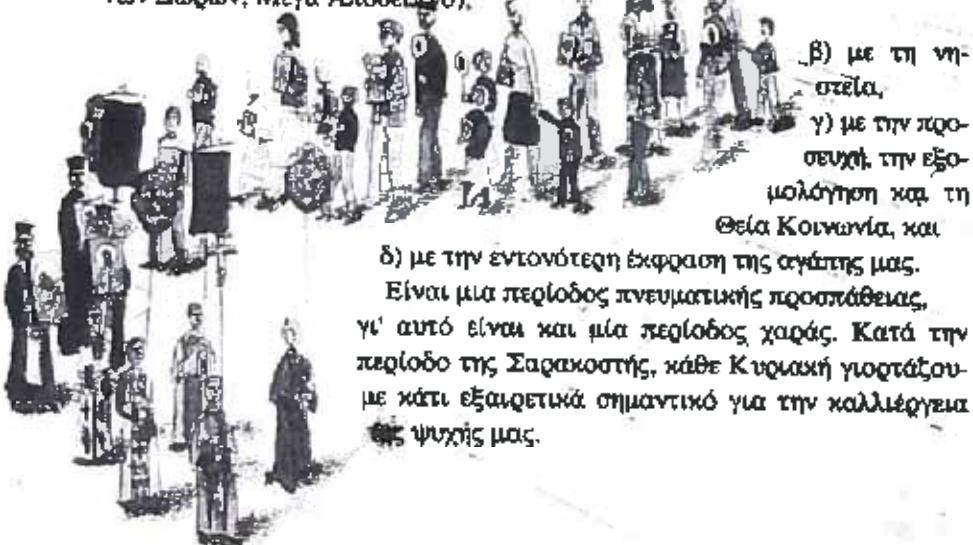
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεγάλη Τεσσαρακοστή

Η περίοδος από την Καθαρή Δευτέρα έως το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου, που διαρκεί 49 ημέρες, είναι η περίοδος κατά την οποία η Εκκλησία μάς προετοιμάζει να δεχτούμε με καθαρή καιρούς τα Πάθη και την Ανάσταση του Χριστού.

Κάθε ανθρώπινη καρδιά νιδάνει την ανάγκη να φθάσει κοντά στην απόλυτη Αγάπη κι Ελευθερία του Θεού. Την περίοδο αυτή η Εκκλησία μάς δίνει πολλές επικαυρίες:

- α) με τις τερές ακολουθίες (Θεία Λειτουργία των Προπηγιασμένων Δώρων, Μέγα Αστόβετενο).

- β) με τη νηστεία,
- γ) με την προσευχή, την εξομλόγηση καθ. τη Θεία Κοινωνία, και
- δ) με την εντονότερη έκφραση της σγύπτης μας.

Είναι μια περίοδος πνευματικής προσπάθειας, γι' αυτό είναι και μια περίοδος χαράς. Κατά την περίοδο της Σαρακοστής, κάθε Κυριακή γιορτάζουμε κάτι τελετικά σημαντικό για την καλλιέργεια της ψυχής μας.

Η κυρά Σαρακοστή

Ολα τα παιδιά το πρωί στο σχολείο μάλωσαν για τις απρόποτες τους με τους χαρτακούς, που πέταξαν την Καθαρή Δευτέρα. Στην κουβέντα μπλέγματα και ο Βαργέλης και άρχισε να λέει για την κυρά-Σαρακοστή, που του έκανε κάθε χρόνο η γιαγιά του.

—Τι είναι η κυρά Σαρακοστή; φώνησε ο Σταθής.

Η γιαγιά του Βαργέλη ήταν από τη Χίο, και τακτικά ο Βαργέλης μοιράζοταν με τους φίλους του τα νέστυμα την κανέκα γλυκά που του ψήταιχε εκείνη. Έτσι όλοι απορογητεύτηκαν απορύγωντας διν η κυρά Σαρακοστή ή ταν μια χέρτινη κούκλα!

—Κι εσύ θα παίζεις με την κούκλα; φώνησε ο Σταθής γελώντας.

—Όχι, είων έθημο! Πώς το λένε! Η γιαγιά πάρει χαρτί και με το ψαλίδι κάβε την κούκλα, της βάζει στο κεφάλι ένα σταυρό και της διπλώνει τα χέρια σταυρωμένη για να περνάει, λέει, ώλη την ώρα με προσευχής. Μετά της ζωγραφίζει μάτια και αφρίν για να βλέπει και να ακούει.

—Ε καλά, και στήμα, συμπλήρωσε ο Σταθής γελούσας.

—Στρώμα ποτέ! Πατάι νηστεύει και δεν τρέψει τηρούε.

Ο Σταθής έτσικασε στα γέλια.

—Ούτε μάτι της κάνει για να μη μυρίζει τις μυρωδιές;

—Ουτε μάτι!

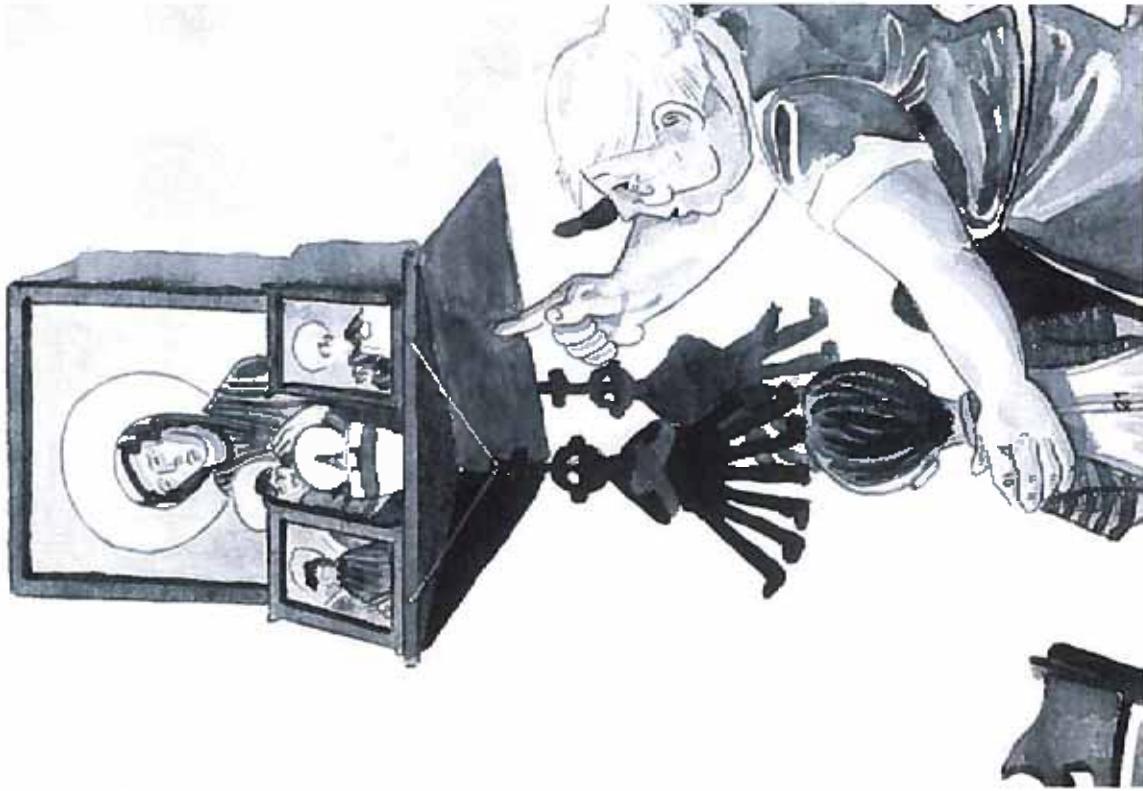
—Και την αργίνει και χαρφίς πόδια;

—Οχι! Γέρδα στης βάζει και μέλισσα εφτά!

—Και γιατί δεν της βάζει σορόντα;

—Της κόβει εφτά, γιατί τόσες είναι οι βλόφοιδες της Μεγάλης Σαρακοστής. Μόλις την τελειώσει, της περνάει μια κλωστή του, το σταυρό του κεφαλιού και κρεμάει την κυρά Σαρακοστή κάτω απ' το εκκονοστάν. Κάθε Σάββατο με βάζει και της κόβιν ένα πόδι· έτσι βλέπουμε πάνες ακίνη βδομάδες έμεναν για το Πάσχα. Το τελευταίο πόδι το κόβει το Μεγάλο Σάββατο. Η γιαγιά κάνει το πόδι σ' ένα ξερό σύκο, αφ' αυτού που βάζουμε στο πασχαλιτικό τραπέζι. Οποιος το βρει πάρει ένα κόκκινο μήριδ καραμένα και γλυκά!

—Πολύ αργίο το έθημο της κυρά-Σαρακοστή! Θα το πα στη δική μου γιαγιά να το κάνει, και ας μην είναι υπό τη Χίο! είπε ο Σταθής, που πάντα έψωχε ευκαρπία να φέστη, περισσότερα γλυκά!

Η κυρά-Σαρακοστή

Η Σαρακοστή είναι μία μεγάλη περίοδος νηστείας της Ευκλησίας μας. Ακολουθεί μετά την περίοδο της Αποκριάς, που είναι μέρος χαράς και διασκεδάσεων. Τη Μεγάλη Σαρακοστή έχουμε νηστεία 49 ημερών για τους χριστιανούς. Οι τρεις πρώτες ημέρες είναι οι πιο αυστηρές σε όλη τη νηστεία και ονομάζονται “τριήμερο”. Σε πολλά μέρη της Ελλάδας την παριστάνουν σαν μια καλόγρια που έχει επτά πόδια, γιατί επτά είναι και οι εβδομάδες νηστείας έως τη Μεγάλη Εβδομάδα: έχει τα χέρια σταυρωμένα, γιατί διαρκώς προσεύχεται δεν έχει στόμα, για να μην πολυλογεί: δεν έχει αυτιά, για να μην ακούει πολλές κουβέντες τη άσχημα λόγια, και στο κεφάλι έχει ένα σταυρό, αφού η περίοδος της Σαρακοστής έχει διαιρκή προσευχή και νηστεία.

Μπορείς να ζωγραφίσεις κι εσύ την κυρά-Σαρακοστή, κι αν θέλεις κάθε εβδομάδα μπορείς να κόβεις ένα πόδι της, ώστε, όταν κοπούν και τα επτά, θα έχει φθάσει η Μ. Εβδομάδα. Αν όμως θέλεις, μπορείς να φτιάξεις την κυρά-Σαρακοστή, με ξυμάρι, να την ψήσεις και να την έχεις στολισμένη στο σπίτι σου.

ΙΔΙΚΑ:

1/2 κιλό αλεύρι,
1/2 φλιτζάνι νερό,
1 κουπαλιά σουύπας αλάτι

ΕΚΤΕΛΕΣΗ:

Σ' ένα βασθύ μπωλ ξυμώνουμε το αλεύρι με το νερό και το αλάτι προσθέτοντας όποι νερό χρειαστεί, μέχρι να γίνει η ξύμη εύπλαστη.

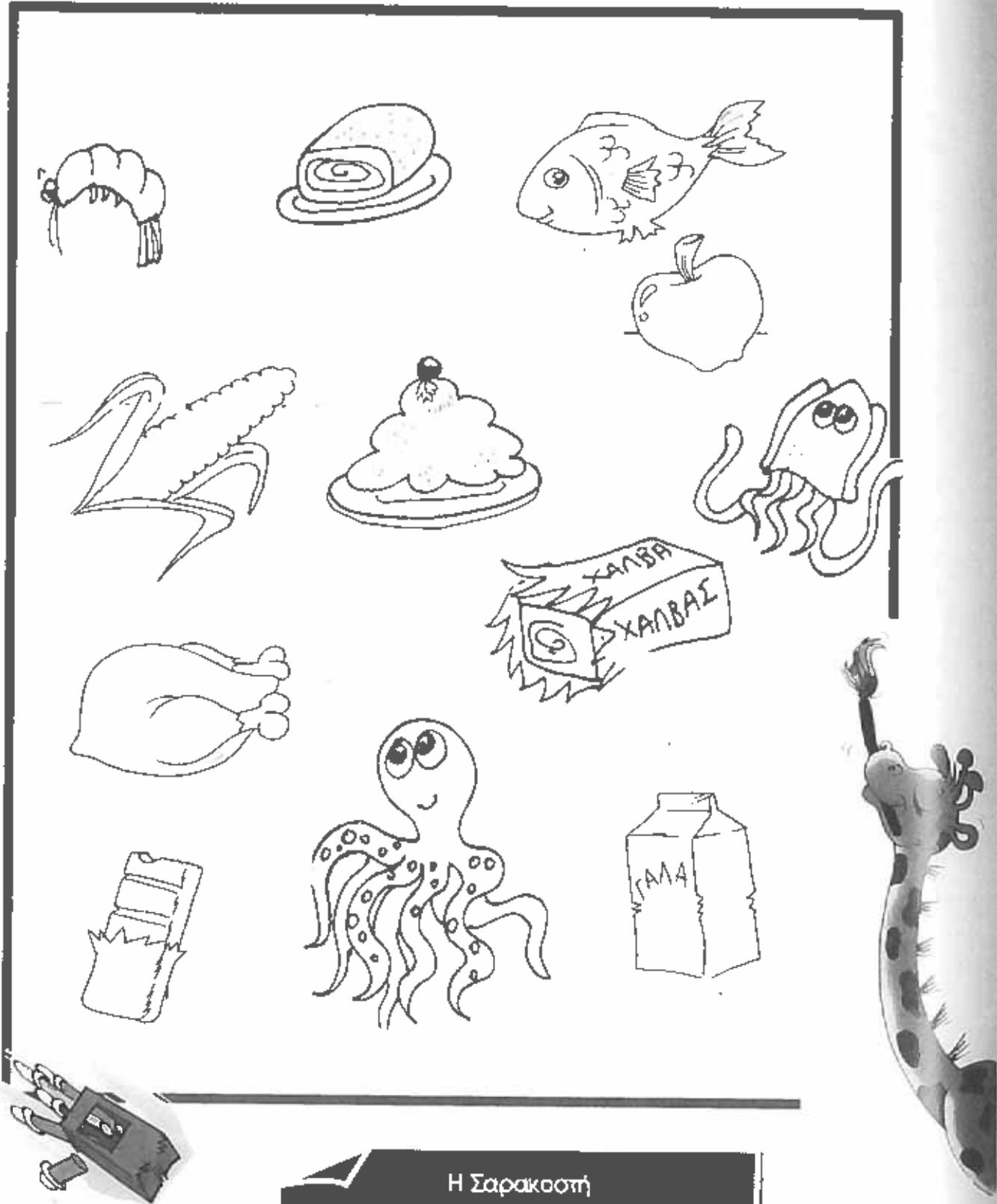
Βάζουμε λίγο λάδι σ' ένα μεγάλο ταψί. Παίρνουμε το ξυμάρι και πλάθουμε την κυρά-Σαρακοστή όπως δείχνει η εικόνα. Μ' ένα μαχαίρι χαράζουμε τα χαρακτηριστικά του προσώπου, τα χέρια, και κόβουμε τα ποδαράκια. Ζεσταίνουμε το φούρνο στους 200° βαθμούς και ψήνουμε την κυρά-Σαρακοστή για 40-60' λεπτά. Πρέπει το ξυμάρι μας να ξεροψηθεί και να γίνει σκληρό.

ΙΑ. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

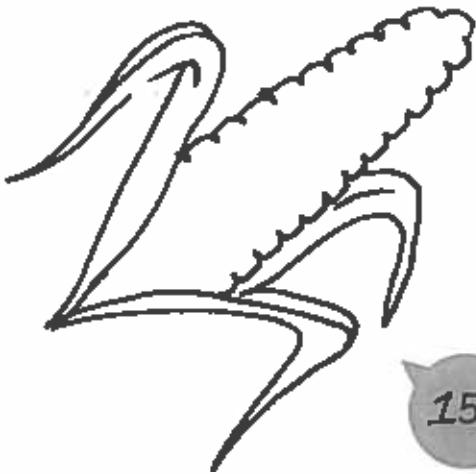
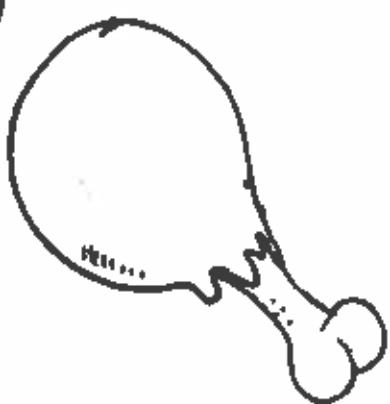
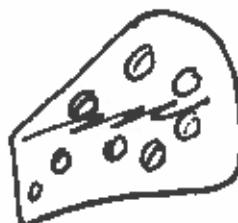
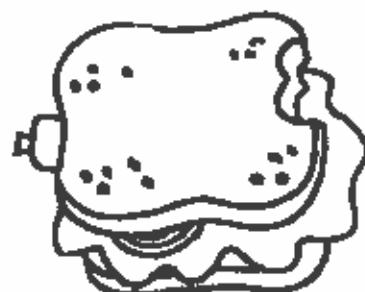
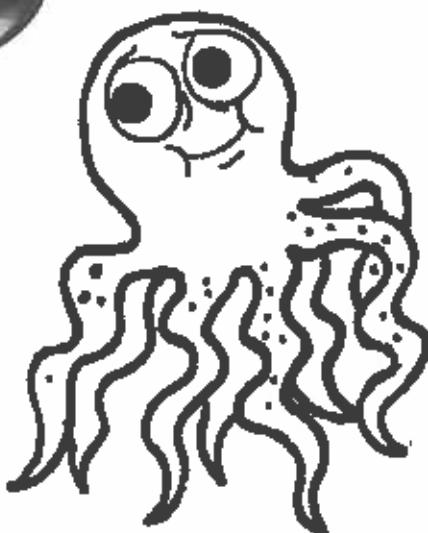

Σπαζοκεφαλιά... για τους Χριστιανούς

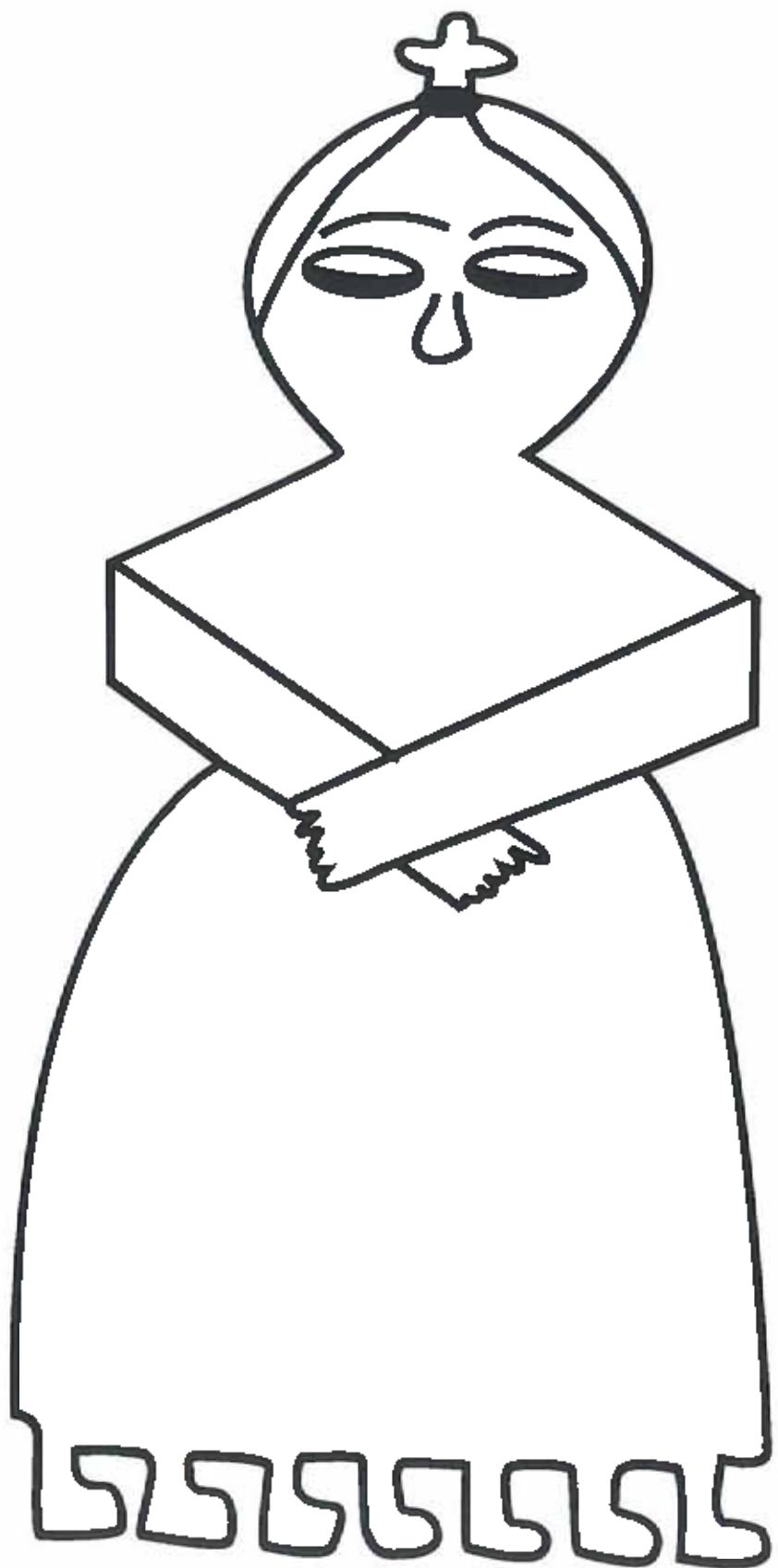
Η Σαρακοστή
είναι περιόδος νηστείας για την
Χριστιανούνη. Κοίτα την εκόνα και
χρωμάτισε τα φαγητά που είναι νηστεία.

Χρωμάτισε τις τροφές που
τρώμε τη Σαρακοστή.

Χειροτεχνία

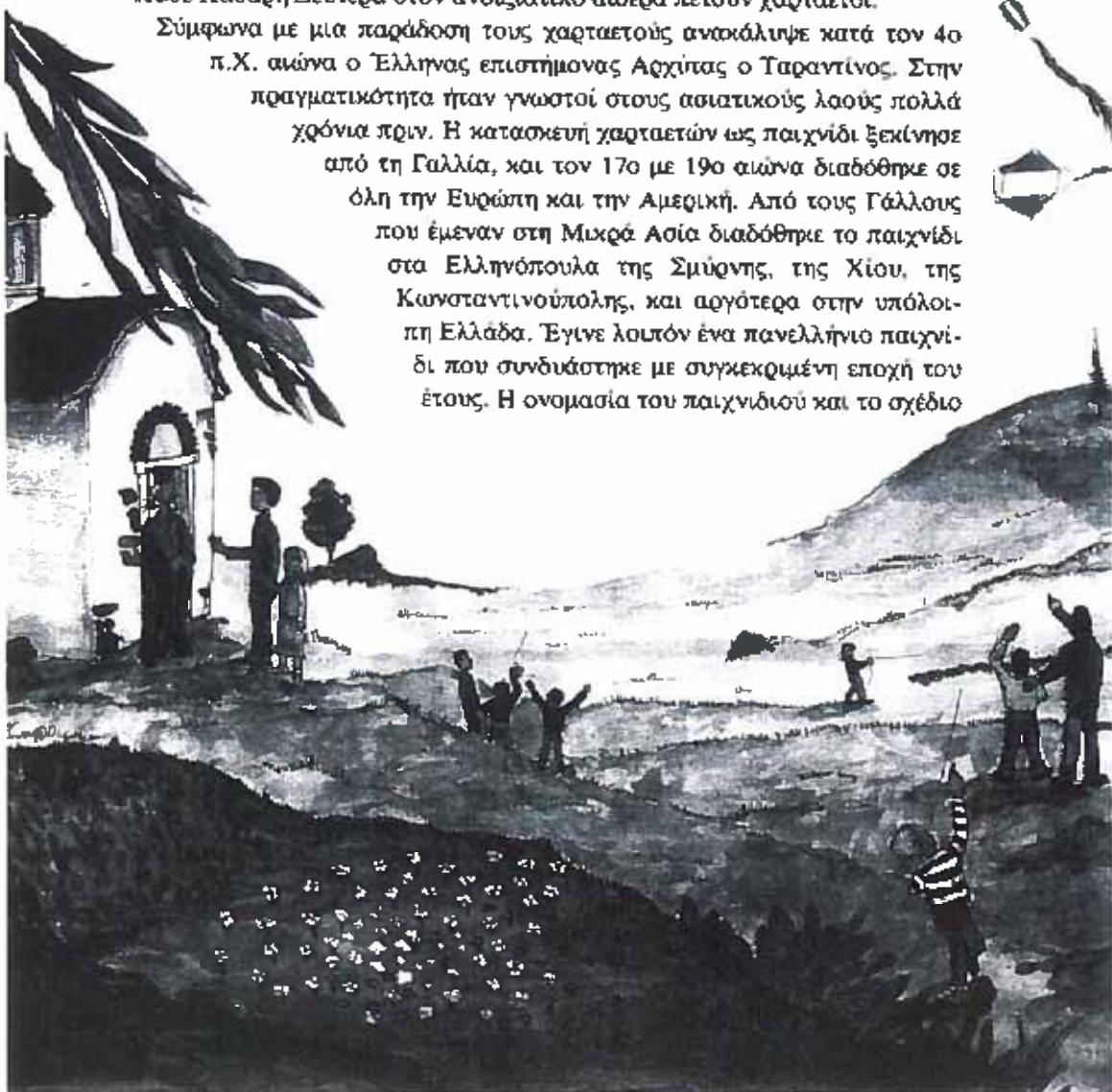
Χρησιμάτισε την Κιβώτιο Σπουδαστή,
κόψε την γύρω σε κάθισμα και αδληθεύσε την σε χοντρό χωρτόνι.

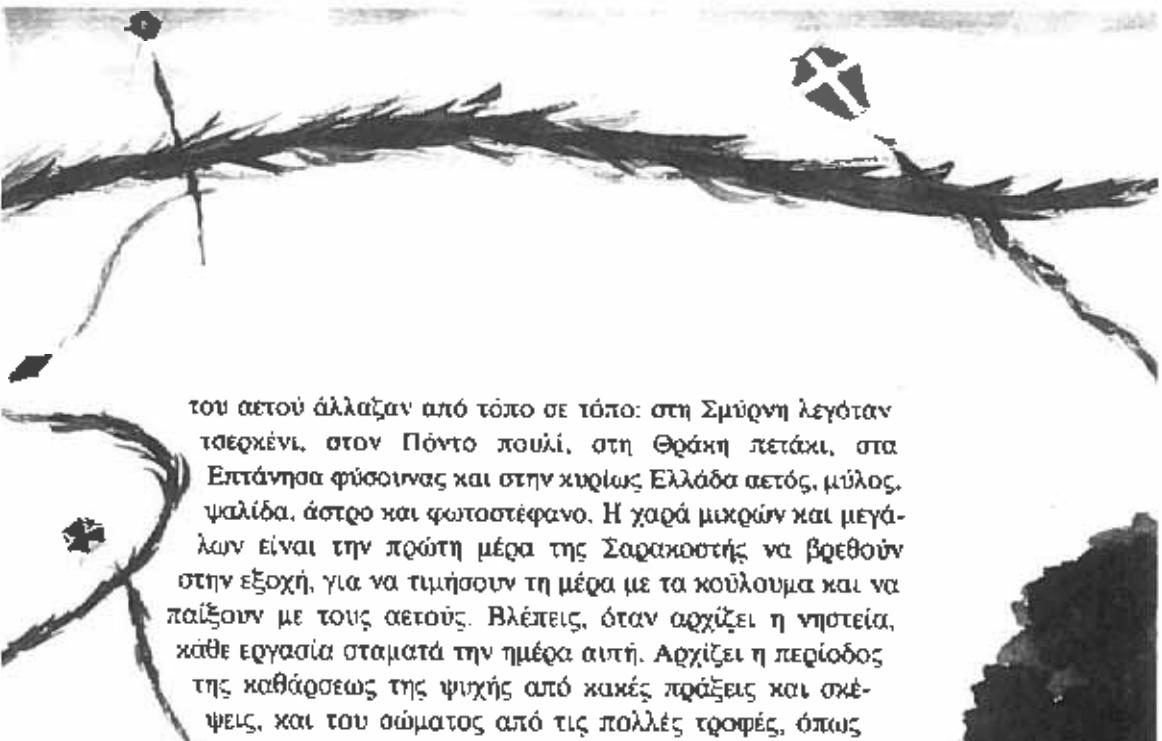

Χαρταετοί στον ουρανό

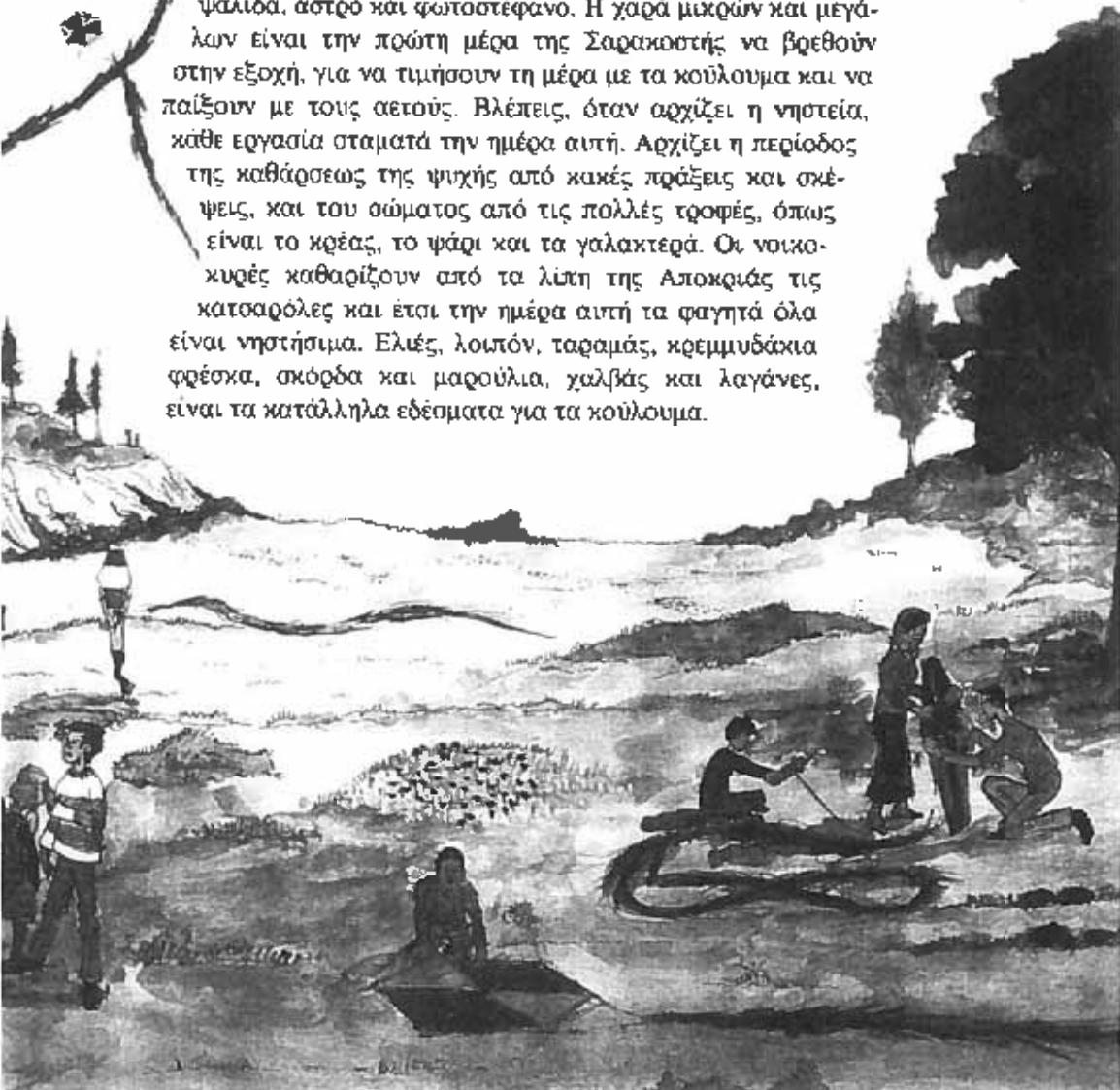
Ηπιο όμορφη μέρα, για μένα, είναι η Καθαρή Δευτέρα, η πρώτη μέρα της Μεγάλης Σαρακοστής. Κάθε χρόνο πετάμε τον πιο μεγάλο, τον πιο χρωματιστό και στολισμένο χαρταετό ψηλά στον ουρανό. Είναι το έθιμο. Κάθε Καθαρή Δευτέρα στον ανοιξιάτικο αιμέρα πετούν χαρταετοί.

Σύμφωνα με μια παράδοση τους χαρταετούς ανακάλυψε κατά τον 4ο π.Χ. αιώνα ο Έλληνας επιστήμονας Αρχίπας ο Ταραντίνος. Στην πραγματικότητα ήταν γνωστοί στους ασιατικούς λαούς πολλά χρόνια πριν. Η κατασκευή χαρταετών ως παιχνίδι ξεκίνησε από τη Γαλλία, και τον 17ο με 19ο αιώνα διαδόθηκε σε όλη την Ευρώπη και την Αμερική. Από τους Γάλλους που έμεναν στη Μικρά Ασία διαδόθηκε το παιχνίδι στα Ελληνόπουλα της Σμύρνης, της Χίου, της Κωνσταντινούπολης, και αργότερα στην υπόλοιπη Ελλάδα. Έγινε λοιπόν ένα πανελλήνιο παιχνίδι που συνδιάστηκε με συγκεκριμένη εποχή του έτους. Η ονομασία του παιχνιδιού και το σχέδιο

του αετού άλλαζαν από τόπο σε τόπο: στη Σμύρνη λεγόταν ταερκένι, στον Πόντο πουλί, στη Θράκη πετάχι, στα Επτάνησα φύσσινας και στην χωρίας Ελλάδα αετός, μύλος, ψαλίδα, άστρο και φωτοστέφανο. Η χαρά μικρών και μεγάλων είναι την πρώτη μέρα της Σαρακοστής να βρεθούν στην εξοχή, για να τιμήσουν τη μέρα με τα κούλουμα και να παίζουν με τους αετούς. Βλέπεις, όταν αρχίζει η νηστεία, κάθε εργασία σταματά την ημέρα αυτή. Αρχίζει η περίοδος της καθάρσεως της ψυχής από κακές πράξεις και σκέψεις, και του οώματος από τις πολλές τροφές, όπως είναι το κρέας, το ψάρι και τα γαλακτερά. Οι νοικοκυρές καθαρίζουν από τα λύτρα της Αποκριάς τις κατσαρόλες και έτσι την ημέρα αυτή τα φαγητά όλα είναι νηστήσιμα. Ελιές, λοιπόν, ταραμάς, κρεμμυδάκια φρέσκα, σκόρδα και μαρούλια, χαλβάς και λαγάνες, είναι τα κατάλληλα εδέσματα για τα κούλουμα.

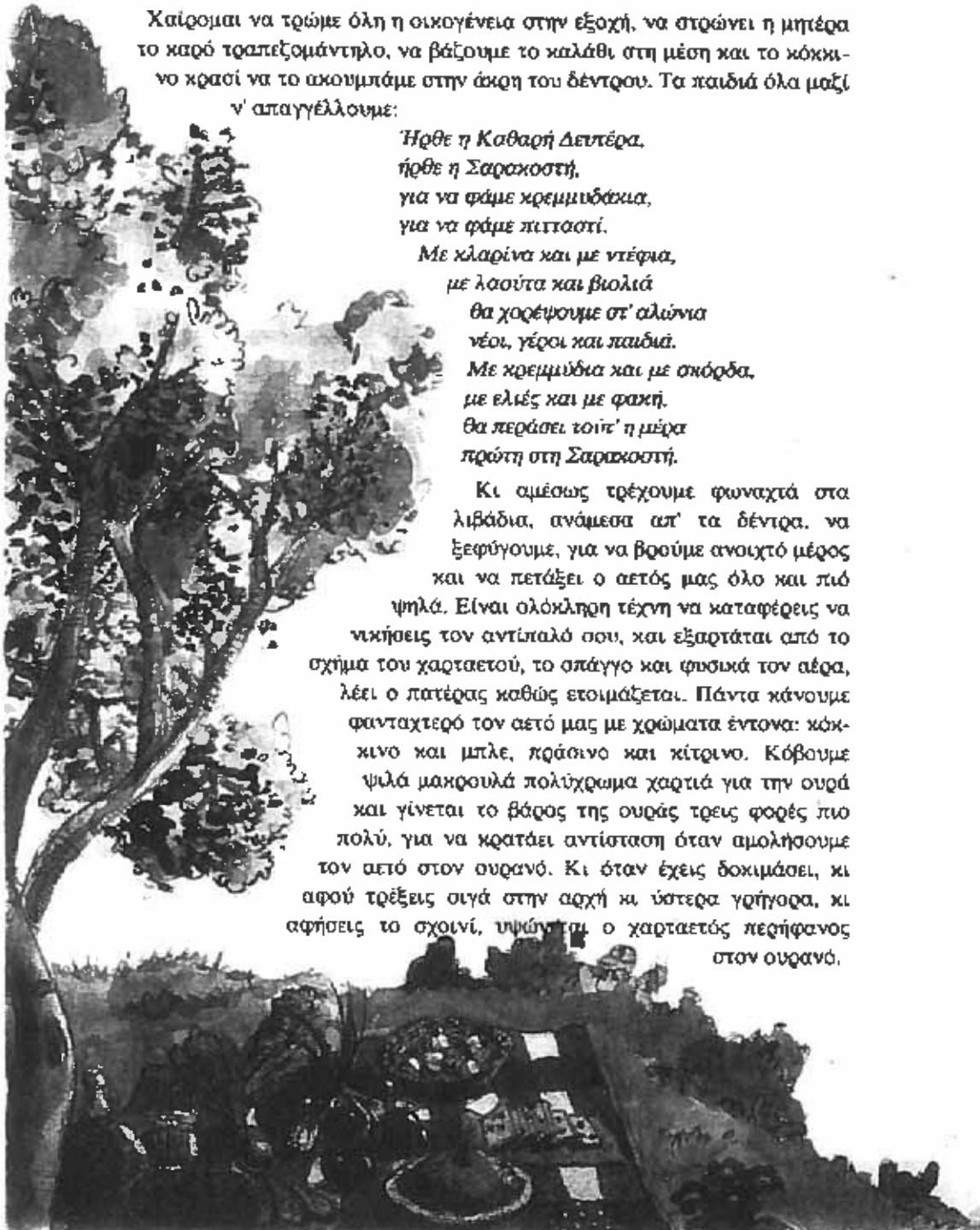

Χαίρομαι να τρώμε όλη η οικογένεια στην εξοχή, να στρώνει η μητέρα το καρό τραπέζιομάντηρο, να βάζουμε το καλάθι στη μέση και το κόκκινο κρασί να το ακουμπάμε στην άκρη του δέντρου. Τα παιδιά όλα μαζί ν' απαγγέλλουμε:

Ηρθε η Καθαρή Δευτέρα,
ηρθε η Σαρακοστή,
για να φάμε κρεμμιδάκια,
για να φάμε πιπαστί.

Με κλαρίνα και με ντέφια,
με λαούτα και βιολιά
θα χορέψουμε σε' αλώνια
νέοι, γέροι και παιδιά.
Με κρεμμιδάκια και με σκόρδα,
με ελιές και με φακή,
θα περάσει τοιτ' η μέρα
πρώτη στη Σαρακοστή.

Κι αμέως τρέχουμε φωναχτά στα λιβάδια, ανάμεσα απ' τα δέντρα, να ξεφύγουμε, για να βρούμε ανοιχτό μέρος και να πετάξει ο αετός μας φύλο και πιό ψηλά. Είναι ολόκληρη τέχνη να καταφέρεις να νικήσεις τον αντίπαλό σου, και εξαρτάται από το σχήμα του χαρταετού, το σπάγγο και φυσικά τον αέρα, λέει ο πατέρας καθώς ετοιμάζεται. Πάντα κάνουμε φανταχτερό τον αετό μας με χρώματα έντονα: κόκκινο και μπλε, πράσινο και κίτρινο. Κόβουμε ψιλά μακρουλά πολύχρωμα χαρτιά για την ουρά και γίνεται το βάρος της ουράς τρεις φορές πιο πολύ, για να κρατάει αντίσταση όταν αιμολήσουμε τον αετό στον ουρανό. Κι όταν έχεις δοκιμάσει, κι αφού τρέξεις οιγά στην αρχή κι ώστερα γρήγορα, κι αφήσεις το σχοινί, υφάντηση ο χαρταετός περίφανος στον ουρανό.

Πάμε για κούλουμα

-Γι' είναι πάλι αντά τα Κούλουμα; μάρτυρες η Ελευ, μόλις δικουωσε την περέα να λέτι στη θα βρεθούμε στο λόφο εξω από την πόλη, το πρώτη της Καθαρής Δευτέρας.

Η Ελευ ζει λόγως μήνες στην Ελλάδα. Είναι Περιουσίδα και, από τότε που παντρεύτηκε το θείο Αγή, προσπαθεί να μάθει τις σπουδήτες των Ελλήνων.

Αύριο θα δεις και θα καταλαβάτες, της απάντησης ο θείος Αγής, γελώντας...

-Καλημέρα και του χρόνου! Καλή Σαρακοστή! φιώνετε ο πατέρας, μόλις μήνικε στο σπίτι, την ώλη μέρο. Είχε ταξιδεύει στο φούρνο πρωτ πρωτ κι έφερε τις «λαζανές». Ψωμί που είναι σαν πήτα, όχι φουτσάρο, και που μόνο την Καθαρή Δευτέρα το φτιάχνουν οι φούρνοι.

-Σήμερα είναι τα Κούλουμα, η Καθαρή Δευτέρα όπως τη λέμε, εξήγησε ο θείος Αγής στην Ελευ. Είναι η πρώτη μέρα της νησοτείχου. Μαζί με τις λαζανές θα πάφουμε κι όλες τις υποτίθυμες λαχουδιές: τυροπιτά, έλες, κρεμμυδάκια, πατάτικα, ταρανδά και χαλβά. Θα πάφουμε και τους χαρτοτόνους μας και θα πάψε στην ξεχωρί.

Όλας ο κόστιος έφευγε για κάπου. Οταν έφευγαν

στο λόφο, μια κουβέρτα στρώθηκε κάτω στο γρασίδι, και στο λεπτό όλοι μας βρήκαμε θέση γύρω γύρω. Η μητέρα έστρωσε ένα τραπέζιο μάντυλο και άρχισε να βγάζει τις νοστριές. Όταν όμως φασήγκαν τα υπέροχα υπολιμαδάκια της γηριάς, έγινε σωστή μάζη με τα πιρούνια, και ο «πόδιερος» συνεχίστηκε με τους υπέροχους θαλασσινούς μεζέδες που έφερε ο κυρ Φώλης ο γέτιονας μας, ο ψαράς. Τι νόστιμα τα στρειδιά και τα κυδώνια με το φρέσκο λεμονάδικι, αλά και οι σουλές και το χυτοποδιά!

-Καλή Σαρακοστή, ευχόντουστην όλοι και τοσούγκριζαν τα ποτήρια τους!
Στον ουρανό έλαμψε ένας μαρτιώτικος ήλιος, και αμέρητοι χαρταπετού, με πολύχρωμες φουντωτές ουρές, χοροπιδούσαν κάνοντας μακροβούνια στη γη ή πετούσαν περήφανα θέλοντας να φτάσουν τα σύννεφα!

Ο θείος Αγής πήρε το κουβάρι με το σπάγκο, και το συνθήρια δόθηκε. Είχε έρθει η φύρα να πετάξουμε και το δικό μας χαρταπέτο, το κενάρι μας! Όλη την περισσεύην εβδομάδα, ο πατέρας με το θείο παιδεύπικαν να τον φτάξουν. Μετρήσαν τα καλαμάκια να είναι ίσα και ζυγισμένα, όπως έλαγρα, κόβιλησαν πολύχρωμα τυγχρόχαρτα, τον ζωρδροφασαν, τον στόλισαν, έδεσαν τα ζύγα και δέκα φορές υπολόγισαν τη φουντωτή ουρά να έχει το σωστό μάκρος.

Το σερδάκι φύστηκε ευοϊκά, ο χαρταπέτος δρυπτεί ν' ανεβάσει περηφραγιά στον ουρανό, και όλοι μαζί φωνάζουμε ευθουντασμένοι. Οι μικροκαβγάδες δεν έλεγχουν για το πονός ή την κρατήσεια πράτος το σπάγκο!
-Αμέσως απόλιτα, φωνάζει ο πατέρας, αλλά στον παντόκιο μου εγώ μάζεψα το σπάγκο και ο χαρταπέτος έκανε μια απελπομένη βουτί! Επφωνητά και γέλασ και πάλι προσπεύεις να τον ξαναποτάθουμε ψηλά.

-Υπέροχη μέρα τα Κούλουμα! Είχε στην έπαρτροφή η Ελευ και ευχήθηκε μαζί με όλους μας, καλή Σαρακοστή!

Ο παράξενος χαρταετός

Όλοι οι χαρταετοί της Καθαρής Δευτέρας καπέβηκαν, όλοι αφήσανε τα σύνεργα και το γαλάκιο φως. Όλοι μπήκαν φρόντια στα ντουλάπια και τα ταπτοπαθητικά καλά. Ιαζέψαν σι ουρές τους, τυλιγμένα τα κουβάρια τους, τέρμα οι τρέλες κι οι ακροβασίες... Μονάχα ένας χαρταετός δεν κατέβηκε. Μονάχα ένας χαρταετός συνέχισε να πετάει όλο και ψηλά, όλο και πιο μακριά. Ή αυτό τον παράξενο χαρταετό θα δεις μιλίους πέρα.

Λοιπόν, πρώι πρώι πηγή Καθαρή Δευτέρα. όλοι οι χαρταετοί στέφηκαν στον ουρανό. Άλλοι κάνανε ταύφες και βουτίες κι άλλοι αρμενίζαν ήσυχα και καΐδρωναν. Ήταν όμορφοι χαρταετοί. Κόκκινοι με γαλάζιους κύκλους, κίτρινοι με μπλε μαργαρίτες, μεγάλοι με πολύχρωμες χαρτίνες ουρές, μικροί με αστερά σκουλαρίκια...

Αληθεία, ήταν πολύ φαντακτεροί και πολύ περίφρανοι

και θέλανε να φτίσουν ως τον ήλιο, αλλά τα παρόντα τους τραβάνεσσν μ' ένα απόλυτο κατά τη γη.

— Ειδατε χαρούμενοι! Είσαστε ευτυχισμένοι; Τους ρύπους η Τρελούπαχη, που άλλα θέλει να τα μαθαίνει;

— Με τόσα πλούτη που έχουμε, πώς να μην είμαστε ευτυχισμένοι; αποκριθήκαν οι χαρταετοί με τις ουρές και τα σκουλαρίκια με τις ψυγραφές και τα χρώματα τα φαντακτερά!

— Ιαυς έγειτε δίκιο, λαχ έχετε δόκι, είπε η Τρελούπαχη και πέταξε κοντά στο φίλο μας, τον παράξενο χαρταετό.

— Κι εαυτού τον ρώπηρε.

— Και βέραρια είμαι ευτυχισμένος!

— Όμως δεν έχεις ζωγραφίες, δεν έχεις χρώματα φανταστέρα αύτες ουράρι ουρά και αστερά σκουλαρίκια.

— Είμαι ευτυχισμένος γιατί είμαι λεύκερος! Γαλαζεύς δίκως απόγκια. Όλα είναι δίκια μου!

— Μη... έκανε η Τρελούπαχη ακεφτική.

— Χα χα χα... κορόδεψαν οι άλλοι χαρταετοί. Και πού ναι τα σκουλαρίκια σου;

— Να τα έίναι ο λεύκερος χαρταετός και πήρε δυο αναυτικά αστράκια από το περιβόλι πηγή νύχτας και τα κρέμασε στ' αυτάκια του.

Λέμανε τ' αστράκια. Ήδη χρυσαφί.

— Μη... έκανε πάλι η αστρούλα ακεφτική! Ιαυς έχεις δίκιο, ιαυς έχεις δίκιο. Κι η ουρά σου πού είναι;

— Είμαι ένας λεύκερος χαρταετός κι όποτε θέλω πάρω για ουρά μου εν' δάπρο σύννεφα.

Έγινε αποκριθήκε και γάτιζωσε στο ξυλαράκι του έναν δάσκιρο μιαδένιο σύννεφο.

Οι όλοι χαρταετοί δεν ξέρανε τίποτα πως θα πουν. Δεν μπο-

Χαρταετός

Η κατασκευή του χαρταετού

Υπόρχουν πολλά υλικά για την κατασκευή χαρταετών. Γρήγορα και σπιτι μπορούν να κατασκευαστούν αιστερά επέμενα συνικείμενα από πολύχρωμο χαρτί, ειδικό για χαρταετούς ή από ριζόχαρτο. Από πλαστικά ύφασμα ή αιλούφαντ. Η παραδοσιαίη σταυρωτή αινίδεστη με σπάγκο μπορεί να αντικατασταθεί εν μέρει από τους νέους πλαστικούς σταυρούς. Τα υλικά πουλιούνται σε καταστήματα κατασκευών ή σε καταστήματα με παγινίδια συναρμολόγησης ή σε ειδικά καταστήματα για χαρταετούς.

Σ' αυτά τα βαθύτοι περιγράφονται οι πιο απλές μορφές χαρταετών, ο κλασικός μιτσέρος χαρταετός -σπιάχτρο, εξόγινονται ή αιτάγμαντοι χαρταετοί και ο χαρταετός «σακούλα» με ακριβείς οδηγίες κατασκευής. Παρακαλώ να προσέχετε τους κανόνες ασφαλείας. Ποτέ μην πετάτε τους χαρταετούς σας σε ύψος πάνω από 100 μέτρα και ποτέ κοντά σε γλεντροφόρα σύρματα μήττας τάσης, κεραίες και δρόμους. Επίσης, όταν ξεπούν καταγύδος πρέπει να παρατούμαστε από το πέταγμα του χαρταετού διότι ελκύει κεραυνούς.

Το ντύσιμο του χαρταετού

Χαρτά για χαρταετό και ριζόχαρτα υπάρχουν σε διαφορετικά χρύσματα σε ρολό ή σε φάλλο με διαστάσεις 70 x 100 εκατοστά. Λεπτό χωριστιστό και πολύ ανθεκτικό χαρτί συσκευασίας μπορεί να χρησιμοποιηθεί πολύ αποτελεσματικά ως υλικό για το ντύσιμο και τη διαμόρφωση του χαρταετού. Το πλαστικό ύφασμα μπορεί να το βρει κανείς σε λευκό χρώμα -πουλιέται συνήθως με το μέτρο και έχει πλάτος 1,40 μέτρο - στα καταστήματα συναρμολογούμενων παγινίδων ή στα ειδικά καταστήματα για χαρταετούς. Ένα μέτρο είναι ορκετό για το χαρταετό που φανταστήκαμε. Το πλαστικό ύφασμα μπορεί να επικαλλιθεί, να ραφτεί και να ζωγραφιστεί. Επίσης μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε πλαστική μεμβράνη (σελιφάν) από ρολά, σακούλες σκουπιδιών ή σακούλες για φώνια. Μπορεί να στερεωθεί άριστα με αυτοκόλλητη ταινία διπλής όψης. Το καραβότινο από μετάξι είναι άνα πολύ λεπτό ύφασμα από συνθετικές υφές, το πιο ακριβό υλικό. Αυτό θα πρέπει να ράβεται. Στα εικονέδωμα μοντέλα δεν χρησιμοποιήθηκε καραβότινο, θα μπορούσε όμως να χρησιμοποιηθεί χωρίς προβλήματα σχεδόν για όλα τα μοντέλα.

Ο σπάγκος του χαρταετού

Ο σπάγκος του χαρταετού θα πρέπει να έχει πολύ μικρό βάρος, ολλά μεγάλη ανθεκτικότητα. Οι σπάγκοι αποτελούνται συνήθως από πλεγμένες συνθετικές υφές με ποικίλες ιδιότητες. Όσο πιο μεγάλος είναι ο χαρταετός και δυο πιο δυνατός ο διάμερος τόσο πιο «γερός» πρέπει να είναι ο σπάγκος. Κανονίστε τις άκρες των σπάγκων από συνθετικές υφές ώστε να συγκαλλιθούν μεταξύ τους. Να επαλεύσετε τους βομβακερούς σπάγκους με καρί. Σπόγκοι από πετονιά είναι ακατάλληλα.

Η συρά του χαρταετού

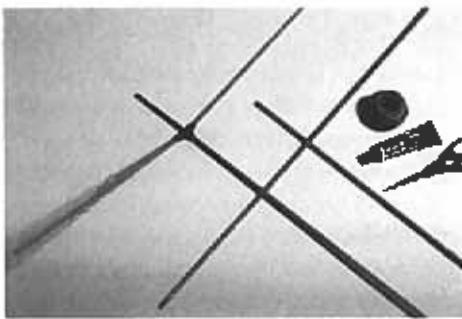
Οι μιτσέροι αιστερά μπορούν να αρδειαστούν με συρά, ένας χαρταετός «σπιάχτρο» όμως δεν χρειάζεται συρά. Εξόγινονται αιτάγμαντοι χαρταετοί πρέπει να έχουν πολλές συρές. Η συρά του χαρταετού πρέπει να είναι τουλάχιστον 4 ως 7 φορές μεγαλύτερη από τον κατά μήκος άξονά του. Η συρά χρησιμεύει στα στολίδια, κυρίως όμως είναι πολύ σημαντικά για την καρροσιά του χαρταετού. Για να κατασκευαστεί συρά επόμενος τετράγωνος τετράγωνα χαρτά, με διαστάσες περίπου 12 x 12 εκατοστά, από χρυσαπτότερή ή καταστρωτό χαρτί, ώστε να γίνουν φύγκοι. Η τοσκίδιμης όρθιαγώνια, ώστε να λέβουν μορφή ακροτετέν. Στερεάνουμε πάνω σ' ένα σπάγκο με δερλό κόμπο τους φύγκους στη μέση, σε απόσταση 10 ως 15 εκατοστών μεταξύ τους. Στο καταλυρτικό σημείο δένουμε με κόμπο ένα μεγαλύτερο φύγκο. Για να δημιουργήσουμε μια συρά στα σημαντικά, τοσκίδιμης διαγωνίων τετράγωνα από χαρτί, με διαστάσες περίπου 14 x 14 εκατοστά. Τοποθετούμε το σπάγκο στη ριγή και συγκαλλίμε τη σημαντικά. Εναλλάξ διεπιστρέψουμε τους φύγκους έτσι ώστε τη μια φορά η καρυφή να δειχνεί προς τα δεξά και την άλλη προς τα αριστερά. Επιφράσθετα μπορούν οι πλάγιες καρυφές του χαρταετού να στολιστούν με φύγκους ή φωντες. Οι φωντες προέρχονται επίσης από τετράγωνα δένονται μαζί ως φύγκος ή φωντα και περιστασιακά γίνονται σ' αυτές πρόσθετες εγκατεστές. Καλλάμε γερά καπευθέαν στο χαρταετό τις συρές από φύγκους ή τις κρεμάμε στη θηλά του χαρταετού με μια σφράγιδα καρπασμένη φύτρα (απρογνωμένο χαρτάκι που ενσάχισαν την ανθεκτικότητα των συγκεκριμένων σημάνων) και τις δένουμε σκει με κόμπο. Όταν κατασκευάζουμε συρά από ταύματα, καλλάμε τις χωριστές τανίες τη μια πάνω στην άλλη, τις συνδέουμε με σπάγκο

και κόβουμε τις τονίες, ώστε τη συρά να είναι μπλερή. Ενοχλούμε το δάφνο, το τριπούμε και το συνδέουμε με τη θηλιά του αετού μ' ένα κολμάρι σπάγκο. Για να κατασκευάσουμε συρά-ζηγαρά, πρέπει το μισό του σπάγκο που δένει την συρά να είναι τόσο μακρύ όσο οι πλευρές του τριγώνου του χαρταετού. Στη μέση δένουμε μια θηλιά για τη στερέωση της συράς του αετού. Περισσότερες συρές πρέπει να τοποθετήσουν ακριβώς αντικριστά (δεξιά απεικόνιση στη σελ. 20, εικόνα 3).

Δεκιμαστική πινίαση

Στερεώνουμε το σκονί του χαρταετού μαζί με τη φύτρα στο δακτύλιο του σπάγκου των ζηγών. Περιστασιακά καντάπινουμε ή μακρινούμε την συρά ή αλλάζουμε λόγω τη γωνία των ζηγών, για να επιτίχουμε την τέλεια κιορροπία του χαρταετού κατά το πέταγμα.

Σκιάχτρο- βήμα προς βήμα

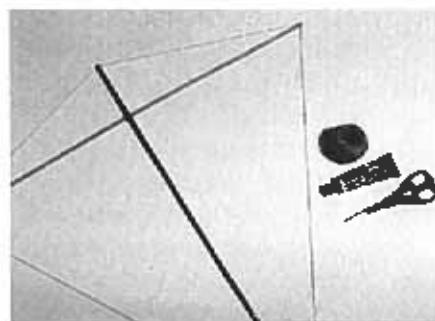

Κατασκευή του σκελετού του αετού
Κόβουμε μια πλάνη στρογγυλά ξυλάκια στις διαστάσεις που αναφέρονται. Χρησιμοποιούμε μόνο ισια ξυλάκια! Στα άκρα τους κάνουμε χαρακιές σε σχήμα σταυραύ, για να μπορέσουμε νά ντύσουμε το πλαίσιο του χαρταετού. Για την κορυφή, σταν ο χαρταετός έχει πλαστικό σταυρωτό σκελετό και δεν χρειάζεται να συνδέσουμε τα τόξα μεταξύ τους, άρκει μια απλή χαρακιά. Τοποθετούμε τα ξυλάκια σε ορθή γωνία το ένα πάνω στο

άλλο στο σημείο της διασταύρωσης, για να σχηματίσουμε σταυρό. Τυλίγουμε γύρω γύρω πολλές φορές σταυρωτά και κομιπάζουμε ένα γερά σπάγκο. Κόβουμε τα νήματα και τα σταθεροποιούμε με κόλλα τύπου στικ. Κατά τη χρήση πλαστικού σταυρού τοποθετούμε πρώτα το μακρύτερο στέλεχος διαμέσου του κελύφους, ύστερα προσθέτουμε τα κοντά πλαϊνά ξυλάκια και κολλάμε γερά. Οι εγκοπές ή οι σταυρωτές εγκοπές πρέπει να δεχόνται κάθετες ή οριζόντιες προς τα έξω.

Σύνδεση του πλαισίου

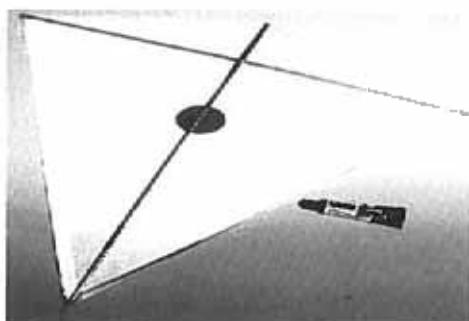
Τραβούμε στην αρχή το σπάγκο του πλαισίου στην επάνω χαρακιά του σκελετού, ύστερα τραβούμε σφιχτά από τις δυο πλευρές μέσα από τα αιλάκια των δυο πλαιγών και τέλος τον σδηγούμε στη χαρακιά της κάτω κορυφής, εδώ τον δένουμε με κόμπο και τον κολλάμε καλά. Προσθέτουμε μια μακρή θηλιά για την συρά του αετού. Προσσχή παρακαλώ: Είναι βασικό να συνδέσουμε όλους τους κόμπους και τις σταυρωτές συνδέσεις με κόλλα.

Κοπή και προσαρμογή της επένδυσης
Για να κάψουμε σωστά την επένδυση, τοποθετούμε το σκελετό επάνω σε χαρτί χαρταετού ή πλαστικού υφάσματος και σημειώνουμε με ακριβεία τα τέσσερα γωνιακά σημεία του περιγράμματος του πλαισίου. Συνδέουμε τα γωνιακά σημεία με την προέκταση κάθε φορά του νήματος 2 ως 3 εκατοστά μ' ένα μακρύ χάρακα. Υστερα κόβουμε τη φιγούρα του χαρταετού με κοπίδι ή ψαλίδι και κάθε φορά προσέχουμε να έχει περιθώριο χαρτιού στις γωνίες.

Διαμόρφωση του διακοσμητικού σχεδίου
 Το μοτίβο πρέπει να καλύπτει μεγάλο μέρος της επωφάνειας, γιατί αλλιώς δεν αναγνωρίζεται πια, όταν ο αετός ανυψώνεται. Αντηγράφουμε το σχέδιο, σύμφωνα με το πατρόν, σε χρωματιστό χαρτί ή από αφρώδες υλικό ή χαρτί αετού ή σάντουιτς (χαρτί γκριφρέ). Τα κόβουμε και τα επικόλλαμε. Περιστασιακά τοσκάνουμε και γυρίζουμε τις προεκτάσεις του νήματος πριν από τη διαμόρφωση. Αυτό διευκολύνει πηγαδιάσματα στην επικόλληση του σχεδίου με ακριβεία, μην το κολλάπτε δρώμες γερά ακόμη!

Τοποθετούμε περού τα κάτω τη διαμορφωμένη φεγούρα του αετού με το μοτίβο και τοσκάνουμε την άκρη πάνω από το σπάγκο του πλαισίου, κάνουμε μια σχισμή και κολλάμε γερά. Συμβουλή: Κατά την επικόλληση προσέχουμε ώστε το βάρος να μοιράζεται ισορροπημένα στις δύο πλευρές.

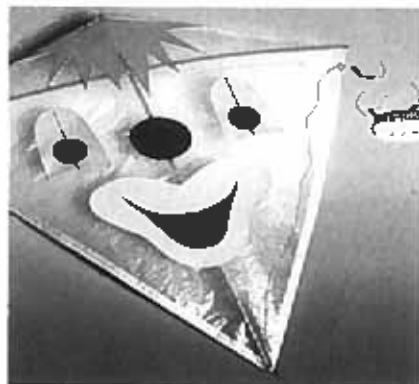
Στερέωση της επένδυσής

Για το χαρταετό «Σκιάχτρο» δημιουργούμε και προσθέτουμε ένα τόξο, για να βελτιωθούν οι ικανότητές του να πετά. Το λοξό στήριγμα τεντώνεται εδώ αφογτά σαν τόξο από τη μια πλευρά στην άλλη προς τα πίσω. Δένουμε καλά με κόμπο και κολλάμε τα άκρα του νήματος στις διασταύρουμενές χαρακιές.

Η δημιουργία τόξου δεν είναι αναγκαία σταν χρησιμοποιούμε τόλαστικό σταυρό.

Προσθήκη των ζυγιών

Τραβούμε ζύγια σε δύο σημεία στο σταυρό του αετού και στο άκρο του μεσαίου ξύλου μέσα από το χαρτί και τα δένουμε καλά με κόμπο. Τα σημεία αυτά τα ενισχύουμε με στρογγυλά κομμάτια χαρτιού ή φύλλου περατυλήματος, ισοιγνίζουμε το σπάγκο, βάζουμε θηλιά στο σημείο έλεγκτος και κάνουμε ένα στρογγυλό κόμπο (η θηλιά να μπορεί να μετατοπίζεται). Όταν τα ζύγια είναι τεντωμένα, το επάνω μέρος πρέπει να σχηματίζει ορθή γωνία με το χαρταετό. Όταν ο άνεμος είναι ασθενής, απαντείται οξεία γωνία, όταν ο άνεμος είναι ισχυρός, απαντείται ομβλεία γωνία.

Η πεταλούδα

Υλικά

Απόσημο

- Χαρτί χορταστού

Διαμόρφωση

- Χαρτί τύπου καναόν
- Ριζόχαρτο με τα χρώματα του συράνιου τόξου

Πλεύσιμο

- Στρογγυλά ξυλάκια, διαμέτρου 6 χιλιοστών, 2 x 70 εκατοστά μήκος

Άλλα μικρά

- Δακτύλιος από αλουμίνιο
- Βαμβακερός σπάγκος
- Σπόγκος χαργαστού
- Δύο φύτρες

Ζύγια

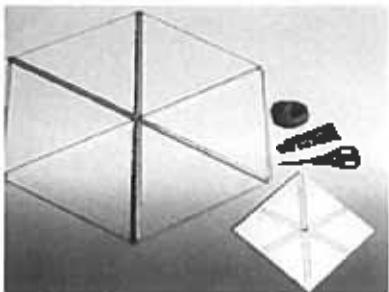
- Με δύο οκάλη, 1,20 μέτρα

Ουρά

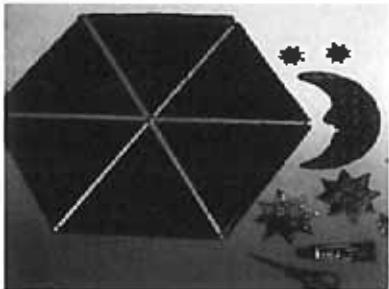
- Κατοσφραγιστό χαρτί στα χρώματα του συράνιου τόξου
- 5 λωρίδες, πλάτους 6 εκαποστών

Εξάγωνος χαρταετός

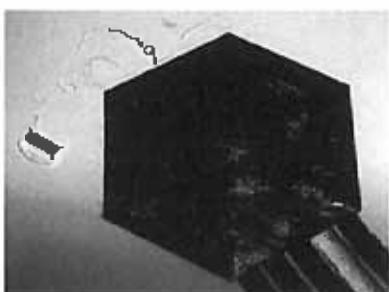

Ο χαρταετός αυτός δημιουργείται από τρία ξυλάκια με το ίδιο μήκος. Στα άκρα τους, για να στερεωθεί ο σπάγκος, κάθε φορά σε απόσταση 1 εκατοστού από το περιθώριο, ανοίγουμε μια τρύπα και κάνουμε μια χαρακιά κατά μήκος. Ακριβώς στη μέση από κάθε ξυλάκι ανοίγουμε επίσης μια τρύπα. Τοποθετούμε τα ξυλάκια σταυρωτά το ένα πάνω στο άλλο έτσι ώστε οι εξωτερικές απαστάσεις από ξυλάκι σε ξυλάκι να είναι ίσες. Το καλύτερο είναι, όταν συναρμολογούμε τα ξυλάκια, να τα τοποθετούμε πάνω σ' ένα δίσκα με έξι σημειωμένα σημεία. Σταθεροποιούμε το σκελετό με βίδα και παξιμάδι και τον στερεώνουμε επιπλέσν με κόλλα τύπου στικ.

Για την επένδυση του πλαισίου τραβούμε αρχικά το σπάγκο μέσα από την τρύπα και τον κομπιάζουμε. Ήστερα τον τοποθετούμε σφιχτά στη χαρακιά, τον οδηγούμε στην επόμενη τρύπα, τον τοποθετούμε και πάλι και στη χαρακιά, τον κομπιάζουμε καλά κ.ο.κ.

Τελειώνοντας συνδέουμε και κολλάμε καλά το πρώτο με τα τελευταία κομμάτι. Γίνεται το περίγραμμα της επένδυσης, όπως ήδη έχει γίνει στην περίπτωση του Σκιάχτρου (σελίδα 9), η επένδυση κόβεται στις σωστές διαστάσεις, διαμορφώνεται και στερεώνεται.

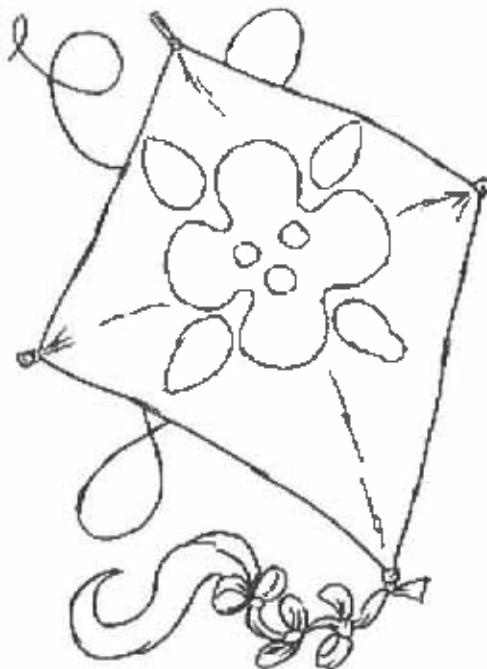

Τα ζύγια με τα τρία σκέλη δημιουργούνται από τρεις ισομήκεις σπάγκους. Περνάμε το σπάγκο από τις τρύπες που έχουν ήδη ανοίχτει στο κέντρο της διασταύρωσης όπως και στις δυο αντικριστές γωνίες του χαρτιού και κομπιάζουμε το σπάγκο μαζί με ένα δακτύλιο φύτρας. Εδώ χρειάζονται οπωσδήποτε ουρές

ΟΝΟΜΑ:

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ:

ΖΩΓΡΑΦΙΣΕ ΤΟ ΕΘΙΜΟ ΤΟΥ ΠΕΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΑΡΤΑΕΤΟΥ.

ΟΝΟΜΑ:

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ:

ΒΡΕΣ ΚΑΙ ΚΥΚΛΩΣΕ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΕΞΗΣ

ΝΗΣΤΕΙΑ

Π Δ Φ Γ Λ Σ

Ρ Η Χ Ε Π Α

Ζ Λ Π Α Σ Τ

Ν Γ Σ Χ Α Ν

Ι Ή Ε Μ Ω Ψ

Η Αγία Θεοδώρα η Αυγούστα και οι εικόνες

Βασικές ιδέες:

- Στις εκκλησίες μας παντού βλέπουμε εικόνες. Στο εικονοστάσι ή τέμπλο, στα προσκυνητάρια, στους τοίχους...
- Προσκυνάμε με ευλάβεια τις εικόνες του Χριστού, της Παναγίας και των Αγίων μας, διότι μας βοηθούν να σκεφτούμε τα πρόσωπα που εικονίζουν (δείχνουν) και να προσευχηθούμε σ' αυτά!
- Πριν πολλά χρόνια κάποιοι βασιλιάδες, οι Εικονομάχοι, κυνήγησαν τους πιστούς Ορθόδοξους Χριστιανούς που προσκυνούσαν τις ιερές εικόνες. Τους έβαζαν στη φυλακή, τους έστελναν στην εξορία, τους χτυπούσαν... Μετά από χρόνια όμως που έγινε βασίλισσα στην Κωνσταντινούπολη η Αγία Θεοδώρα η Αυγούστα επέτρεψε (τους άφησε) και πάλι να έχουν εικόνες στις εκκλησίες και να τις προσκυνούν.
- Αυτό το γεγονός το γιορτάζουμε την πρώτη Κυριακή της Σαρακοστής, την «Κυριακή της Ορθοδοξίας». Γι' αυτό την ημέρα εκείνη πηγαίνουμε στην εκκλησία κρατώντας εικόνες στα χέρια μας και κάνουμε μια μικρή λιτανεία.

Λέξεις - κλειδιά:

ΑΓΙΑ ΘΕΟΔΩΡΑ Η ΑΥΓΟΥΣΤΑ

ΕΙΚΟΝΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

ΛΙΤΑΝΕΙΑ

ΠΡΟΣΚΥΝΑΩ

ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙ

Ελάτε να συζητήσουμε...

Αγία Θεοδώρα η Αυγούστα

ΗΑγία Θεοδώρα καταγόταν από ένα χωριό της Παφλαγονίας άλλα οι πιστοί γονείς της, Μαρίνος και Θεοκτίστη, έγκαταστάθηκαν άπό νωρίς στην Κωνσταντινούπολη. Η Θεοδώρα, άπό μικρή διακρινόταν για την εύσεβεια και τήν διγόητη της στὸν Θεό. Έκείνη τόν καιρό, αύτοκράτορας του Βυζαντίου ήταν ο Θεόφιλος πού μαστίζεψε άπο το 829 ως το 842 μ.Χ. Αυτός, δταν όποφάσισε νά νυμφευθεί, κάλεσε τίς ομορφάτερες κόρες της Βασιλεύουσας, άπο τις οποίες ξεχώριαν ή Αγία Θεοδώρα και ή ασφή Καστανή, γιά νά δοκιμάσει την καλύτερη. Μάλιστα, γιά νά δοκιμάσει την Καστανή, γύριας και τής είπε:

-Έξαιτίας τῆς γυναικας προέκυψαν δλα τά κακά. Έννοούσε μέ αύτά τήν Εύα πού παρέσυρε τὸν Ἀδάμ στήν παρακοή.

-Άλλα ή Καστανή άποντησε μέ θάρρος:

-Και έξαιτίας τῆς γυναικας προήλθαν δλα τά καλά. Αύτη έννοούσε τήν Παναγία πού γέννησε τὸν Σωτήρα τῶν άνθρωπων.

Ο έγωιστής Θεόφιλος, άκούγοντας τήν έξυπνη άποντηση τῆς Καστανής, άποφάσισε νά πόρει γιά γυναικα του τή Θεοδώρα. Έτοι ή Καστανή έγινε μοναχή κι αργότερα έγραψε τό υπέροχο τροπάριο τῆς Μεγάλης Τρίτης, ένω ή Θεοδώρα έγινε αύτοκράτειρα, κοντά στό Θεόφιλο.

Ο αύτοκράτορας Θεόφιλος ήταν άποδός τῆς θρησκευτικῆς μεταρρύθμισης, δηλαδή ήταν είκονομάχος και άπαγόρευε στούς Χριστιανούς νά προσεύχονται στίς ἀγίες είκόνες και νά θυμιάζουν ή νά άναβουν κεριά μπροστά σ' αὐτές. Τότε, κάλεσε Σύνοδο και μαζί με τόν είκονομάχο Πατριάρχη Ιωάννη τόν Γραμματικό, άναθεμάτισαν σάσους τιμούσαν τίς ιερές είκόνες και τούς δύνομασαν είκονολάτρες. Έπιστρη, ο Θεόφιλος διέταξε νά βγάλουν δλες τίς είκόνες άπό τούς χριστιανικούς ναούς, ένω όσοι τίς άσπάζονταν, τιμωρούνταν μέ βάσανιστηρια, φυλακή, έξορία, άκομη και μέ θάνατο. Παρόλα αύτά, ή Θεοσεβής Θεοδώρα, πού είχε μάθει άπό μικρή νά τιμά τά πρόσωπα τῶν Ἅγιων στίς είκόνες, περιφράνησε τίς διαταγές του διάτρα της. Κάθε θράδυ πού πήγαινε στήν κάμπαρά της, έβγαζε κρυφά κάποιες ιερές είκόνες και προσεύχόταν μέ πίστη σ' αὐτές. Άρκετές φορές κινδύνεψε νά τήν καταλάβει ο αύτοκράτορας και νά τήν τιμωρήσει άλλα πάντα γλύτωνε τήν τελευταία στιγμή, καθώς τήν προστάτευε δ Θεός.

Μέ τά χρόνια, ή Θεοδώρα άπεκτησε πέντε κόρες κι ένα γιό, τήν Θέκλα, τήν Αννα, τήν Αναστασία, τήν Πουλχερία, τή Μαρία και τόν Μιχαήλ. Έτοι έπαιρνε τίς κόρες της και τίς μάθαινε κρυφά νά προσεύχονται στόν Τίμιο Σταυρό και στίς ιερές είκόνες. Κάποια μέρα, ή Αγία πήρε τίς κόρες της και πήγαν στή μητέρα της, τή Θεοκτίστη. Έκείνη, πήρε κάποιες είκόνες και τίς άκουμπησε μέ εύλαβεια στά κεφαλάκια τῶν κοριτσιών. Έπειτα τίς είπε νά σέβονται και νά άσπάζονται τίς εικόνες γιατί παρουσιάζουν τά πρόσωπα τῶν Ἅγιων, πού διάλογηρη ή ζωή τους ήταν μιά διδολογία στόν Θεό. Μόλις γύρισαν στό παλάτι, ο Θεόφιλος ρώτησε τίς θυγατέρες του νά του πούν πώς τά πέρασαν. Οι πιστοί μεγάλες κόρες δέν μύλησαν άλλα ή μικρή Πουλχερία έθηγησε άθωα στόν πατέρα της δ.τι είχε γίνει. Από τότε ο Θεόφιλος άπαγόρεψε στίς κόρες του νά ξαναδούνε τή γιαγιά τους, τή Θεοκτίστη.

Αώδεκα χρόνια άργότερα, ύστερα άπό άτελείωτη καταπίεση και άγριο πόλεμο έναντιόν των Χριστιανών, ο αύτοκράτορας Θεόφιλος άρρωστησε άπό μιά βαριδί άσθθενεια. Ό λαιμός του άνοιξε τόσο πολύ πού τά σπλάχνα του φαινόταν μέσα άπό τό στόμα του και κόντευε νά πεθάνει. Τότε ή Αυγούστα Θεοδώρα είδε σέ δραμα τήν Παναγία μέ τόν Χριστό στήν άγκαλιά της και λαμπροφορεμένους άγγέλους πού χτυπούσαν τόν άμετανότο διάτρα της. Στεναχωρημένη ή Αγία, πήρε τήν ιερή είκόνα του Χριστού και τήν έβαλε πάνω στόν άρρωστο Θεόφιλο, παρακαλώντας τόν Θεό νά τόν συγχωρέσει. Έκει κοντά ύπηρχε κάποιος πού φορούσε μιά είκόνα, κρεμασμένη στό λαιμό του. Όταν τήν είδε δ φοβισμένος αύτοκράτορας, πήν άρπαξε και άρχισε νά τή φιλάει και νά φωνάζει:

-Άλιμονο σέ μένα τόν άνάξιο, πού πολέμησα τίς είκόνες και τούς Χριστιανούς. Τώρα ήρθε ή σειρά τών είκόνων νά μέ πολεμήσουν!

Άμεσως δγινε καλά και ή λάρυγγας και τά σπλάχνα του ήρθαν στή φυσική τους κατάσταση.

Mετά τό θάνατο τοῦ Βασιλιά, διάδοχος από θρόνο ήταν ο γιός του, ὁ Μιχαὴλ Γ', ἀλλά ἐπειδή ήταν μόνο τριών χρονών, ἡ Θεοδώρα πήρε τὴν ἔξουσία στά χέρια της. Τότε κάλεσε Σύνοδο, διοργανώντας τοῦς αἱρετικούς και κατέβασαν ἀπό τὸν πατριαρχικό θρόνο τὸν εἰκονομάχο Ἰωάννη καὶ στὴ θέση του ἀνέθηκε ὁ ἄγιος Μεθόδιος. Ἐπίσης, ἡ Ἅγια ἐλευθέρωση ἀπό τις φυλακές τοὺς Χριστιανούς καὶ στὶς 16 Φεβρουαρίου τοῦ 842, συγκεντρώθηκαν Ἐπίσκοποι, ιερεῖς καὶ χιλιάδες κόδομος στὸν ναό τῆς Ἅγιας Σοφίας καὶ μαζὶ μὲ τὴν αὐτοκράτειρα Θεοδώρα καὶ τὸν γιό της Μιχαὴλ, ἐγνεῖ ἡ ἀναστήλωση τῶν ιερῶν εἰκόνων. Κρατώντας στὰ χέρια τους εἰκόνες καὶ ἀναμμένα κεριά, ἔκαναν λιτανεῖα καὶ δόλοι οἱ ιεροί ναοὶ ξαναγέμισαν μὲ τὶς ιερές εἰκόνες τῶν Ἅγιών. Ἐπειτα ἀπό 120 χρόνια διωγμῶν σπήλινης Έκκλησία, ἐκείνη ἡ ἡμέρα καθιερώθηκε νά ἑορτάζεται κάθε χρόνο ὡς Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.

Oμως ὁ Βάρδας, ὁ ἀδελφός τῆς Αύγουστας Θεοδώρας, ἀσκοῦσε κακή ἐπιρροή στὸν νεαρὸν ἀνηψιό του Μιχαὴλ. Ἐπειδή ἡ Ἅγια διαχειρίζεται τὰ χρήματα τοῦ κράτους γιά νά μη ξοδεύονται ὀσκοπο ἀπό τὸν ὄπειρο Βασιλιά, ὁ Βάρδας τὴν κατηγόρησε στὸν μικρὸν Μιχαὴλ πῶς τάχα ἥθελε νά πάρει τὰ χρήματα γιά τὸν ἑαυτό της. Ἔτοι, τὸν ἐπεισες νά τὴν κλείσει ὑποχρεωτικά στὸ μοναστήρι τῶν Γαστριῶν, μαζὶ μὲ τὶς κόρες της. Τότε, διέταξαν τὸν δεύτερο ἀδερφό τῆς Ἅγιας, τὸν Πετρωνά, νά τὶς κείρει ἔξαναγκαστικά μοναχές, γιά νά μήν ἀνακατευτοῦν ποτέ ξανά στὴ βασιλικὴ ἔξαυσία. Ἡ γενναῖα Ἅγια Θεοδώρα, ἔζησε μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς της στὸ μοναστήρι, μὲ προσευχὴ καὶ ὑπομονὴ, παρηγορῶντας τὶς κόρες της γιά τὴν οκληρή συμπεριφορά τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τοῦ γιοῦ τῆς Μιχαὴλ. Ὁμως, στὶς 11 Φεβρουαρίου τοῦ 867, ἡ ψυχὴ της πέταξε στὸν οὐρανό καὶ ἡ Ἅγια κοιμήθηκε ειρηνικά, ἀφήνοντας αὐτήν τὴν πρόσκαιρη ζωή.

Aξίζει ὅμως νά μάθουμε καὶ τὸ ἀδιόριτο τέλος τοῦ Βάρδα, ἀφοῦ μέ διαταγὴ τοῦ ἀνιψιοῦ του, δολοφονήθηκε τὸ 866. Ὅσο γιά τὸν Μιχαὴλ, ἐπειτα ἀπό δέκα χρόνια, δολοφονήθηκε κι αὐτὸς ἀπό τὸν Βασιλεῖο τὸν Μακεδόνα. Ἀντίθετα, τὸ λείψανο τῆς Ἅγιας Θεοδώρας, βρέθηκε ἀκέραιο, εύωδιαζε μύρο καὶ θαυματουργοῦσε στὴν ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου της. Μέ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν δόξαντος ὁ Μεγαλοδύναμος Θεός, μετά τὸν θάνατό της. Τό ιερό λείψανό της βρισκόταν στὸν ναό τῆς Ἅγιας Ἀναστασίας, στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλά μετά τὴν ἀλωση τῆς Βασιλεύουσας μεταφέρθηκε στὸν Μητροπολιτικό ναό τῆς Θεοτόκου τῆς Σπηλαιώτισσας, στὴν Κέρκυρα, ὃπου θαυματουργεῖ καὶ θεραπεύει κάθε πιστό πού ζητάει τὴν θοήθειά της. Ἡ μνήμη τῆς Ἅγιας Θεοδώρας τῆς Αύγουστας, ἐορτάζεται ἀπό τὴν Έκκλησία μας στὶς 11 Φεβρουαρίου.

Η ΕΙΚΟΝΑ

Στούς ναούς και τό σπίτια χρησιμοποιούμε εικόνες. Οι εικόνες απεικονίζουν τό πρόσωπο του Ιησοῦ Χριστοῦ, της Θεομήτορος, των Αγίων, καθώς και διάφορα ιερά γεγονότα της Αγίας Γραφῆς.

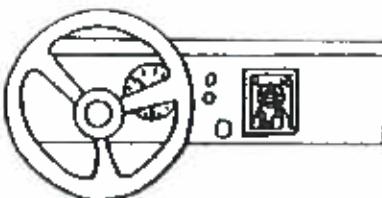
Η λέξη «εικόνα» σημαίνει «δύψη προώπου». Σύμφωνα με την ἀρχαία παράδοση, τις εικόνες της «γράφουν» με χρώματα, πάνω σε ξύλινη πλάκα.

Αποδίδουμε την δυνατή στην ίδια την εικόνα, άλλα στό επεικονιζόμενο σε αυτήν πρόσωπο. Μπροστά στις εικόνες άναβούμε κεριά και θυμίσιμα και τις ἀσπασόμαστε (ύποκλιστη μέ φιλημα μαζί). Οι εικόνες μᾶς ἀναγγέλλουν τόν Θεό και τήν παρουσία του.

Η εικόνα, με τή δύναμη της οὐράνιας δμορφιᾶς της, μᾶς δδηγεῖ στη γνώση τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ πηγή εὐλογίας και είναι ἀγωγός πού μεταφέρει πρός τά εικονιζόμενα σ' αυτήν πρόσωπα της εὐλογικές σκέψεις και προσευχές μας.

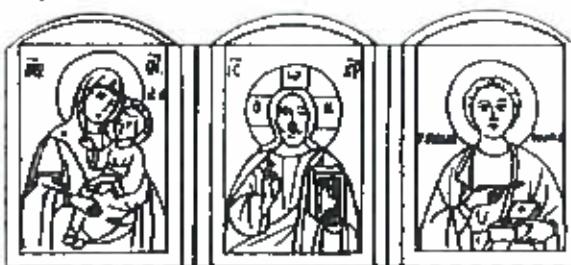
Εικόνα γιά τό αυτήσιος
(έπιστήθιος)

Εικόνα γιά τό αύτοκίνητο

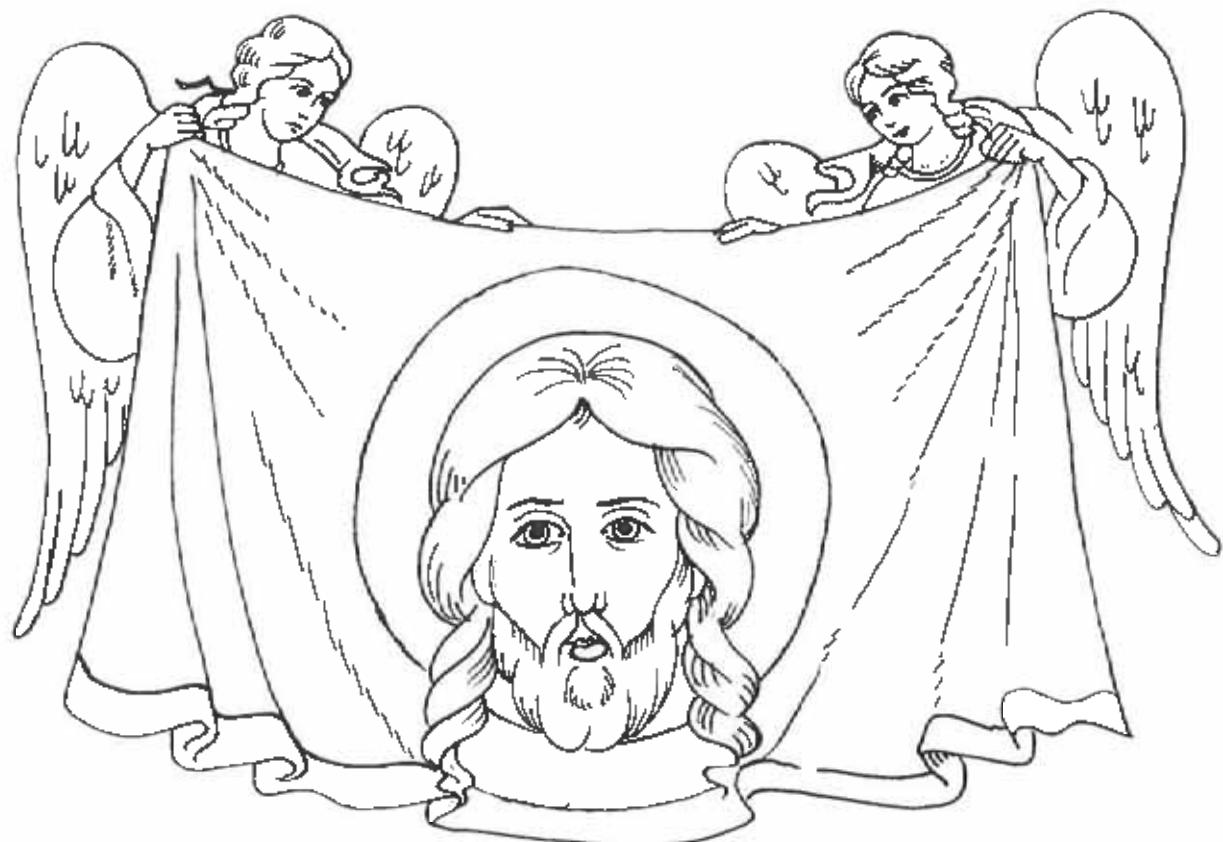

Εικόνα μέ καντήλι,
γιά τό εικονοστάσι
τοῦ σπιτιοῦ.

Εικόνα-τρίπτυχο

Χρωματίστε την ελκόνα

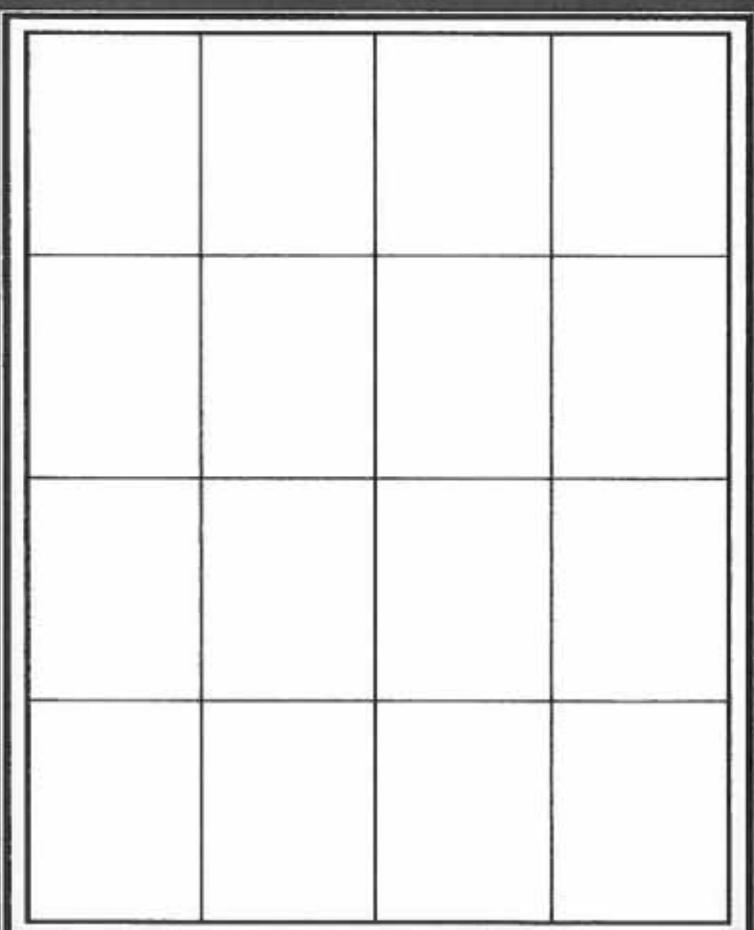
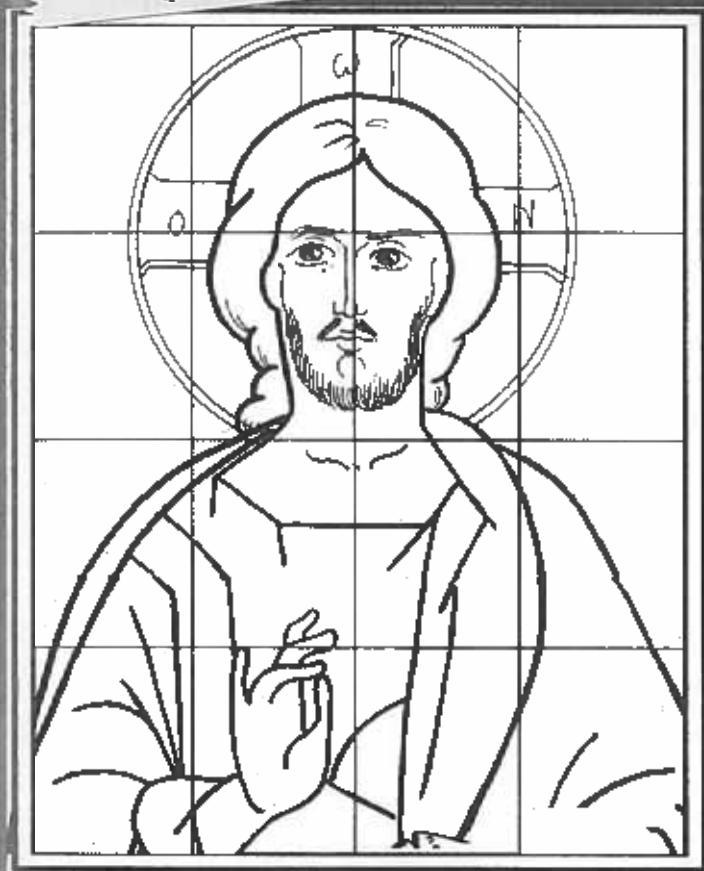

Σήμερον κρεμάται επί ξύλου
Ο εν ύδασι πην γην κρεμάσας
Στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται
ο των αγγέλων βασιλεύς.

Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται
ο περιβάλλων των ουρανών
εν νεφέλαις.

Χρωματίστε την εικόνα

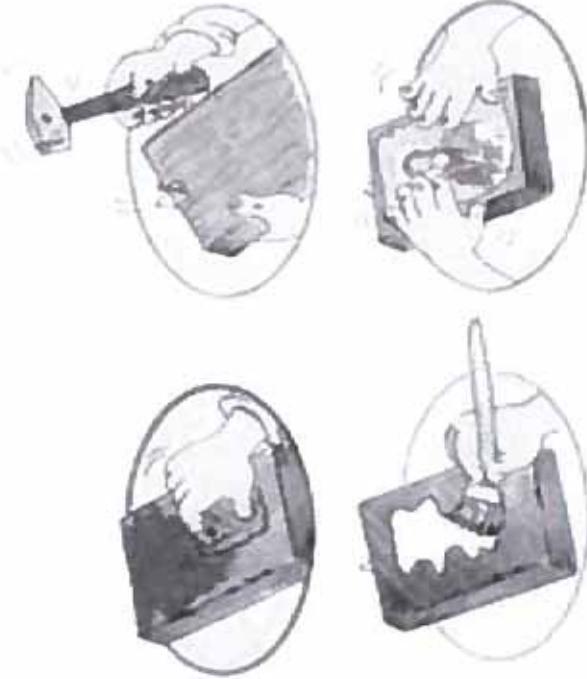
Κατασκευή:

Χάρτινες εικόνες σε ξύλο

Υλικά: Εικόνες χάρτινες, Κουμάτια ξυλοτέξ θαλάσσης ή κόντρα πλακέ, σπο μέγεθος της εικόνας που θα κολλήσουμε, Ατλακόλ, Πινέλο, Χρώμα (κόκκινο, καφέ ή σκούρο μπλε) -που να στεγνώνει αμέσως, Σφουγγάρι, Κρεμαστηράκια - πρόκες, Σφυρί, Χάρακας - Μολύβι

Οδηγίες:

1. Στρώστε με νάυλον ή με εφημερίδα το τραπέζι, όπου θα εργαστείτε!
2. Μετρήστε με τον χάρακα και βρείτε το μέσον της πάνω πλευράς του ξύλου. Σημειώστε με το μολύβι. Καρφώστε το κρεμαστηράκι.
3. Βάψτε το ξύλο, με το χρώμα που θέλετε, χρησιμοποιώντας το σφουγγαράκι.
4. Με το πινέλο σπλώστε λίγη στλακόλ πάνω στο ξύλο.
5. Κολλήστε την εικόνα.
6. Αφήστε την λίγο να στεγνώστε και... είναι έτοιμη!!

Κορνιζούλες

Υλικά

- Χαρτόνια καναόν
μήγε ή με βούλες,
15 x 15 εκ.
- Κόλλα

Πατρόν Κ

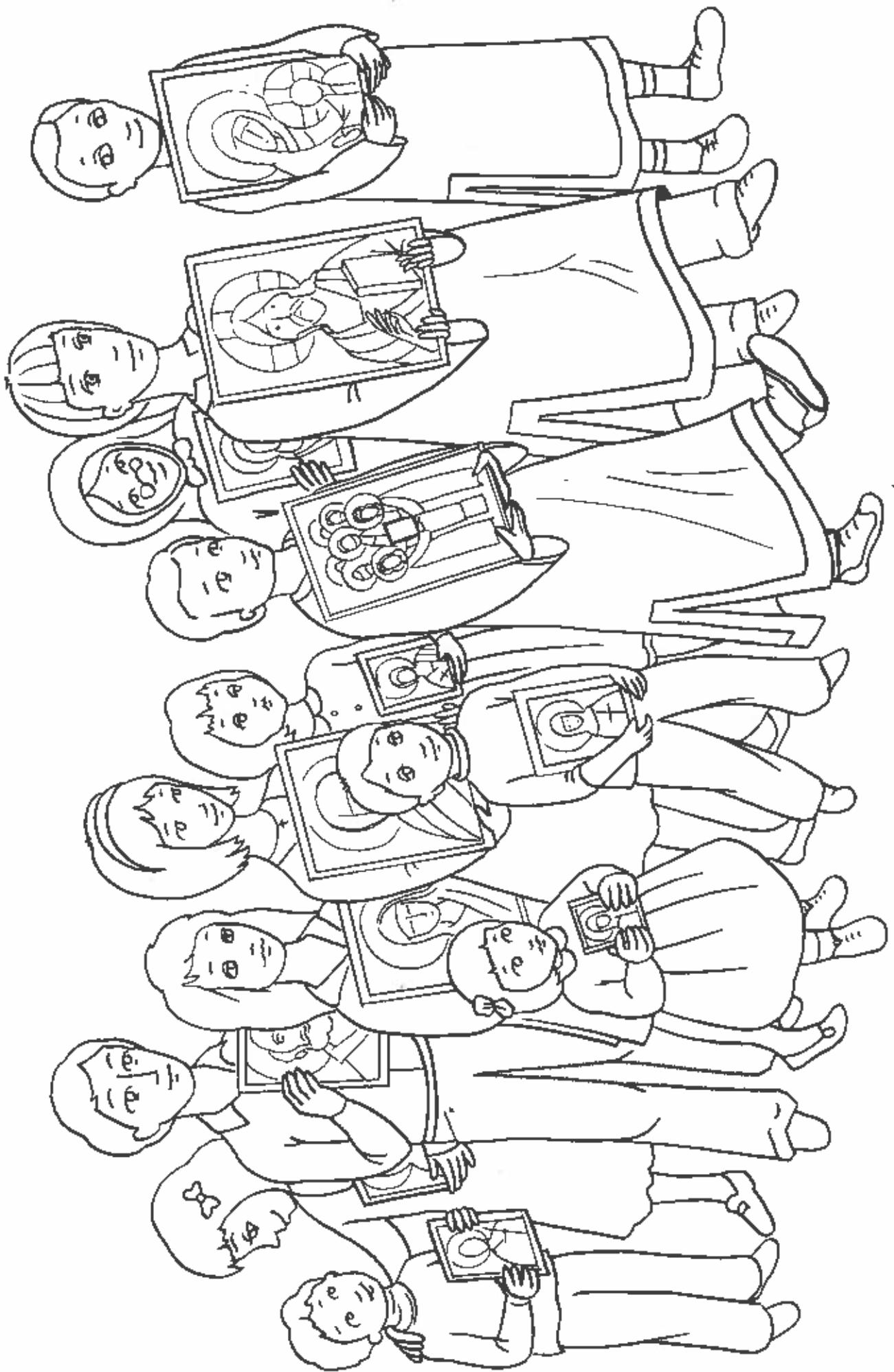
⇒ fin πλαισίο,
ψηφούν να χειροποιούνται
γλωσσοπίσθια χρημάτισται
-νι και απλά,
απλά φυεμάτιο,
ην θε τα
χειροποιώντων
Τα λαϊδιά!

- 1 Διπλώστε τις κορνιζούλες σύμφωνα με τις οδηγίες του πατρόνου.
- 2 Κόψτε την εικόνα στο σωστό μέγεθος για το σχήμα που δίνουμε εδώ, 7,9 x 7,9 εκ., και στερεώστε τη μέσα στις γωνίες. Το πάχος παπούρας ή πάχος εσοχής είναι έως 2 χλ.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

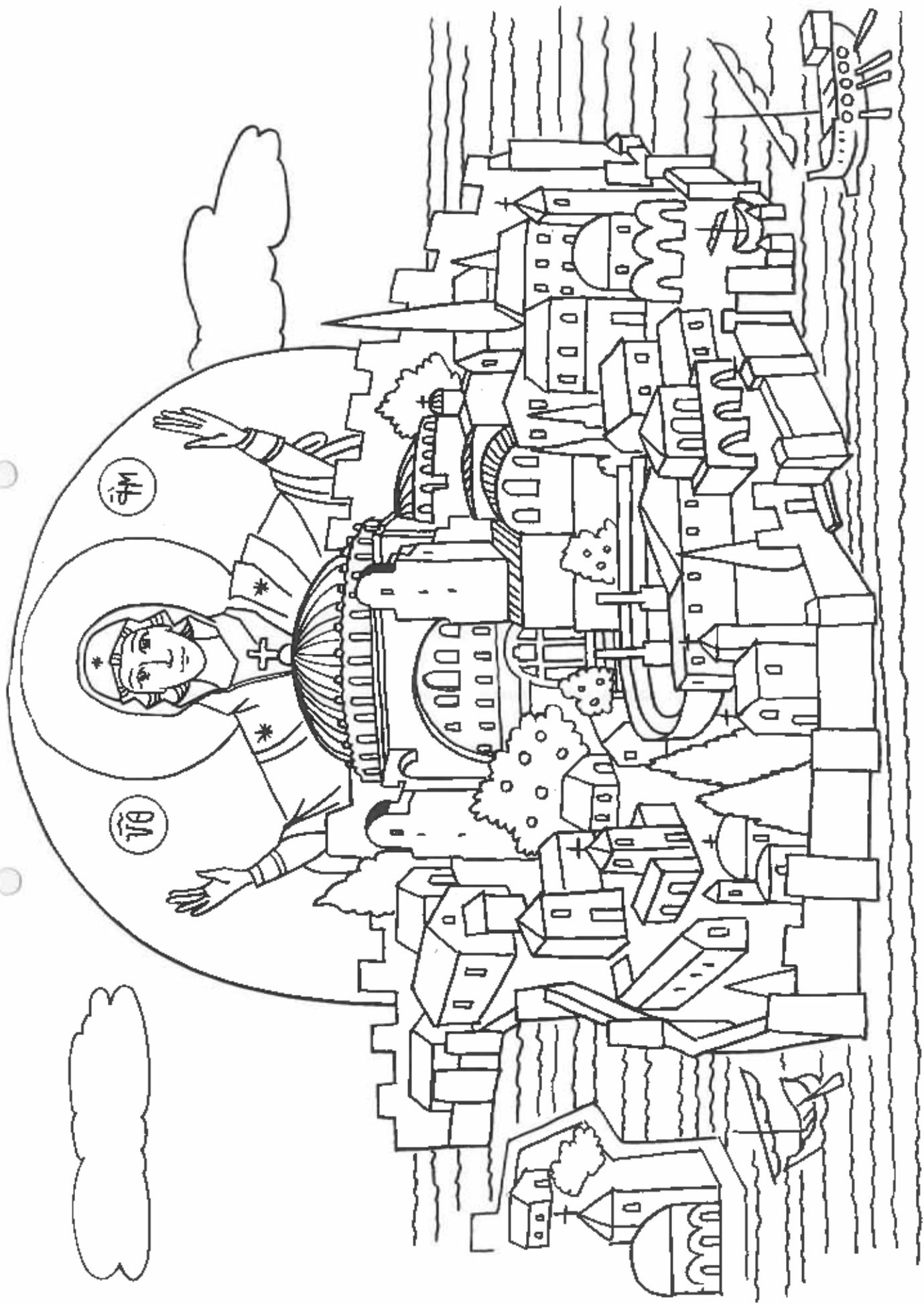
Οι κορνιζούλες, όταν φτιαχτούν στο σωστό μέγεθος, μπορούν να χρησιμοποιηθούν και για τετράγωνες παιδικές ζωγραφιές.

KYPIAKH TUN NHCTEJUN

A KYPIAKH TUN NHCTEJUN

TH VITTEPMAXU CTPLATHU

O AKACICJC OC YINOC

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου και η Ελευθερία της Πατρίδας μας

Βασικές Ιδέες:

- Η Παναγία μας, ζούσε στη Ναζαρέτ, στο σπίτι του Ιωσήφ, που την προστάτευε. Εκεί της παρουσιάστηκε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ και της έδωσε το μήνυμα ότι σε εννιά μήνες θα γεννήσει τον Υἱό του Θεού, τον Χριστό μας. Η Παναγία μας δέχθηκε ταπεινά και είπε: «Ας γίνει το θέλημα του Θεού». Αυτή η είδηση έφερε την χαρά σ' όλο τον κόσμο!
- Τον Ευαγγελισμό της Παναγίας μας τον γιορτάζουμε την 25η Μαρτίου. Την ίδια ημέρα γιορτάζουμε και όλοι οι Έλληνες την Ελευθερία της Πατρίδας μας. Γι' αυτό φέλνουμε Δοξολογία στην εκκλησία και τα μεγαλύτερα παιδιά κάνουν παρέλαση!
- Για 400 ολόκληρα χρόνια οι Έλληνες ήταν σκλαβωμένοι στους Τούρκους υπέφεραν από τους Τούρκους! Δεν μπορούσαν να ζήσουν ελεύθεροι, να λατρέψουν χωρίς φόβο στις εκκλησίες τον Θεό ή να πάνε με άνεση τα παιδιά στο σχολείο. «Όλα τα 'σκιαζες η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά...» Γι' αυτό το 1821 οι Έλληνες ξεσηκώθηκαν για να πολεμήσουν, έκαναν Επανάσταση και είπαν: «Ελευθερία ή Θάνατος», δηλ. ή θα ζήσουμε ελεύθεροι ή καλύτερα να πεθάνουμε. Πολλά γενναία παλικάρια (όπως ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο Αθανάσιος Διάκος, ο Γεώργιος Καραϊσκάκης, ο Οδυσσέας Ανδρούτσος, ο Παπαφλέσσας, ο Μακρυγιάννης, ο Κωνσταντίνος Κανάρης, ο Ανδρέας Μιαούλης, ο Νικηταράς, αλλά και γυναίκες όπως η Μπουμπούλινα και η Μαντώ Μαυρογένους) πολέμησαν «για τον Χριστού την Πίστη την αγία και της Πατρίδας την ελευθερία». Χάρη σ' αυτούς ζόμεις εμείς σήμερα ελεύθεροι και οφείλουμε να τους θυμόμαστε!

Λέξεις - κλειδιά:

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

ΝΑΖΑΡΕΤ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ!

25^η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

ΠΑΡΕΛΑΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου

Και πήγε ο αρχάγγελος, ο Γαβριήλ, σε κείνο το μικρό χωριό, τη φτωχική τη Ναζαρέτ και βρήκε την κοπέλα, τη Μαρία, στο σπίτι του προστάτη της του Ιωσήφ. Εστάθηκε μπροστά της ολοφώτεινος.

«Χαίρε, της είπε, κόρη. Χαίρε ξανά, αγνή, Χαίρε χαριτωμένη, εσύ που απ' όλες τις γυναίκες είσαι η πο ευλογημένη και η διαλεχτή. Ο Κύριος μαζί σου είναι Μαρία».

Κι η κόρη εμαζεύτηκε και ντράπηκε μα και ταράχτηκε η καρδιά της.

Τι άραγε να οήμαιναν τα λόγια τα αγγελικά;

Κι ο Γαβριήλ που ήρθε απ' τον Ουρανό σταλμένος, εσυνέχισε: «Μαρία μη φοβάσαι! Βρήκες τη χάρη από το Θεό, γι' αυτό και κεχαριτωμένη σε ονομάζω. Αγόρι από σε θα γεννηθεί, που είναι ο Γιος του Υψιστού και Βασιλιάς του Ουρανού μα και της Γης είναι εις τους αιώνες». Σήκωσε απορημένη η Μαρία τα μάυρα αθώα μάτια της. Θαμπώθηκε από το φως τ' αγγελικό, μα θαρρετά ερώτησε: «Δεν έχω παντρευτεί. Πώς γίνεται να κάνω γιο καθώς μου λες;». Τότε ο άγγελος εξήγησε στην ταπεινή την κόρη πως Πνεύμα Άγιο θα την επισκεφτεί και πως η δύναμη του Υψιστού σκέπη της θα 'ναι. Θα κάνει γιο που Γιος είναι του Υψιστου! Μικρό το ανθρώπινο μυαλό γι' αυτό το θαυμαστό! Μα η Μαρία το 'ξερε πως τίποτα για το Θεό δεν είν' αδύνατο. Έτσι έσκυψε το ευλογημένο της κεφάλι κι είπε απλά και ταπεινά: «Στις προσταγές Σου Κύριε· εγώ, η δούλη Σου Μαρία, δέχομαι τις βουλές Σου. Αν αυτό θέλει ο Κύριος, να γίνει όπως το θέλημά του είναι».

Κι ο άγγελος το πήρε αυτό το ΝΑΙ, το πήγε ολόιστα στον Ουρανό, στα πόδια του Θεού κείνο το ΝΑΙ, απόθεσε.

Η εικόνα του Ευαγγελισμού

Κοπάξτε, παιδιά.

Στην εικόνα είναι ο Αρχάγγελος Γαβριήλ. Τον έχει στείλει ο Θεός να αναγγείλει το χαρμόσυνο νέο στην Παναγία.

Προσέξτε τα πόδια του,
είναι σαν να έφτασε
μόλις τώρα.

Η Παναγία είναι καθισμένη σε στάση που δείχνει βεβαιότητα.

Με τό αλλο χέρι κρατά μια ρόκα, γιατί η Παναγία είναι η Τιμωτέρα των Χερουβείμ και Ενδοξωτέρα των Σεραφείμ, αλλά είναι και άνθρωπος εργατικός.

6

Στο ένα του χέρι κρατά ένα ραβδί, που είναι θεολογικό σύμβολο, και το άλλο είναι ανοιχτό για να εκφράσει την επιθυμία του Θεού.

Το ένα χέρι της είναι ανοιχτό, και αυτό σημαίνει ότι δέχεται το θέλημα του Θεού.

Η Παναγία, επίσης, έχει τρία οκτάκτινα αστεράκια, τα οποία δείχνουν ότι είναι Αειπάρθενος, δηλαδή ήταν, είναι και πάντα θα είναι Παρθένος.

Ζωγραφική

Χρωμάτισε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου.

Χρωμάτισε

Βρες τα κρυμμένα γράμματα στην εικόνα και συμπλήρωσε τον όρκο των Ελλήνων στην Αγία Λαύρα. Μετά χρωμάτισε την εικόνα.

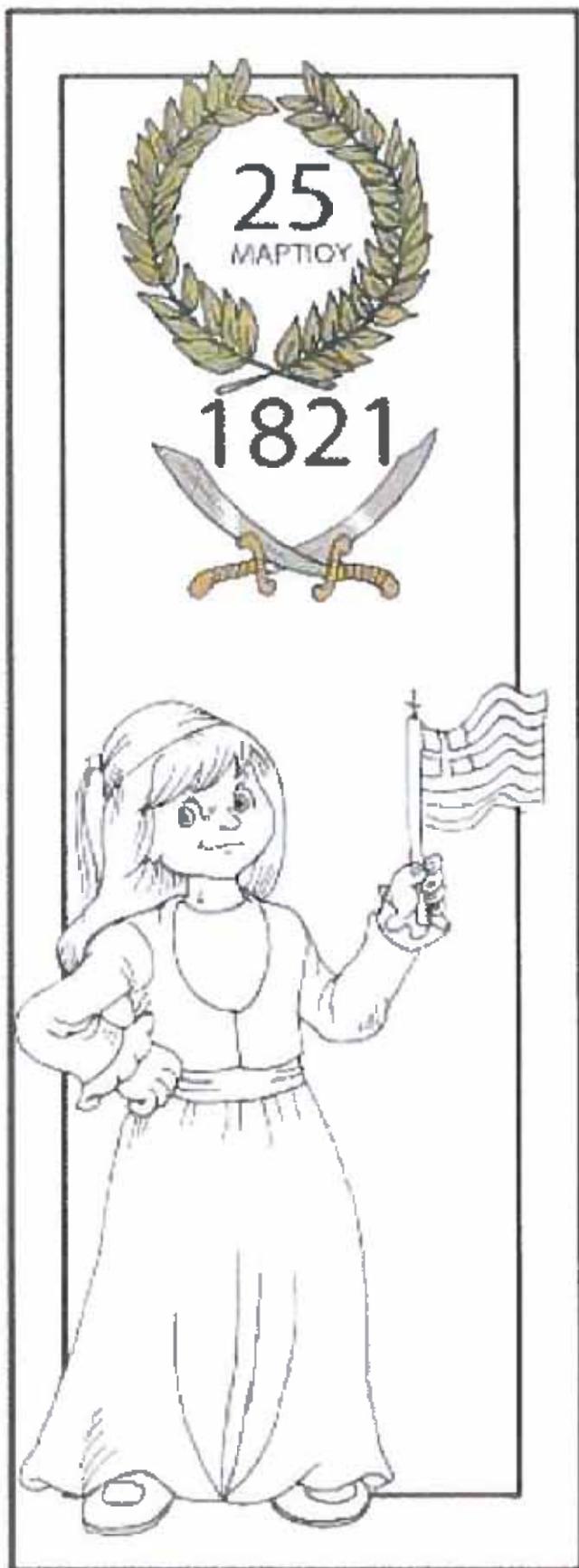

----- ή -----

Σελιδοδείκτες

Χρωμάτισε τον τσολιά και την Αμαλία και φτιάξε δύο σελιδοδείκτες με θέμα την εθνική επέτειο του 1821

Χήρα Σουλιώτισσα

Σταυροφέρα στις 28 Ιουλίου 1821 στη Σουλιώτισσα εγκατέλειψαν την πόλη της Σούπης.

Ο γέρος αγωνιστής τελείωσε τη διάητη του για του κάστρου την παράδοση.
«Βρήκαμε με όλες τις τηγάνιδες, δίλεγε. Με τ' αρμάτα και τα πρόσφρακτά μας. Η συμφωνία φολόδη τηχε πιστή από τους Τούρκους. Μια δεν ήταν γραπτέμενη να τελειώσει έτσι αυτή η στιγμή της πολιορκίας. Πατί, κοντά στη σημφωνία τη γραφείνη ήρθε και άλλη, πιο παράξενη από την πρώτη. Και την έκανε μια αιλή γυναίκα. Η Μέρα η Σουλιώτισσα, νιόνυφη και χηρεμένη. Όσο Γούρες ο δύντρας της, η σεβήτρια η φρούρια. Μα και χήρα τάρα & χωράτευε. Νομίζετε είχε πάρει τον αέρα εκείνου του παλαικαριού, του ήταν πρότιο ανέμεσά μας. Και η παρθενική της υπρόστι μονάχα δεν δύφηγε τη χήρα ν' αδρέει τ' αρμάτα.

Και τώρα βγαίνοντας από το κάστρο η Μέρα ακολουθούσε αιματηρή, διελαυτή, διστηματή, γιατί είχε σβήσει η πενιά κάθε ανθρώπη στην διηγή της, δηλας είχε κάνει να στρέψει και το στερνό της δάκρυ. Αξέφωρη η Μέρα, εκεί που σήγουνε σκυροφτή, έβιασε μια φωνή. Και είχεμε αξέδειστη λιπα το κάστρο και οι Τούρκοι επομένως τα μπουν. Τούρκοι η Μέρα πίσω τρέχοντας και στάθηκε στη σιδηροπόρτα του κάστρουν ολόριθτη με την παραδοσιακή μαντίλα της (τα μαύρα τόξε που ως τα βρήσκε, γιατέρα, η ζωή της πέρσες μαρτυρούνται).

Σταθείτε γάστρα! είπε. Κανένας δε θα μπει!
Πορειέντε πολύ και η άψη και η φωνή της. Οι Αρβανίτες την κήπεν με το καλό.

—Σίρε! της είπαν. Σκλέψαθε κραστήθης, αν μενεις. Τι ζητάς;
—Στο κάστρο μέσα ληγουμονήθηκε διαθρόπας. Μάεσα για μαέσος;
—Μπέσα, είπε ένας Αρβανίτης.

Η Μέρα χάθηκε και ξαναπάνηκε σε λίγο κρατώντας στην ποδιά της κρυμμένο κάπι. Και προχώρησε να περάσει. Οι Τούρκοι τάρα την κύκλωσαν στε-

ντη. Θέλοντας να δουν τι είχε και να της το κρατήσουν. Η ίδια η Μέρα είδε την κίνδυνο. Τρέβηκε το χωντζάρι κατά την κύρτο της, που το είχε πάντα στην πρωτοφέρη της.

—Πίσω φάναξε. Την μάτου μην πατέτε!
Με το αριστερό της χεριά βιστάνεται την ποδιά & της ανοιχτή έσπειχε τα κύκλωα (λιβανούσιμενά κύκλωα του άντρα της) και φοβέριζε με το μαχαίρι. Και προχώρησε και πέρασε.

Όταν ταύτι στόμα σε στόμα σπάρθηκε της Μέρας η αποκοκτώ... «Δεν ξηλεύει άρηιαν μη γλυκαδεί και γείλι να μη γλείσει. Και ήταν ένα ξαλδυφρωκό στραγγ πικραμένη συνοδεία μας, που προχερούσε βραδυνιάντα... Νοο κια καρδιά πανος Είχε σαρ την Μέρα να βαυμάσει!»

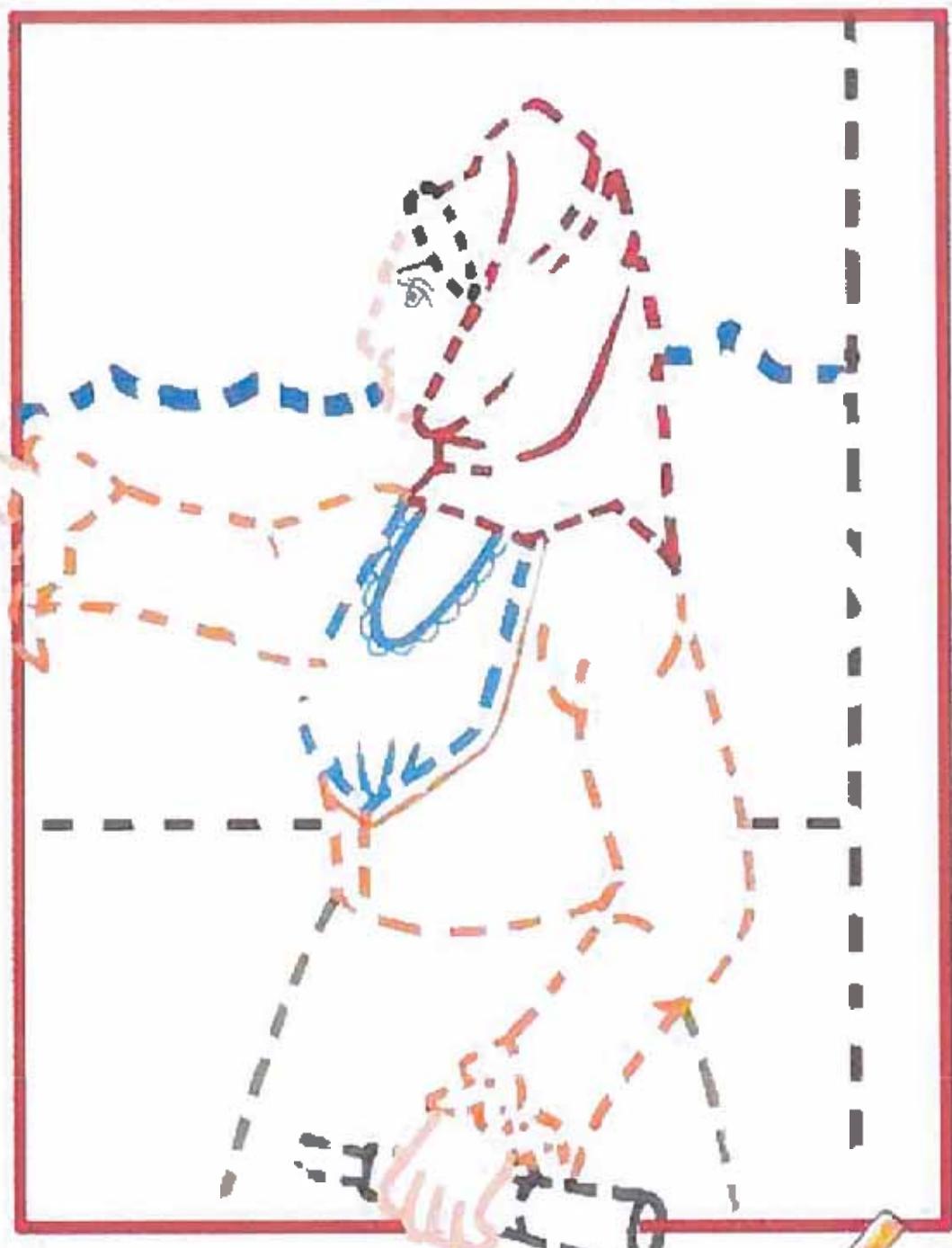

* μαρτιοντάνη.

** ταΐζεται.

Χρωμάτισε

Ένωσε τις γραμμές και χρωμάτισε την ηρωίδα της Επανάστασης

Ήρωες της Επανάστασης του 1821

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

Ιωάννης Μακρυγιάννης

Κωνσταντίνος Κανάρης

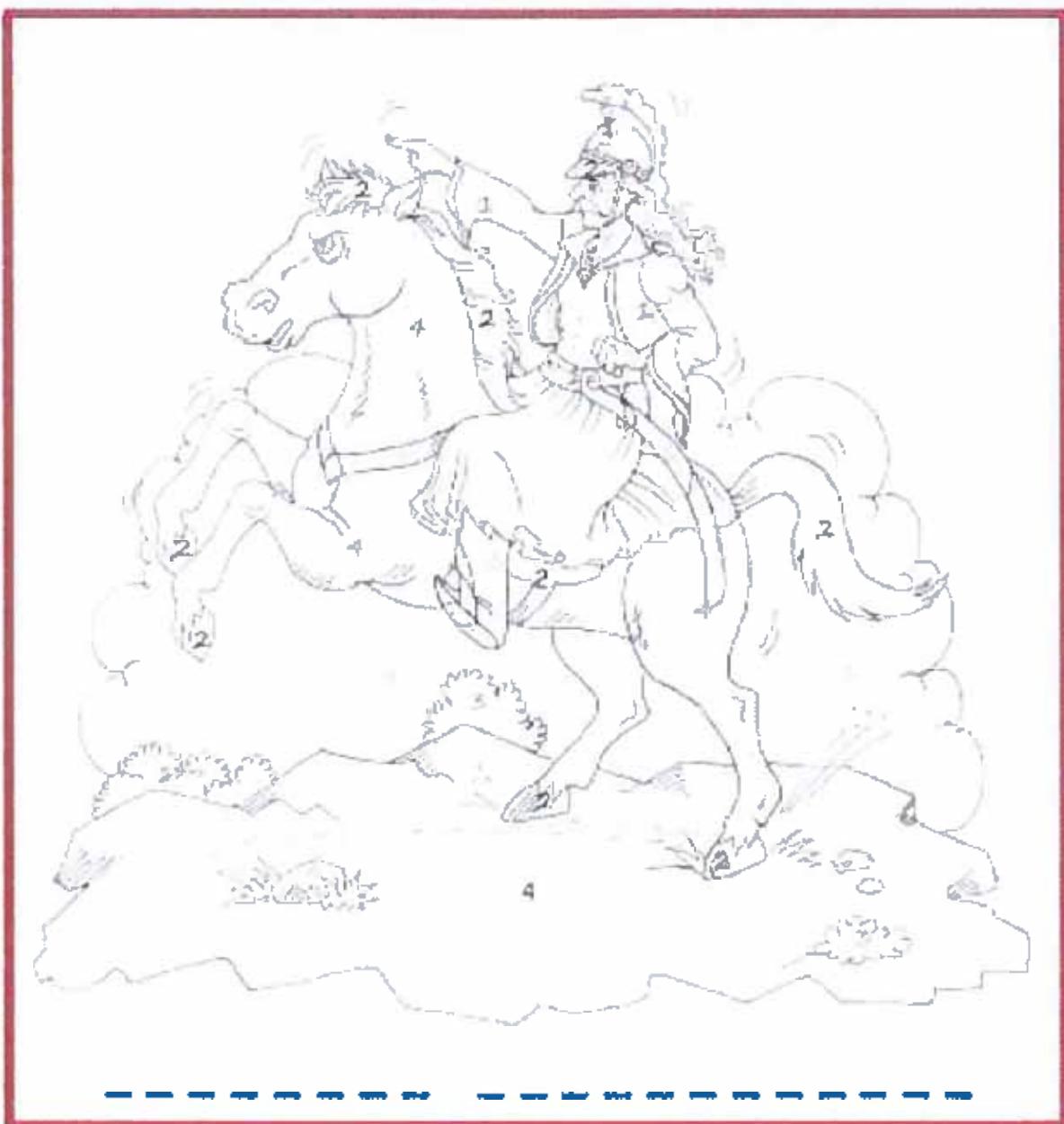
Γεώργιος Καραϊσκάκης

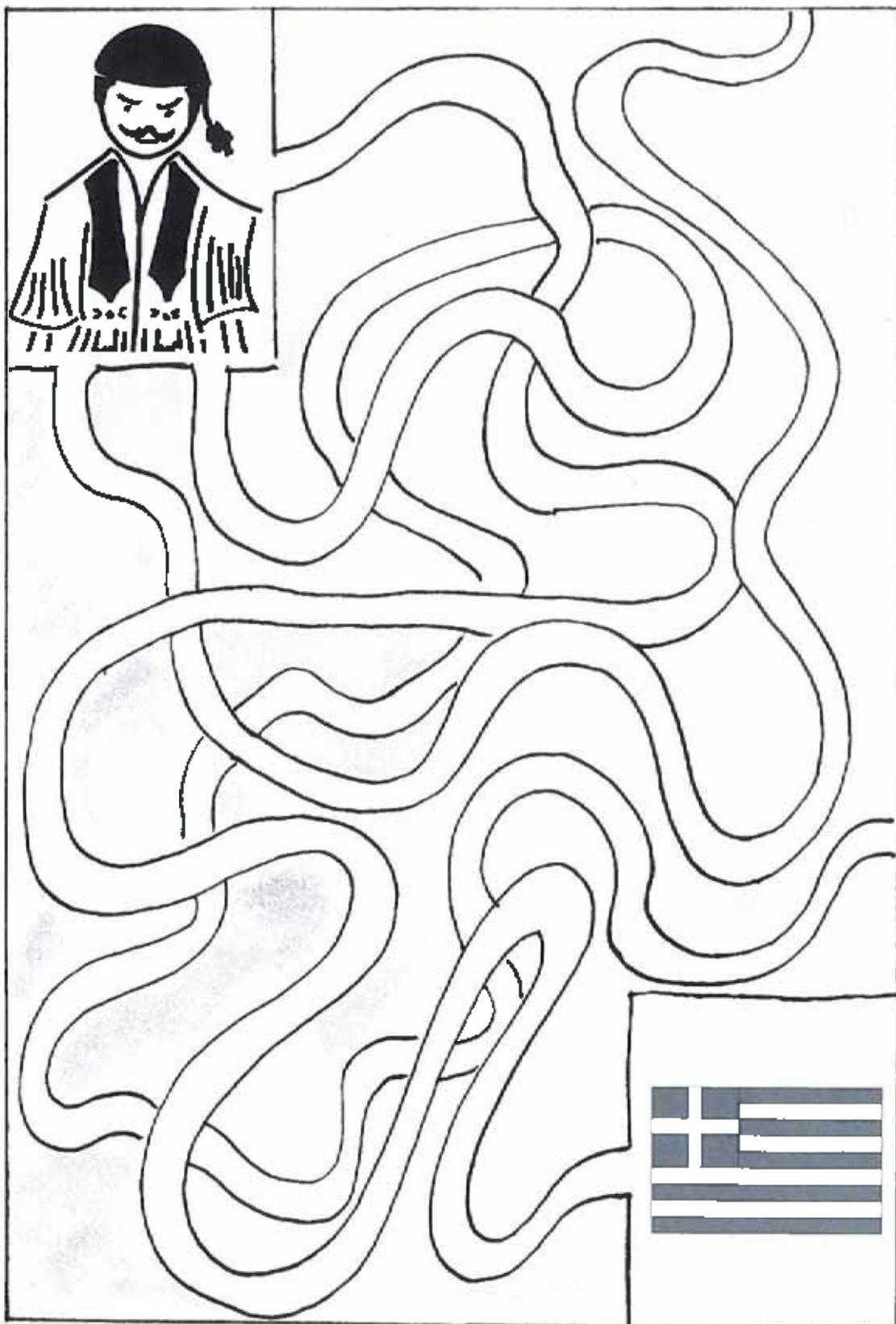
Λάμπρος Τζαβέλλας

Χρωμάτισε

Χρωμάτισε τον ήρωα της Επανάστασης. Αναγνωρίζεις ποιος είναι;

Σπαζοκεφαλιά

Ποιό δρόμο πρέπει να ακολουθήσει ο τσολιάς για να φτάσει στην Ελληνική Σημαία;

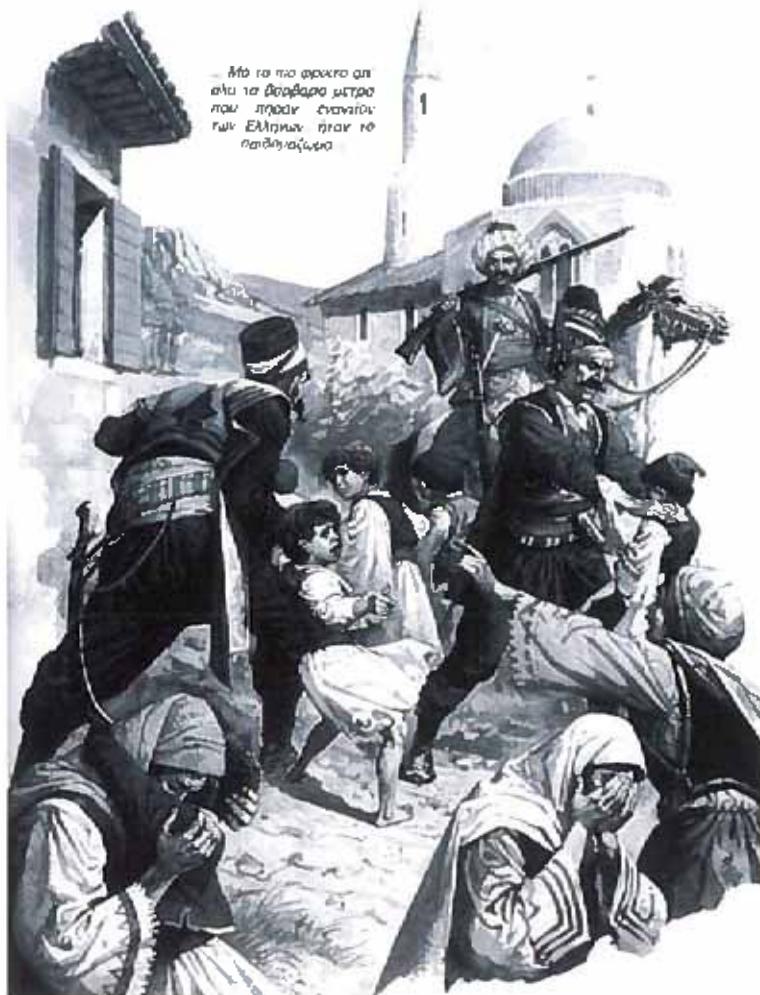
Το κρυφό Σχολείο

*Μένει μ' εκπαραδοτήρες, βιώσει κατάφα που είπες,
«Κλεψης νι βγεις παιδεῖται μου, σύμποτε, βογιά νι
τρέζεις,
ούληρεις σταν πόλεμο, τη νυχτινή ανθρωπιά.
και στα γλυπτοχαράκιατα, να πλένεις τη ταφιτογήν...».*

Θα χρειαζόταν κανείς τόμους ολόκληρους για να περιγράψει με λεπτομέρειες την τραγική ζωή των σκλαβιωμένων Ελλήνων. Οι Τούρκοι έγιναν οι μεγάλοι αφέντες. Σκότωναν όποιον ήθελαν, άρπαζαν όπι ήθελαν, στήμαζαν, έκαψαν, ταπείνωναν. Οι μεγάλες περιουσίες των Ελλήνων πέρασαν στα τούρκικα χέρια κι όλοι οι σκλάβοι πλήρωναν σκληρούς φόδους στους αφέντες. Κι αλλοίμονο σε κείνον που δεν είχε να πληρώνει. Του έπιαζαν το κεφάλι.

Οι Έλληνες ονυμάστηκαν «γχωνισθήδες» και «ραγιάδες», δηλαδή ίμπατοι και τοκλάβοι. Όταν συναντούνταν κάποιον Τούρκο στο δρόμο

τους έπρεπε να παραμερίσουν και να των προσταντίρουν. Τα σχολεία έκλεισαν και απαγορεύονταν με την ποινή του θανάτου στον Έλληνας να μαθαίνουν γράμματα. Μα το πιο φρικτό στ' όλα τα βλέφαρα μέτρα που πήραν ενωτίουν των Ελλήνων, ήταν το παιδιμάζωμα. Οι Τούρκοι άρπαζαν τα μικρά παιδιά των Ελλήνων, τα οδηγούσαν στη βάθη της Ανατολής κι εκεί, αφού τα βάφτιζαν Μωαμεθανούς, δηλητηρίαζαν την τρυφερή τους ψυχή με μίσος για τους Έλληνες και γενικά για τους Χριστιανούς. Ήταν οι ονομαστοί γενίτσαροι, οι πιο φανατικοί σπρατιώτες του Ισλάμ, που στό πέρασμά τους δεν άφιναν τύποτε δρθιό. Κι ήταν πολύ πικρός και αβάσταχτος ο πόνος για τους σκλαβιωμένους, να γνωρίζουν τα φοβερότερα βασανιστήρια από τα ίδια τα παιδιά τους. Άλλοι, μήπος και τα κορίτσια είχαν καλύτερη τύχη; Τα πιο δραριφρά από αυτά τ' άρπαζαν οι Τούρκοι για να γεμίζουν τα χαρέμια των αγάδων, των μπέηδων και των πασάδων.

Το μόνο που έμεινε ελεύθερο στους Έλληνες ήταν να πηγάνων στις εκκλησίες και να προσκυνούν το θεό τους. Ο Μωάμεθ δεν τόλμησε να τους πιαγόρευει να λατρεύουν το Χριστό, γιατί φοβήθηκε μήπως εξαγγώσει τα άλλα χριστιανικά κράτη της Ευρώπης. Έτοι, ο άλιρος και οι εκκλησίες έγιναν η μοναδική παρηγοριά για τους δυστυχισμένους σκλάβους.

Όμως, οι Έλληνες έχουν μια αρετή που σπάνια τη συναντά κανείς σε άλλους λαούς. Μπορεί το σώμα τους να λυγίζει και να τουκίζεται. Η καρδιά τους άμιας αντέχει. Η ψυχή τους μένει αδούλωτη και κρατάει μένικι της άσθεσης τη μικρή σπίθα της ελπίδας για την ελευθερία. Όταν πέραστην μερικά από τα ποτεινά χρόνια της σκλαβιάς, οι Έλληνες προσπάθησαν να συγέλθουν από τη μεγάλη ιμφορά που τους βρήκε. Έφερε ν' αντισταθούν με κάθε τρόπο στο βάρυβαρο κατακτητή. Να μη αρήσουν υστερείς. Να μην ξεχάσουν το παρελθόν τους και τις παραδόσεις τους. Άλλα, πώς θα το κατόρθωναν αυτό σταν τα παιδιά τους έμεναν αγράμματα;

Τον μεγάλο, το δύσκολο και ιερό αυτό ρόλο,

να μάθει τα σκλαβωμένα Ελληνόπουλα γιράμματα, τον ανέλαβε ο ιερός. Οι παπάδες και οι ταπεινοί καλόγεροι. Τα βράδια, τα περισσότερα παιδιά των Ελλήνων, γλυτρούσαν σαν φαντάσματα από γωνιά σε γωνιά, για να μην τα δει κανενός. Τούρκου ματι και τρύπωναν στις εκκλησίες και τα μοναστήρια. Εκεί, στο φως ενός κεριού, τα τιμημένα ράσα μοχθούσαν να τα μάθουν να γράφουν και να διαβέβαιουν.

Το γνωστό ποιηματάκι που έλεγαν τα παιδιά παρακαλώντας το φεγγάρι να τους φωτίζει το δρόμο προς το κρυφό σχολείο τους, έχει μείνει ως την εποχή μας:

**Φεγγαράκι μου λαμπρό
φέγγε μου να περπατώ
να πηγαίνω στο σχολείο
να μαθαίνω γράμματα
γράμματα σπουδάγματα
του Θεού τα πράγματα.**

Τα βράδια, γλυτρούσαν σαν φαντάσματα από γωνιά σε γωνιά και τρύπωναν στις εκκλησίες και τα μοναστήρια.

Το σχολείο: τότε και τώρα!

Παρατήρησε τις δύο εικόνες και προσπάθησε να περιγράψεις τις διαφορές ανάμεσα στις δύο αίθουσες αλλά και τα συναισθήματα των παιδιών.

...Ο πρώτος ελληνικός στρατός

Λαβύρινθος

Βοήθησε το κλεφτόπουλο να φτάσει στο μυστικό του λημέρι χωρίς να το καταλάβουν οι Τούρκοι

Τα κλεφτόπουλα

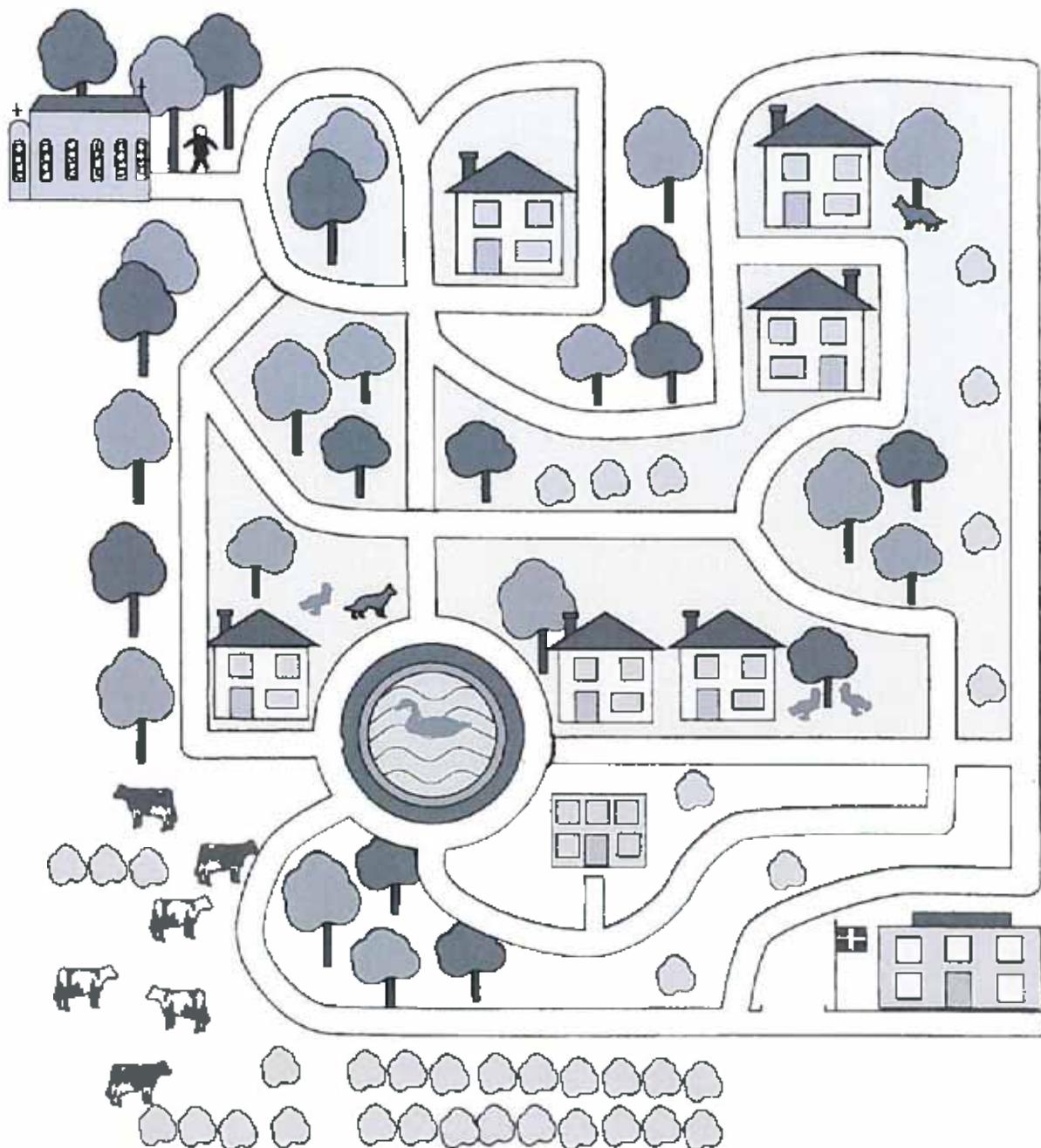
Μάνα μου τα, μάνα μου τα κλεφτόπουλα (2)
τρώνε και τραγουδάνε, άιντε πίνουν και γλεντάνε. (2)

- [(Μα ένα μικρό) (2) κλεφτόπουλο] (2)
δεν τρώει, δεν τραγουδάει, βάι δεν πίνει, δεν γλεντάει (2)

- [(Μόν' τ' άρματα) (2) κοίταζε] (2)
του τουφεκιού του λέει: «γεια σου Κίτσο μου λεβέντη». (2)

Σπαζοκεφαλιά

Βοηθήστε τους Γιωργάκη να πάει μετά τη λαξολογία
της Εθνικής Έπεταιος στο Σχολείο για την Γιορτή της 25ης Μαρτίου.

Κυνηγητό πάνω από το έδαφος

Το παιχνίδι επιτρέπει στους παικτες να ξεφεύγουν από τον κυνηγό· προσοχή, όμως, μπορεί να οναγκαστούν ν' αφήσουν τα «ασφαλές σημεία» τους.

Ηλικία: 5 ετών και πάνω

Υπολογιζόμενος Χρόνος: 10 λεπτά

Παικτες: 5 ή περισσότεροι

Υλικά: κανένα

1 Επιλέγεται ένας παίκτης που θα κυνηγάει. Οι υπόλοιποι πρέπει να του αποφεύγουν και να μην τον αφήσουν να τους αγγίξει.

2 Όταν ένας παίκτης κυνηγιέται, μπαρεί να σωθεί ανεβαίνοντας πάνω σε οιδήποτε βρίσκεται πάνω από την επιφάνεια του εδάφους. Όπουδήποτε εκτάς από το έδαφος, θεωρείται «ασφαλές σημείο» και όση ώρα ο παίκτης παραμένει εκεί, δεν μπορούν να τον πάσουν.

3 Αν όλοι οι παικτες είναι «πάνω από το έδαφος», τότε εκείνος που κυνηγάει μπορεί να φωνάξει «πυρετός!» και τότε όλοι είναι αναγκασμένοι να κατεβαύν.

4 Όταν ο παίκτης που κυνηγάει καταφέρει ν' αγγίξει κάποιον, αλλάζουν ρόλους και το παιχνίδι συνεχίζεται.

Οι Άγιοι Κωνσταντίνος και Ελένη βρίσκουν τον Τίμιο Σταυρό

Βασικές ιδέες:

- Η τρίτη Κυριακή της Μεγάλης Σαρακοστής λέγεται «Σταυροπροσκυνήσεως», γιατί στη μέση της Εκκλησίας βρίσκεται ο Τίμιος Σταυρός για να τον προσκυνήσουμε οι Χριστιανοί και να πάρουμε δύναμη. Ο Ιερέας μας δίνει και ένα λουλουδάκι (βιολέτα) για ευλογία.
- Ο Σταυρός του Χριστού είναι το πιο σημαντικό σύμβολο για μας τους Χριστιανούς, γιατί πάνω σ' αυτόν θυσιάστηκε ο Χριστός. Όταν βαφτιζόμαστε παίρνουμε ο καθένας τον δικό του σταυρό, τον οποίο τον φοράμε πάντα! Όμως ο σταυρός δεν είναι απλά ένα στολίδι, αλλά για μας τους χριστιανούς το σημείο του σταυρού είναι το όπλο μας που μας βοηθά σε κάθε δύσκολη στιγμή. Γι' αυτό και πρέπει να τον κάνουμε σωστά. Άλλως θα είναι σα να παίζουμε (και να χρησιμοποιούμε ένα όπλο χωρίς σφαίρες) και να κοροϊδεύουμε το Χριστό.
- Να θυμόμαστε να κάνουμε σωστά το σταυρό μας πάντα, πριν βγούμε απ' το σπίτι για να πάμε στο σχολείο ή στη δουλειά μας ή κάπου αλλού, πριν και μετά το φαγητό μας, πριν κοιμηθούμε και αφού ξυπνήσουμε, όταν περνάμε έξω από μία εκκλησία, πριν φιλήσουμε μία εικόνα και πριν κοινωνήσουμε αλλά και σε κάθε στιγμή που θέλουμε το Θεό κοντά μας.
- Μετά τη Σταύρωση του Χριστού μας είχε χαθεί ο Τίμιος Σταυρός. Τον ξαναβρήκαν μετά από πολλά χρόνια οι πρώτοι Χριστιανοί βασιλιάδες: ο Άγιος Κωνσταντίνος και η μητέρα του, η Αγία Ελένη.

Λέξεις - κλειδιά:

(ΤΙΜΙΟΣ) ΣΤΑΥΡΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ

ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ

ΣΤΑΥΡΩΣΗ

ΑΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΚΑΝΩ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΜΟΥ!

Άγιος Κωνσταντίνος & Ελένη

Άγιος Κωνσταντίνος ύπηρε ένας από τους πιο σπουδαίους βασιλιάδες τοῦ κόσμου. Ή έποχή πού έζησε ήταν δύσκολη γιά τους χριστιανούς. Οι Ρωμαίοι αυτοχράτορες έγιθεύονταν τή χριστιανική πίστη και κίνησαν μεγάλους διοιγμούς έναντια στήν Έκκλησία. Μοναδική έξαιρεση άναμεσά τους άποτελούσε ο Κωνστάντιος ἡ Χλωρός, ὁ πατέρας τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, πού βασίλευε στις δυτικές περιοχές τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ο Κωνστάντιος ήταν δίκαιος βασιλιάς, οπλαγνικός και φιλάνθρωπος πρός τό λαό, προστάτης και στήριγμα τῶν χριστιανῶν. Ή σύζυγός του, Έλένη, ήταν χριστιανή. Ήταν καὶ ὁ γυνίς τους, ὁ Κωνσταντίνος, ἀκολουθώντας τό παράδειγμά τους, τοὺς ἔμιοιας στήν ἀρετή. Αὐτό εὐχαρίστησε πολὺ τό βασιλιά Κωνστάντιο, ὁ ὄποιος, βλέποντας τήν ἀνδρεία και τή φρόνηση τοῦ γνιωῦ του, τὸν δρισε διάδαχτο τῷ θρόνῳ του. Ήτοι, δταν μετά ἀπό λίγο καιρό πέθανε ο Κωνστάντιος, πολεμώντας στή Βρετανία, ἀνακηρύχτηκε βασιλιάς ὁ Κωνσταντίνος κού ήταν τότε τριάντα δύο ἔτην.

Ο νέος βασιλιάς κυβέρνησε τό βασίλειό του μέ δικαιοσύνη και γι' αὐτό ὁ λαός του τὸν ἀγάπησε πολύ. Οι ἐγχροί του τόν ἔτρεφαν, γιατί ήταν γενναῖος καὶ ἴκανός πολεμιστής. Ήταν, δημος, και δίκαιος βασιλιάς. Ήτοι, δλοι οἱ πολίτες τοῦ Δυτικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ήταν εὐχαριστημένοι μέ τόν τρόπο πού κυβερνοῦσε ὁ βασιλιάς τοις.

Τήν ἵδια ἐποχή στίς ἀνατολικές περιοχές τῆς Αὐτοκρατορίας βασίλευε ὁ Μαξέντιος. Ἀνδρας σκληρός και ἀπάνθρωπος πού τυραννοῦσε τοὺς ὑπηκόους του και ἰδιαίτερα τοὺς χριστιανούς. Ο Μαξέντιος ήταν και πολὺ φιλόδοξος ἀνθρώπος. Ήτοι, δέν ἀφέντηκε στό μεγάλο του βασίλειο, ἀλλά κάποια μέρα ἐπιθύμησε νά γίνει κυριαρχος δλόκληρης τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Συγκέντρωσε, λοιπόν, στή Ρώμη πολυάριθμο στρατό, μέ σκοπό νά ἐκστρατεύσει ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου.

Οι κάτοικοι τῆς Ρώμης, πού γνώριζαν τήν καλή φήμη τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, δέ θέλισαν νά συμπαρασταθοῦν στά

πονηρά σχέδια τοῦ βασιλιά τους. Ἐστειλαν γράμματα στὸν ἄγιο αὐτοχράτορα πού τὸν παρακαλοῦσαν νά προλάβει καί νά έλθει αὐτός πρῶτος στὴν Ρώμη, γιά νά τούς ἐλευθερώσει ἀπό τὸ Μαξέντιο.

Ο Ἅγιος τότε, ἃν καὶ διέθετε πολὺ μικρότερο στρατό, ἐκστράτευσε ἀμέσως κατά τοῦ Μαξεντίου. Κατέλυθε πολλές πόλεις στὸ πέρασμά του. Γρήγορα ἔφθαισε ἔξω ἀπό τὰ τείχη τῆς Ρώμης. Ἐκεῖ τὸν περήλευν δὲ περήφανος Μαξέντιος μέ πολὺ μεγαλύτερες δυνάμεις. Τά δύο στρατεύματα παρατάχθηκαν τό ένα ἀπέναντι στὸ ἄλλο, ἔτοιμα γιά τὴν μάχη. Ο Κωνσταντίνος σκαρφάλωσε σ' ἓνα ὑψωμα μέ τ' ἄλογό του κι ἀπό κεῖ ἐπιτήρησε τίς πολεμικές προετοιμασίες.

—Πῶς θά μπορέσω νά νικήσω ὅλον αὐτό τὸ στρατό, σκεφτόταν. Ο δικύς μου στρατός είναι πολὺ μικρότερος ἀπό τοῦ ἀντιπάλου μου!

Ἐνῷ, λοιπόν, καθόταν ἐκεῖ προβληματισμένος, σηκώνει γιά λίγο τὰ μάτια του ψηλά καί βλέπει ἓνα πολὺ παράξενο θέαμα. Ἐκεῖ, στὸν οὐρανό, είχε σχηματιστεῖ ἔνας σταυρός, φτιαγμένος ἀπό ἀστέρια τόσο φωτεινά, πού ἔλαμπαν μέσα στὸ μεσημέρι. Γύρω ἀπό τὸ σταυρό ὑπήρχαν γράμματα τὸ ἴδιο φωτεινά πού ἔγραψαν: «Κωνσταντίνε, ἐν τούτῳ νίκα», δηλαδή, Κωνσταντίνε,

μέ τῇ δύναμῃ τοῦ σταυροῦ θά βγεῖς νικητής ἀπ' αὐτῇ τῇ δύσκολη μάχῃ. Μετά ἀπό λίγο χάθηκε ἡ ὀπτασία*. Ο βασιλιάς κίνησε χαρούμενος γιά τὸ στρατόπεδό του, ἔχοντας σῆλη τὴν ἐλπίδα του στὴ θεϊκή βοήθεια.

Τό ἴδιο βράδυ, ἐνῷ δὲ Κωνσταντίνος κοιμόταν, εἶδε στὸν ὕπνο του τὸν ἴδιο τὸ Χριστό νά τοῦ λέει:

—Σήκω καί κατασκεύασέ ἓνα Σταυρό, ὅμοιο μ' αὐτὸν πού είδες. Αὐτὸν νά ἔχεις πάντοτε μαζί σου στὸν πόλεμο καί δέψα ήττηθεῖς ποτέ ὑπὸ τούς ἐχθρούς σου.

Σηκώθηκε άπο τόν μπνο ὁ βασιλιάς, δποις τόν πρόσταξε διεσπότης Χριστός, και βγαίνοντας ξέω ἀπό τή σκηνή του είδε καί πάλι στόν οὐρανό νά λάμπει ὁ Τύμιος Σταυρός Πίστεψε τότε όλόφυχα ὁ αὐτοκράτορας δτι ὁ ἀληθινός Θεός, πού είναι πανίσχυρος, θά τόν βοηθήσει.

Σάν ξημέρωσε, κάλεσε τεχνίτες και τούς πρόσταξε νά φτιάξουν ένα σταυρό ἡπάτημα, δμοιο μέ αύτόν πού είχε δεῖ νά λάμπει στόν οὐρανό.

Ὄταν δλα ἦταν ἔτοιμα γιά τήν τελική μάχη, ὁ Κωνσταντίνος τοποθέτησε τό σταυρό στήν πλώτη γραμμή τῶν στρατευμάτων τουν. Πραγιατικά, μετά ἀπό μιά δύσκολη μάχη ὁ μικρός στρατός τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου κατατρόπισε τόν πολυάριθμο στρατό τοῦ Μαξεντίου και ὁ Ἅγιος μπήκε θριαμβευτής στή Ρώμη. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλης ὑποδέχτηκαν τό νέο τους βασιλιά πανηγυρίζοντας και εὐχαριστώντας τό Θεό πού τούς λύτρωσε ἀπό τόν ἀσεβή και κακό Μαξέντιο.

Ο Ἅγιος πύτοκράτορας Κωνσταντίνος ἦταν σύγουρος πιά γιά τή δύναμη τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ και τήν ἀλήθεια τῆς πίστης τῶν χριστιανῶν. Άποφάσισε, λοιπόν, νά προστατέψει τούς χριστιανούς και νά βοηθήσει στή διάδοση τῆς Ὁρθόδοξης πάντης μέσα στή Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία. Απαγόρευσε τούς διωγμούς* κατά τῶν χριστιανῶν, ἐλευθέρωσε ὅλους σσους είχε φυλακίσει ὁ Μαξέντιος λόγψ τῆς πίστης τους και ὅρισε ὡς ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους του τή χριστιανική. Ἐπιπλέον, ἔστειλε χριστιανούς ἡγεμόνες στά διάφορα μέρη τῆς Αὐτοκρατορίας μέ ἐντολή νά στερεώσουν τήν Ὁρθόδοξη πίστη και νά πολεμήσουν τήν ειδωλολατρία.

Ἄφοιν ταχτοποίησε μέ σοφία δλα τά ζητήματα τοῦ κράτους του, θέλησε νά χτίσει μιά χριστιανική πόλη, δμοια στό μεγαλεῖο μέ τή Ρώμη και νά τήν ἀφιερώσει στήν Ὅπεραγία Θεοτόκο. Ἔτσι, ἀρχισε νά ψάχνει γιά τόν κατάλληλο τόπο. Ὅπερα από θεία καθοδήγηση ἐπέλεξε ἔνα μέρος πού τάτε ὀνομαζόταν Βυζάντιο. Ο Θεός ἔστειλε, μάλιστα, ἄγγελό Του, πού ὑπέδειξε στόν Ἅγιο πόσου μεγάλη νά κάνει τήν πόλη. Πράγματι, ἡ πόλη ἔγινε τόσο μεγάλη και τόσο λαμπρή, πού δμοια τῆς δέν ὑπῆρχε σ' ὅλο τόν κόσμο. Ἔχτισε·* αύτή και πολλές ἐκκλησίες πρός τιμήν τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας και τῶν Ἅγιών μας. Ὅρισε στό ἔξης αὐτή νά είναι ἡ βασιλισσα και κυρία τῶν πόλεων. Τήν δνόμιασε «Κωνσταντινούπολη» ἀπό τό σνομά του και «Νέα Ρώμη», γιατί πήρε

Ο Άγιος αύτοκράτορας Κωνσταντίνος ἡταν σίγουρος πιά γιά τή δύναμη τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ τήν ἀλήθεια τῆς πίστης τῶν χριστιανῶν. Άποφάσισε, λοιπόν, νά προστατέψει τούς χριστιανούς καὶ νά βοηθήσει στή διάδοση τῆς Όρθοδοξῆς πίστης μέσου στή Ρωμαική Αύτοκρατορία. Άπαγχρευσε τούς διωγμούς^{*} κατά τῶν χριστιανῶν, ἐλευθέρωσε δλούς δσους εἰχε φυλακίσει ὁ Μαξέντιος λόγω τῆς πίστης τους καὶ ὅρισε ὡς ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους του τῇ χριστιανιᾷ. Έπιπλέον, ἔστειλε χριστιανούς ἡγεμόνες στά διάφορα μέρη τῆς Αύτοκρατορίας μέ έντολή νά στερεώσουν τήν Όρθοδοξη πίστη καὶ νά πυλεμήσουν τήν εἰδωλολατρία.

Άφοῦ ταχτοποίησε μέ σοφία δλα τή ξητήματα τοῦ κράτους του, θέλισε νά χτίσει μιά χριστιανική πόλη, δμοια στό μεγαλείο μέ τή Ρώμη καὶ νά τήν διφερώσει στήν Υπεραγία Θεοτόκο. "Έτσι, ἄρχισε νά ψάχνει γιά τόν κατάλληλο τόπο. "Υστερα ἀπό θεία καθοδήγηση ἐπέλεξε ἔνα μέρος πού τότε ὀνομαζόταν Βυζάντιο. Ο Θεός ἔστειλε, μάλιστα, ὅγειλό Του, πού ὑπέδειξε στόν Άγιο πόσο μεγάλη νά κάνει τήν πόλη. Πράγματι, ή πώλη ἔγινε τόσο μεγάλη καὶ τόσο λαμπρή, πού δμοιά της δέν ὑπῆρχε σ' ὅλο τόν κόσμο. "Έχτισε.σ' αὐτή καὶ πολλές ἐκκλησίες πρός τιμήν τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἅγιων μας. Όρισε στό ἔξης αὐτή νά είναι ἡ βασιλισσα καὶ χυρία τῶν πόλεων. Τήν δνόμισε «Κωνσταντινούπολη» ἀπό τό δνομά του καὶ «Νέα Ρώμη», γιατί πήρε τή θέση πού ὡς τότε κατείχε ἡ παλιά πρωτεύουσα τῆς Ρωμαικῆς Αύτοκρατορίας.

Λίγο καιρό ἀργότερα ἐπιθύμησε ὁ βασιλιάς νά στολίσει τή νέα πρωτεύουσα τοῦ κράτους του μέ τόν Τίμιο Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό ἔστειλε τήμητέρα του, τήν ἀγία Ἐλένη, μιαζή μέ πολλούς τεχνίτες στά Τερυσόλυμα, γιά νά ψάξουν νά τόν βροῦν, γιατί μέ τό πέρασμα τῶν χρόνων είχε λημονηθεῖ ὁ τόπος στόν δποίο βρισκόταν. Κάποιοι μάλιστα ἔλεγαν ὅτι οι Ἐβραῖοι τόν είχαν κρύψει βαθιά στή γῆ. ἀπό φθόνο γιά νά μήν τόν προσκυνοῦν οἱ χριστιανοί. Τής ἔδωσε πολλά χρήματα, μέ τά δποια ἡ ἀγία Ἐλένη ἔχτισε τό νασ τῆς Γεννήσεως ἐπάνω στή σπηλιά πού γεννήθηκε ὁ Χριστός. Μετά ἡ ἀγία Ἐλένη προσπάθησε νά μαζέψει πληροφορίες γιά τό πού βρισκόταν ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Μάταια δμως. Κανείς δέ γνώριζε.

"Υστερα ἀπό πολλές δυσκυλίες βρήκε ἔναν Ἐβραϊο, τόν Ιούδα, ὁ δποίος γνώριζε τόν τόπο πού βρισκόταν ὁ Τίμιος Σταυρός.

Τεπειδή, ὅμως, εἶχε ἔχθρα πρός τούς χριστιανούς, δέν ηθελε νά τόν ἀποκαλύψει. Διέταξε τάτε ἡ μακαρία Ἐλένη νά τόν φυλακίσουν σ' ἕνα ἔροπτήγαδο, μέχρι νά φανερώσει τήν ἀλήθεια. Δέν πέρασαν λόγες μέρες καί δ' Ἐβραῖος τούς δδήγησε στόν τόπο τῆς Σταυρώσεως Δέν γνώριζε, δημος, πον ἀκριβῶς ἡταν θαμμένος δ' Σταυρός.

Ἡ Ἁγία προσευχήθηκε τότε θερμά στὸ Θεόν νά τῆς ἀποκαλύψει τό μέρος. Ὁ Θεός ἀπάντησε ἀμέσως στήν προσευχή της. Ἔγινε ἔνις ἴσχυρός σεισμός καί μία ὑπέροχη εὐωδία ἀρχισε νά βγαινει ἀπό τό σημείο πού ἡταν θαμμένος δ' Τίμιος Σταυρός. Πήραν τότε δλοι φτυάρια καί κασμάδες καί, ἀφοῦ ἐσκαψαν βαθιά μέσα στή γῆ, βρήκαν τρεῖς σταυρούς. ἔναν τοῦ Χριστοῦ καί δύο τῶν ληστῶν πού σταυρώθηκαν μαζί Του. Κανείς, δημος, δέ γνώριζε νά τούς πει ποιός ἡταν δ' σταυρός τοῦ Χριστοῦ, γιατί καί οἱ τρεῖς ἡταν ὅμοιοι στήν διψή.

Ἐκείνη τή στιγμή, κατά θεία οἰκονομία*, περνοῦσε ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο μιά νεκρική ποιμπή. Ἡ ἀγία Ἐλένη ἔδωσε ἐντολή νά στεγανήσει ἡ ποιμπή. Μετά ξήτησε ν' ἀκούμπησουν πάνω στό νεκρό ἔναν ἀπό τούς σταυρούς, ἀλλά δέν ἔγινε κανένα θαῦμα. Τό ίδιο καί μέ τό δεύτερο σταυρό, γιατί αὐτοῖς ἀνήκαν στούς δύο ληστές. Τέλος, ἀκούμπησαν πάνω του καί τόν τρίτο Σταυρό. Ἀμέσως ὁ νεκρός ἀναστήθηκε καί σηκώθηκε δρθιος μπροστά στά ἐκπληκτα μάτια τῆς ἀγίας Ἐλένης καί τῆς συνοδείας της. Ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά συμβεῖ αὐτό τό θαῦμα, γιά νά καταλάβουν δλοι τή μεγάλη δύναμη τοῦ Σταυροῦ.

Μετά ἀπ' αὐτά, κάλευτε ἡ Ἁγία τόν Ἰούδα, πού βλέποντας τό θαῦμα βαπτίσθηκε καί ὀνομάστηκε Κυριακός[†], καί τοῦ ἀνέθεσε νά βρει τούς Τήπουνς Ἡλους, δηλαδή τά καρφιά μέ τά ὄποια εἶχαν καρφώνει τό Χριστό στό Σταυρό. Ὁ Κυριακός προσευχήθηκε μέ θέρμη στό Θεό καί ἀμέσως ἐλαμψε ὁ τόπος στόν ὄποιο βρίσκονταιν τά καρφιά. Ἀμέσως τά παρέδωσε στή βασιλισσα Ἐλένη. Αὐτή δρισε καί ἐκοψαν τό Τίμιο Ξύλο σέ δύο κομμάτια, ἀπό πάνω ἔνις κάτω, ἔτοι ώστε νά σχηματιστοῦν δύο Σταυροί.

Ἄπ' αὐτούς τόν ἔνα τόν ἄφησε στά Τερυσσόλυμα, ἐνώ τάν

ἄλλο τόν πήρε μιαζί της στήν Κωνσταντινούπολη
μιαζί μέ τούς Τάμιους Ἡλους

Ἐκεὶ τά παρέδωσε δλα στὸν πατριαρχικό
ναό γιά νά τά προσκυναν χαί ν' ἀγιάζονται
οἱ πιστοί. Ο πρῶτος πού ἔτρεξε νά προσκυνή-
σει ἡτιν ὁ γυιός της, ὁ Κωνσταντῖνος.

Δέν πέρασε πολὺς καιφός και ἡ Ἅγια Ἐλένη
ἀφησε αὐτόν το μάταιο κόσμο και πήγε νά
συναντήσει τό Χριστό μας στήν αιώνια

Βασιλεία Του. Τό σῶμα της ἐνταφιάστηκε στό ναό τῶν ἀγίων
Ἀποστόλων, στήν Κωνσταντινούπολη.

Ο ἄγιος Κωνσταντῖνος συνέχισε μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του
νά κυβερνᾷ μέ σοφία και δικαιοσύνη και νά προστατεύει τούς
χριστιανούς και τήν Ἑκκλησία. Ἔτσι, ὅταν διέτεικες
Ἄρειος* ἄρχισε νά διδάσκει δι τοῦ Χριστός δέν είναι Θεός ἀληθινός
ἄλλα δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, κάλεσε δι τοῦ οὐρανοφράσας δλους
τούς Ἐπισκόπους σε Σύνοδο και με ἀπόφαση ἀναθεμάτισαν*
τόν ἀμετανάητο Ἄρειο και διακήρυξαν τήν ὁρθή Πίστη.

Αὐτή η Σύνοδος δνομάστηκε Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ἐπειδή
συμμετεῖχαν σ' αὐτή Ἐπίσκοποι δι' δλα τά μέρη τῆς γῆς, δι' δλη τήν οἰκουμένη.

Τά χρόνια πέρασαν. Ο αὐτοκράτορας δγιος Κωνσταντῖνος
ἀρρώστησε βαριά. Μιά μέρα κάλεσε τότε τούς Ἐπισκόπους* τῆς
Ἑκκλησίας και τούς εἶπε:

— Σεβαστοί μου πατέρες. Γνωρίζετε πόσο ἀγάπηω τό Χριστό
και τήν Ἑκκλησία. Θα θελα, δμως, τιάρα νά ἀπολαύσω κι ἐγώ τήν
εὐλογία τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος. Ἡλπίζα σ' δλη μου τή ζωή νά
βαπτιστώ μέ ἐπισημάτητα στά νερά τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ, πού
βαπτίστηκε και ὁ Κύριός μας, γιά νά παραδειγματίσω δλόκληρο

τό λαό μου. Όμως, νιώθω πώς δε μου μένει πιά πολὺς καιρός...
Σας ζητώ, λοιπόν, νά μέ βαπτίσετε έδη.

Πραγματικά, ἀφοῦ δε εὐλογημένος βασιλιάς ἔξοιλογήθηκε
τίς ἄμαρτίες πού είχε κάνει στή ζωή του, βαπτίστηκε χριστιανός
στό δνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Βγαίνοντας ὁ αὐτοκράτορος ἀπό τήν κολυμβήθρα, φόρεσε τά
λευκά ρούχα τοῦ βαπτίσματος. Ἀπό τή μέρα ἐκείνη δέν τά ἔβγαιλε
μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. Ο αὐτοκράτορας δέν ξαναψάρεσε
ποτέ πιά τά βασιλικά του ἐνδύματα.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, στολισμένος μέ τήν ἀγνότητα τοῦ θείου
Βαπτίσματος καί προσευχόμενος ἀκατάπαυστα*, παρέδωσε τήν
ἀγία ψυχή του στὸν ἀγιαπημένο του Χριστό, τό έτος 337 μ.Χ.

Κομῆθηκε σέ ήλικια ἔξήντα τριάντα ἑτῶν, ἔχοντας βασιλεύεισει
τριάντα χρόνια καί δέκα μῆνες. Τώρα πιά, ὁ ἄγιος Κιονοταντίνος,
ὁ πρῶτος χριστιανός αὐτοκράτορας τοῦ κόσμου, ἀπαλλαγιένος
ἀπό τίς εὐθύνες τῆς κοινωνῆς βασιλείας, ἀπολαμβάνει μαζί μὲ
τήν ἀγία Ἐλένη, τή μητέρα του, τήν αἰώνια μακαριότητα κοντά
ιτό μάνιο ἀληθινό Βασιλιά, τό Χρίστο μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιά νά τούς τιμήσει τούς δινόμιστε
ἰσαπόστολους, ἐπειδή μέ τή ζωή καί τά ἔργα τους δίδα-
ξαν τήν δρθή πίστη σε πολλούς ἀνθρώπους.
ὅπως ἔκαναν καί οί ἄγιοι Ἀπόστολοι.

Ἡ ἀγιότητά τους ἀποδεικνύεται καθη-
μερινά μέ τά θαύματα πού ἐπιτελοῦν σέ
δύσοντας τούς παρακαλοῦν μέ πίστη.

Το σημείο του Σταυρού

1. Ενώνουμε τα τρία δάχτυλα του δεξιού μας χερού: τον διπλό, το δεκτή και το μέσο. Είσι ομολογούμε πως ο Χριστός είναι Θεός. Τεν Πατέρα, του Υιού και το Αγιο Πνεύμα.
2. Ακουμπάμε στην πλάϊμη μας τα δάκτυλα δύο δάχτυλα: τον παραμένει και τον μεγάλο. Μας θυμίζουν ότι ο Χριστός είναι Θεός και διθρωπός.
3. Φερνουμε το χέρι μας φυλά στο μέτωπο. Είσι ομολογούμε πως ο Χριστός είναι Θεός και καθέται στον Θρόνο του Ουρανού.

4. Κατεβάζουμε το χέρι μας χαμηλά στην κοιλιά. Είσι ομολογούμε πως ο Χριστός γεννήθηκε από την Παναγία Μητέρα Του και έγινε διθρωπός.
5. Φέρνουμε το χέρι στο δεξιό ώμο μας. Είσι παρακλήσι τον Θεό να μας έχει κοντά Του, μαζί με τους Άγιους.
6. Φέρνουμε το χέρι στον αριστερό ώμο μας. Είσι παρακλήσι τον Θεό να μη μας βάλει μακριά Του, μαζί με τους αμαρτωλούς.

Σταυρός από πηλό

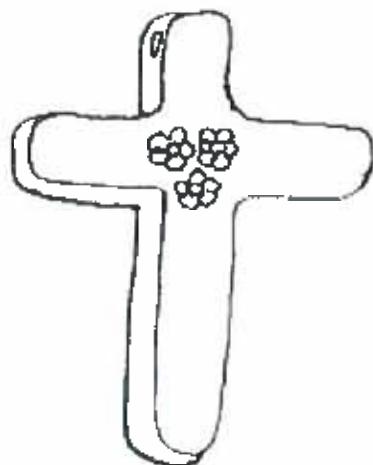
ΥΛΙΚΑ: Καφέ πηλός

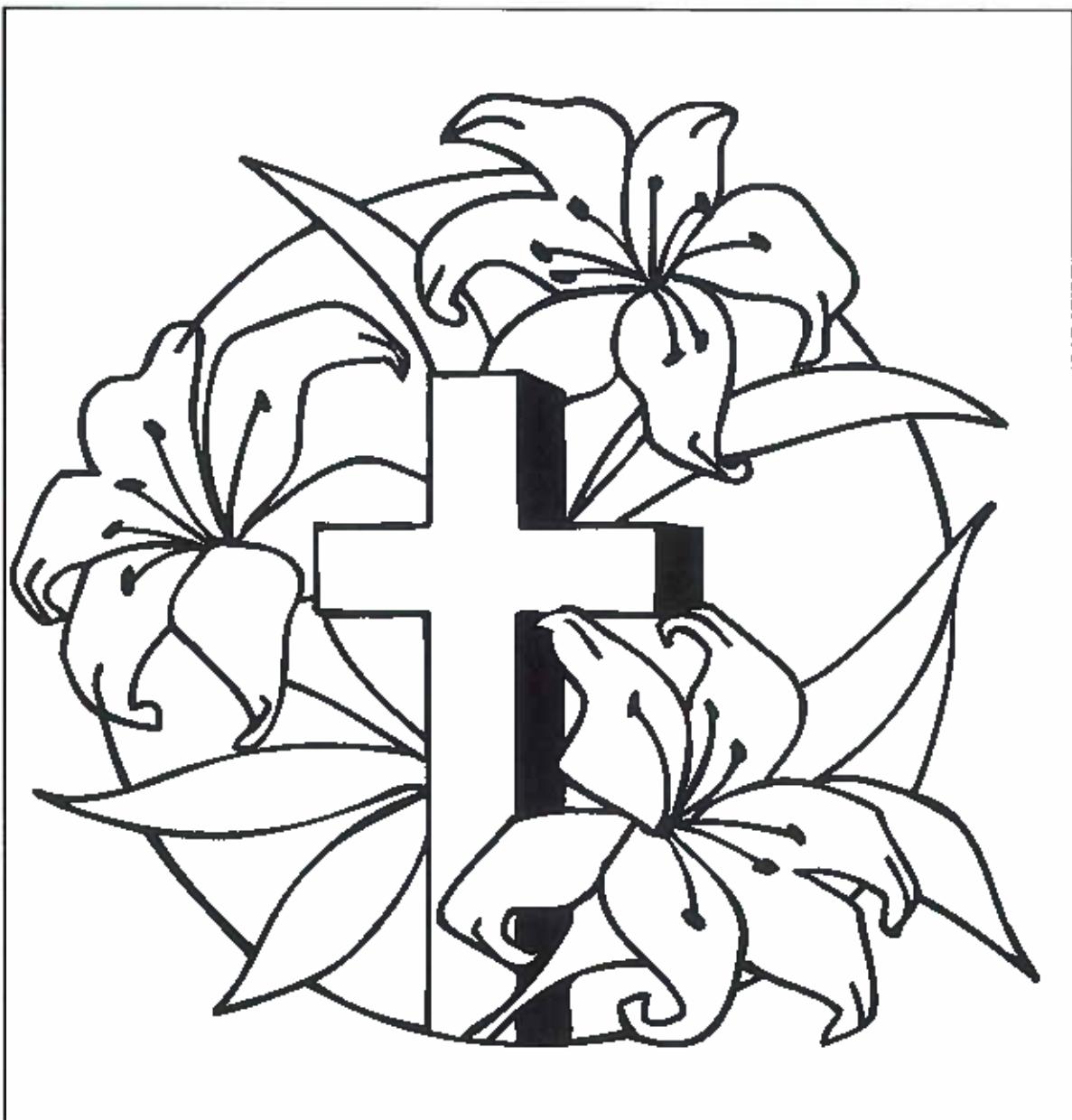
Λουλούδια μικρά (2 ή 3 για κάθε σταυρό)

Κορδέλα πολύ ψιλή

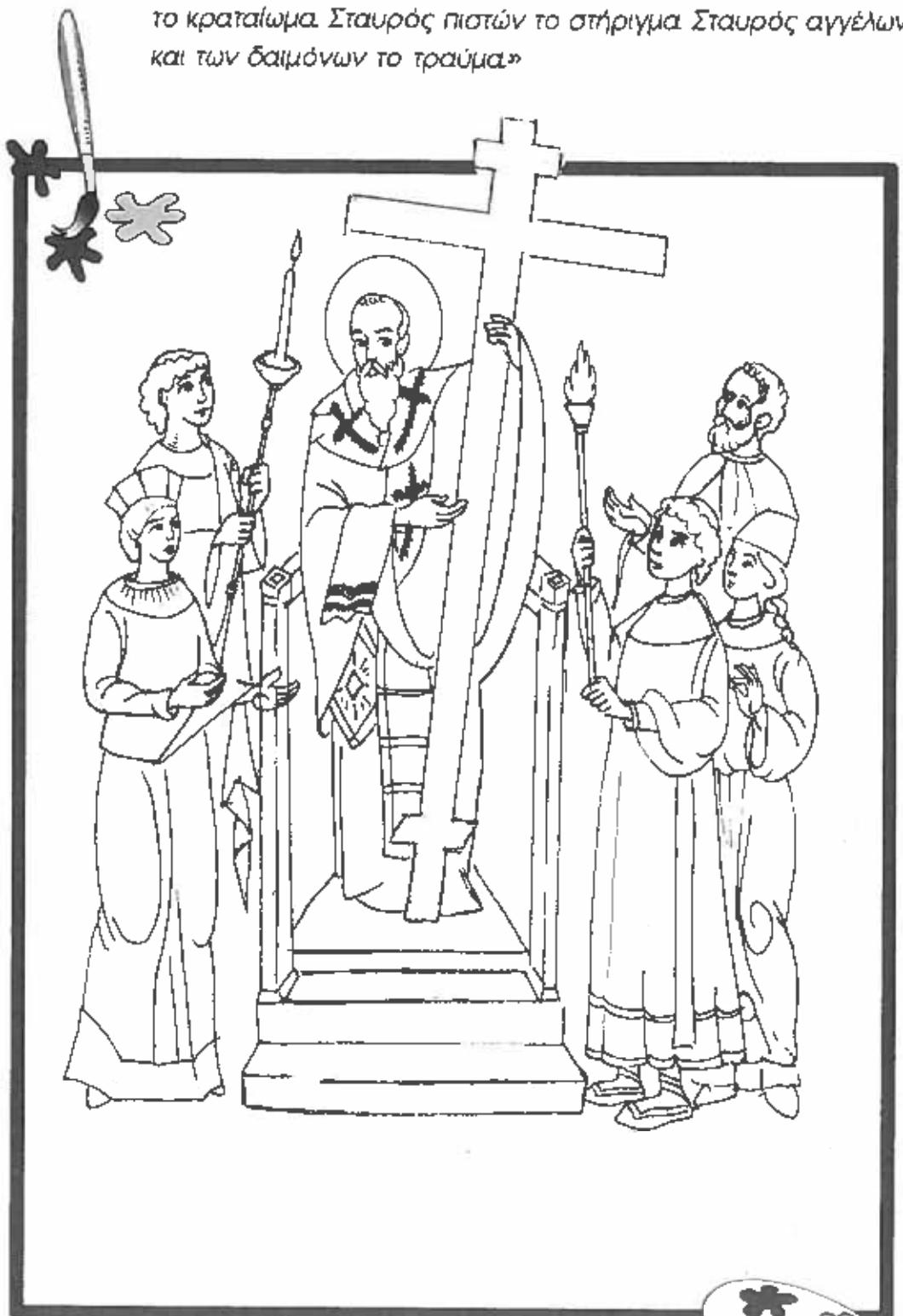
Κόλλα

Φιάχνουμε δύο πήλινες λωρίδες και οχηματίζουμε το σχήμα του σταυρού. Με λιαστή οδοντογλυφίδα ανοιγούμε τρυπούλια στο πάνω μέρος για να περάσουμε την κορδέλα, διαν στεγνώσει ο πηλός. Στο κέντρο κολλάμε τα λουλούδια.

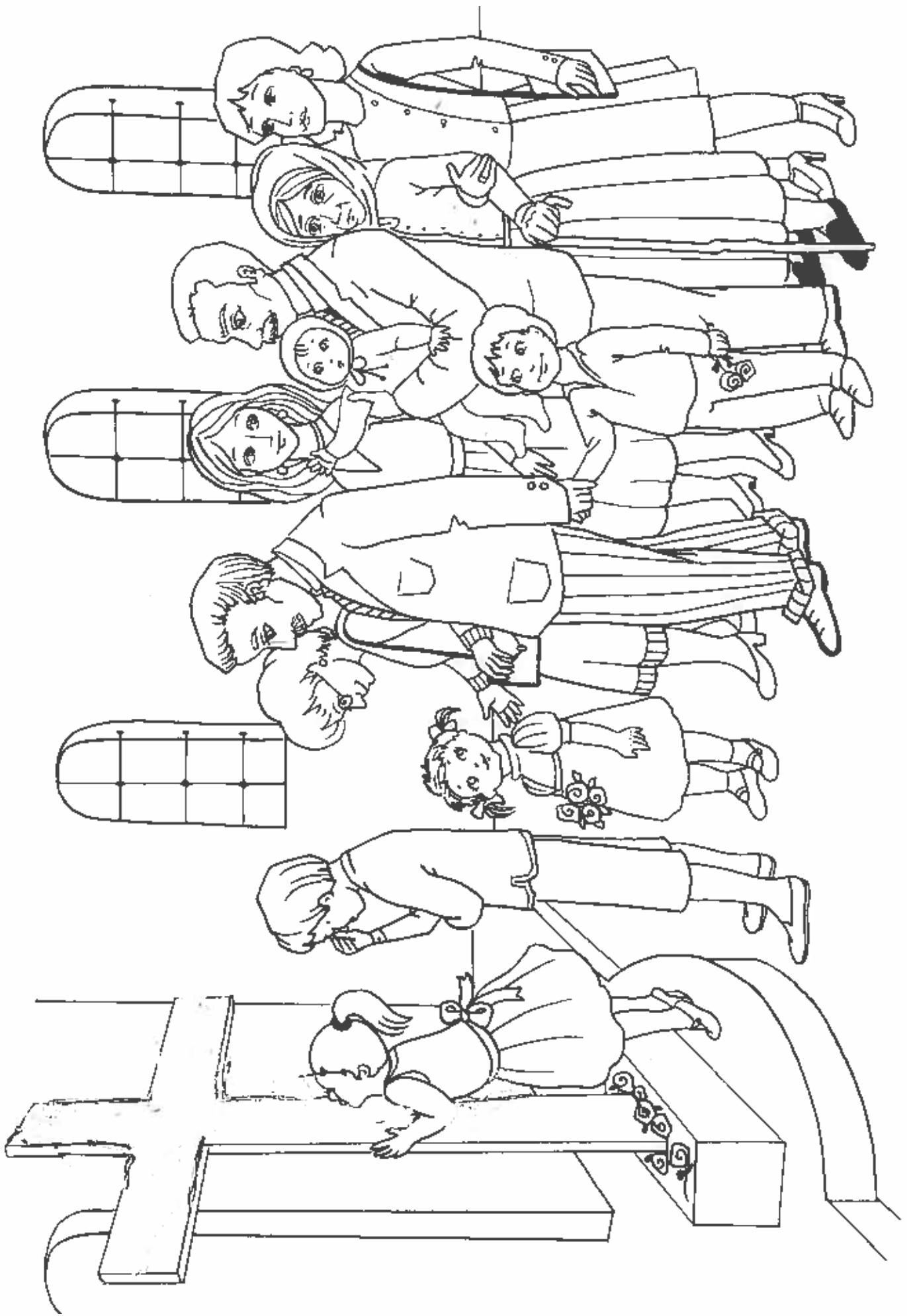

βολο της θρησκείας της Αγάπης, διώς ψάλμει και ένας ύμνος του Σταυρού «Σταυρός,
ο φύλαξ πάσης της Οικουμένης. Σταυρός η ωραιότης της Εκκλησίας. Σταυρός βασιλέων
το κραταλώμα. Σταυρός πιστών το στήριγμα. Σταυρός αγγέλων η δόξα
και των δαιμόνων το τραύμα»

Χρωμάτισε την εικόνα
της Υψώσεως
του Τιμίου Σταυρού.

Ο Σαούλ που έγινε Παύλος

Βασικές ιδέες:

- Ο Χριστός αγαπάει όλους τους ανθρώπους και τους θέλει κοντά Του. Δεν κάλεσε μόνο τους δώδεκα Μαθητές, ή όσους Τον γνώρισαν από κοντά, αλλά θέλησε να καλέσει με ένα θαυμαστό δράμα και τον φοβερό Σαούλ που κυνηγούσε τους Χριστιανούς.
- Ο Θεός φώτισε την ψυχή του Σαούλ, καθώς πήγαινε στη Δαμασκό, καβάλα στο άλογό του. Μετάνιωσε για το λάθος δρόμο που είχε πάρει στη ζωή του, βαφτίστηκε Χριστιανός και ονομάστηκε Παύλος.
- Ήγινε ο μεγάλος Απόστολος που μίλησε για τον Χριστό, περνώντας από πολλούς κινδύνους, σε όλο τον κόσμο. Ήρθε μάλιστα και στη Λευκάδα.

Λέξεις - κλειδιά:

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΔΑΜΑΣΚΟΣ

ΟΡΑΜΑ

ΜΕΤΑΝΙΩΝΩ

ΦΩΣ

ΣΑΟΥΛ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Η μεταστροφή του Σαούλ

Μετά το θάνατο του Στέφανου, άρχισε μεγάλο διωγμός κατά των Χριστιανών. Ο Σαούλ (ο μετέπειτα απόστολος Παύλος) έσερνε ἄντρες και γυναικες Χριστιανούς και τους ἔκλεινε στις φυλακές. Τον ἔτρεμαν ὅλοι, γιατί ήθελε να τους εξοντώσει ὅλους.

Ζήτησε μάλιστα συστατικές επιστολές προς τους υπεύθυνους των συναγωγών, που ἦταν στη Δαμασκό, για να τον βιηθήσουν να συλλάβει και να μεταφέρει στην Ιερουσαλήμ δεμένους τους Χριστιανούς. Ενώ δύμως βάδιζε με συνοδεία και πλησίαζε στη Δαμασκό, ἔξαφνα ἑνα λαμπρό φως τον περικύλωσε και αυτός ἐπεσε καταγής. Συγχρόνως ἀκουσε μια φωνή να του λέει: «Σαούλ, Σαούλ, γιατί με διώκεις;»

«Ποιος είσαι Κύριε;» απάντησε ο Σαούλ.

«Ἐγώ είμαι ο Ιησούς, που εσύ τον καταδίωκεις. Άλλα σήκω γρήγορα και αφού μπεις στην πόλη, θα σου πω τι πρέπει να κάνεις.»

Οι ἀνθρώποι που συνόδευαν το Σαούλ ἐμειναν κατάπληκτοι. Ήκουαν τη φωνή, αλλά δεν ἐβλεπαν ποιος μίλουσε. Ο Σαούλ σηκώθηκε πάνω με ανοιχτά τα μάτια αλλά δεν ἐβλεπε. Τον κράτησαν, λοιπόν, από το χέρι και τον ἐφεραν στη Δαμασκό. Τρεις μέρες δεν ἐβλεπε και φαγητό δεν ἔβαλε στο στόμα τους, ούτε ἡπιε νερό, από την ταραχή του.

Ἐκεί στη Δαμασκό ἤταν ἕνας Χριστιανός που τον ἐλεγαν Ανανία. Σ' αυτὸν παρουσιάστηκε ο Κύριος σε ὄραμα και του είπε:

«Ανανία· σήκω γρήγορα και πήγαινε στην οδό που τη λένε ευθεία. Εκεί στο σπίτι του Ιούδα ν' αναζητήσεις κάποιον που λέγεται Σαύλος και είναι από την Ταρσό. Τώρα μάλιστα προσεύχεται. Αυτός είδε σε ὄραμα ἔναν ἀνθρώπο που λέγεται Ανανίας, πως ἡρθε κι ἔβαλε τα χέρια του στα μάτια του, που δε βλέπουν, για να ξαναβρούν το φως τους.»

Τότε ο Ανανίας είπε:

«Κύριε, ἀκουσα από πολλούς για τα κακά που αντέξεις ο ἀνθρώπος ἐκανε στους Χριστιανούς της Ιερουσαλήμ και εδώ ἡρθε με εντολές των αρχιερέων να δέσει ὅλους τους Χριστιανούς.»

«Πήγαινε», απάντησε ο Κύριος, «αυτός είναι διαλεγμένος από μένα, για να κηρύξει το ὄνομά μου στα ἔθνη και τους βασιλεῖς. Εγώ θα του πω τι θα πάθει για το ὄνομά μου.»

Ο ΣΑΟΥΛ ΓΙΝΕΤΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ἐτσι ο Ανανίας πήγε στο σπίτι που ἐμενε ο Σαούλ και αφού ἔβαλε τα χέρια στο κεφάλι, του είπε:

«Σαούλ αδερφέ, μ' ἐστειλε ο Κύριος, ο Ιησούς που φανερώθηκε στο δρόμο σου, όταν ερχόσουν εδώ. Μ' ἐστειλε, για να ξαναδείς το φως σου και να φωτίστεις από το Ἅγιο Πνεῦμα.»

Αμέσως τότε καθάρισαν τα μάτια του και είδε και, αφού σηκώθηκε ὄρθιος, βαφτίστηκε και ζήτησε τροφή, για να φάει.

Υστέρα από λίγες μέρες, αφού γνώρισε τους Χριστιανούς της Δαμασκού, ἀρχίσε να κηρύσσει στις συναγωγές. Οι ἀνθρώποι ἐμειναν κατάπληκτοι, όταν τον ἀκουσαν, και ἐλεγαν: «Δεν είν' αυτός που ἐκανε μεγάλο κακό στους Χριστιανούς της Ιερουσαλήμ και εδώ γι' αυτόν το λόγο δεν ἡρθε, για να μεταφέρει δεμένους, ὁσους πιστεύουν στο Χριστό!»

Ο Σαύλος (δηλαδή ο Σαούλ) ἐπαιρνε ὅλο και πιο πολλή δύναμη και κήρυσσε το Χριστό. Υστερ' από μερικές μέρες οι Ιουδαίοι της Δαμασκού αποφάσισαν να τον σκοτώσουν. Αυτό το ἐμάθε ο Σαούλ και μάλιστα ότι οι εχθροί του παραφύλαγαν στις πύλες της Δαμασκού, για να εκτελέσουν το σκοπό τους. Τότε οι Χριστιανοί τον ἔβαλαν σ' ἓνα καλάθι και τον κατέβασαν μ' ἑνα σχοινί από τα τείχη.

Ὀταν ἐφτασε στην Ιερουσαλήμ, ο Σαύλος προσπαθούσε να πλησιάσει τους Χριστιανούς που κατοικούσαν εκεί, αλλά αυτοί φοβόντονσαν.

Ο απόστολος Παύλος στην Αθήνα

Όταν ο Παύλος έφτασε στην Αθήνα, αισθάνθηκε ταραχή μεγάλη βλέποντας την πόλη γεμάτη από ειδωλα. Κάθε μέρα συζητούσε στη συναγωγή με τους Ιουδαίους και με μερικούς άλλους, που σέβονταν το Θεό. Μερικοί μάλιστα φιλόσοφοι, επικούρειοι και στωικοί, κονβέντιαζαν μαζί του κι ἐλέγαν: «Τι θέλει να μας πει αυτός ο φλύαρος;»

Άλλοι πάλι ἐλέγαν ότι κηρύσσει νέους θεούς, γιατί μιλούσε για το Χριστό και την Ανάσταση.

Μια μέρα, λοιπόν, τον οδήγησαν στον Ἀρειο Πάγο, στο σπουδαίο αυτό βήμα των φιλοσόφων, και του είπαν:

«Μπορούμε να μάθουμε ποια είναι αυτή η καινούργια διδασκαλία που μας κηρύσσεις; Θέλουμε να μάθουμε για ποιο πράγμα ακριβώς πρόκειται».

«Άλλωστε οι Αθηναίοι και οι ξένοι, που περνούσαν από την Αθήνα, δεν έκαναν τίποτ' άλλο, παρά να λένε και να άκουνε τα νέα. Αφού, λοιπόν, ο Παύλος στάθηκε στον Ἀρειο Πάγο, μπροστά στο ακροατήριο των Αθηναίων είπε:

«Ἄντρες Αθηναίοι, σας θεωρώ πολύ ευσεβείς. Βλέποντας τους ναούς και τους βωμούς σας, είδα και ένα βωμό με την επιγραφή: ΑΓΝΩΣΤΩ ΘΕΩ. Αυτόν λοιπόν που, ενώ δεν τον γνωρίζετε, όμως τον σέβεστε, αυτόν θα σας αποκαλύψω εγώ. Ο Θεός που δημιούργησε τον κόσμο, αυτός που είναι ο Κύριος του υπανθρώπων και της γης, δεν κατοικεί σε νεούς, που τους χτίζουν ανθρώπινα χέρια, ούτε έχει ανάγκες από πέριποιηση. Δεν έχει ανάγκες ο Θεός. Γιατί αυτός δί-

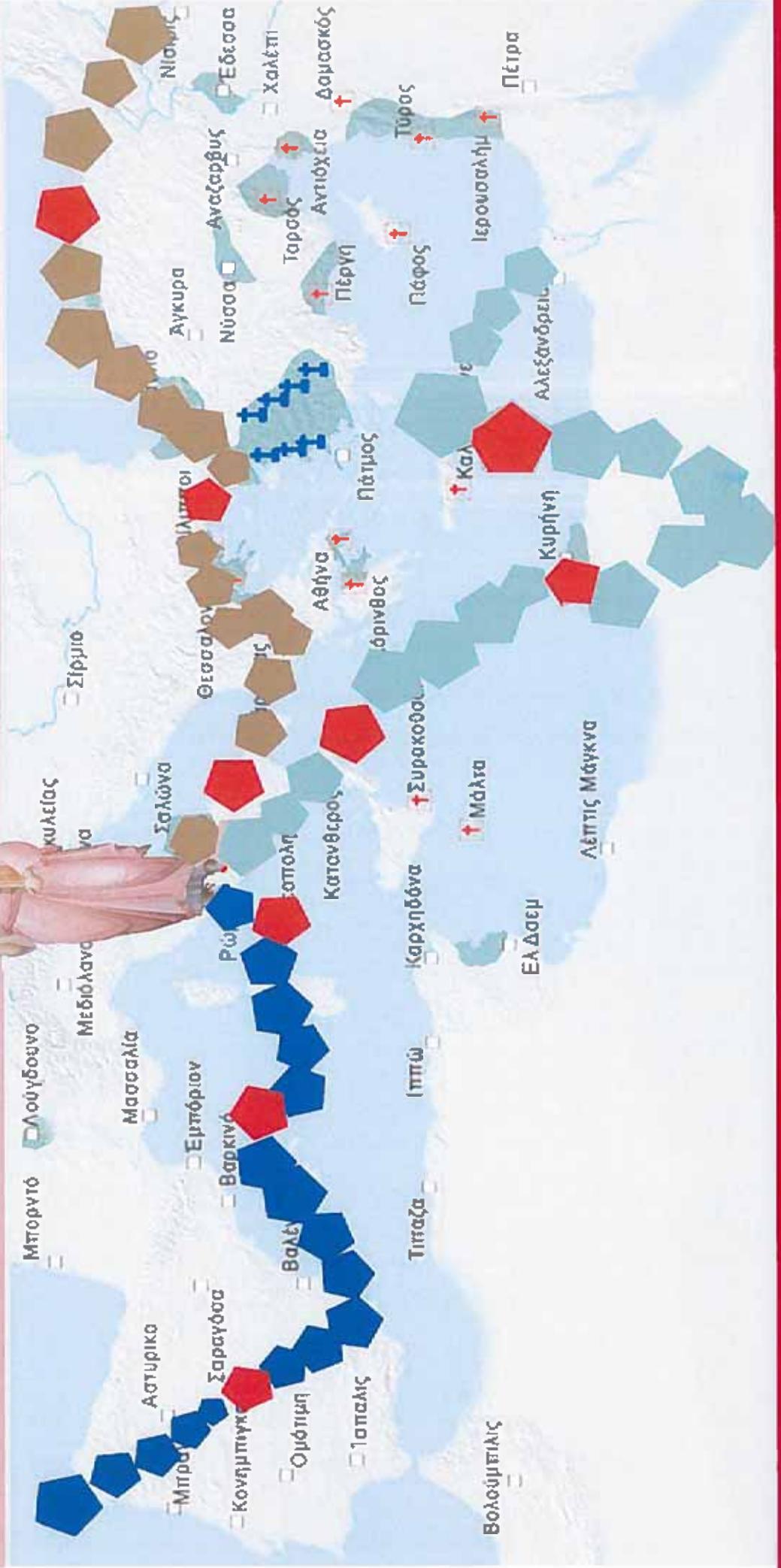
ναι ζωή και πνοή και τα πάντα. Αυτός δημιούργησε από το ίδιο αἷμα όλα τα έθνη των ανθρώπων, για να κατοικούν σ' ολόκληρη τη γη. Αυτός προσδιόρισε καθετί γι' αυτούς και όρισε και τους τόπους της κατοικίας τους. Πρέπει, λοιπόν, ν' αναζητούμε το Θεό και ψηλαφώντας να τον βρίσκουμε, αν και δεν είναι μακριά απ' τον καθένα μας, γιατί μέσα σ' Αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε. Αυτού (του Θεού) είμαστε γενιά. Αφού λοιπόν είμαστε γενιά του Θεού, δεν πρέπει να πιστεύουμε πως ο Θεός είναι είδωλο, χρυσό ή ασημένιο ή ανθρώπινο κατασκεύασμα. Ο Θεός μας συγχώρεσε, γιατί ως τώρα ζόνταμε στην άγνοια, τώρα όμως μας παραγγέλνει να μετανοήσουμε, γιατί όρισε ημέρα, που θα κρίνει με δικαιοσύνη τον κόσμο ο Χριστός, που αναστήθηκε από τους νεκρούς».

Όταν άκουσαν για ανάσταση νεκρών, άλλοι κορόιδευαν και άλλοι είπαν στο Παύλο: «Θα σε ξανακούσουμε».

Έτσι τέλειωσε το κήρυγμά του ο Παύλος. Πάντως, μερικοί τον πλησίασαν και πίστεψαν. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης και μία γυναίκα, η Δάμαρις, και μερικοί άλλοι.

Συνάντηση

με Τον Απόστολο Των Εθνών!

Επιτραπέζιο παιχνίδι: «Συνάντηση στη Ρώμη με τον Απόστολο Παύλο»

Ο Απόστολος Παύλος έγινε καλέσει τρεις μαθητές του από την οικουμένη του κόσμου για να διαφρούν με τίκτων αγημένα ιερά λαβά στη Ρώμη. Ο καλέντας ζηκνόντας από διαφορετικό υπηρετό του κόσμου την οικουμένη της Ρώμης. Οι καλέντες θέλουν να παραδώσουν στην Ρώμη την οικουμένη της διαφορετικής τους καταγέννωσης. Αν πέσουν σε κάκιο, επιστρέψουν στην οικουμένη της διαφορετικής διατομής τους και παρασταθούν ξανά. Κερδίζει όποιος φτιάξει πρώτος στην Ρώμη!

Η Σύναξη των Αγίων της Λευκάδος

Βρείτε ανάμεσά τους τον Απόστολο Παύλο!
Μπορείτε να τον βρείτε δύο φορές μέσα στην εικόνα;
Με τη βοήθεια του κατηχητή σας βρείτε πού ακριβώς πήγε, όταν ήρθε στη Λευκάδα!

• Τα παραγγέλματα

Είναι ένα παιχνίδι που απαιτεί ταχύτητα σκέψης και ενέργειας.

Ανεβαίνουμε σε μια καρέκλα για να μας ακούνε όλοι καλά κι από έναν κατάλογο δίνουμε διάφορα απρόσπτα παραγγέλματα, τα οποία οι παιχτες πρέπει να εκτελούν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Όποιος έρθει τελευταίος κάθε φορά ή υστερεί απέναντι στους άλλους παιχτες, βγαίνει απ' το παιχνίδι. Κερδίζει όποιος συνεχίζει να εκτελεί τα παραγγέλματα μας σωστά μέχρι το τέλος.

Δίνουμε μερικά παραραδείγματα παραγγελμάτων:

1. Βγάλτε το μπουφάν σας, αφήστε σ' αυτό εδώ το τραπέζι, τρέξτε στον απέναντι τοίχο, γυρίστε και ξαναφορέστε το. (Ο τελευταίος χάνει).
2. Κυλήστε αυτή τη μπάλα όσο μπορείτε μακρύτερα. (Ο τελευταίος στην απόσταση χάνει).
3. Πάρτε μέσα απ' αυτό το κουτί 5 φασόλια ο καθένας. (Στο κουτί αυτό έχουμε βάλει τόσες πεντάδες φασόλια, όσοι είναι οι παιχτες, αλλά ένα λιγότερο. Όποιος στο τέλος βρεθεί με 4 φασόλια, χάνει).
4. Πείτε μου 3 φαγητά που να αρχίζουν από «κ». (Ο τελευταίος χάνει).
5. Τραβήξτε ο καθένας το αυτί του άλλου. (Ο τελευταίος που δεν μπόρεσε χάνει).
6. Φέρτε μου ο καθένας το πιο μικρό αντικείμενο που υπάρχει μέσα στο δωμάτιο. (Όποιος φέρει το μεγαλύτερο ή μείνει ο τελευταίος χάνει).
7. Κάνετε μια κωλοτούμπα, τρέξτε έτσι στον απέναντι τοίχο και γυρίστε. (Ο τελευταίος χάνει).
8. Φάτε από ένα παξιμαδάκι απ' αυτά που έχω μέσα στη σακούλα κι έπειτα ελάτε μπροστά μου και σφυρίξτε. (Ο τελευταίος χάνει).
9. Αναπτήστε επί τόπου όσο πιο ψηλά μπορείτε! (Αυτός που αναπτήδησε πιο χαμηλά χάνει).
10. Φωνάξτε όσο πιο δυνατά μπορείτε! (Αυτός που φώναξε λιγότερο χάνει! Όμως έχουμε εξασφαλίσει ένα εντυπωσιακό φινάλε στο παιχνίδι μας!)

• Το ιππικό

Το κάθε παιδί παριστάνει ένα άλογο και ολόκληρη η κατασκήνωση το ιππικό.

Με το σύνθημα του αρχηγού: «Το ιππικό τρέχει στο δρόμο», οι παιχτες αρχίζουν να χτυπούν τα γόνατα με τις παλάμες τους, αργά στην αρχή και πιο γρήγορα στη συνέχεια.

Όταν πει: «Το ιππικό περνάει τη γέφυρα», όλοι χτυπούν ελαφρά τις γροθιές στο στήθος τους. «Στη λάσπη» δένουν μεταξύ τους τα δάχτυλα των χεριών τους και χτυπούν τις παλάμες τους. Όταν «το ιππικό περάσει από ένα λιβάδι με στάχυα» τότε οι παιχτες τρίβουν τις παλάμες τους. Στα «εμπόδια» (μικρά ή μεγάλα) φωνάζουν ένα μικρό ή μεγάλο «ωπ!», σηκώνοντας τα χέρια ψηλά και κατεβάζοντάς τα ύστερα, σαν να πηδούν εμπόδιο. Στη συνέχεια το ιππικό παίρνει το δρόμο της επιστροφής, οπότε περνούν απ' όλα αυτά με την αντίστροφη σειρά.

Ο Δίκαιος Ιώβ που υπέφερε πολύ...

Βασικές ιδέες:

- Ο Ιώβ ήταν ένας άνθρωπος που ζούσε πολύ ευτυχισμένος με τη γυναικά, τα παιδιά και τα υπάρχοντά του. Τίποτε δεν του έλειπε! Κάποια στιγμή, ο διάβολος (ένας κακός άγγελος) θέλησε να τον πειράξει κι έτσι ο Ιώβ έχασε τα πάντα. Αρρώστησε μέχρι κι ο ίδιος.
- Παρά τη δυστυχία του όμως συνέχιζε να δοξάζει το Θεό και να λέει: «Ο Κύριος (ο Θεός) μου τα έδωσε. Εκείνος μου τα πήρε. Ας είναι δοξασμένο το Όνομά Του!» Δεν είπε κακή κουβέντα ούτε για το Θεό ούτε για άνθρωπο, παρόλο που πονούσε πολύ.
- Ο Ιώβ έκανε πολλή υπομονή! Τόση πολλή, που αν θέλουμε να πούμε ότι κάποιος άνθρωπος είναι πολύ υπομονετικός λέμε ότι έχει «Ιώβειο υπομονή» (δηλ. την υπομονή του Ιώβ). Κάνουμε όμως υπομονή, μόνο αν έχουμε πίστη (εμπιστοσύνη) στο Θεό.
- Εμείς μπορούμε να κάνουμε υπομονή όταν μας πειράζουν οι συμμαθητές μας, όταν χρειάζεται να διαβάσουμε και να κοπιάσουμε, όταν δεν κρατάμε κακία, όταν δεν βλέπουμε τα πράγματα να πηγαίνουν καλά και δεν απελπιζόμαστε.
- Μπορούμε ακόμη να μοιάσουμε στον Ιώβ, όταν δε λέμε κακά λόγια για κανέναν! Όταν μιλάμε ευγενικά. Όταν λέμε λόγια προσευχής στο Θεό και τον καλό λόγο για τους άλλους -όχι ψέματα ή άσχημες κουβέντες.

Λέξεις - κλειδιά:

ΙΩΒ

ΔΙΚΑΙΟΣ

ΥΠΟΜΟΝΗ

ΚΑΛΑ ΛΟΓΙΑ

ΠΙΣΤΗ

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ο Δίκαιος Ιώβ

Ι περισσότεροι άπό τους Άγιους της Έκκλησίας μας έζησαν τά χρόνια μετά άπό τη γέννηση του Χριστού στή γη. Υπάρχουν, δημοσίως, και κάποιοι πού έζησαν και άγωνίστηκαν πριν άπό τόν έρχομά του Μεσσία, στά χρόνια τής Παλαιᾶς Διαθήκης. Η εύλογημένη ζωή τους στάθηκε παράδειγμα γιά τούς άνθρωπους τής έποχής τους και γι' αύτο τούς δύναμασαν δίκαιους.

"Ενας άπ' αύτούς ήταν ο Ιώβ, άνθρωπος ελλικοτής, δίκαιος και θεοσεβής πού δε γνώριζε άμαρτωλή σκέψη η πράξη. Ο καλός Θεός τού είχε χαρίσει δέκα παιδιά -έπτα άγόρια και τρία κορίτσια- δλλά και άμυθητη περιουσία. Τά ενφορά κτήματά του έκαναν κάθε λογής καρπούς και πολλοί ύπηρετες φρόντιζαν τά τεράστια κοπάδια τῶν ζώων του.

"Όμως, παρά τά πλούτη του ο δίκαιος Ιώβ δέ λησμονούσε πώς ο Θεός τού τα 'χε χαρίσει. Ή' αύτό τά χρησιμοποιούσε γιά ν' άνακουφίζει όσους βρίσκονταν σε άνάγκη. Τηρούσε μέ άκριβεια τό Θεϊο Θέλημα και ή εύλογημένη ζωή του γινόταν παράδειγμα γιά τούς άνθρωπους γύρω του. "Ετοι, ή φήμη του διλοένα και μεγάλωνε.

Μόνο ο διάβολος, βλέποντας τήν εύλογημένη ζωή του Ιώβ, λύσσαξε άπό το κακό του. Αποφάσισε, λοιπόν, νά τον κάνει κακό. Έπειδή, δημοσίως, ο διάβολος δέν μπορεῖ νά πειράξει άπό μόνος του κάποιον άνθρωπο, παρουσιάστηκε μπροστά στό θρόνο του Θεού, γιά νά ζητήσει τήν διδειά Του. Σάν τόν είδε ο Κύριος μας, τού λέει:

- Άπο πού έρχεσαι;
- Γύρισα δλόκληρη τή γη και είδα τά έργα τῶν άνθρωπων, άπάντησε έκεινος.
- Μήπως πρόσεξες τή ζωή του Ιώβ, τού δούλου μου; τόν ρώτησε τότε ο Κύριος. Είδες δτι δέν ύπάρχει άλλος δημοιός του στήν άρετή σ' δλόκληρο τόν κόσμο;
- Μή νομίζεις δτι σέ σέβεται ο Ιώβ άπ' τήν καλή του τήν καρδιά, άπάντησε ο θρασύς διάβολος. "Οχι, βέβαια. Τόν έκανες τόσο πλούσιο και πλήθυνες τόσο πολύ τά κοπάδια τῶν ζώων του, ώστε δέν έχει λόγο νά μή σέ τιμα. Σταμάτα, λοιπόν, νά τόν

— Γυναίκα, γιαπί γιογγάδεις και μή σπωχηράτε;

— Θεέ μου, έγινε γυμνός γεννήθηκα, χωρίς καμιά περιστοιχία. Ής με βρεῖ, λοιπόν, διθύραστος στήν ίδια κατάσταση. Ο Κύριος μον τά ἔδιοσε ὅλαι, καί τά παιδιά καί τά πλούτη. Αὐτός πάλι τά πήρε πίσω. Δικά του ήταν. Άφον αὐτό φάνηκε καλό στόν Κύριο, αὐτό καί ἔγινε. Ής είναι πάντοτε δοξασμένο τοῦ ὄντος Του. Κι διώβι δέν είπε κανέναν ἀνυψημένο λόγο για τό Θεό.

Βλέποντας ό φθονερός διάβολος τή μεγαλοψυχία τοῦ δίκαιου Ιώβ, παρουσιάζεται ξανά στό θράνο τοῦ Θεοῦ.

— Πείστηκες, λοιπόν, δτι διώβιος μου είναι ἀνώτερος στήν ἀρετή ἀπ' δλινος τούς ἀνθρώπους; Τάν φύτησε τότε δικαιογνώστης Κύριος. Έσύ δέν ἔλεγες δτι. Μν καταυτρέψεις χωρίς καμιά αἰτία ὅλα τ' ἀγαθά του, θά μέ βλασφημήσει; Νά πουν ἔγινε τό ἀντίθετο.

— Τό πιό σημιαντικό πράγμα γιά τούς ἀνθρώπους είναι ή ἴγείνι. Ἐπίτρεψέ μου νά τον στείλω μιά φοβερή ἀσθένεια καί τότε θά δεις γιά πότε θά μέ βλασφημήσει.

— Κι αὐτό στό ἐπιτρέπω, είπε δι Θεός, δημιούρος σοῦ ἀπαγορεύω ν' ἀφαιρέσεις τή ζωή του.

Αἱμέσως προσέβαλε τόν Ιώβ μίμ φοβερή ἀσθένεια, πού δημιούρης δέν ὑπάρχει. Ὄλο του τό σῶμα γέμισε μέ πληγές, τά κοσκαλά του πονούσαν ὑπερβολικά, τώσο πού δέν μποροῦσε νά ηταίται ἀπό τόν πόνο, ἐνώ ή φτώχειπι του ήταν τέτοια πού δέν μποροῦσε ν' ἀνακουφίσει στό ἐλάχιστο τήν ἀσθένειά του. Όμως, αὐτός δι μακάριος φίλος τοῦ Κυρίου ὑπέμενε μέ θαυμαστή καιφτερία δῆλες τίς συμφορές, δυξάζοντας κι εύχαριστώντας τό Θεό κι ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στό θέλημά Του. Κάποια μέρα ή γυναίκα του, διπελπισμένη ἀπό τίς συμφορές πού τούς βρήκαν, τοῦ εἶπε:

— Ταλαίπωρε Ιώβ, βλέπεις τό κατάντημά μας. Έσύ μιά ζωή ήσουν πιστός στό Θεό καί τηρούσες τές ἐντολές Του. Αὐτός, δημιούρης, σέ ἀντάμειψε, σάν νά ήσουν ὁ χειρότερος ἐχθρός Του. Τυφλός είσαι ή ἀναίσθητος καί συνεχίζεις νά τόν τιμᾶς; Αὐτός φταίει γιά τίς συμφορές πού μᾶς βρήκαν. Πές, ἐπιτέλους, ένα λόγο ἐναντίον Του καί μετά δις πεθάνεις. Τίποτα χειρότερο δέν μπορεῖ νά σού συμβεί πιά.

Τότε δι δίκαιος Ιώβ στράφηκε πρός τό μέρος τής καί κοιτάζοντάς την λυπημένος τής λέει αὐστηρά:

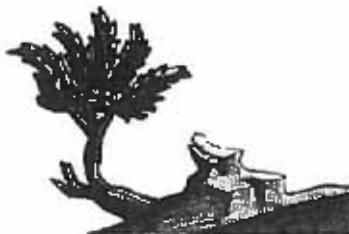
— Γυναίκα, γιατί γογγύζεις καί μέ στενοχωρίεις. Τόσον καιρό

πού δ Θεός μᾶς ενεργετοῦσε καὶ εἶχαμε σόλα τά ἀγαθά, ἡμασταν
εὐχαριστημένοι. Τώρα, λοιπόν, δέ νομίζεις δι τα ἀρεπετε νά
δεχτοῦμε καὶ τίς συμφορές μέ τόν ίδιο τρόπο;

Ἐτοι, δ Ιώβ δέν ἀμάρτησε ἀπέναντι στό Θεό οὔτε μέ ἔναν
ἄσχημο λόγο. Ο διάβολος, βλέποντας τήν ύπομονή του, ἔψυγε
νικημένος καὶ καταντρόπιασμένος. Άπο τότε δέν τόλμησε νά
ἐνοχλήσει ξανά αυτόν τόν εὐλογημένο ἄνδρα.

Ο Κύριος ἀντάμειψε τήν ύπομονή τού Ιώβ μέ μεγάλες
εὐλογίες. Τοῦ χάρισε ξανά πολλά πλούτη, διπλάσια ἀπό παλιά.
Ἄπεκτησε ἀλλούς ἑπτά γυνιούς καὶ τρεῖς θυγα-
τέρες, πού δμοιές τους στήν θμορφιά και
τήν ἀρετή δέν ὑπῆρχαν στή γῆ.

Ο ίδιος ἔγινε τόσο ξακουστός
πού ἔρχονταν ἀνθρώποι ἀπό τά
πέρατα τοῦ κόσμου, γιά νά τόν

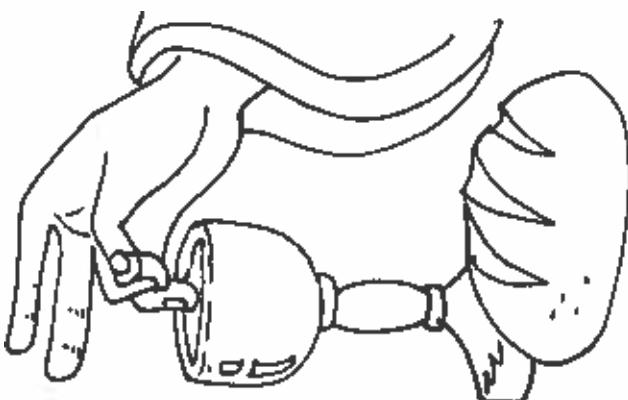
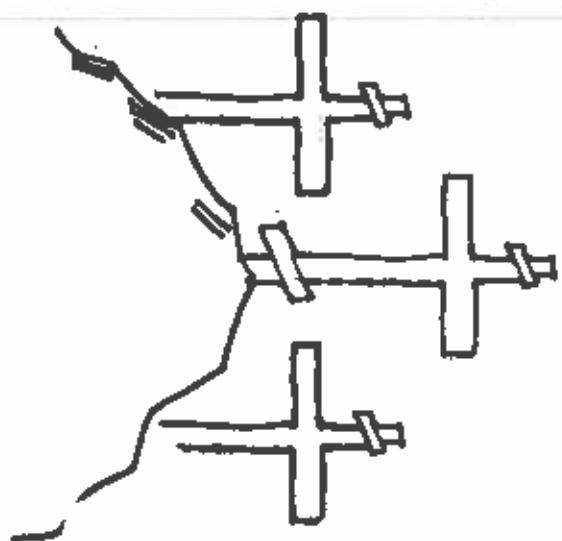
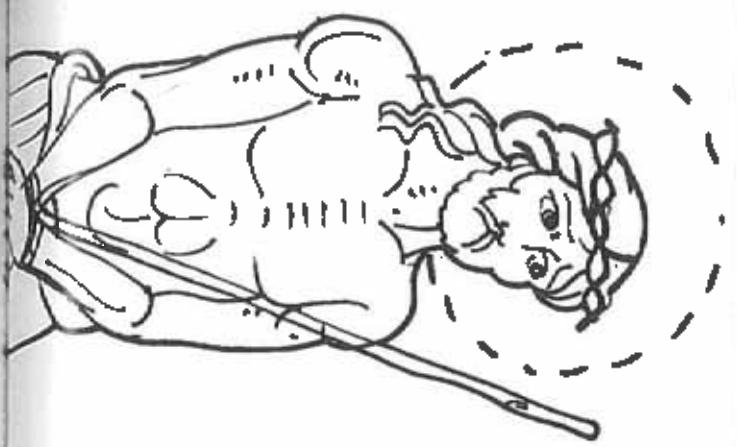
συμβουλευτούν. Αξιώθηκε νά δεῖ ἐγγόνια καὶ δισέγγυντα. Πέθα-
νε σε βαθιά γεράματα, δοξάζοντας καὶ εὐχαριστώντας τό Θεό.

Ἄς μιμηθοῦμε κι ἐμεῖς τήν ύπομονή του στίς δοκιμασίες τῆς
ζωῆς, ἔχοντας πάντα στό νοῦ μας τά σοφά του λόγια. «Ο Κύρι-
ος μᾶς τά δίνει σόλα. Αύτός πάλι τά παίρνει πίσω. Δικός μας δέν
ἔχουμε τίποτα». Άς είναι δοξασμένο τ' Ὀνομά Του πάντοτε.

Τα πάθη του Χριστού

Χρωμάτισε την εικόνα σήμερα με τα χρώματα που έχεις δέσκουν για κουκκίδες.

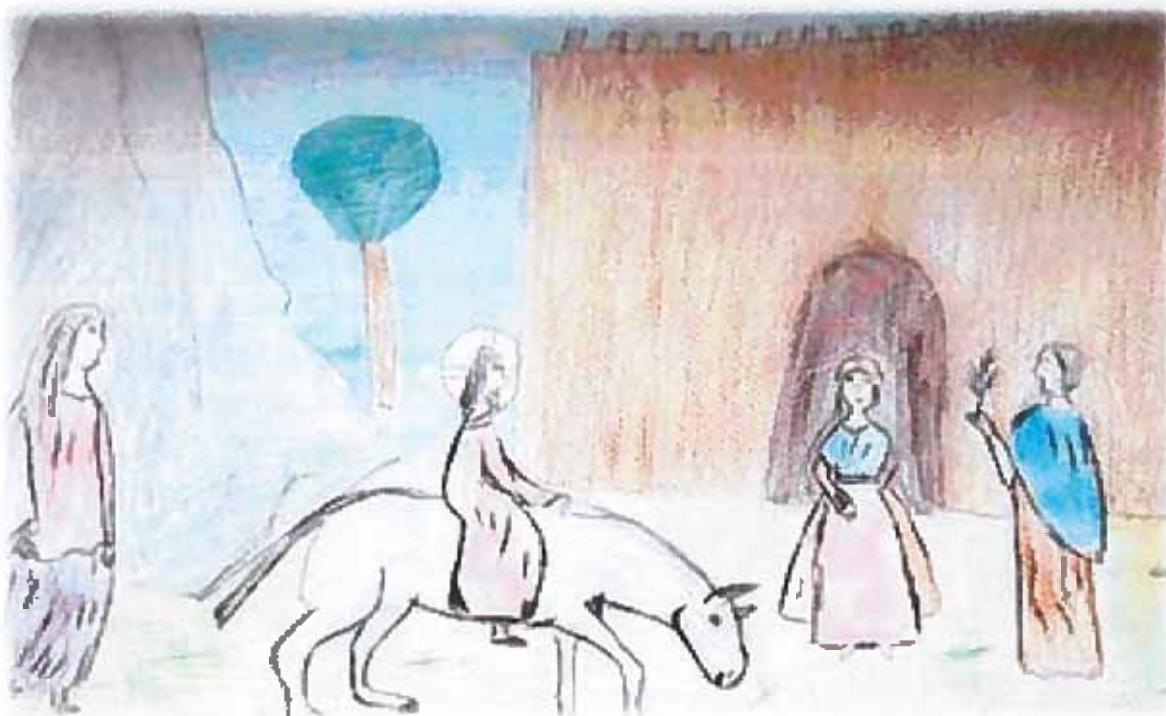

Ta Πάση
του Χριστού

Η Μεγάλη Εβδομάδα:

Τα Πάθη και η Ανάσταση του Χριστού μας

Βασικές ιδέες:

• Ο Χριστός μας μπήκε στα Ιεροσόλυμα καβάλα σ' ένα γαϊδουράκι. Τρεις μέρες πριν το Πάσχα κάλεσε τους δώδεκα μαθητές Του στο τελευταίο δείπνο πριν σταυρωθεί. Όταν συγκεντρώθηκαν τους έπλυνε τα πόδια όπως έκαναν οι υπηρέτες, για να τους δείξει ότι πρέπει κι εμείς να είμαστε ταπεινοί. Στη συνέχεια κάθισαν στο τραπέζι και αφού ευλόγησε το ψωμί, το έκοψε και τους είπε: «Λάβετε, φάγετε τούτο εστί το σώμα μου». Έπειτα ευλόγησε το ποτήρι με το κρασί και είπε: «Πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο εστί το αίμα μου». Έδωσε σε όλους να φάνε και να πιουν ακόμη και στον Ιούδα που μετά από λίγο θα τον πρόδιδε. Τους συμβούλεψε, τέλος, να κάνουν το ίδιο κι εκείνοι για να Τον θυμούνται.

• Όταν τέλειωσαν το δείπνο, πήγαν όλοι μαζί στον κήπο της Γεθσημανή όπου ο Χριστός τους έδωσε τις τελευταίες συμβουλές. Πήρε μαζί Του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και γονάτισε πιο πέρα για να προσευχηθεί στο Θεό Πατέρα Του. Μετά από λίγο έφτασε ο Ιούδας με στρατιώτες και αγριεμένους Ιουδαίους, τον φίλησε στο μάγουλο (αυτό ήταν το σημάδι της προδοσίας) και εκείνοι τον συνέλαβαν. Τον έτρεχαν στους δικαστές, Τον χτυπούσαν και Τον κοράδευαν. Τελικά τον πήγαν στο Γολγοθά (ένα βουναλάκι), Τον σταύρωσαν και Τον ἀφῆσαν να πεθάνει. Αργότερα πήγαν κάποιοι μαθητές, Τον κατέβασαν από τον Σταυρό και Τον έβαλαν στον Τάφο. Μετά από τρεις μέρες όμως ο Χριστός αναστήθηκε, όπως τους είχε υποσχεθεί.

• Ως ζήσουμε αληθινά το Πάσχα κοντά στον Χριστό, μόνο αν Τον θυμηθούμε όπως είπε τότε και στους μαθητές Του, δηλαδή μόνο αν πηγαίνουμε τακτικά στην Εκκλησία και μάλιστα αν κοινωνήσουμε το Σώμα και το Αίμα Του.

Λέξεις - κλειδιά:

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΤΑΥΡΩΣΗ

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Είσοδος στα Ιεροσόλυμα

Χρόνια πολλά πριν το είχε ο Προφήτης προφητέψει. Και ο Θεός στο στόμα του προφήτη τούτο τα λόγια έθαλε: «Να πείτε στη Σιών, την Ιερουσαλήμ που αγαπά σαν θυματέρα μου: Νάτος ο Βασιλέας σου έρχεται σε σένα πράσινο. Πάνω σ' ἓνα πουλάρι κάθεται τοπεινό πουλάρι οσαμάρωτο». Έτοιμος προφητέψει ο Προφήτης κι όπως το είπε ήγινε!

Είχανε φτάσει, ο Ιησούς κι η συντροφιά του, κοντά στα Ιεροσόλυμα, στη Βηθφαγή, εκεί κοντά που είναι το θυντό με τις ελιές, των Ελαιών το Όρος. Εκεί σταράζησαν. Κι είπε ο Δάσκαλος σε δύο από τους μαθητές:

«Πηγαίνετε στο απέναντι χωριό κι εκεί θα βρείτε ἓνα πουλάρι που απάνω του κανείς δεν κάθισε ακόμα: θα είναι και η μάνα του μαζί. Αφού τα λύσετε φέρτε τα και τα δύο σε μένα. Κι αν κάποιος σας ρωτήσει πι τα θέλετε, ο νοικοκύρης είναι αυτός που θα ρωτήσει, θα πείτε πως ο Κύριος χρειάζεται τα ζωντανά».

Σεκίνησαν, λοιπόν, οι μαθητές κι όπως το 'χε πει ο Ιησούς, βρήκαν αυτό που γύρευαν. Την ώρα που λύναν το πουλάρι, φανήκανε τ' αφεντικά. Τι κάνετε εκεί; ρωτήσανε κι ήτανε σαστιομένοι οι καημένοι.

«Το έχει ανδρική ο Κύριος», απάντησαν οι μαθητές και πα δε βρήκανε αντίρρηση.

Φέρανε το μικρό το πουλαράκι στο διδάσκαλο, βγάλαν απέξω τα ρούχα τους τα στράσσαν στη μικρή και τρυφερή του πλάτη, κι ο Ιησούς έκαστος μαλακά απάνω του. Κι έτσι ξεκίνησαν να μπουν στα Ιεροσόλυμα.

Ο κόδομος που σκολουθούσε το Χριστό έβγαζε κι αυτός τα ρούχα του κι το 'στρωνε σαν να 'τανε χαλί, κάτω στο δρόμο. Εκεί που πάταγε το ζωντανό. Μα ήταν άλλοι που τρέχανε και κόβανε κλαδιά από τα γύρω δέντρα και τά 'στρωναν κι αυτά κάτω στη γη. Κι όλοι νιώσανε την ανάγκη να δοξάσουν το Θεό κι όλοι θέλαν να δεξίουν τη χαρά που είχαν μέσα τους. Κι αρχίσαν λίγοι σπηλαρχή, μετά πολλοί, σε λίγο όλοι με μια φωνή να ψάλλουν:

«Ποαννάλι στο γιο του Δαυΐδ.

Ευλογημένος να είν' αυτός που έρχεται στο όνομα Κυρίου». Και πάλι λέγον:

«Ποαννά εν τοις υψίστοις!»

Έτσι μπήκε ο Κύριος στην ιερή την πόλη κι ήταν σα να 'γινε σειρμής από των κάδωμα που έστρωνε κλαδιά, επαναφύρια κι έψελνε. Κι όποιοι δεν έφεραν γιατί η κοινωνικότητα και ρώταγαν -ποιος είν' αυτός απάνω στο πουλάρι:- έπαιρναν πο' τον κάδωμα την απάντηση: «Αυτός είναι ο Ιησούς! Από τη Γαλιλαία η καταγωγή του. Ευλογημένος να 'ναι αυτός που έρχεται στο όνομα Κυρίου. Ποαννά εν τοις υψίστοις!»

Κι όλοι πώπου επιναντάρμπανεν το Ποαννά!

ΣΤΟ ΑΝΩΓΗ

Τέσσερις είναι οι μαθητές που γράψανε τι έκανε ο Κύριος εδώ στη Γη.

Τι έκανε, τι είπε.

Και όπως είναι φυσικό, με τον κατάδικό του τρόπο ο καθένας τους τα έγραψε.

Άλλος αυτό σημείωσε, άλλος εκείνο.

Να πώς μπόνε δυν —ο Ιωάννης κι ο Λουκάς— για κείνη τη θραδιά! Την τελευταία νύχτα που μάζευτήκανε οι δύδεκα οι μαθητές κι ο Κύριος απάνω σ' ἓνα ανώγη.

Ο Ιησούς πλένει τα πόδια των μαθητών

Κάνε κι εσύ το ίδιο

Είχε πλένει στα τα πόδια των μαθητών. Σηκώθηκε, φθόρεσε ξανά τον εξωτερικό χιτώνα του ο Χριστός, κάθισε πάλι στο γραπτό κι άπαιδα σκόμα ήταν οστοτυφένοι τη μαθητής –ο Κύριος να πλένει τα περήφρια τους, δε το χωρίσει ο νους τους– αρχιας Εκείνος να μιλάει σηγανά:

«Γνωρίζεις τη νόημα είχε αυτό που λίγα πριν σου έκανε; Να οας το εξηγήσω. Εσείς με λέτε Δάσκαλο και Κύριο και σωστό είναι αυτό που λέτε. Γιατί πραγματικά και Δάσκαλος και Κύριος σας είματε. Εάν λοιπόν εγώ, ο Κύριος και Δάσκαλος, τα πόδια τα δικά σας έπλινα, οφειλετε κι επεις να πλένετε τα πόδια τ' αλλοιουσιού. Παράδειγμα σας έβδαισα, να κάνετε κι εσείς, ότι έκανα κι εγώ σε σας».

«Ηθελε να τους πει, και το κατάλαβαν οι μαθητές, πως αν επανείναθηκε Εκείνος, ώστε τα πόδια τους να πλένει, πρέπει το ίδιο πρόθυμα ο ένας μαθητής των άλλων να υπηρετει και με τοπεινωση και με αγάπη σε κάθε τη να του συμπαραστεκται. Και επονέγκισε ο Κύριος: «Αν ίδια αυτά τα καταλάβετε κι αν τα πράξετε αυτά, θα είποστε μακάριοι, ευτυχιούμενοι».

Κι οι μαθητές ρουφούσαν τα λόγια αυτά τα θεϊκά και γέμισαν τηρίνη κι ομορφιά κι αγάπη το ευλογημένο κείμενο δάμαρι.

Το Πάσχα κονταζόγανε. Και το ζέρει ο Ιησούς πως έφτασε η ώρα να φύγει από τον κόσμο αυτόν, να πάι στον Πλατέα. Είχε όμως αγοράσεις αυτούς που θ' άφηγε στη Γη. Και ήταν η στιγμή για να τους δειξει, πόσο πολύ τους είχε αγαπήσει. Κάθισεν, λοιπόν, μια κι είχε πια δραδιάσει, να φάνε το θρυκούμενο. Κι όπως τριγύρω στο τραπέζι μαζευτήκανε, με τη μερά του τους σηκώδισε ο Κύριος. Μόνο σαν στέθηκε σε έναν η μετά του εκεί επόνεσε. Το ωρε πως ο διαβόλος μες την καρδιά του λουδά του λοκαριάτη είχε μπει και είχε επαυτεί ο μαθητής να παραδώσει στοκ τριθρούς το Δάσκαλο. Σηκώθηκε λοιπόν κάποια στηγμή ο Κύριος απ' το γροτάκι, θάγκει το πανοφόρι του, δριοκει και μια ποδιά, τη ζώνηση σφιχτά στη μέση. Σε μια λεκάνη που ήταν παρακεί, δέζει νερό κι αρχίζει με απαλήρια να πλένει τα οκονιαρένα, κουρομέρινα πόδια των μαθητών που τον κοπούσαν ξαφνιασμένοι.

Κάθε ποδιά που πλέγε, το σφρούγγιζε απελά με την ποδιά. Ήθελε η αιρά του Σίμωνα του Πέτρου μα συντός αποτραβήγκηκε και με τη βροτερή φωνή του, μα και με απορία είπε: «Κύριε, είναι δυνατό, εσύ τα πόδια μου να πλύνεις».

Ο Ιησούς τον κοίταξε στα μάτια και ήσυχα του απάντησε:

«Κείνο που κάνω τώρα εγώ, δεν το μπορείς αυτή την ώρα να το καταλάβετε. Όμως αργότερα –κι ήθελε εδώ να πει ο Ιησούς πως ουν κατέβει τ' Άγιο Πνεύμα θα φεύγειν οι μαθητές –θα καταλάβετε. Τώρα άκουσε ο Πέτρος, μα δεν πειστήκε. «Δε θα μου πλύνεις τα πόδιά μου!».

Θέλησε τότε ο Χριστός να εξηγήσει την πράξη αυτή.

«Αν δε στα πλύνα Σίμωνα, θέση δεν έγει πλέι που για σένα».

Τέρα σ' αλήθεια εφοβήθηκε ο Πέτρος.

«Τότε, όχι μανάχα τα πόδιά μου να πλύνεις, Κύριε μου, μα κατι

τα χέρια μου αν θες, και το κεφάλι πλύνε μου».

Κι αυτό γιατί εχτυπωκόρδισε, μην τώχει κι θρεθεί μακριά από τον Ιησού, το Δάσκαλο, τον Κύριο του.

Μυστικός Θείπνος

Ένα ανάγη ήτανε. Και το εποίμασε ο νοικοκύρης για να πάνε στην πορεία και στην ρεθμότης να φένει το Πάσχα, τη μεγάλη τη γιορτή. Στην περθή η ώρα για φαΐ, έκαστο ο Κύριος στην μέσην στο τραπέζι κι ολόγυρος οι διάδεκτα. Τους είδε έτσι μαζεμένους κι ήταν εκεί όχι μονάχα οι διάδεκτα. Ολοι οι άνθρωποι που ζήσανε στη γη κι αυτοί που θύμισαν την πώγια, μένα στο δωμάτιο το Φεβάρι, το Φεβάρι που είναι ο Χριστός.

Και είπε ο Κύριος:

— «Παρεῖντε μου, κοντά σας δε θα είμαι για πολύ. Θα με αναζητήσετε σίτην θα λείψω, μα όπως στους Ιουδαϊούς έχω πει, εκεί που πάω γιώ, εσείς δε γίνεστε να βρείτε.

— «Ομως κάπια καινούργιο θα σας πω, μια νέα εντολή θα σας αφήσω: 'Όπως εγώ σας έχω σας σχολίσει, έτσι κι εσείς ο ένας τον άλλων γονείντε...»

Αυτή είν' η καινούργια εντολή, τη: αγαπάτε αλλήλους!

— «Σα βλέπουνε οι άλλοι την αγάπη σας, μονάχα απ' την αγάπη αυτή θα ξέρουν πως είστε μαθητής μου, αν έχετε αγάπη μεταξύ σας». Αυτή ήταν η νέα εντολή που διδήκε, χρυσόφι διο, πιο χρυσός κι απ' τον χρυσό στους Χριστιανούς το «αγαπάτε αλλήλους».

— «Είναι το αίμα το δικό μου που χύνεται για το χατίρι μάλιν, για να συγχωρεθούν οι αμφράτες των ανθρώπων. Καν δε θα τω ξανά απ' το Χυρό αυτού των φριπελιών αερ την ημέρα εκείνη που όλοι μαζί θα πίνουνε ένα κρασί καινούργιο, εκεί στη βασιλεία του Πετρέρα μου».

Θα πάποδανε των μαθητών τα μάτια, από σγάπτη κι ίωνς από δάκρυα. Αρχίσανε να φέλνουν ύμνους στο Θεό κι έποι, αφού αυτοί απ' τους ανθρώπους πρώτοι μεταλάβευν το σώμα και το σίμα του Ιησού, κατεβήκαν απ' το ανάδη και όλοι μαζί τραβήξανε για το θουνό, το

Ορος των Ελαιών όπως το λέγανε.

Η νέα εντολή

«Έξω είχε σκοτεινάσσει για καλά. Ο Ιησύδας με το ψωμί στη χούφτα του, εκείνο το ψωμί που έχει θυσιάσει στο κρατή ο Κύριος, είχε χαθεί μέσα στη νύχτα. Απόνω στο ανάδη είχανε μείνει μονάχα ο Ιησούς κι οι ένδεκα οι μαθητές.

— «Έξω η νύχτα, μένα στο δωμάτιο το Φεβάρι, το Φεβάρι που είναι ο Χριστός,

— «Παρεῖντε μου, κοντά σας δε θα είμαι για πολύ. Θα με αναζητήσετε σίτην θα λείψω, μα όπως στους Ιουδαϊούς έχω πει, εκεί που πάω γιώ, εσείς δε γίνεστε να βρείτε.

— «Ομως κάπια καινούργιο θα σας πω, μια νέα εντολή θα σας αφήσω: 'Όπως εγώ σας έχω σας σχολίσει, έτσι κι εσείς ο ένας τον άλλων γονείντε...»

Αυτή είν' η καινούργια εντολή, τη: αγαπάτε αλλήλους!

— «Σα βλέπουνε οι άλλοι την αγάπη σας, μονάχα απ' την αγάπη αυτή θα ξέρουν πως είστε μαθητής μου, αν έχετε αγάπη μεταξύ σας». Αυτή ήταν η νέα εντολή που διδήκε, χρυσόφι διο, πιο χρυσός κι απ' τον χρυσό στους Χριστιανούς το «αγαπάτε αλλήλους».

Παρακαλώντας τον πατέρα του για μας

Μέσα στη σιγαλιά, σ' αυτή τη νύχτα που 'χε τόσο φως, στο ανώγι πάνω, πόσα δεν είπε ο Χριστός! Τριγύρω οι μαθητές που είχανε μάλις πιο πριν γευτεί το σώμα και το αίμα του Κυρίου μας, άκουγαν για στερνή φορά το Δάσκαλο να τους μιλά.

Πατέρας κι αδερφός μαζί, τους αποχαιρετούσε, και τις στερνές τις συμβουλές τους έδινε. Χρυσάφι όσα έλεγε.

«Παιδιά μου, αγαπημένα μου παιδιά, για λίγο μοναχά θα 'μαι μαζί σας. Να μη ταράξεται η καρδιά σας. Εγώ είμαι ο Δρόμος που οδηγεί στον Ουρανό, εγώ είμαι η καθαρή Αλήθεια, εγώ είμαι η Ζωή που στους πιστούς δίνει αιώνια Ζωή. Και κάθε τι που θα ζητήσετε στο δύνομά μου, ό,τι ζητήσετε, ναι, θα το κάνω. Αν μ' αγαπάτε αληθινά όσα ακούντε να τα τηρήσετε. Μονάχα αυτός που δεν με αγαπά, όσα είπα δεν τηρει... Εγώ είμαι η αληθινή κληματαριά, και ο πατέρας μου ο αρπελουργός. 'Οπως το κλήμα δεν μπορεί από μονάχο του καρπού να κάνει αν ενωμένο δε μείνει με την κληματαριά, έτοις ούτε κι εσείς θα κάνετε έργα αρετής αν ενωμένοι δε μείνετε μαζί μου. Εγώ είμαι το αμπέλι κι εσείς τα κλήματα. 'Οπως μ' αγάπησε εμένα ο Πατέρας έτοις κι εγώ αγάπησα εσάς... Εσείς είσαστε φίλοι μου... Αυτές τις εντολές σας δίνω, ο ένας των άλλον ν' αγαπά».

Είπε και τι δεν είπε στο ανώγι ο Κύριος. Σα φύγει θα στείλει τον Παράκλητο, το Πνεύμα το Άγιο θα στείλει και θα 'χουνε χαρά οι μαθητές του και ερεις. Χαρά και ειρήνη στην καρδιά και κανείς δε θα μπορεί αυτά τα θεία δώρα να τα πάρει.

Κι όταν τελείωσαν οι συρβουλές και παρηγορηθήκανε οι μαθητές, ήρθε η ώρα να μιλήσει ο Χριστός μας στον Πατέρα.

Σήκωσε τα μάτια του στον Ουρανό κι είπε σιγά:

«Πατέρα η ώρα έφτασε...».

Κι όρχισε ο Κύριος μια προσευχή, αρχιερατική τη λεν αυτή την προσευχή παρακαλάει τον Πατέρα για τους μαθητές, τους αποστόλους, τον Πατέρα και Θεό, παρακαλεί και για αυτούς που θα πιστεψουν στ' όνομά Του. Σ' αυτή την προσευχή είσαι κι εσύ μαζί με μένα, είναι δύοι οι πιστοί σ' αυτή την προσευχή δύοι θα είναι ως τη συντελεια του κόσμου. «...Λγίασέ τους κι όπως εμένα μ' έστειλες στον κόσμο έτοις κι εγώ τους έστειλα στον κόσμο... 'Οπως εσύ Πατέρα με μένα είσαι ένα κι εγώ με σένα ένα είμαι κι αυτοί να είναι ένα μεταξύ τους... Πατέρα θέλω μαζί μου να 'ναι οι πιστοί, όπου είμαι εγώ κι αυτοί εκεί...».

Αυτά κι άλλα πολλά είπε ο Κύριος στην προσευχή που κάνει στον Πατέρα, στην αρχιερατική του προσευχή...

Και τώρα ξεκινούν δύο μαζί, ο Δάσκαλος κι οι μαθητές, πάνε στον κήπο, στη Γεθομανή. Έκει που θα τον πάσουν το Χριστό μας οι στρατιώτες.

Τα πάθη του Κυρίου τώρα αρχίζουνε...

Γεσθημανή

Γεσθημανή είναι εκείνο το χωρίο που ακουράδια στο βουνό με τη θάλασσα, το Όρος δύσις λέγεται των Ελανών.
Εκεί εφτάσαντε μετά το Δείπνο ο Ιησούς και οι μαθητές. Και ο Δάσκαλος πήρε μαζί του Πέτρο και τους δύο γηρους του Ζεβεδαίου, του Ιωάννη δηλαδή και τον Ιάκωβο, και προχωρήσανε προς το βουνό.
Καθίστηκε εδώ ως να γυρίσα πίσω. Θα πάνω υπό προσευχήθω, είπε στους δύο όλους μαθητές. Οι τρεις, αριθλότοι ακολούθωνταν τον Ιησού, που ήτανε λυπημένος και περισταγε φοριά και κουρασμένα. Κάποια στιγμή έσπασε τη σημή.

— Μέχρι θανάτου ειν' απόψε λοιπόν η ψυχή μου. Μείνετε εδώ, εγώ θα προσχωρήσω για να προσευχήθω. Μείνετε δημορνιοί στην ροφή στην αγρούνια να μου κάνετε.

Τους δάφησε ξοπίστο του, κι αυτός προχώρησε ἐπεντρυνόμενος, επειδή μπροστινή τα στη γῆ και δρυγοί προεντυχήθηκαν να λέγει: «Πλατέρα μου, αν γίνεται, αν είναι διναντόν, ας μη το πω επούντο το ποτήρι. Αλλά μη γίνει αυτό που θέλω εγώ. Ας γίνει όπως θες εσύ». Σηκωθήκε, κατέβηκε εκεί που ήτανε ο τρετός οι μαθητές. Τους θρήκε οπως ήταν κουρασμένοι, ζαπακορένοι κατά γῆς και να κοιμούνταν. Στον Πέτρο τότε είπε με παρόπονο,

«Μιαν ώρα ν' αγρυπνήστε μαζί μου δεν ψηρέσσατε; Μα αν θέλετε από τον περισσοριό να μη γιατρέστε, προσάκαστε και αγρυπνεστε. Γιατί δύο κι αν είναι πρόβλημη η ψυχή, οδύνηστο είναι το κυρρί.

Έτσι είπε κι έφυγε για να προσευχήσθε για δεύτερη φορά. Ξανονέντος και τούτα είπε στον Πατέρα Του. «Πατέρα μου, εάν δεν είναι δυνατό να μη το πω επούντο το πικρό ποτήρι, ας γίνει το δικό σου διληγρα. Σαναγύριστε μετά στους μαθητές, γιάνι τους δηρήσε κα θαριοκομούνταν. Έφυγε κι ήταν τόσο πικραμόνος! Προσευχήθηκε ξανά κι ο θρώνος έπρεψε σαν να ταν αίμα από το πρόσωπό του. Σε λόγο πισσώ γύρισε ξανά τους μαθητές.

«Ακόμα κοιράστε και ξεκονταζεστε. Έφτωσε η στηγή που θα παραδοθεί ο γιος του ανθρώπου στα χέρια των αιματριώλων. Σηκωθείτα στον πάνω κι ας πηγαίνουμε. Να, αυτός που θα με παραδώσει στους εγχθρούς μου, σπάνισειν.

Κι ήταν αλήθευτο. Ο Ιησός είχε κι δύος ξεκινήσεις μαζί με τους πρωτόους στρατιώτες να τον θρετούσε.

Τον έχει πάτα προδόσσει!

Ο Ιησούς μαζί κι οι μαθητές, περίσσαντε το φουσκωμένο το ποτόρι, το ξεμέρρο των Κτερών όπως το 'Άερον. Και ύλθηκαν μες στις ελές, μέσα στουν κήπου.

Γνωστός ο τόπος, και συνηπότος στον Κύριο. Πολλές φορές, ανάποδη η ψυχή του έβρισκε εκεί. Τα ίδια στά στάθμες. Και προς τα κεί δεκάνηρο του Κύριο να θρετε. Μαζί του ο λιάρχος Ρωμαίος, μαζί και η φρουρά. Και υπηρέτες ήταν μαζί των στρατιών και των Φαρισαϊδών υπηρέτες.

Άλλοι κρατούνταν οπαθιά, ξύλα και λόγχες και ραχαίρια. Άλλοι φεύγαντε με τα φενάρια, μα και με διαυλούς το σκοτεινό τον υπότο, γιατί η νύχτα είχε προσφέρησε πα.

Ψάχναν να δρουν τον Ιησούν.

— Τους είδε ο Κύριος, προχώρησε και στάθηκε μπροστά τους.

— Ποιουν ζητάει; τους ερώτησε απλά.

— Είπει τη γη, είπε ο Κύριος, και να, μπροστά του ο Ιερόδας.

Αυτοί μάλις ακούσαντε το λόγο αυτό, το ζήσανε. Μπερδεύτηκαν το θυμετό τους, κάνανε πίσω κι ώστερα πέσανε στη γη! Και ξαναρράπτε ο Κύριος.

— Πλουν φέρνετε να δημευτεί;

— Τον Ιησού τον Ναζαρέτο, ξαναζήτηνε.

Ο Κύριος δεν ήθελε κακό να πέσει μαθητής του. Γι' αυτό είπε, — Σας το 'πο πως εγώ είμαι αυτός. Αφού ζητάτε εμένα, αυτούς δι φήση τους να φύγουν λεγόντες. Τότε έγινε κάπι φθιτρό.

Θύμωσε ο Σίμων ο Πέτρος, έσυρε τα ραχαίρι απ' τη θήκη του και χύνησε τον υπηρέτη του αρχερά και του ξόψε το δεξιό αυτό.

— Σας το θέτω του επούντο το μαχαρί! Όσοι ραχάρι πιάσουνε,

από μαχαρί θα πεθάνουν.

Με προσοχή μετά, αγγίζοντας τ' αυτή του βαύλου που κρεμόταν κορμένο, το γιατρεψε ευθύς.

Έτσι ξεθάρρεψε η Φρουρά.

Πίσσαν και δέσαν το Χριστό και ξεκινήσαν να πάνε, περασμένα πα μετανυχτικά, στην Ιερουσαλήμ.

Στον Άνω των πηγαίνανταν και στο γαλοπόδι του Καίσαρα, τους αρχηγείς,

Η δίκη του Χριστού

Τον πιάσανε λοιπόν τον Κύριο!
Νύχτα στη Γη και νύχτα στις καρδιές.
Αναρριγάει το Σύμπαν.

Πώς γίνεται να δικαστεί από το πλάσμα του ο Θεός?
Το φως να φυλακίζεται, ξανάδει;
Όλοι, χιλίστροι, στρατώτες μπαίνουν μέσα στο μέγαρο.
Εκεί τους καρτερούν ο Αρχιερέας και οι μεγάλες κεφαλές, οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι.

Μόνος ο Κύριος.

Οι μαθητές φοβήθηκαν και σκόρπισαν, ίδια πουλιά στην καταιγίδα. Μονάχο ο Πέτρος κρυμμένος στις σκιές ακολουθεί από μακριά, να δει τι θ' απογίνεται. Μες στην αυλή κατέφερε κάποια στιγμή να μπει, εκεί που οι υπηρέτες ανάψαν φωτιά να ζεσταθούν, γιατί ψυχρή η νύχτα. Και η δίκη αρχίζει: οι ψευδομάρτυρες σωρό. Ψεγάδι δρως στο Χριστό δε θρίσκουν. Πώς τώρα πα θα τον οκοτώσουν; Ποια θά 'βρουνε αφορμή που θα δικαιολογεί το θάνατό του;

Και κείνη τη στιγμή δυο μάρτυρες παρουσιάζονται και λεν: Αυτός είναι που είπε πως μπορεί σε τρεις ημέρες το Ναό να τον γκρεμίσει και σε τρεις μέρες πάλι να τον χτίσει.

Τότε πετάγεται ορθός ο αρχιερέας και ρωτά.

— Δεν απαντάς σε όλα αυτά; Σ' αυτές τις κατηγόριες, δε μιλάς;
Μα ο Χριστός αρμητος.

Και τότε τον ξαναρωτά ο Καΐάφας:

— Στ' δύορα του Θεού, του ζωντανού Θεού, σε ορκίζω εδώ να πεις αν είσαι συ, ο Χριστός του Θεού ο Γιας.

Ο Ιησούς απάντησε:

— Εσύ μονάχος σουν το είπες. Και είναι ώρα να σας πω ακόμα, πως από τώρα και μετά θα δείτε το γιο τ' ανθρώπου να έρχεται στα σύννεφα του ουρανού απάνω και να κάθεται στα δεξιά του Δυνατού Θεού.

Κανείς δεν εκατάλαβε τι ήθελε να πει ο Κέριος. Κι εκείνο που ήθελε να πει ήτανε πως: Δεν είμαι μοναχό Θεός, όπως το είπες. Αυτόν που τώρα άνθρωπο τον βλέπετε, να το θυμάστε, πως δοξασμένο θα τον ξαγαδείτε. Θα τον δείτε στα δεξιά του Υψίστου καθισμένο και δοξασμένον νά ρχεται στη γη, σε φωτεινή νεφέλη καθισμένος.

Στα λόγια αυτά, τόσο ταράχητηκε ο Καΐάφας, που με τα χέρια του τα δυο, τα ρούχα του κορμάτισε, τα ξέσκισε και φώναξε οργισμένα. .

— Έχουμε, άραγε, ανάγκη ακόμα από μάρτυρες; Ετούτη τη βλαστήμα, να, με τα ίδια σας αυτιά ακούσσατε.

Κι έφτιασε η ώρα απόφαση να θγάλετε, τι να τον κάνουμε ετούτον δω τον βλάστημο!

Κι όλοι με μια φωνή συρφώνησαν πως του αξίζει να πεθάνει. Και μερικοί, το τόλμησαν κι αυτό, αρχίσαν να τον φτύνουν το Χριστό, να φτύνουνε το άγιο Πρόσωπο Του! Να τον κτυπούν τολμήσανε!

Και μέσα στις φωνές, ταν κοροϊδεύανε:

— Προφήτεψε Χριστέ, έλα λοιπόν, προφήτεψε και πες μας ποιος σε χτύπησε. Σκέψου, κι οι υπηρέτες τόλμησαν κι αυτοί να τον χτυπούν και να τον φτύνουν!!

Ο Χριστός μπρος στον Πιλάτο

Κάνανε σύσκεψη, συμβούλιο, όπως λέρε, δλοι οι γραμματείς και οι αρχιερείς μα κι οι πρεσβύτεροι.

Κι αποφασίσανε να δέσουνε τον Ιησού και να τον πάνε στον Πιλάτο. Κι ήπον πια μέρα.

Η νύχτα φοβισμένη είχε φύγει, λες κι ένιωθε το τρομερό που γίνονταν στη Γη, να μη το δει, λες κι αυτό δήλει.

Αχι! να μπορούσε και η μέρα να θευγε κι αυτή, για να μη δει τον Κύριο του Σύμπαντος να υποφέρει!!

Τον πήγανε δερένο στον Πιλάτο. Το πρώτο που ερώτησε ο Πιλάτος σαν τον είδε ήταν:

— Εσύ στ' αλήθεια είσαι ο Βασιλιάς; Ο βασιλιάς των Ιουδαίων είσαι εσύ;

Κι ο Ιησούς απάντησε:

— Όπως το λες.

Και τότε αρχίσανε οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι να τον κατηγορούν στον Ηγεμόνα, κι είπαν, ω πόσα ήταν τα ψέματα που είπαν για τον Πλάστη μας!

Κι εκείνος απόκριση στας κατηγόριες πια δεν έδινε.

— Μα δεν ακούς, όσα για σένα λένε; απόρετε ο Πιλάτος που είχε καταλάβει ότι αθώος ήταν ο Ιησούς. Αχ! νο τον σώσει έπρεπε και σκέφτηκε πως ήταν ευκαιρία, μια κι η συνήθεια το Θελε, το Πάσχα, στη μεγάλη αυτή γιορτή, ο ηγεμόνος ελεύθερον ν' αφήνει έναν φυλακισμένο. Αυτόν που ο λαός θα ήθελε.

Κι ήταν εκείνο τον καιρό στις φυλακές, ένας φονιάς, ο Βαραθθάς. Έτοι, λοιπόν, ως ήταν μαζεμένοι, ρωτάει ο Πιλάτος.

— Ποιον τάχστες θα θέλατε να λευτερώσω; τον Βαραθθά ή αυτόν εδώ τον Ιησού, που λέει ότι είναι ο Χριστός;

Κι ο όχλος, ο λαός, δισκαλεμένος απ' τους Αρχιερείς και απ' τους πρεσβύτερους, ζήτησε τη λευτεριά στο Βαραθθά να δώσει.

— Και τι να κάνω αυτόν εδώ τον άνθρωπο, τον Ιησαύ;

Φωνάζαν τότε δλοι τους με μια φωνή:

— Να σταυρωθεί!!!

Το είδε ο Ηγεμόνας, το κατάλαβε πως κι άλλο να επιμείνει θα ήταν πιο ανώφελο, όσες που τέτοια ταραχή, κακό θα έκανε στην πόλη. Έτοι, εκεί μπροστά στο πλήθος, στο λαό, πήρε νερό, τα χέρια του έπλυνε και είπε:

— Έγώ από το αίμα του αθώου τούτου, αθώος είμαι. Εσείς κι αυτός είσαστε Ιουδαίοι. Δικιά σας είναι τούτη η ευθύνη. Και τότε απάντησε ο λαός:

— Το αίμα του σε μας και στα παιδιά μας πάνω ας πέσει.

Κι έτοι ο Πιλάτος έκανε ότι του ζήτησε ο όχλος:

Λευτέρωσε το Βαραθθά.

Διάτοξε μετά να μαστιγώσουν τον Ιησού. Κι αφού κι αυτό εγίνηκε, παρέδωσε τον Κύριο σ' αυτούς.

Τους τον παρέδωσε να Τον σταυρώσουν.

Η Σταύρωση

Του είχαν βάλει έναν κόκκινο μανδύα. Στεφόνι με αγκάθια στο κεφάλι κι ένα καλάμι τού δώσαν να το κρατάει. Κι ήτανε ίδια θλίψη να τον βλέπεις! Κι απέ τον πήραν για να τον σταυρώσουν. Στα χάλια που ήταν ο Υιός τ' ανθρώπου πώς να σηκώσει τον ασήκωτο Σταυρό; Γι' αυτό, καθώς από το δικαστήριο εθγήκαν, βρήκαν οι στρατιώτες έναν απ' την Κυρήνη που 'χε την καταγγή του. Τον Σίμωνα όπως τον έλεγαν. Και πήραν τον ανηφορικό το δρόμο, που ανεβαίνει ίσομε το λόφο, τον Γαλγοθά όπως τον ξέραν όλοι.

Σαν φτάσανε στην κορυφή, άλλοι στεριώναν το σταυρό, κι άλλοι δώσαν ξύδι ανακατέμένο με χολή. Έθρεξε ο Δάσκαλος μ' αυτό τα πληγιασμένα χείλη του κι αρνήθηκε να πιει.

Τον σταύρωσαν και βάλανε σε κλήρο εκείνα που φορούσε ο Ιησούς. Και όταν γίνηκε κι αυτό – να όπως πάλι ο προφήτης το 'χε προφήτεψει, κάποιανε εκεί κοντά να τον φυλάνε. Κάποιος είχε, για να γελάνε οι περαστικοί, γράψει μία επιγραφή που τη στερέωσαν ψηλά πάνω στο σταυρό, πάνω από την κεφαλή του Δάσκαλου: «Αυτός είναι ο Ιησούς, ο Βασιλιάς των Ιουδαίων». Στο λόφο ήταν τρεις σταυροί. Στη μέση ο Ιησούς, ο άλλος από δω, και από κει ο τρίτος. Και πάνω στους σταυρούς δύο ληστές. Μα αυτούς κανείς δεν τους κορδίδευει. Μόνο τον Ιησού εθλαστήριούσαν και τον πείραζαν.

«Μας είχες πει πως μέρες τρεις θα χρειαστείς για να γκρεμίσεις και να ξαναχτίσεις το Ναό. Τι κάθεσαι λοιπόν εκεί απάνω. Αν είσαι, όπως λέει ο Γιος του ζωντανού Θεού, έλα κατέβα απ' το σταυρό, έλα λοιπόν σώσε τον' εαυτό σου!».

Δεν ήταν μόνο οι φρουροί και οι περαστικοί που κοροϊδεύανε. Οι γραμματείς και οι πρεσβύτεροι, μα κι οι αρχιερείς γελούσανε.

«Για σκέψου λέγανε – κόσμο κοορμάκη έωσε και τώρα, μοναχά τον εαυτό του δε μπορεί να σώσει». Και άλλοι έλεγαν.

«Αν είναι θαοιλίας του Ισραήλ, ας κατεβεί επεύτη τη στιγμή απ' το σταυρό και τότε θα πιστέψουμε σ' αυτόν».

Σε τούτα, άλλοι πρόσθεταν.

«Μας έχει πει πως είναι του Θεού ο Γιος. Αφού λοιπόν έχει ερπιστούσην στο Θεό, εάν το θέλει ο Πατέρας του, ας κάνει κάτι να τον σώσει!»

Τα ίδια λέγανε κι οι δύο ληστές!

Οι δύο ληστές... Η πλο σωστά ο ένας

Ληστές τους απορίστων.
Τι δραγε τα είχαν κάνει;

'Η πλο πλαστά, υπήρχε μάτι που δεν έκαναν;
Θα ληστεψην, θα σκότωνην, θα...' Αηδές τους σίπε ο λευκός κι αυτό θα πει πώς ήταν πο το κακούργους
απ' τους κακούργους.
Δικαστηκαν όχι με το Χριστό μαζί. Κι διλοι οι δικαστές συμφώνη-
σαν πώς τώσα ήταν τα γηράκια τα τους, που έλεος δε θα πήρεν να
θρουν.

— Η τημερία τους να 'ναι παρθενεγμό γι' ποτεύον που θα θέλουν να
κάνουν έγκλημα. Να φοβήθουν όσοι σκεπτόνεις από δια κι εμπρός να
ιλέφουν, να οικοτάσσουν.

— Ναι, μη τους λυτρθούμε. Κανένα αλαφρυγιά. Γ' αυτό;

— Ανάδιν σε σταυρό να σταυρωθούμε! Ετσι το δικαστήριο αποφά-
σισε. Κι οι δύο, λοιπόν, ληστές πήραν στον ώρο το σταυρό τους κι
συνέβηκαν στο Γολγοθά. Το θλέμαρα των ήταν σκληρό καθώς κοιτά-
σαν τους ανθρώπους, που δίχως λόγο που θα κοίταζαν κι αυτοί.

— Κακούργη, δολοφόνοι, πιοες ψυχές σκοτώσατε; Πλέσσα φρανά ε-
κάντε! Σπίτια και απίτια κλέψεις εξ αιτίας σας.

Κατέρες απ' το πλήθος, δικεγγον οι δύο ληστές,
Η πα πομπή ήταγε σε φρουρούς με τους κακούργους.
Η διλή ήταν ο Σωτήρας, μας που σημαίνει να στουρωθεί.

Οι δύο γιατί έδωσε ζωή και Φως,
Ο Τρίτος γιατί έδωσε ζωή και Θάνατο.

Ο Τρίτος, ο Χριστός κοιτούσε δύο σύρτη αυτούς που θέλουν το
δικό του Βάνετο.

Οι δύο είχανε κάνει δ.η μπορούσαν το πένθος να ακορτίσουν
και το χαλασμό.

Ο Τρίτος έμενε ξανά στον άνθρωπο πη θεοη του πην πρώη. Να
ξαναγίνων οι ανθρώποι γιαν και θυγατρες του Θεού.
Οι φρεις σπαρούσι σημείκανε γερά στη γη, κι απένα σπαρωμήκα-
νε. Αυτός που έφυγες τα σύμπαντα και Κύριος του σύμπαντος είς
τους σώματα σίναι, εκεί στη Μέση. Ας' τη μα μεράσ ο ένας ο ληστής,
από τα διεξιδι ο διλός. Οι πόνοι αφόρητοι και για τους φρεις. Μα των
ληστών τα μέρια διάσκεται αντικρέαν το θάνατο με τρόμο. Ο τρίτος,

ο Χριστός, παρακαλεῖ τον Πατέρα του να συγχωρήσει, ναι, να δώσει
διφέση παροκαλεί, σ' αυτούς που τον σταυρώνουνε.

— «Δεν ξέρουμε τι κάνουμε». Θα πει.

Οι πόνοι διναμάνουν και δεν κρατήνται πα ο ένας ο ληστής.

Γυρνά, κοντάζει αγριεμένος το Χριστό.

— Αν είσαι ο Χριστός, έλα λοιπόν, τι κάθισθεσαι Σώρε τον έσων δου
και εμάς. Ήτσι είντι και είχε έχθρα η θωνή του. Άχ και να γινόταν
να σαζάζεται. Θα δεις πώς θα εκδικήστανε δλοντ αυτούς που τέρα τον
σταυρώσαν.

Κι ο ίδιος ο ληστής το ίδιο πόνογε απ' τα καρφιά. Μα πιότερο
τον πόνογε εκείνο το καρφί που είχε στην καρδιά. Ξέρεις ποιο λέω.
Είναι εκείνο το καρφί, που δεν κάνει κάτι που δεν πρέπει. Κάτι που
ο Θεός δε θέλει να το 'γεις κυριωμένο, να, σταν δηλαδή την αμαρ-
τία κινεις, έρχεται και δε τυραννά.

Λοιπόν επείνας ο ληστής, το είδε καθερό πως λίθιος τη ζωή του
είχε πάρει. Είδε εκείνη τη σπηλή τους σκοτεινούς και της κλεψές που
έκανε. Μετάνοιωσε! Πώς κι έγινε ληστής;
Σαν όκουνας λοιπόν να λέτι ο σύντροφός του τέτοιες κουβιτσές στο
Χριστό, τους πόνους ξεχάστι.

Μα δε φοβήσασι όπως το Θέος; του είπε αγριεμένα.

Αυτός δεν έκανε κακό κανένα. Ενώ εσύ κι εγώ πληρώνουμε γι'
αυτό που τέρο δίκαια μας κατηγόρησαν πως κάναμε — Για σκέψου
αλιθεία πόσα κάναμε!

Αυτά είπε ο ένας, ο ληστής και γύρισε με κόπο το κεφάλι του,
κοιτάζει τον Χριστό μας. Με χαμηλή, δύο μετάνοια φωνή. Τον παρ-
κάλεστι.

— Κύριε, μη με ξεχάσεις, όταν έρθεις στη Βασιλεία Σου.
Πόσο περιέχει στην ιστορίαν τα λόγια του ληστή!
Γιατί;

Ποια να 'τεν τούη η βασιλεία;
Τι ξέρει τούς, ο φονές για το μαστήριο που είν' η βασιλεία;
Πόσο παραξένα αντηχούν τα λόγια του ληστή. Ποιο το 'ξέρει πως
είναι ο Χριστός αθωος; Να 'τη η μετάνοια. Ανοίγει μάλους δρόμους,
δρόμους που η χάρη του Θεού φωτίζει, κείται που αφώποτο είναι
έξι επ' τα μωσήρια. Είναι γι' αυτούς που δεν μετάνοιωσαν αμυρω-
μένες, κλειδωμένες πόρτες.

Κι ο ίδιος, που είσει τη μετάνοια στα μάτια του ληστή, στα μάτια
μας και στην καρδιά του είνε τούη πην μετάνοια, το υποσχέθηκε.
— Σου λέω αλήθεια πώς σήμερα κι όλας θα 'σαι μάζι μου στον Πα-
ράδεσο. Που πάτε να πει:

Τώρα που γνώρισες για Μέσα την Αλήθευ, μπορει να ζεις με Μέ-
να. Γιατί Παραβένετος είναι να ζει κανείς μαζί μου.

Ιδού ο Υιός Σου...

Σου τα 'πα όλα. Κλείσε γερά τα μάτια σου και δες με της ψυχής τα μάτια, το Γολγοθά, τους τρεις σταυρούς, τους στρατιώτες που πήραν τα ρούχα του Χριστού και τα μοιράσανε στα τέσσερα, ένα μερίδιο στον κάθε στρατιώτη. Μονάχα το φαντό χιτώνα Του, αυτόν τον ρίζανε στον κλήρο, να μη σκιστεί μια και ραφή δεν είχε. Κι όπως έχεις κλειστά τα μάτια σου, άκου ο προφήτης τη προφήτεψε και θαύμασε:

«Μοιράσανε τα ενδύματά μου μεταξύ τους και το υμάτιό μου το θάλανε στον κλήρο!»

Αυτά λοιπόν, όσο οι στρατιώτες έκαναν, η Παναγία μας ήταν κει στα πόδια του σταυρού μαζί μ' άλλες γυναίκες και με το μαθητή που αγαπούσε ο Χριστός. Κι αυτός, αν δε το ξέρεις, ο Ιωάννης ήτανε. Να πω, πώς θα μπορέσω, τον πόνο που 'χε η Παναγία; Ποια λόγια τάχα να 'ναι αυτά, που τον καημό της μάνας να μπορούν να περιγράψουν; Και το παρόπονο, εκείνο το θαθύ, γιατί λαέ, αυτόν που τύσσε σε ευεργέτησε, γιατί τον σταύρωσες, γιατί; Μη τάχα τους λεπρούς δε γιάτρεψε; τους παραλυτικούς δεν έγιανε; Και τους τυφλούς πώς τους ξεχνάς που είδανε τον ήλιο, το φεγγάρι, το λουλουδάκι, το θαυμό;

Τι το κακό έκανε πια ο Γιος μου;

Τώρα της μένει μια παρηγοριά. Να ακουμπάει απάνω στο σταυρό Του, ν' αγγίζει του παιδιού της τα ποδάρια, να τον κοιτάζει, να τον χαιρέται όσο ακόμα είναι ζωντανός. Κι ίως κείνα τα λόγια τα προφητικά του Συμεών –τόσο σκληρά και τόσο αληθινά– κείνη την ώρα τα θυμήθηκε η Παναγία: «πύρινη ρομφαία πέρα γιο πέρα θα τρυπήσει την καρδιά σου».

Και ο Χριστός κάποια στιγμή, γυρνά τη βλέπει εκεί γοναποστή.

Κοιτάζει μια εκείνη που τον γέννησε, εκείνη που τον χάιδεψε παιδί, κείνη που τον μεγάλωσε.

Η μάνα του εδώ στη Γη, η Παναγία και ο Ποτέρας του ψηλό.

Καθώς τη βλέπει από ψηλά και βλέπει και τον Ιωάννη πλάι, ακούγεται να λέει.

— Γυναίκα, ο γιος σου να τος πα. Γυρνά μετά στο μαθητή και δίνει εντολή.

— Να, η μητέρα σου Ιωάννη. Γιατί σε όλον δε μπιστεύτηκε τη μάνα του ο Κύριος. Στον Ιωάννη μοναχά σ' αυτόν, που έγραψε το ένα Ευαγγέλιο. Σ' αυτόν που αποκάλυψε ο Κύριος πώς θά 'ρθει ένδοξα στη Γη θριαμβευτής και νικητής ξανά, να κρίνει τους ανθρώπους.

Σ' αυτόν μπιστεύτηκε τη μάνα Του ο Χριστός. Κι ο Ιωάννης από κείνη τη στιγμή την πήρε στο δικό του σπιτικό. Έγινε αυτός ο γιος της.

Τετέλεσται

Είχε μεταημερίσασεν πω!

Κι ενώ ολιδισμηρή ήταν η μέρα, σκοτάδι έγινε σ' όλη τη γη. Κρύψτηκε ο ήλιος να μη διέλει την αγωνία του Ιησού απόνω στο Σταυρό, πώς ν' αντικρίσει να ψυχοριχθεί ο Αθάνασος!

Και κει κατά της τρετης Φωνής μεγάλη έθυγαλε ο Ιησούς, φωνή θραχνή: «Γιατί Θέρε που, θέρε μου, γιοι με σγκατέλεψες; Ήλι, Ήλι, λαμά συβαγχανώ!».

Όλοι ακούσανε εκείνη την κραυγή και το Ήλι και νόμισαν πως του Ήλιος του Προφήτη τη δύναμη ήττας. Και τρέχην παρευθύνεις από εκείνους που φυλάγγαν τους σταυρωμένους, αρπάζει ένα σφρονηγό θιασιτικό, μέσο σε ξύδι το μουσικεύει, το στέρκωσε σ' ένα καλλιμ., γιατί ψηλά ο σταυρωμένος και δεν έφτανε και του 'θρέξε τα πανασφρένα χελινή. Οι όλοι δύο χαλέντων και κοριθίδων και λέγανε:

«Άσε να δούμε μπατ και βρθει ο Ήλιας να τον σιδωει!».

Ο Ιησούς χωρένος μες στον πόνο, ακόμα μια φορά φωνάζει δυνατά. Κι ώπερα μια σπωτή θαρά. Και ξαφνικά σε δυο κορμάτα σκιστήκε τον Ναό τη καταπέτασμα, σε δυο κορρέστα από φρλά ως κάτω. Κι τη γη, θαύματα νόρικες κρεψήγη, θύγη, λυγρό και πόνο, κουνήθηκε, εσειστήκε. Κι οι θράξοι που ακλόνητο, χρόνους και χρόνους στέκονταν, οπην ίβαι θέση, οκιστήκανε κι αυτοί.

Τέτοια ήταν η κοσμοχαλασσή στη σκοτεινή – ακέπουν καταρρεοή μερού κι ήταν πιο σκοτεινά κι απ' τις νυχτές, ώστε συνίζανε τα μήνα που ταν παραχωρένον πεθαμένον!

Κι αναστηθήκανε πολλοί – για ακέρουν κι ήταν πεθαμένοι – και πήγαν στην Ιερουσαλήμ. Αλλιώςδημενοι οι ζωγρανοι τους κοίταζαν. Κάτισαν το σταυρό θυσιού και τρομογέμενοι εκείνοι που φυλάγνονταν τους σταυρωμένους, ο εκατόνταρχος μαζί κι αι σφραγιδώτες ζώνονταν αυτή την κορειγαλισιά.

Μες στο σκοτάδι που τύλιξε τη γη, τη γη που ταραγμένη θαρρεῖς πως ήταν θάλασσα και σύρταν οργανόμενη, πέσανε μηρούρητα και με φωνή που απ' το φόβο είχε αλλάξει, λέγοντε πως καιμάτι αμφιθόλια δε χωρεί, αυτός είναι ο Γιος στ' αλιθιθεια του Θεού! Και επισύνες τις κούβεντρες της έλεγε πρώτη η τρομογένη τους καρδιά κι απέ τα χελιά που τηρείνει κι αυτά. «Είναι στ' αλιθεια Γιος του Θεού σιδός που στο Σταυρό κρεμάεται!».

Ενταφιασμός

Δεν ήταν μόνο ο εκατόνταρχος με τους απροσιώπους του στο Γολγοθα. Κρυφά πολλές γυναικες είχαν πάρει από πάνω τον Ιησού, διαθήκε για να σταυρωθεί απ' του πριχερέα την αυλή. Αμάλητες, με μάτια που τρέχαν δάκρυα καυτά, συνήμπορες να σταματήσουν το κακό – όλα τα είδαν κι όλα τα σημείωσαν.

Έκει ήταν κι η μάρτυρα του Χριστού.

Να η Μαρία η Μαγδαληνή, κι η άλλη του Ιακώβου η μάνα και του Ιωαηλής και των δύο αδελφών, των Ζεβεδαίων η μάνα. Έκει και ο αγαπημένος μαθητής, ο Ιωάννης. Κάτσαν εκεί ως που η νύχτα έπεσε για τα καλά. Και τότε ήρθε ο Ιωάννης. Τσαρδ σεν δέρεις τίποτα γι' αυτόν, μα θα σου τον γνωρίσω. Πλαρίβα του η μακρινή Αριμαθαία. Στον τόπο του άρχοντας ήτανε, λεσι, πλούσιος πολύ. Αυτός λοιπόν, είχε παλιά ακούσει το Χριστό και σαν δροσός σταλαγματά έπεισε στην καρδιά του το κίριμα του Δάσκαλου.

Και πίστεψε στο λόγιο του.

Κι έγινε μαθητής κριφός του Ιησού.

Όταν στορωδήρικε, λουπών, ο Κύριος, δε σκέφτηκε όπως μπορεί κι αυτός να κακοποιήσει. Σηκώθηκε, επήγε στον Πλάτο και εξήγησε να πάρει το κορίτι του Ιησού για να το θάψει.

Και ο Πλάτος, το επέτρεψε.

Με χέρια που τρέμουν έπιπειο το όχραντο το άλμα του Κυρίου του, με δέσος και με πεθασμό σε κάτσιπρο αεγάντι τ' αιμοθέτει. Με δάκρυα το θρέγει το κοριτι και το σεντόνι. Και απαλά, ος να ταν μάνα και φοβάσταν το παιδί να μην πονέται, το κορβαλά σε έναν τάφο εκεί κοντά. Τάφο που μόλις είχε σκηνεψε μες στο Βράχο. Μετά φάλνει και θρίσκετε ένα σαήκωτο κομμάτι πέτρα, τη πέτρα: θράχο θρήκε, και του κυλάει σηγά με προσοχή εκ το νεοσκαμμένο μυρίμα. Λιγάκι ακόμα κι έφτασε στο στοιχήμα του τάφου. Άκορα μια προσάθεια κι ο θράχος ήρθε κι έφταξε τον τάφο για καλά. Κι αφού το χρέος το 'κανε στον πεθαμένο Δάσκαλο. Με την καρδιά θαρρία, ακόμα πιο θαρρία απ' τη θαρρία την ητρά, πήρε σηγά σκυψιά το δρόμο της επιστροφής.

Αντικρύ απ' τον τάφο κάπουσε τοπισμένες, πονημένες και χωρίς παρηγοριά οι δύο Μαρίες. Η Παναγία και η Μαγδαληνή μαζί.

Η Ανάσταση

Το Σάββατο το φωθερό είχε περάσει.

Τα αστέρια είχαν αρχίσει να χλωμαίνουν, προμήνυμα της μέρας της καινούργιας πού 'ρχεται τρεχάτη.

'Αγρυπνες ήτανε οι δυο Μαρίες.

Κι όταν το σκότος πήρε για να φύγει, πήραν κι αυτές το δρόμο για το μνήμα. Σκυφτές, απ' το μεγάλο πόνο, περπατούσαν μα δεν ήταν μοναχά η πίκρα που έκανε βαριά τα θήματά τους.

'Έγνοια μεγάλη σίχανε πώς θα καταφερναν αυτές, γυναίκες μοναχές, το βράχο που μπροστά στο μνήμα ήτανε, να τον μετακινήσουνε. Βράχο ακαύνητο πώς να κουνήσουνε;

Μα αφήνει ο Θεός των άνθρωπο μονάχο; Αυτό που θέλει —μα το πωπότ να είν' αυτό που θέλει— και να το κάνει δεν μπορεί, ο ίδιος ο Θεός το κάνει.

Γι' αυτό, πων φτάσανε οι αδύναμες γυναίκες μπρος στο μνήμα, η πέτρα η ασήκωτη ήταν πιο κει!

Κι ο τάφος ανοιχτός!

Και ένας νιος, ίδιο με λάρμη αστραπής το πρόσωπο του, καθόταν επάνω στο λιθάρι.

Τα ρούχα ολόλευκα κι από το χιόνι τ' ασπρο πιο λευκά. Ήτανε άγγελος. Σ' αυτές εμίλησε γλυκά, ενώ σαν τρομαγμένα νυχτοπούλια οι φύλακες του τάφου, περιμένοι μπρούμητα στη γης, όμοια φύλλα στον αγέρα, έτρεμαν. Κι είπε ο άγγελος:

«Σεις μη φοβάστε! Εδώ ότι ζητάτε τον σταυρωμένο Ιησού. Δεν είναι εδώ. Όπως το είχε πει, έχει αναστηθεί!!».

Αλαλιασμένες τον κοιτάζουν οι γυναίκες. Τι ήταν τούτα που 'λεγε αυτός ο αστραποφορεμένος νεαρός;

Μα ο άγγελος είπε ακόμα, τι ίδιο μαλακά.

«Ελάτε πιο κοντά. Ελάτε για να δείτε εκεί που θάφτηκε ο Κύριος. Μόνο μη χάνετε στιγμή. Τρέξτε να δώσετε στους μαθητές το μήνυμα, πως πέθαμένος δεν είναι πια ο Κύριος. Αγοστημένο θα τον δείτε Στη Γαλιλαία ξεκίνησε πριν από σας να πάει. Εκεί θα τον ευρήτε! Αυτό που είχα να σας πια το είπα».

Χαρά και φόδος, φόδος και χαρά μες στην καρδιά των γυναικών, των μυροφόρων. Στα πόδια τα βαριά θάζουν φτερά. Κάποια στιγμή —ποια να 'ταν τάχατες εκείνη η στιγμή;— Τον είδαν.

«Χαίρετε» είπε· κι ήταν η φωνή μια μουσική, που όλες τις τρικυμίες της ζωής σε όλους τους αιώνες τις δαμάζει.

Μια μουσική που ο ουρανός μονάχα σου προσφέρει.

«Χαίρετε» είπε.

Πέσαν στα γόνατα, μα το 'πομε μαζί με τη χαρά ήταν κι ο φόδος.

Τό 'δε Εκείνος.

«Μη φοβάστε, στ' αδέρφια μου πηγαίνετε και να τους πείτε να 'ρθουν στη Γαλιλαία. Εκεί θα ανταμώσουμε ξανά».

Πήραν κουράγιο οι γυναίκες. Και θιαστικά ξαναγύρισαν στην πόλη, να πουν για την Ανάσταση. Πως καταργήθηκε ο θάνατος να πουν. «Χαίρετε» και «μη φοβάστε», ώσπου να οδήγησε ο ήλιος, το φεγγάρι και τ' αστέρια, αυτές οι δυο κουβέντες θ' αντηχούν. Χαρά κι Ελπίδα και Κουράγιο δίνουν.

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ

Η μεγάλη γιορτή των Ελλήνων

Το Πάσχα είναι γιορτή κινητή και γιορτάζεται την πρώτη Κυριακή μετά την παναέληνο της εαρινής Ιστιμερίας. Το πιο συνηθισμένο είναι να πέσει Απρίλη, σπάνια το Μάη. Γι' αυτό θα περιλάβουμε σχεδόν όλες τις γιορτές, που έχουν σχέση με το Πάσχα, στο μήνα Απρίλη. Για τους Δυτικούς η μεγαλύτερη χριστιανική γιορτή είναι τα Χριστούγεννα. Για τους Ορθοδόξους όμως μεγαλύτερη είναι το Πάσχα.

Σαν κάθε μεγάλη γιορτή έχει τα προεόρτια και τα μεθεόρτιά της. Προηγείται η εβδομάδα των Βαΐων, η «κουφή», όπως τη λένε, γιατί δεν ψάλλεται ο Ακάθιστος ύμνος. Οι εκδηλώσεις αυτής της βδομάδας επικεντρώνονται στο Σάββατο του Λαζάρου και την Κυριακή των Βαΐων.

ΕΘΙΜΑ

Η Ανάσταση του Λαζάρου

Ο Φτωχολάζαρος

Το Σάββατο του Λαζάρου είναι αφιερωμένο στο Φτωχολάζαρο, τη θανή και την ανάστασή του.

Η παράδοση λέει πως ο Λάζαρος τρόμαξε τόσο πολύ στον Κάτω Κόσμο, που πια δεν ξαναγέλασε στη δεύτερη ζωή του:

«...είδα φόβους, είδα τρόμους,
είδα βάσανα και πόνους.»

Η μοναδική φορά που γέλασε ήταν, όταν πήγε σ' ένα «παζάρι» και είδε ένα άνθρωπο να κλέβει ένα κανάτι. Του φάνηκε αστείο και είπε γελώντας: «Το ένα χώμα κλέβει τ' άλλο».

Τα «λαζαράκια»

Οι γυναίκες ζυμώνουν ειδικά για τη μέρα αυτή κουλούρια σε σχήμα ανθρώπου σαβανωμένου σαν το Λάζαρο και τα λένε «λαζάροι» ή «λαζαράκια» ή «λαζόνια». Τα παιδιά, παρέες παρέες, τριγυρνάνε στα σπίτια και τραγουδούν τα «λαζαρικά», κρατώντας ένα «λάζαρο»:

«Πού 'σαι Λάζαρε, πού είναι η φωνή σου,
που σε γύρευε η μάνα κι' αδελφή σου;
Ήμουνα στη γη, στη γη βαθιά χωμένος
κι από τους εχθρούς, εχθρούς βαλαντωμένος.

Βάγια, βάγια, των βαγιών
τρώνε ψάρι και κολιό
και την άλλη Κυριακή
τρώνε το παχύ αρνί.»

Συνήθως οι «λάζαροι» είναι ένας κόπανος ή μια ρόκα ή μια καλαμιά ή μια τρυπητή κουτάλα, στολισμένα με πολύχρωμα λουλούδια, με παρδαλόχρωμα πανιά και κορδέλες.

Η Κυριακή των Βαΐων

Τα βαγιοχτυπήματα

Στολίζουν όλες τις εκκλησίες με κλαδιά από βάγια ή δάφνη, ιπιά, μυρτιά, μ' ό,τι τελοσπάντων υπάρχει σε κάθε τόπο. Τα μαζεύουν απ' τους λόγγους και τις ρεματιές οι νιόνυμφες του χωριού. Απ' αυτά μοιράζονται στους πιστούς και το έθιμο συμπληρώνεται με τα βαγιοχτυπήματα, ελαφρά χτυπήματα με βαγιόκλαδα, που δίνουν στις νιόνυμφες οι άλλες γυναίκες. Μ' αυτό τον τρόπο, πιστεύουν, μεταδίδεται η δύναμη της γονιφότητας που κλείνουν μέσα τους τα θαλερά κλαδιά. Αυτή η δύναμη μπορεί να μεταδοθεί και σε ζώα και σε δέντρα, γι' αυτό και στη Σκύρο τα βαταάζουν, τα χτυπούν δηλαδή με βάγια για να πληθύνουν. Έχουν και τη δύναμη να θεραπεύουν από αρρώστιες και να διώχνουν το κακό μακριά απ' το σπίτι. Οι νοικοκυρές τα κρεμούν στο εικονοστάσι του σπιτιού.

Την Κυριακή των Βαΐων χαλαρώνει και η νηστεία της Σαρακοστής, γιατί η εκκλησία θέλει να τιμήσει τη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα. Έτσι, όσοι νηστεύουν μπορούν να φάνε ψάρι.

Η Μεγάλη Βδομάδα

Είναι η πιο αυστηρή βδομάδα: ο κόσμος νηστεύει περισσότερο από τις προηγούμενες μέρες της Σαρακοστής. Όλες οι δουλειές σταματάνε, εκτός απ' το καθάρισμα του σπιτιού και τις προετοιμασίες για τη γιορτή του Πάσχα. Δεν επιτρέπονται ούτε τραγούδια, ούτε χοροί, ούτε άλλες διασκεδάσεις. Κυριαρχεί μια ατμόσφαιρα θλίψης και πένθους. Όλοι τρέχουν στις εκκλησίες πρωί-πρωί και παρακολουθούν τις ακολουθίες της Μ. Βδομάδας.

Την Μ. Τετάρτη γίνεται στην εκκλησία το ευχέλαιο κι ο παπάς αλείφει σταυρωτά στο πρόσωπο κάθε χριστιανό με λάδι που ευλογήθηκε στο ευχέλαιο. Στην Αθήνα παλιότερα συνήθιζαν να φτιάχνουν και τη νέα ζύμη, το προζύμι της χρονιάς. Πήγαινε λοιπόν η κλησιάρισσα ο' όλα τα σπίτια της ενορίας, μάζευε αλεύρι και το ζύμωνε χωρίς

προζύμι. Με το που ακουμπούσε ο παπάς το σταυρό με το Τίμιο Ξύλο πάνω του, το ζυμάρι ανέβαινε, φούσκωνε. Αυτό γινόταν το προζύμι της χρονιάς και το μοιραζαν σ' όλα τα σπίτια, για να ζυμώνουν το ψωμί τους όλο το χρόνο. Τότε που ζύμωναν!

Μεγάλη Πέμπτη

Οι κουλούρες και τα κόκκινα αυγά

Μπήκαμε για καλά στις προετοιμασίες του Πάσχα. Σήμερα, Μ. Πέμπτη, γίνεται το ζύμωμα. Πρωί πρωί οι νοικοκυρές ζυμώνουν τις κουλούρες της Λαμπρής με αλεύρι και μυρωδικά. Τις στολίζουν με διάφορα στολίδια από ζυμάρι, αμύγδαλα και κόκκινα αυγά, κι απ' τα επιδέξια χέρια ξεπηδούν οι κουτσούνες, τα κοφίνια, τα καλαθάκια, οι αυγούλες, κατά το σχήμα τους και τ' όνομά τους. Συχνά στη μέση βάζουν ένα κόκκινο αυγό, συνήθεια που κρατάει απ' τους Βυζαντινούς.

Το βάψιμο των αυγών γίνεται κι αυτό σήμερα. Κόκκινα αυγά βάφουν σ' όλα τα σπίτια - εκτός από κείνα που πενθούν - και τα μαζεύουν όλη τη Σαρακοστή. Το πρώτο αυγό που θα βάψουν, έχει, λένε, θαυμαστές ιδιότητες και το βάζουν στο εικονοστάσι του σπιτιού· είναι το αυγό της Παναγίας.

Με διάφορες παραδόσεις προσπαθούν να εξηγήσουν γιατί βάφονται τ' αυγά κόκκινα το Πάσχα. Άλλοι υποστηρίζουν πως γίνεται για να θυμόμαστε το αἷμα του Χριστού. Άλλοι γιατί θυμίζει την Ανάσταση, αφού το κόκκινο είναι το χρώμα της χαράς κι ακόμη γιατί το κόκκινο χρώμα έχει τη δύναμη να διώχνει κάθε κακό.

Το βράδυ της Μ. Πέμπτης όλοι παρακολουθούν την ακολουθία της Σταύρωσης, όπου διαβάζουν τα Δώδεκα Ευαγγέλια. Γυναίκες και κορίτσια διανυκτερεύουν στην εκκλησία, στολιζουν με λουλούδια τον επιτάφιο και μοιραζούν το Χριστό:

«Σήμερα μαύρος ουρανός,
σήμερα μαύρη μέρα,
σήμερα όλοι θλίβουνται
και τα βουνά λυπούνται.»

Τη Μ. Πέμπτη δεν ξεχνούν και τους νεκρούς. Οι συγγενείς αφήνουν πάνω στους τάφους τους διάφορες προσφορές ή μοιράζουν λιγό στάρι (κόλλυβα).

Ο «Ι ο ύ δ α ρ

Σε πολλά μέρη, κυρίως τα παιδιά, φτιάχνουν με κουρέλια και άχυρα το ομοίωμα του Ιούδα. Υστερα γυρίζουν και μαζεύουν φρύγανα και ξύλα απ' τα σπίτια, για τη φωτιά που θα τον κάψουν.

«Μεγάλη Παρασκευή, ο Χριστός στο καρφί.»

Ο στολισμός του Επιτάφιου

Οι καμπάνες χτυπούν πένθιμα απ' τα χαράματα της Μ. Παρασκευής. Κανείς δε σκέφτεται να πιάσει δουλειά. Όλοι νηστεύουν αυστηρά, μόνο νερό και ξύδι γεύονται. Τσουκάλι δεν μπαίνει στη φωτιά. Τα κορίτσια κι οι νεαρές γυναίκες της ενορίας έχουν ξενυχτίσει στολίζοντας τον Επιτάφιο με άφθονα λουλούδια που μάζεψαν από τα γύρω σπίτια. Σωστός ανταγωνισμός ποιός Επιτάφιος θα είναι καλύτερα στολισμένος, όταν υπάρχουν περισσότερες από μία εκκλησιές.

Η Αποκαθήλωση

Το πρωί γίνεται η ακολουθία της Αποκαθήλωσης. Οι παπάδες κατεβάζουν μέσα σε γενική οιωπή και κατάνυξη τον Εσταυρωμένο Χριστό και αποθέτουν το σώμα του στο καταστόλιστο κουβούκλιο του Επιτάφιου. Όλοι θα περάσουν να το ασπαστούν, μα οι γυναίκες και πιο πολύ τα παιδιά, περνούν τρεις φορές από κάτω απ' το κουβούκλιο, «για να τους πιάσει η χάρη».

Σε μερικά μέρη τα παιδιά γύριζαν στα σπίτια και τραγουδούσαν τα πάθη του Χριστού:

«Σήμερα μαύρος ουρανός, σήμερα μαύρη μέρα,
οπού σταυρώσαν το Χριστό...»

Οι νοικοκυρές του σπιτιού τα φίλευαν κουλούρια, αυγά κόκκινα και λεφτά, και ό,τι άλλο οχετικό.

«Αι Γενεαί πάσαι»

Οι καμπάνες δεν έχουν πάψει να χτυπούν λυπτήρα. Μόλις σουρουπώσει, καλούν τους πιστούς για την Ακολουθία του Επιτάφιου Θρήνου. Ψέλνονται τα εγκώμια του Χριστού: το «αι Γενεαί πάσαι», το «η Ζωή εν Τάφω» και το «Άξιον εστί». Αμέσως ύστερα αρχίζει η περιφορά του Επιτάφιου. Μπροστά τα εξαπτέρυγα κι ο Σταυρός - άδειος πια - το κουβούκλιο με τον Επιτάφιο, οι παπάδες, και παραπίσω το πλήθος μ' αναμμένες λαμπάδες, ένας πύρινος χείμαρρος που αργοκινιέται στους δρόμους του χωριού ή της πόλης. Ψέλνουν αποσπάσματα από τα εγκώμια και στα σταυροδρόμια και τις πλατείες σταματούν για να ψάλουν μια δέηση. Δεν παραλείπουν να επισκεφτούν και το νεκροταφείο. Στις κωμοπόλεις και στις πόλεις τον Επιτάφιο συνοδεύει η φιλαρμονική, όπου υπάρχει, και κάνουν το γύρο της ενορίας. Αν υπάρχουν περισσότεροι Επιτάφιοι, συνηθίζουν να ορίζουν έναν τόπο συνάντησής τους. Το θέαμα είναι πραγματικά γραφικό!

Το κάψιμο του «Ιούδα»

Σε πολλά μέρη, την ώρα που γίνεται η περιφορά του Επιτάφιου, τα παιδιά ανάβουν φωτιές και καίνε τον «Ιούδα». Το βράδυ, κατάκοποι όλοι, θα πέσουν να κοιμηθούν, προσμένοντας την Ανάσταση που θ' ακολουθήσει με ανυπομονησία.

Από τα ξημερώματα του Μ. Σαββάτου οι καμπάνες χτυπάνε χαρμόσουνα πια, για να αναγγείλουν την πρώτη Ανάσταση, όπως τη λένε, του Χριστού. Στη Ζάκυνθο κι αλλού στη Δυτική Ελλάδα σπάνε διάφορα πήλινα αγγεία άχρηστα για «χαρά του Χριστού και πομπή των Εβραίων». Ο νοικοκύρης του σπιτιού ανασκουμπώνεται να οφάξει τα «λαμπριώτη», το καλοθρεμμένο αρνί, που θα έχει την κυρίαρχη θέση στο πασχαλινό τραπέζι. Με το αἷμα του αρνιού έκανε άλλοτε ένα σταυρό στην πόρτα του σπιτιού και στα μάγουλα των παιδιών «για το καλό». Οι νοικοκυρές καθαρίζουν και στολίζουν το σπίτι, φτιάχνουν τυρόπιτες, γαλατόπιτες κι άλλες πασχαλιάτικες πίτες. Τέτοια μέρα δεν έχεινούν τους συγγενείς και χωριανούς που πενθούν και τους στέλνουν κόκκινα αυγά, κουλούρια κι ό,τι άλλο έχουν, μια και ο' εκείνους το έθιμο δεν επιτρέπει να φτιάξουν. Κι αφού όλα τελειώσουν με το καλό, περιψένουν με λαχτάρα τη μεγάλη νύχτα της Ανάστασης.

Η Ανάσταση

Πριν από τα μεσάνυχτα οι καμπάνες ξυπνούν τον κόσμο να τρέξει στην εκκλησιά, που είναι καταστόλιστη με δεντρολίβανα. Όλοι φορούν τα γιορτινά τους ρούχα, και νούρια αν είναι δυνατό, κι είναι τα πρόσωπά τους χαρούμενα, έστω κι αγουροξυπνημένα. Κρατούν άσπρες λαμπάδες, σημάδι χαράς, που τις είχαν διακοσμήσει μόνοι τους.

Μεσάνυχτα ακριβώς, ο παπάς βγαίνει από το ιερό κρατώντας τη λαμπάδα αναμμένη με Άγιο Φως και φέλνοντας το «Δεύτε λάβετε φως». Όλοι τρέχουν, ποιος να πρωτανάψει τη δική του λαμπάδα με το νέο άγιο φως. Οι πιστοί μέσα κι έξω στην εκκλησιά δίνουν μεταξύ τους το φιλί της Αγάπης. Τσουγκρίζουν κι από ένα κόκκινο αυγό μύτη με μύτη, ποιος θα σπάσει του αλλουνού, γιατί το 'χουν σε καλό. Ο παπάς κι οι φαλτάδες βγαίνουν στην αυλή της εκκλησίας για να ψάλουν το «Χριστός Ανέστη». Στις πόλεις ανεβαίνουν πάνω σε μια στημένη εξέδρα. Τότε πια γίνεται χαλασμός κόσμου: βαρελότα και χαλκούνια, τρακατρούκες και βεγγαλικά, κροτούν, βροντάνε κι τρέχουν ανάμεσα στα πόδια των πιστών, κάτω από τις ασταμάτητες κωδωνοκρουσίες των παιδιών, που συναγωνίζονται ποιο θα χτυπήσει δυνατότερα και γρηγορότερα την καμπάνα.

Μόλις τελειώσει η φασαρία, ο κόσμος παραμένει στην εκκλησία μέχρι που να τελειώσει η λειτουργία. Με τον καπνό της λαμπάδας οχηματίζουν ένα μαύρο σταυρό στο ανώφλι της εξώπορτας κι ανάβουν με το νέο φως το καντήλι που καίει στο εικονοστάσι. Μεγάλη η χάρη σ' αυτούς που θα κρατήσει όλο το χρόνο χωρίς να σβήσει!

Υστερά η νοικοκυρά ετοιμάζει το τραπέζι, ενώ οι υπόλοιποι όλοι και τσουγκρίζουν

και τρώνε κόκκινα αυγά. Στο τραπέζι σερβίρεται ο πατσάς κι η μαγειρίτσα, φτιαγμένα απ' τα εντόσθια και τα ποδαράκια του αρνιού, τυρόπιτες, γαλατόπιτες και άλλα φαγητά ανάλογα με τον τόπο. Μετά από τόσο φαγητό πέφτουν για ύπνο.

Το σουβλιστό αρνί

Πρωί πρωί ο νοικοκύρης θα ετοιμάσει φωτιά και τις σουύβλες για το αρνί και το κοκορέτσι. Άλλού, ιδίως στην Πελοπόννησο, κάθε σπίτι ανάβει το φούρνο του και το ψήνει εκεί. Στην αυλή, λοιπόν, κάθε σπιτιού γίνεται μεγάλο γλέντι με το γύρισμα της σουύβλας. Τα πιτσιρίκια συναγωνίζονται στο γύρισμα κι ο τόπος μοσχοβολάει απ' την τσίκνα, που ανεβαίνει στον ουρανό και ευφραίνει τις καρδιές των ανθρώπων. Στη Ρούμελη μαζεύονται παρέες παρέες 5 - 6 γείτονες ή και περισσότεροι, και ψήνουν τ' αρνιά τους και πίνουν και γλεντούν σε κοινό τραπέζι. Κι οι περαστικοί κι οι ξένοι έχουν το μεζέ τους. Μερικοί νοικοκυραίοι δεν παραλείπουν να κοιτάζουν την ωμοπλάτη του αρνιού, για να δουν ευχάριστα ή δυσάρεστα σημάδια για τη χρονιά.

Η «Αγάπη»

Το απόγευμα στην εκκλησιά γίνεται η «Αγάπη», όπως τη λένε, γιατί για την αγάπη των ανθρώπων σταυρώθηκε ο Χριστός και τη διακηρύσσει το Ευαγγέλιο, που διαβάζεται εκεί σε δώδεκα γλώσσες. Οι πιστοί ανταλλάσσουν το φιλί της αγάπης.

Τη Δευτέρα του Πάσχα γιορτάζουν τον Αι - Γιώργη, αν η κανονική γιορτή του (23 Απριλίου) είχε πέσει πριν απ' το Πάσχα.

Την Παρασκευή της Διακαίνησίμου είναι της Ζωοδόχου Πηγής, γιορτή της Παναγίας. Γίνονται πανηγύρια και χοροί κοντά σε τόπους και εκκλησιές που έχουν αγίασμα, νερό αγιασμένο και θαυματουργό. Στα Μέγαρα χορεύουν το χορό της τράτας, κατώντας σταυρωτά τα χέρια τους.

Την Κυριακή του Θωμά είναι τα «Ξώλαμπρα» ή «Αντίπασκα», οι τελευταίοι χοροί, η τελευταία μέρα του πολυήμερου καθισιού. Ότι κεριά απόμειναν από την Πασχαλιά, τα πηγαίνουν στην εκκλησιά για να καούν.

Ιδέες για μεγαλοβδομαδιάτικες δραστηριότητες

Με βάση τις δραστηριότητες του εκπαιδευτικού προγράμματος «Ιερουσαλήμ» που διοργάνωσε το Κέντρο Νεότητας της Ι. Μητροπόλεως μας στο κτίριο του παλαιού Οικοτροφείου εν όψει του Πάσχα 2014.

Σάββατο του Λαζάρου

1. Μαθαίνουμε να τραγουδάμε το «Λάζαρο»!
2. Στολίζουμε το καλάθι του Λαζάρου!
3. Ζυμώνουμε «λαζαράκια»!

Κυριακή των Βαΐων

1. Τυπώνουμε εικονίτσες της Βαϊοφόρου με παραδοσιακή σφραγίδα!
2. Φτιάχνουμε βάγια!
3. Φτιάχνουμε σταυρούς από φοινικόφυλλα!

Μεγάλη Δευτέρα

1. Κατασκευάζουμε κορνιζάκια για την εικόνα του Νυμφίου!
2. Στολίζουμε με καρπούς - «καλές πράξεις» την «άκαρπον συκήν»!
3. Βλέπουμε σε κινούμενα σχέδια την ιστορία του Ιωσήφ του Παγκάλου!
4. Συναρμολογούμε παζλ με την εικόνα του Ιωσήφ!
5. Παίζουμε με παραδοσιακά «κριτσόνια»!

Μεγάλη Τρίτη

1. Στολίζουμε μπουκαλάκια με λάδι για τις «δέκα Παρθένες»!
2. Κατασκευάζουμε «τάλαντα», τα χαρίσματά μας!
3. Παρασκευάζουμε αυγοκούλουρα!

Μεγάλη Τετάρτη

1. Κατασκευάζουμε καντήλια για το Ευχέλαιο!
2. Παρασκευάζουμε πρόσφορο!

3. Γράφουμε ονόματα ζώντων και κεκομημένων για μνημόνευση!

Μεγάλη Πέμπτη

1. Πλένουμε τα πόδια των αδελφών μας!
2. Γνωρίζουμε την Αγία Τράπεζα, το Τραπέζι του Μυστικού Δείπνου!
3. Ερχόμαστε σε επαφή με όσα ακούμε στα «Δώδεκα Ευαγγέλια»!
4. Βάφουμε κόκκινα αυγά!

Μεγάλη Παρασκευή

1. Προσκυνάμε τον Εσταυρωμένο στο Γολγοθά!
2. Στολίζουμε τον Επιτάφιο!
3. Φτιάχνουμε γιρλάντες με λουλούδια!
4. Ψέλνουμε τα εγκώμια!
5. Τραγουδάμε «του Χριστού τα Πάθη»!
6. Ανάβουμε κερί στα μνήματα των προσφιλών μας!

Μεγάλο Σάββατο

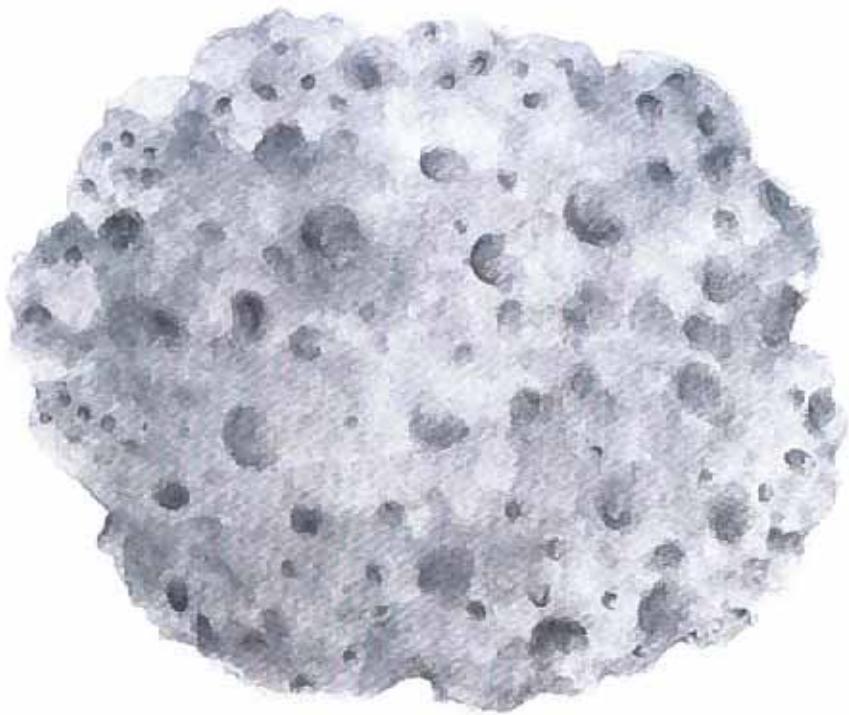
1. Μαθαίνουμε να ερμηνεύουμε την εικόνα της Ανάστασης!
2. Φτιάχνουμε λαμπάδες και τις στολίζουμε!
3. Ζωγραφίζουμε σπασμένα κεραμίδια για το «κομμάτι»!
4. Ψέλνουμε το «Χριστός ανέστη»!

Κυριακή του Πάσχα

1. Μαθαίνουμε το χαιρετισμό «Χριστός ανέστη! –Αληθώς ανέστη!» σε διάφορες γλώσσες!
2. Δοκιμάζουμε διάφορες μελωδίες σε καμπάνες, σήμαντρο και τάλαντο!
3. Στέλνουμε πασχαλινές κάρτες!
4. Στρώνουμε το γιορτινό τραπέζι!

Χιλιοτρύπητο λαγήνι
και σταλιά νερό δε χύνει.

Τι είναι;

Το σφουγγάρι

Βασιλιάς δεν είναι
κορόνα φοράει
ρολόι δεν έχει
τις ώρες μετράει.
Τι είναι;

Ο κόκορας

Ρίχνω ξύλα ζωηρεύει
ρίχνω το νερό πεθαίνει.
Τι είναι;

Η φωτιά

Έχω ένα βαρελάκι
που χει δυο λογιών κρασάκι.

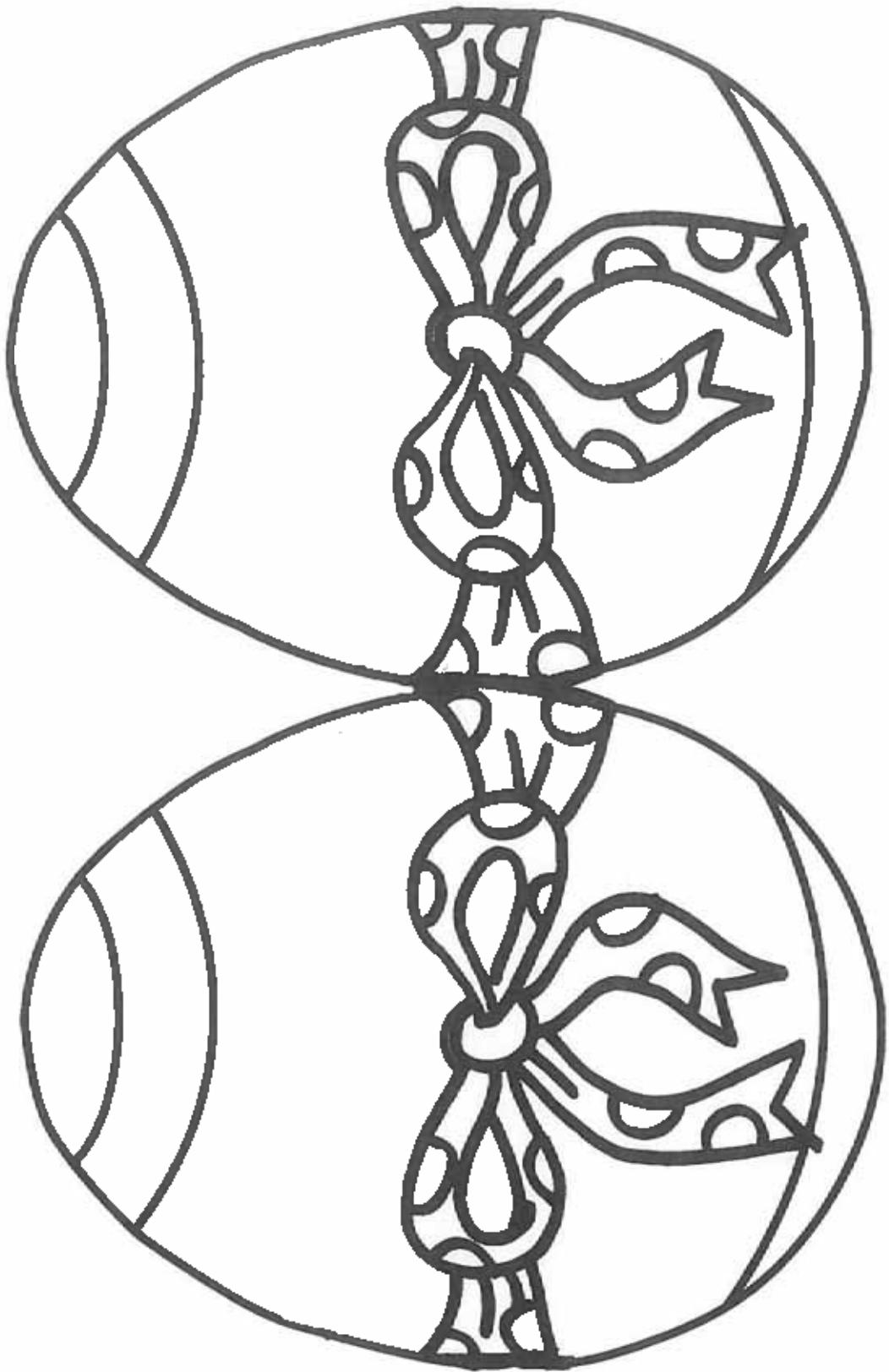
Τι είναι;

Το αυγό

Χοιρός Ανέστη

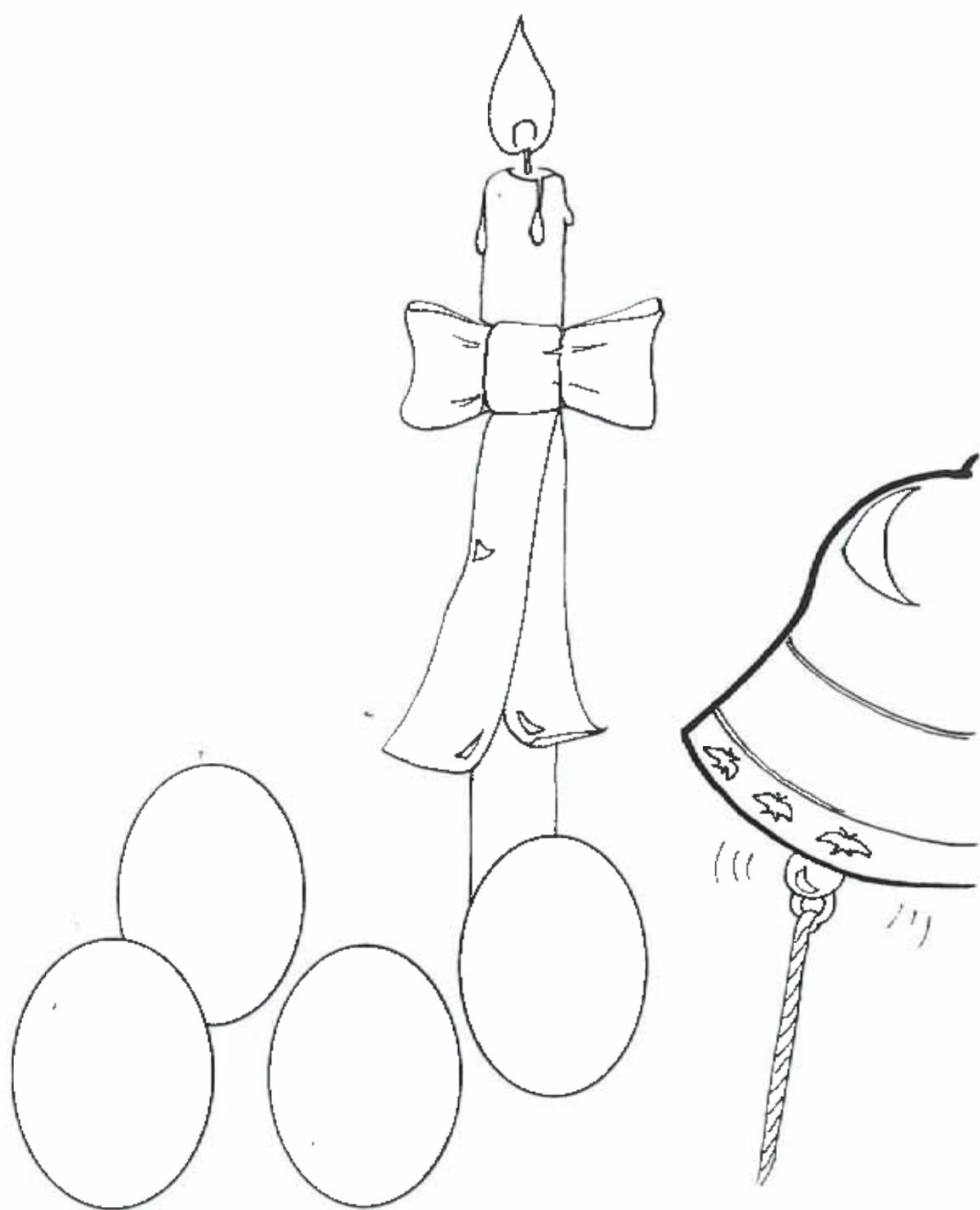
Πασχαλινή κάρτα

Χωριάτισε το πασχαλινό αβγό και κόψε το προβεκτικό.
Τράψε ευχές και χάρισέ το στην οικογένειά σου.

45

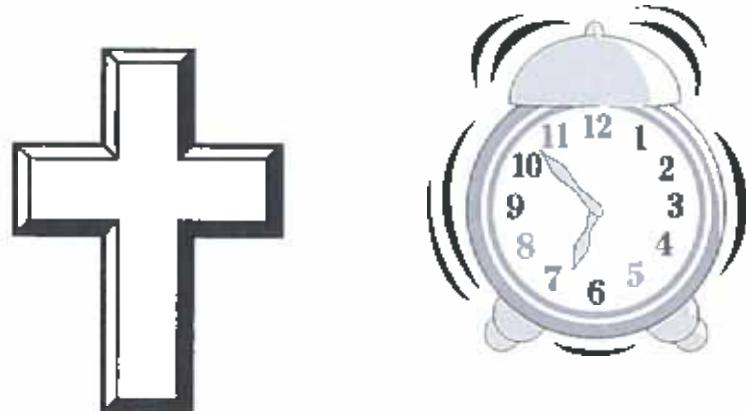
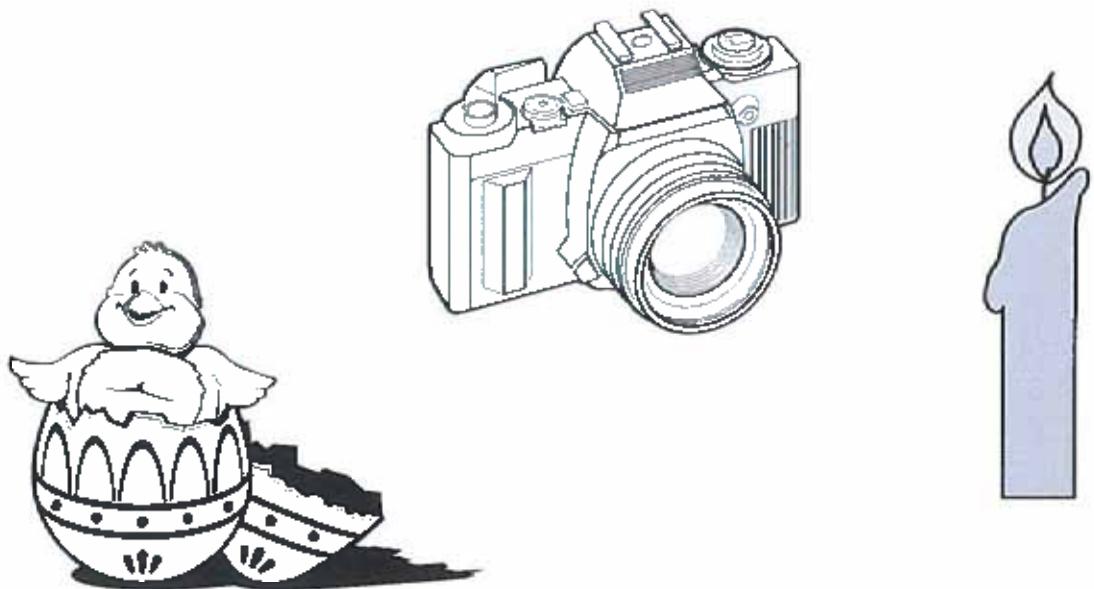
Ελληνική Παράδοση

Χρωμάτισε τα πυγί, τη λαμπτέρα και την καρπάνα.

Σπαζοκεφαλιά

Βάλτε σε κιβότιο όπι μια σιναντήσουμε τίραν το Πάσχα.

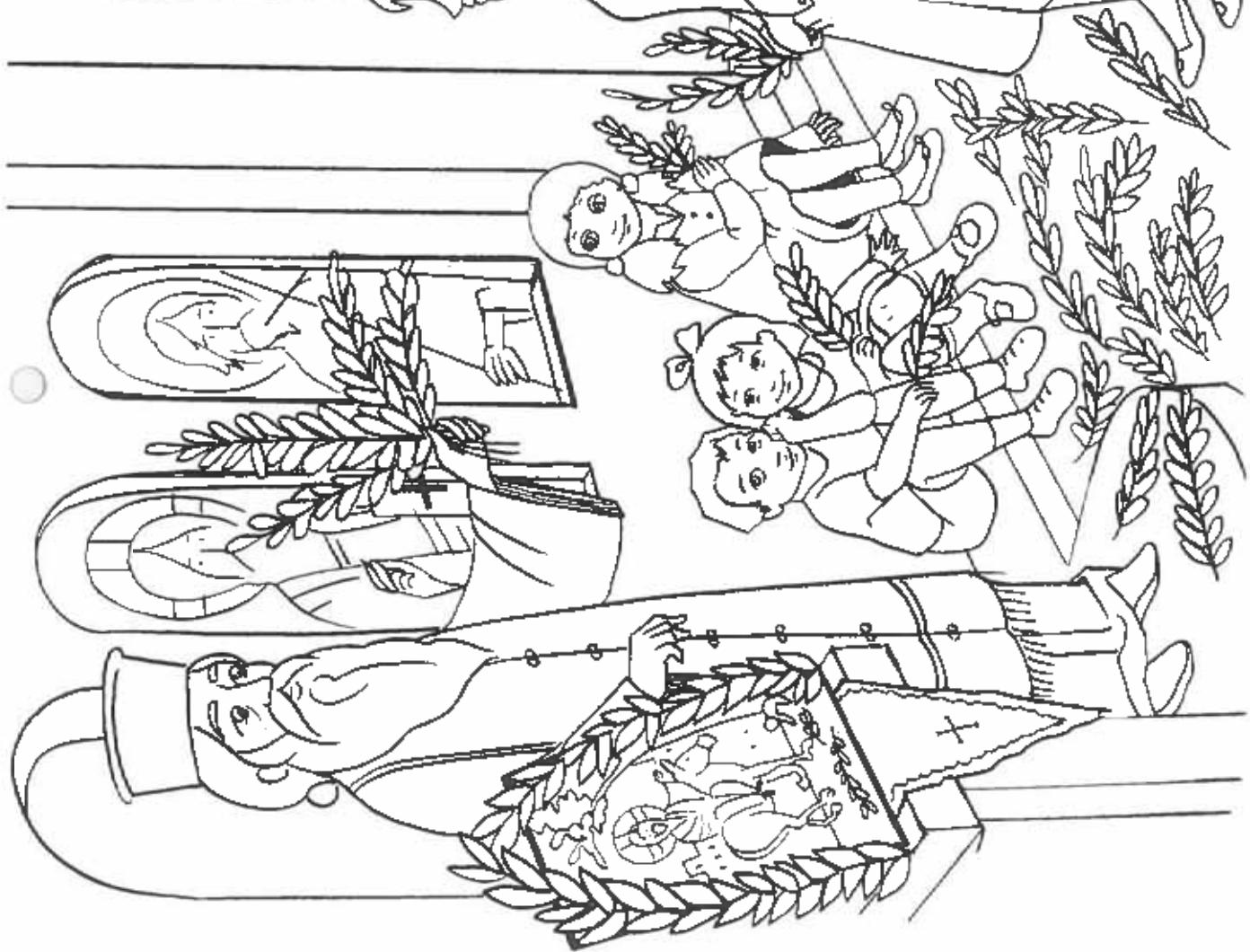
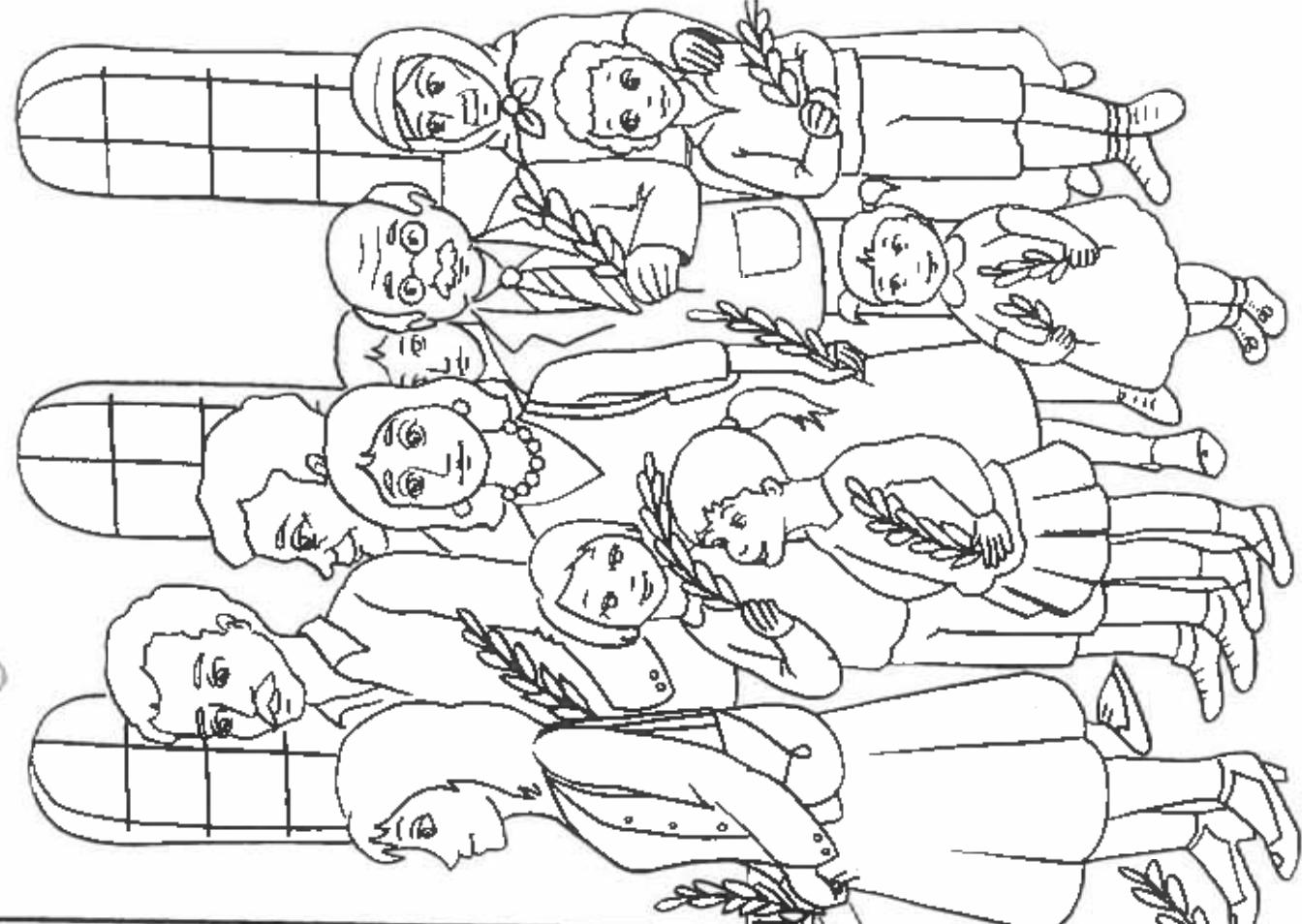

Επιτάφιος

Χρωμάτισε
την εικόνα του Επιταφίου
με τα αγαπημένα σου
χρώματα.

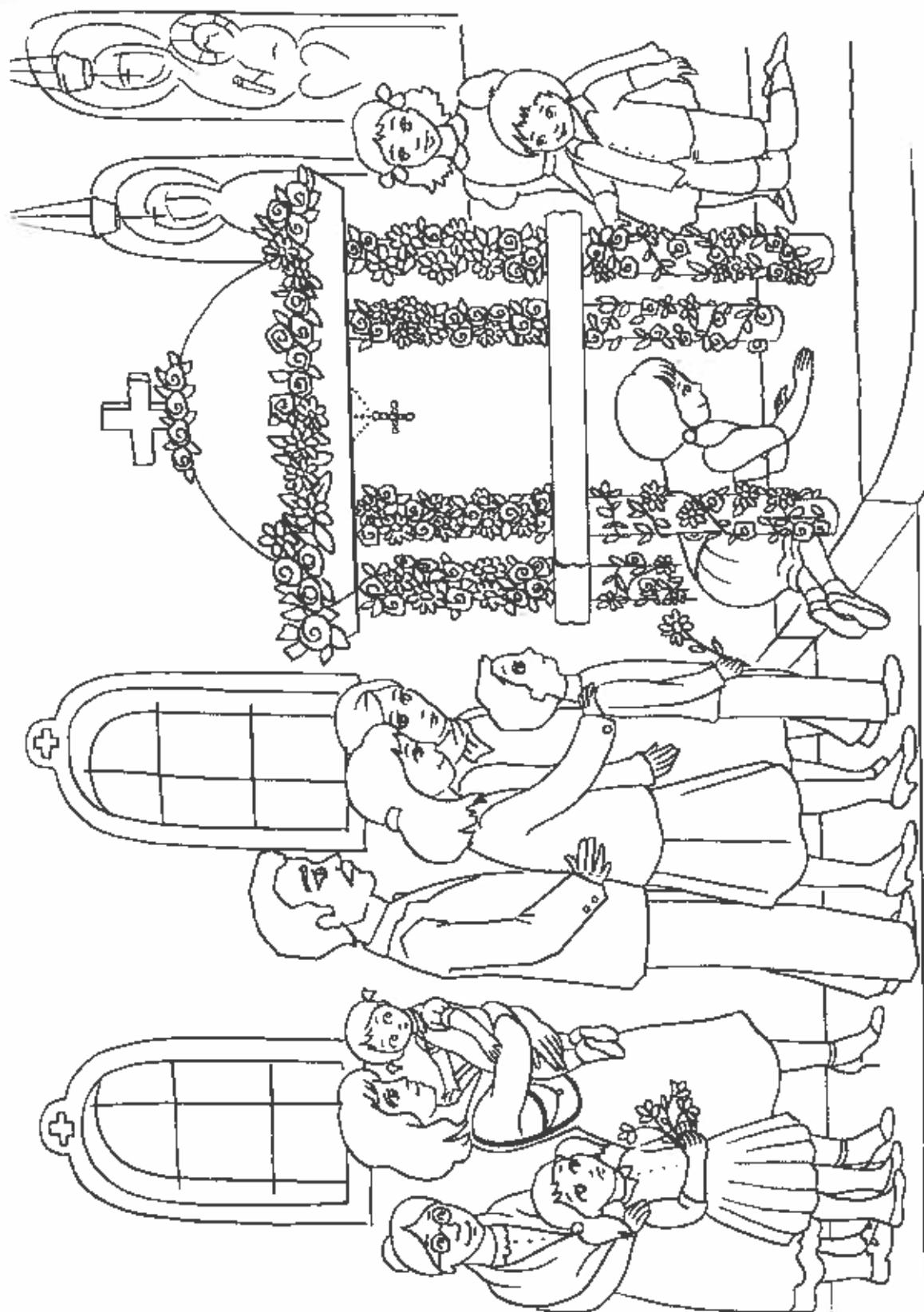

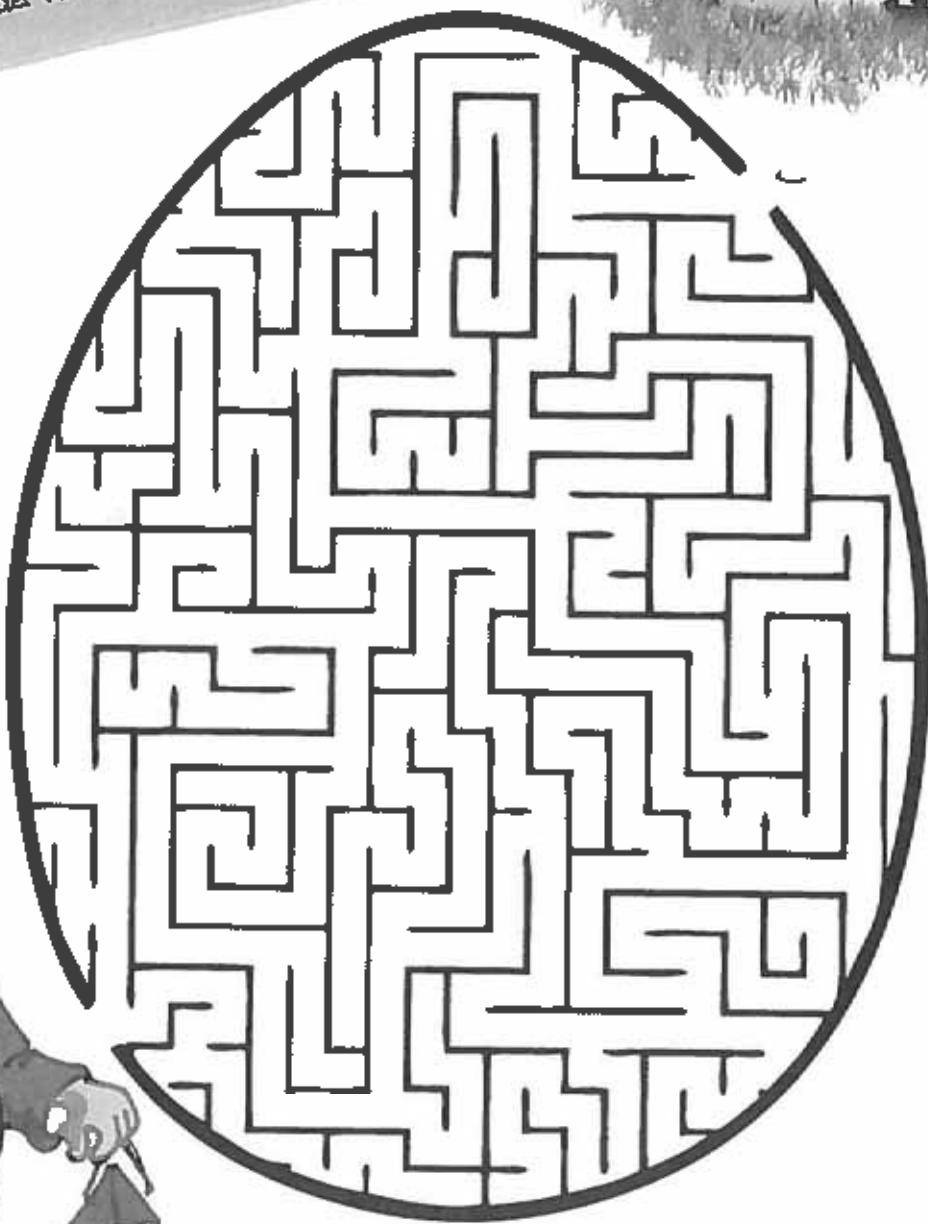
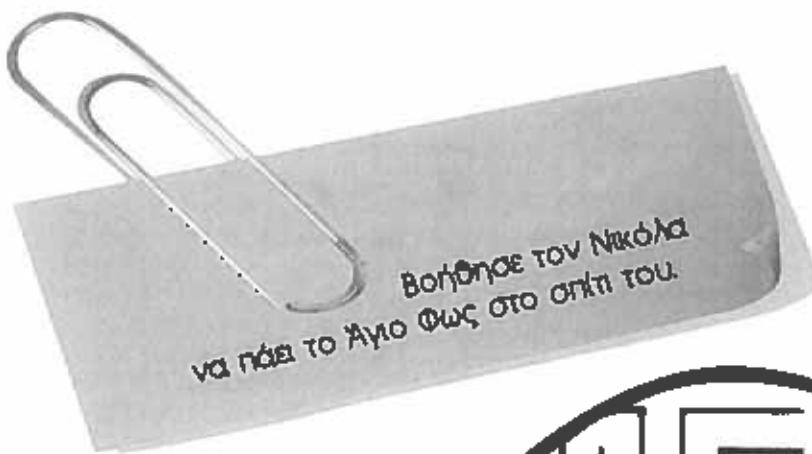
IAVO O NYMFJC EGXETAI

KYPIAKH TUN RAJUN

ΙΑ. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Λαβύρινθος

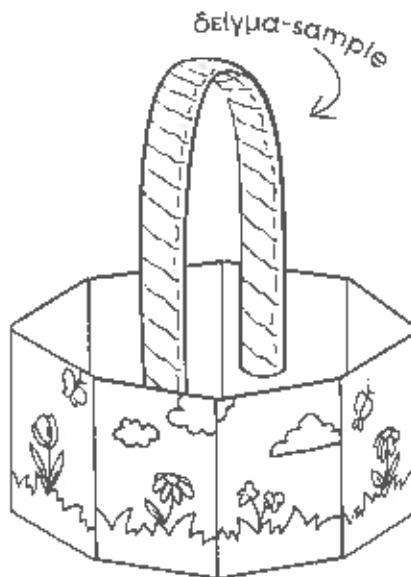
Πασχαλινό καλαθάκι

Easter basket

Υλικά - Materials

Ψαλίδι, κόλλα, κολλητική ταινία, συρραπτικό, χρώματα
Scissors, glue, tape, stapler, markers

Εκτέλεση

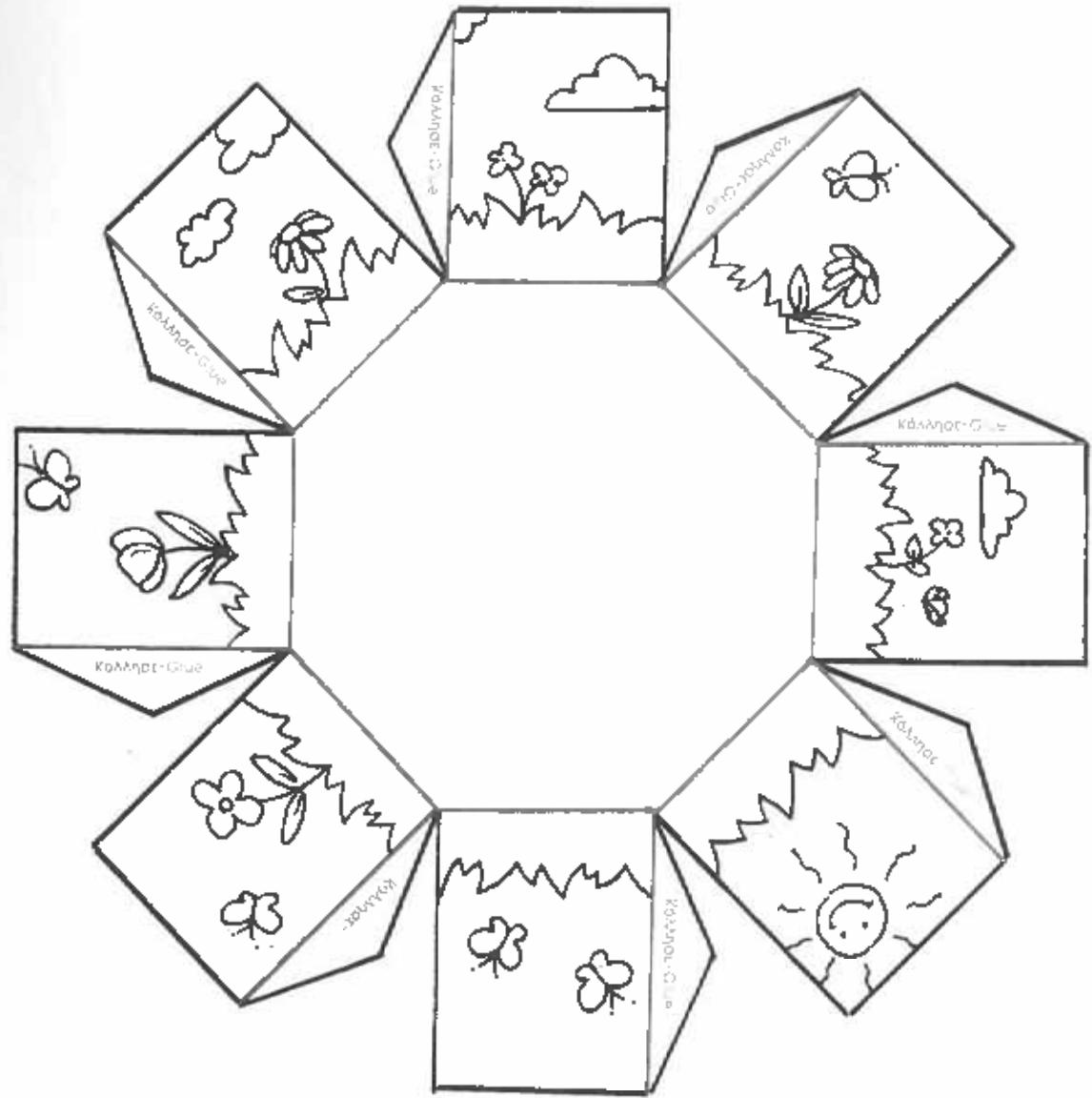
Βγάλε σε φωτοαντίγραφο το σχέδιο και χρωμάτισέ το. Κόψε γύρω-γύρω το περγραμμα και τοάκισε απαλά τις γκρι γραμμές. Κόλλησε τα τριγωνάκια από τη μέσα μεριά για να σχηματιστεί το καλαθάκι. Αν θέλεις να γίνει πιο σταθερό, μπορείς να βάλεις και λίγη κολλητική ταινία στις ενώσεις από μέσα. Κόψε και το χερουλάκι, χρωμάτισέ το και στερέωσε τις δύο ακρούλες του με συρραπτικό ή κόλλα πάνω στο καλαθάκι σου.

Είναι έτοιμο!

Εάν θέλεις να το στολίσεις, μπορείς να βάλεις στον πάτο του λίγα χρωματιστό άχυρο και να το γεμίσεις σοκολατένια αυγουλάκια.

Instructions

Copy the template and colour it.
Cut it out and carefully bend the flaps.
Glue the triangle flaps to the inner side to form the basket. You can also tape them for extra stability.
Cut out the handle, colour it and glue or staple its ends to your basket.
It's ready!
If you want to decorate it, fill it with coloured straw and chocolate eggs!

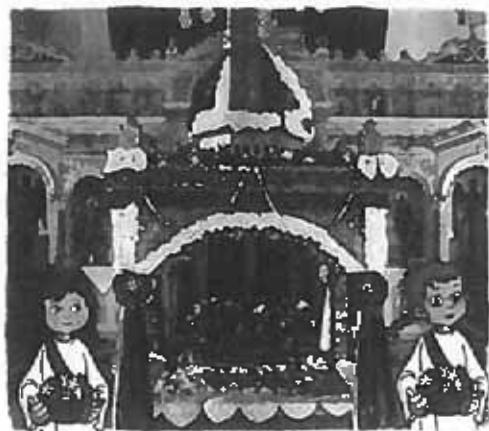

Χερουλάκι - Handle

1. ΑΝΑΣΤΑΣΗ

2. ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

3. ΧΡΙΣΤΟΣ

4. ΑΒΓΑ

5. ΣΤΑΥΡΟΣ

Το εικονόλεξο του Πάσχα

Παρατήρησε τις εικόνες και γράψε τις λέξεις στα κουτάκια.

Το Άγιο Φως

Τι μεταφέρει
η Άννα
στο φανάρι της;
Ένωσε τις γραμμούλες
και ζωγράφισε την
εικόνα με χαρούμενα,
αναστάσιμα
χρώματα!

Η πασχαλινή κότα

ΗΑΚΙΑ: 3 ετών

ΧΡΟΝΟΣ: 10 λεπτά

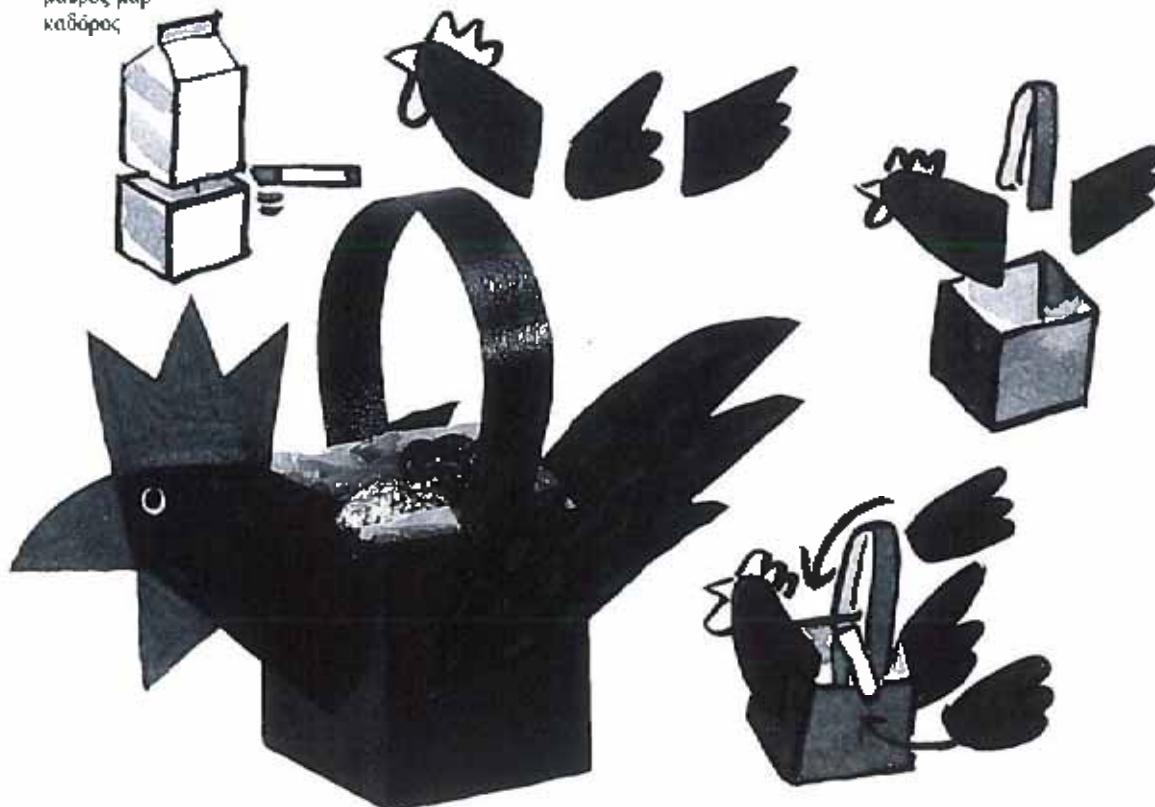
ΑΡΙΘΜΟΣ: 1 παιδί
ή ομάδα

ΥΛΙΚΑ:

- 1 χάρτινο κουτί από φρουτοχυμό (1 λ.) με τετράγωνη βάση
- 1 φύλλο χαρτού μπριστόλ
- χρωματιστό χαρτί ζωγραφικής
- πυρραπικό ή 2 διχαλωτοί συνδετήρες
- τέμπερες και παστέλ
- ψιλόδι
- δεσμός αυτοκολλητάκια
- μαύρος μαρκαδόρος

Προετοιμασία: Κόψτε τα κάρτινα κουτιά 10 εκ. πάνω από τη βάση * Αντιγράψτε το πατρόν της σελ. 219: κεφάλι, ουρά, φτερούγες * Μεταφέρετε τα πάνω στο χαρτί μπριστόλ * Κόψτε τα * Με τη βοήθεια αυτών των προτύπων, σχεδιάστε το περίγραμμα πάνω στο χαρτί ζωγραφικής.

Διαδικασία: Ζητάστε από τα παιδιά να χρωματίσουν το εξωτερικό του κουτιού με φαστρό χρώμα, ώστε να καλύψει τελείως τα γράμματα * Αφού στεγνώσει, μπορεί να βάψει το κουτί με το χρώμα που επιθυμεί * Καθίξτε θα στεγνώνει, προτείνετε του να διαλέξει ένα κεφάλι, μια ουρά και φτερούγες ανόμεσα από τα πρότυπα που έχετε ετοιμάσει * Τα κόβετε και κολλάετε δύο διπλά αυτοκολλητάκια με μια μαύρη βάση για τα μάτια * Προσθέτε, στο κεφάλι ή σπιν ουρά * Κάντε δύο εγκοπές στο κουτί για να στερεώσετε εκεί τα κεφάλι και τα φτερά της ουράς * Το παιδί κολλάει τις δύο φτερούγες * Συρράψτε μια λωρίδα χαρτού για να φτάξετε το χερούλι * Το αλοκώστε ρυζόχαρτο μέσα στα καλάθι διαλέγοντας ένα χρώμα που να ταιριάζει.

Ο Χριστός μας ανασταίνει την κόρη του Ιαείρου

Βασικές ιδέες:

- Ο Χριστός μας αναστήθηκε για να χαρίσει στους ανθρώπους τη ζωή! Για να τους γλιτώσει από τις αρρώστιες και το θάνατο!
- Και όσο ζούσε ανάμεσα στους ανθρώπους ο Χριστός, επειδή μας αγαπάει πολύ και δεν θέλει να πονάμε και να υποφέρουμε, έκανε πολλά θαύματα. Γιάτρευε (θεράπευε) τους αρρώστους που συναντούσε και ανάσταινε τους πεθαμένους. Έτσι ανάστησε και την κόρη ενός Ιουδαίου ἀρχοντα, ο οποίος λεγόταν Ιάειρος.
- Στην Εκκλησία προσευχόμαστε για τους αρρώστους, για να γίνουν καλά («υπέρ υγείας»). Ψέλνουμε την Παράκληση στην Παναγία μας ή ζητάμε από τον ιερέα να κάνει το ιερό Ευχέλαιο και να τους αλείψει με το ευλογημένο λάδι.
- Για όσους έχουν «κοιμηθεί» (έχουν πεθάνει) προσευχόμαστε στο Θεό να έχει τις ψυχές τους αναπαυμένες κοντά Του («υπέρ αναπαύσεως»). Κάνουμε Τρισάγιο στους τάφους τους.

Λέξεις - κλειδιά:

ΙΑΕΙΡΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΥΠΕΡ ΥΓΕΙΑΣ

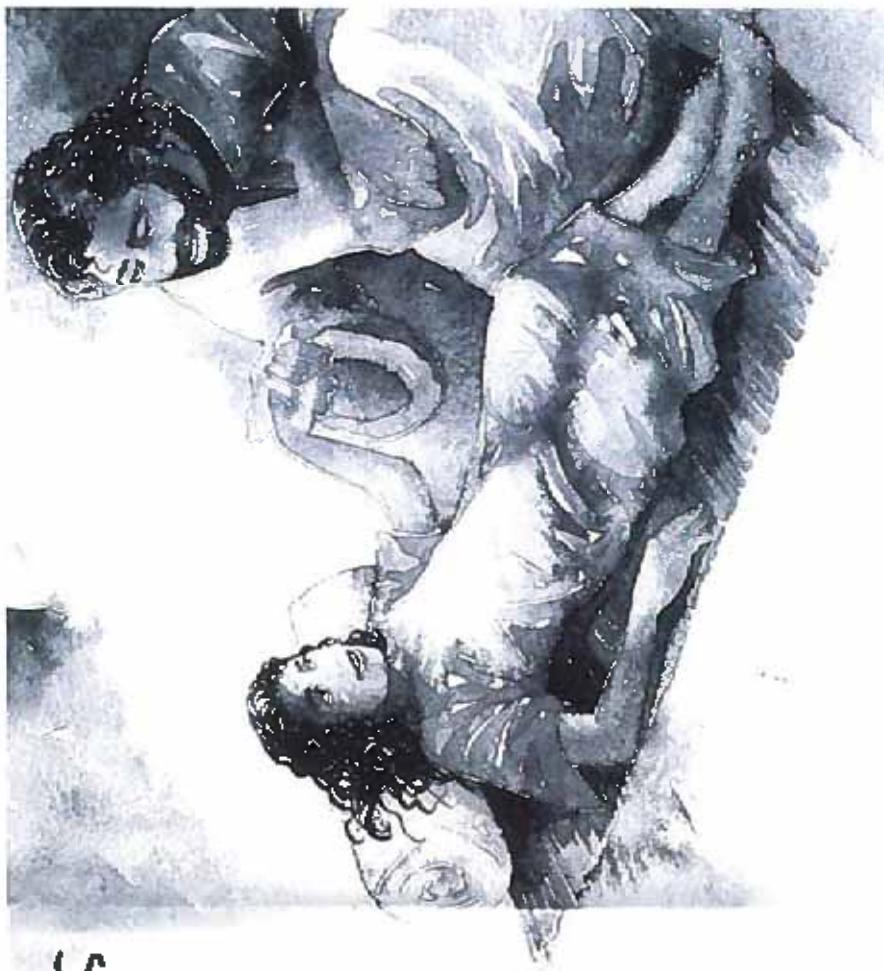
ΘΑΥΜΑ

ΕΥΧΕΛΑΙΟ

ΥΠΕΡ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

ΤΡΙΣΑΓΙΟ

Η ανάσταση της κόρης του Ιασίρου

Μια μέρα ο Ιάκωβος ο αρχιεπίσκοπος πήγε και
βρήκε τον Ιησού.

«Η κορη μου είναι βαριά άρρενωση και πεθαίνει. Σε
παρακαλώ, ἐλά», του είπε θλιμμένος.
Ο Ιησούς ξεκίνησε πρός τα ὑπέρ ακολουθούμενος
ταῦτα πλήθες. Αναίσασε τον υπέρ της μα γυναικα που
για δύσκολα ήρθαν αμφορραγίασε και κανένας
γιατρός δεν μπορούσε να τη θεραπεύσει. Η μάτη της
ελαΐδα ήταν ο Χριστός.

«Μόνο να τον αφγέω», έλεγε, «κατα θά γίνω καλά!»
Έτσι και έγινε. Μόλις μαρτύρεσε και την πληρότητα,
αποκύματρε το κυρίων του Ιησού και θεραπεύτηκε.
«Πουσ δηγμές το κατώνα μου;» φώναξε ο Χριστός
που γνώριζε πως κάποιος είχε θερητείται.
Η γνωστά παρουσιάστηκε μαρτυρικά του μ' έξαρη
και του είπε ό,τι είχε συμβεί.

«Η κίτρη σου δ' έπασε. Ζήνε εληνικά!»

Εκείνη τη στιγμή έφτασε κάποιος από το ομήρο του
Ιασίρου. Δεν ξεράζανε πώς ο Δάσκαλος, το κορίτσι
είχε ξεψυχήσει.

«Μη φοβάσαι, μόνο πάστες και θα γίνει κακά, τον
καθηγούμενος ο Χριστός.

Φτάνοντας στο σπίτι, βρέθηκαν σε θρήνο και
κοπεά για τη γερή κοπέλα.

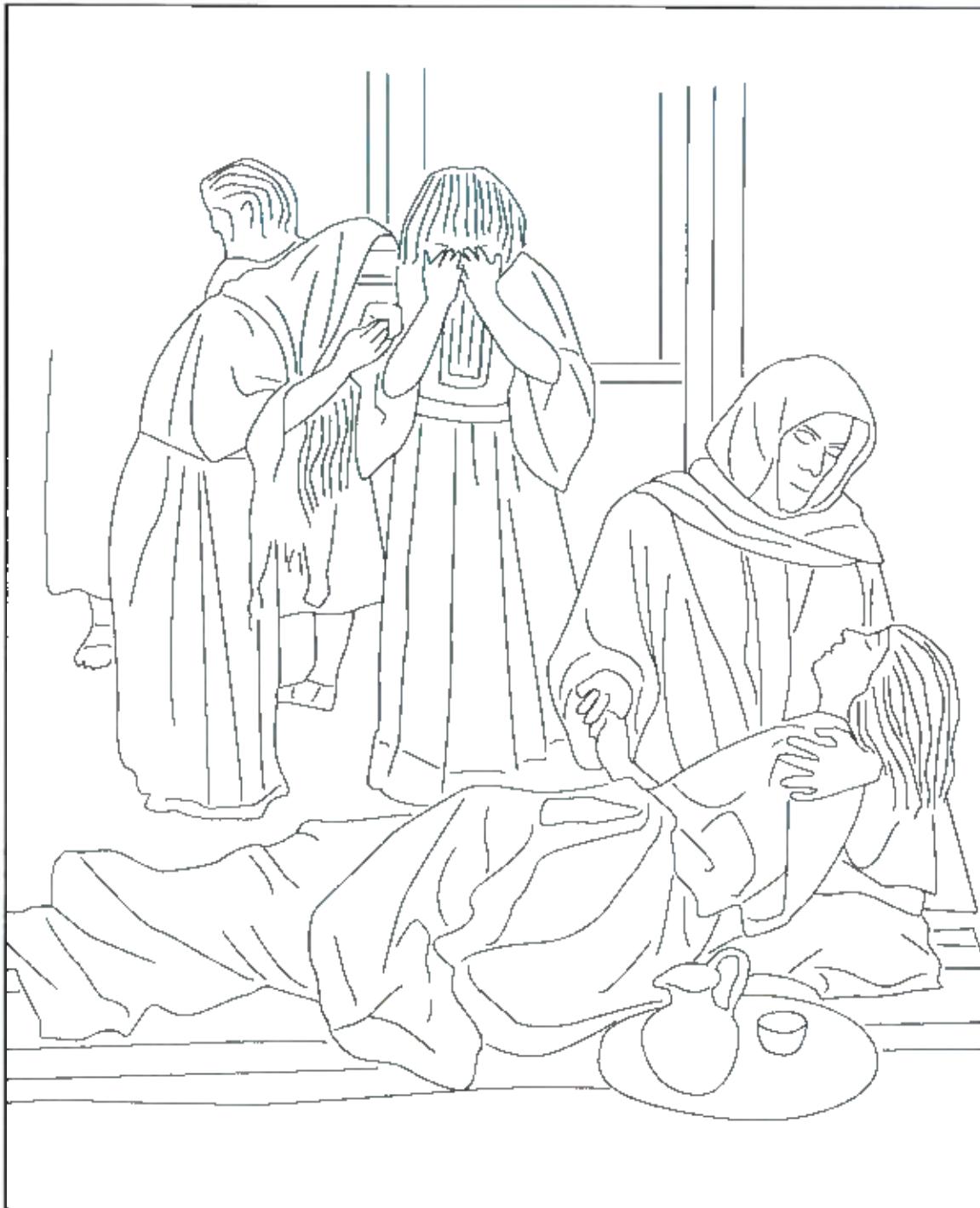
«Μην κλαίτε, δεν πέθανε, απλάδις κοιμάσται», τους
έπει η μαλακά ο Κύριος. Πήγε στο δωμάτιο του
κοριτσιού μαζί με τον Πέτρο, τον λίστρο,
και τους γονείς του μαθίζον. Επιμέστη το κορίτσι από
το ξέρι και του είπε «Στήχω πάνω». Κι εκείνο
σηκώθηκε. Ο Ιησούς τους είπε να της δώσουν κάτιον να

φάσει καὶ οι γονεῖς της ἔτραβαν τα μάτια τους για να
πατέψουν αυτό το θαύμα που ἦταν λίγη πράγματα
τους. Και ήταν ο νιού ειπυρχυμένοι γονεῖς του κόρου,
καθώς χαζούντων ολόζωνταντ και υπή την αγαπημένη
τους κορούντα.

Ο Ιησούς τους ξήμησε να μην πούν σε κανέναν τη
συνέβη.

Ζωγραφική

Χρωμάτισε την Ανάσταση της κόρης του Ιαείδου.

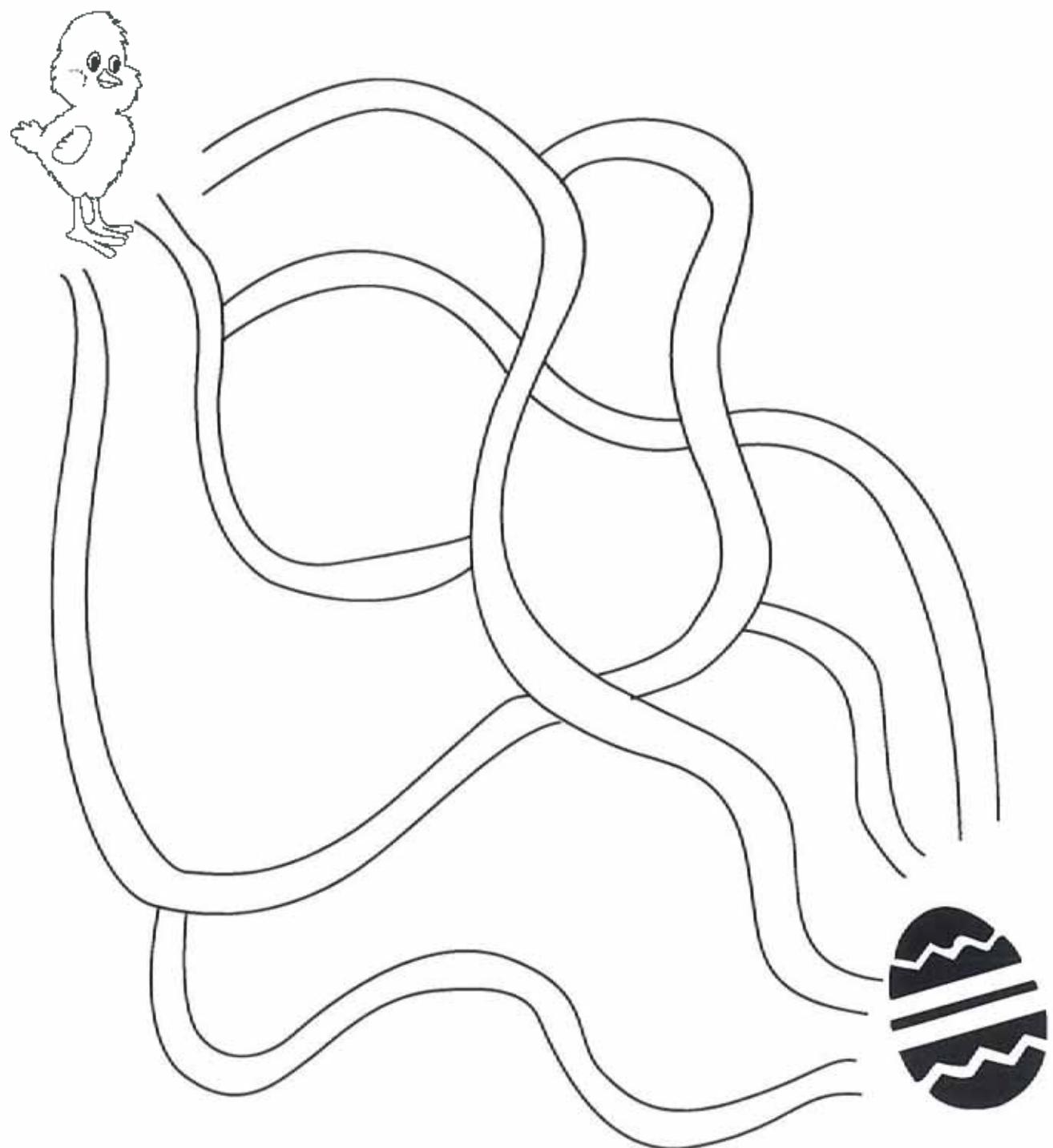

Βοήθησε το κοτοπουλάκι να σχεδιάσει
το άλλο μέρος του αυγού και
χρωμάτισε την εικόνα.

Σπαζοκεφαλιά

Βοηθήστε το κοτόπουλο να φτάσει στο αυγούλανι.

Ο πίνακας της άνοιξης

ΗΑΙΚΙΑ: όλες

ΧΡΟΝΟΣ: 25 λεπτά

ΑΙΓΑΘΟΜΟΣ: ομάδα

ΥΔΙΚΑ:

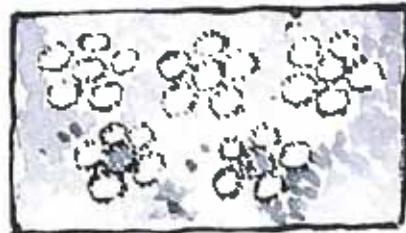
- 1 φύλλο χαρτιού ζωγραφικής για κάθιση παιδιών
- κίτρινη, μπλε, κάισανη, δάσπρη μηλογιά
- μικρά σφουγγάρια
- χάρτινη πιάτα
- φελλοί

Προετοιμασία: Για κάθε παιδί ετοιμάστε δύο πάτα, το ένα με κίτρινη και μπλε μηλογιά, το άλλο με όσπρη, κάικινη, κίτρινη και μπλε μηλογιά.

Διαδικασία: Το φόντο: προτείνετε να χρηματίσουν το πράσινο γρασιδι της άνοιξης. Για το σκοπό αυτό, κάθε παιδί χρειάζεται ένα σφουγγάρι με κίτρινη και μπλε μηλογιά.

Τα λουλουδιά: αφού στεγνώσει το φόντο, τα παιδιά ζωγραφίζει τα λουλουδιά με τη θοίνεια των φελλών ένας κύκλος για το εσωτερικό και κύκλοι για τα πέταλα γύρω γύρω. Μπορεί να αγκατατέθεψει χρώματα για να πετύχει το ροζ, το πορτοκαλί, το βιολετί.

Συμβουλή: Φροντίστε να υπάρχουν είτε στόμικοι πίνακες είτε ένας πίνακας μεγαλύτερου σχήματος για ομαδική δημιουργία.

Μια ωραία πεταλούδα

Μια ωραία πεταλούδα μια ωραία πεταλούδα
μια ωραία πεταλούδα σ' ένα κάμπο μια φορά
καμαρώνει και απλώνει τα γαλάζια της φτερά.

Λάμπουν κόκκινες πιτσίλες λάμπουν κόκκινες πιτσίλες
λάμπουν κόκκινες πιτσίλες στα γαλάζια της φτερά
λάμπουν κόκκινες πιτσίλες στα γαλάζια της φτερά.

Όλο τον καιρό γυρίζει όλο τον καιρό γυρίζει
όλο τον καιρό γυρίζει και τα άνθη χαιρετά
πότε κάθεται στο ένα πότε φεύγει και πετά.

Όταν έρθει ο χειμώνας όταν έρθει ο χειμώνας
όταν έρθει ο χειμώνας πέφτει κάτω και ψοφά
κι όταν έρθει καλοκαίρι ζωντανεύει και πετά.

Στρατιωτάκια ακούνητα, αμίλητα κι αγέλαστα

Ένα από τα αγαπημένα παιχνίδια των παιδιών. Απαιτείται μεγάλος αυτο-έλεγχος για να παραμείνετε εντελώς ακίνητοι.

Ηλικία: 5 ετών και πλέον

Υπολογιζόμενος Χρόνος: 10 λεπτά

Παικτές: 4 ή περισσοτεροι

Υλικά: κανένα

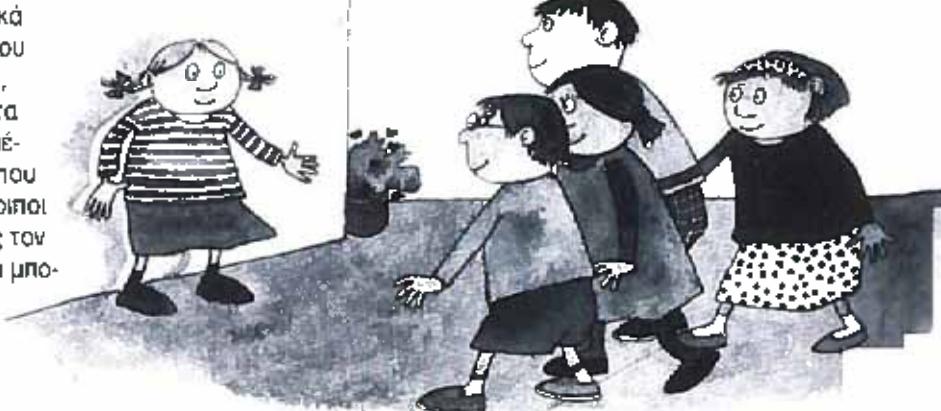
1 Επιλέγεται ένας παίκτης, ο οποίος στέκεται στραμμένος στον τοίχο, ακουμπώντας στα χέρια του, τα οποία έχει σηκώσει στο ύψος των ώμων. Οι όλοι παικτές στέκονται πίσω του, σχηματίζοντας μια γραμμή, σε απόσταση δέκα περίπου μέτρων.

2 Το παιχνίδι ξεκινά όταν ο παίκτης που στέκεται με το πρόσωπο προς τον τοίχο, χτυπά ρυθμικά τον τοίχο με τα χέρια του και την ίδια στιγμή λέει, «Στρατιωτάκια ακούνητα αμίλητα κι αγέλαστα, μέρα η νύχτα». Την ώρα που το κάνει αυτό, οι υπόλοιποι παικτές κινούνται προς τον τοίχο όσο πιο γρήγορα μπορούν.

3 Μόλις τελειώσει την πρόταση, ο παίκτης γυρίζει όσο πιο γρήγορα μπορεί για ν' αντικρίσει τους υπόλοιπους παικτές, οι οποίοι πρέπει να σταθούν εντελώς ακίνητοι.

4 Ο παίκτης πρέπει να δειξει όποιον είδε να κινείται ή δεν κατάφερε να σταθεί ακίνητος, την ώρα που τους παρακολουθούσε. Όποιον παίκτη δειξει, πρέπει να επιστρέψει πίσω στη γραμμή εκκίνησης.

5 Επαναλαμβάνετε την κίνηση μέχρι που ένας από τους παικτές να καταφέρει ν' αγγίξει την πλάτη του παίκτη που είναι στραμμένος στον τοίχο. Τότε όλοι επιστρέφουν τρέχοντας στη γραμμή εκκίνησης. Τώρα, για τον επόμενο γύρο, ο πρώτος παίκτης που «πιάστηκε», αλλάζει θέσεις με τον παίκτη που καθόταν στον τοίχο.

Ο Χριστός μας Θεραπεύει έναν παράλυτο

Βασικές ιδέες:

- Ο Χριστός μας αγαπάει πολύ τους ανθρώπους. Όσο ζούσε ανάμεσά τους, έκανε πολλά θαύματα για να τους βοηθήσει. Στους τυφλούς, έδινε το φως τους. Ανθρώπους που είχαν πεθάνει, τους ανάσταινε. Τους παράλυτους τους έκανε καλά, για να μπορούν και πάλι να περπατήσουν. Έτσι θεράπευσε έναν παράλυτο που είχε πολλά χρόνια στο κρεβάτι!
- Από τους ανθρώπους που θεράπευε ή από τους συγγενείς τους που Τον παρακαλούσαν ζητούσε μόνο να πιστεύουν στο Θεό! Ο άνθρωπος δεν μπορεί μόνος του να γλιτώσει από την αρρώστια. Χρειάζεται και τη βοήθεια του Θεού. Ούτε και ο Θεός μόνος Του, χωρίς να θέλουμε εμείς, μας βοηθάει με το ζόρι... Μας σέβεται (την ελευθερία μας) και θέλει να συνεργαστούμε!
- Οι άρρωστοι έτρεχαν στον Χριστό για να τους βοηθήσει, διότι ήξεραν πως μόνο Εκείνος μπορούσε... Τον Χριστό και τους Αγίους μας να παρακαλούμε κι εμείς. Να μην Τον θυμόμαστε όμως μονάχα τότε. Να Τον ευχαριστούμε κιόλας, αφού μας βοηθήσει!

Λέξεις - κλειδιά:

ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΘΕΡΑΠΕΥΩ

ΠΑΡΑΚΑΛΩ

ΠΙΣΤΕΥΩ

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΑΙ

Ελάτε να συζητήσουμε...

Η Θεραπεία του παραλυτικού

"Ακούετε για το Διδύμοφλο ωντο τη Νάουαρ:
Λέγετ πως μπορεί και θερπετεύει όλες τις αρχωντες!'
Εξεινε τις πηγές, που μόνο οι λάοι οι
παραστροφοίταιν να έχουν τα γερήματα να στηρίζονται
πάντα, τα νέα χακάραρρούνται γρήγορα. 'Οντοι
περιπλανιάνται ο Χαρτούς, φρεσοτοι τον πάγιας' και
θερπετεύονταν όλοι.
Θερπετεύει τηράντιοι,
Θερπετεύει καρφούς,
Θερπετεύει στάκον.

Δεν υπήρχε ασθέτευτο που μπορούσε να σημάνει, και ο πονος να μην μπορούσε ο Ιησούς να θεραπεύει, και ο πόνος, βλέποντας πάντα μπορούσε, δεχότας να ποτέντελλεις, διας έλεγε.

Μήτρα πέντε ποιον ο Χριστός διδάσκει ότι μάκτησα είπει
οντιν Κατερίνησση, μιας γηραιάς τοντούς γυναικούς που δεν ήταν
χρησιμός πιο κανέναν άντρα. Εξαίρετης γεγονότης ήταν η θο-
ρακαία έων αύτης την Ελένη Δημητρίου. Οι τεμένης
ζητούσαν ήταν αρχιγένης ποιος ο Ιησούς ήταν
Ορθόδοξης, επειδή μόνο οι θρησκευτικοί νομοί ήταν έτεις
περιττά, ανεπίθετα αρχιγένη, η Ελένη ήταν η μόνη που ήταν
αρχιγένης των διανομών που ξεκίνησε.

«Flidi uro, o obrazos e oso! E viva un'Zogauvitza!»
«Mireo o Oeste letoquel vre un'Zogauvitza! Tico
trabalea rompechapas en 'l piquetero's mao
señorita de la señora.

a 17. Februar 1911 für die "Königliche Akademie der Bildenden Künste" bestellt.
Herrn Generaldirektor des Königlichen Museums und Archivs zu Berlin
Nur bitte ich Sie, Ihnen den Archivbestand über die königliche Akademie und
ihre Vorgängerin zu übergeben. Dieser ist sehr umfangreich und
enthält Materialien aus dem 17. Jahrhundert bis zum Ende des 19. Jahrhunderts.
Ich schicke Ihnen gleich eine Liste mit dem Inhalt des Archivs.

ΙΑ. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Η θεραπεία του παραλυτικού

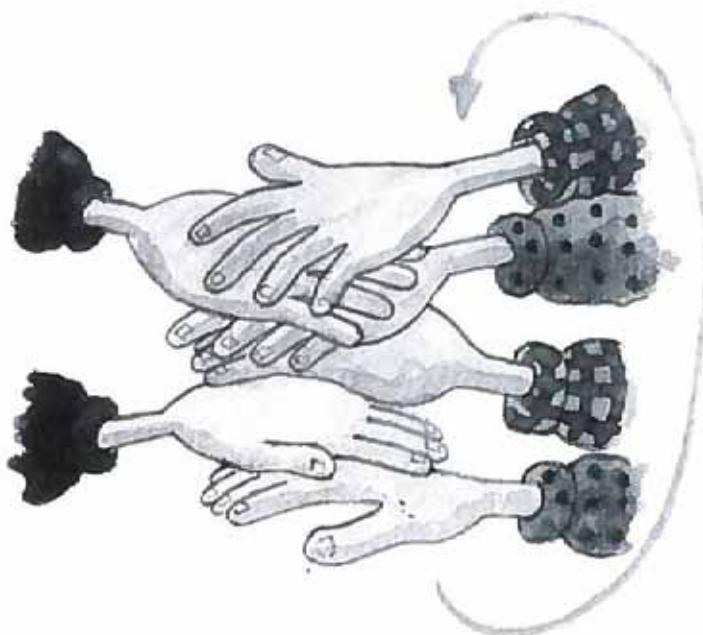
Χέρια

Τα Χέρια είναι ένα απλούστατο παιχνίδι, που διασκεδάζει τα μικρότερα παιδιά.

Ηλικία: 4 ετών και πάνω
Υπολογιζόμενος Χρόνος: 2 λεπτά
Παίκτες: 2 ή περισσότεροι
Υλικά: κανένα

1 Οι παίκτες σχηματίζουν έναν κύκλο ή κάθονται γύρω από ένα τραπέζι.

2 Ο πρώτος παίκτης βάζει στη μέση το χέρι του, με την παλάμη προς τα κάτω, και ο επόμενος το ποθετεί το χέρι του από πάνω.

3 Όταν φτιάξετε τον σωρό, ο πρώτος παίκτης παίρνει το χέρι του από το τέλος και το ακουμπά στην κορυφή του σωρού. Ο παίκτης που έχει τώρα το χέρι του κάτω κάτω, κάνει το ίδιο.

4 Οι παίκτες κάνουν την δια κίνηση όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που ο σωρός καταρρέει και όλοι ξεκαρδίζονται στα γέλια.

Ο γεωργός και ο θησαυρός του

Βασικές ιδέες:

- Ο Θεός μας δίνει πολλές ευκαιρίες στη ζωή μας, για να ακούσουμε ένα καλό λόγο, σωστές συμβουλές, που μας βοηθάνε να ζήσουμε σαν παιδιά του Θεού ευλογημένα! Μια τέτοια ευκαιρία είχαμε και φέτος στην Παιδική μας Συντροφιά, στο «κατηχητικό σχολείο». Ο/Η κατηχητής/τριά μας και ο ιερέας της Ενορίας μας μάς έδειχναν το δρόμο τον καλό που οδηγεί στο Θεό. Στο χέρι μας είναι ν' ακούσουμε τις συμβουλές τους και να τις κάνουμε πράξη στη ζωή μας.
- Μπορεί να βρεθούν και άνθρωποι -φίλοι μας ή μεγαλύτεροι στην ηλικία- που δεν θα μας συμβουλέψουν το σωστό και μπορεί να μας παρασύρουν στο κακό. Χρειάζεται προσοχή, να μην ακούσουμε τέτοιες συμβουλές...
- Ο λόγος ο καλός, τα λόγια που ακούμε στην Εκκλησία μας, είναι ένας αληθινός θησαυρός, πολύτιμος για όλη μας τη ζωή! Στο κατηχητικό μας φέτος τον βρήκαμε αυτόν το θησαυρό! Θα τον χρησιμοποιήσουμε για το καλό μας;

Λέξεις - κλειδιά:

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΘΕΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΝΤΡΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

ΟΥΡΑΝΟΣ

οτή γυναίκα του και νά σκεφτούν κι οι δυό μαζί τι θα κάνουν μέ τὸ θησαυρό, που βρέθηκε στὸ χωράφι τους. Στὸ δρόμο στάθηκε σὲ μὰ βρύση νὰ δροσιστεῖ κι ἔκει στὴ βρύση εἶδε καὶ στέκονταν Ἑνας λίγο παράξενος Δινθρωπος σῶν πραματευτῆς. Τὸν κοιτάζει τὸν γεωργὸ μ' ἔνα χαμόγελο σὰν καλοῦ δινθρώπου καὶ τὸν βωτάει:

— Ε, καὶ τὶ θὰ κάνεις τώρα μὲ τὸ θησαυρό, ποὺ διακάλυψες στὸ χωράφι σου;

— Ο γεωργὸς τάχασε, γιατὶ δὲν περίμενε νὰ τὸν ξεχει δεῖ κανένας. Τὸν κοίταξε μὲ τρόμο.

— Μήν γ ἀνησυχεῖς ἀπὸ μένα, τοῦ λέει πάλι δινθρωπος. Μόνο κοίταξε νὰ μὴ γίνει καὶ μὲ σένα αὐτό, ποὺ ξύνε καὶ σὲ διλλους.

— Τι ξύνε σὲ διλλους; Ρωτάει δι γεωργός.

— Νά, αὐτὸι βρῆκαν τὸ θησαυρό, διλλὰ διλλοι τὸν διπόλλαψου. Εσὺ τώρα πάς στὸ σπίτι χαρούμενος νὰ τὸ πεῖς στὴ γυναίκα σου. 'Η γυναίκα σου δέν θὰ κρατήσει τὸ στόμα της κλειστό. Πρώτα θὰ τὸ πεῖ στὸ πτυ. 'Ολοι θέρθουν νὰ σοῦ ζητήσουν μερικά. Κι δεσ κι διν τοὺς διώσεις, θὰ σὲ βλαστήσουν, ποὺ δὲν τοὺς έδωσες περισσότερα.

— Καὶ τὶ νὰ κάνω λοιπόν; Ρωτάει μὲ διλλούντι διγυνια δι γεωργός.

— Νά τὰ κρύψεις κάπου, ποὺ νὰ μὴν ζέρει κανεὶς καὶ νὰ μὴ δινεῖς λόγο σὲ κανέναν, οὐτε στὴ γυναίκα σου.

— Καλὸ λέξ, εἶπε δι γεωργός καὶ πήγε στὴν του σκεφτικός.

Γι' αὐτὸ σκέπτασε πάλι τὸ πιθάρι. Έρριζε καὶ τὸ χῶμα ἀπὸ πάνω καὶ γύρισε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τὸ πεῖ

Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ

ιὰ φορὰ κι ἔναν καιρὸ λίτιν ἔνας γεωργὸς σ' ἔνα χωρίδ καὶ κάθε μέρα, διαν εἶχε καλὸν καιρό, πήγαινε καὶ καλλιεργοῦσε τὸ χωράφια του. Μιά μέρα ἐκεὶ ποὺ ἐνικαβεὶ δυο μπορίσεις βαθύτερα, νιώθει τὴν δέξιην του νὰ σκουτάψει πάνω σὲ κάπι πήλινο. Σταματάει τὸ οκάφιμο, καθαρίζει τὸ χώμα γύρω απὸ τὸ πήλινο καὶ βλέπει δι τὴν μπροστά του θαμμένο ἔνα μεγάλο πιθάρι σφραγισμένο καλά. Χτυπάει λιοπόν γύρια γύρω μὲ προσοχὴ τὸ καπάκι τοῦ πιθαριοῦ, τὸ ζεικολλήσει, τὸ σηκώνει, κοιτάζει μέσα καὶ τί να δεῖ! Τὸ πιθάρι λίτιν γεμάτο χρυσά φλουριά! Ή καρδιά του χοροπήνησε ἀπὸ χαρά, διλλὰ καὶ φόρο μήπως τὸν λίτιν κανεὶς καὶ τοῦ τὸ πάρει.

Γι' αὐτὸ σκέπτασε πάλι τὸ πιθάρι. Έρριζε καὶ τὸ χῶμα ἀπὸ πάνω καὶ γύρισε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ τὸ πεῖ

- Γιατί ήρθες νωρίς, διπλά μου, "Ρωτάει η γυναικα του.
- Έτσι, 'Απονήδει έκείνος.
- Τι ξέχεις κι είσαι μουτρωμένος;
- Δέν θα σου δώσω τό λάχο, ήταν ή διπάνηση. Κι όποι κείνη ήτη ώρα δι χειρός μέτη γυναίκα του ήταν σάνα μαλωμένοι.
- Τη νύχτα σηκώθηκε κρυφά δι χειρός Δη' το στρώμα, πάρει το γάιδαρο, πηγαίνει στό χωράφι και άδειάζει τό πιθάρι σε πέντε έξι στακκούλια. Τό φθινόπετο στό ζώνο κι άπολο απότητα μωσαπάνια, για να μη τὸν δεῖ κανείς, ταφερει στό σπίτι και τὰ παράχωσε στὸν άχυρώνα.
- Την δλλη Μέρα πήγε κι έβγαλε μερικά κι διόρασε ένα καινούργιο σπίτι, έπιπλα, γυαλικά κ.λπ. και καινούργια βούχα γι' αστρού και για τη γυναίκα του. Μάθης τὸ εἶδε ή γυναίκα του θαμπωθήκε στὸν άρχη, δλλά ψρήγορα συνήθε και βάνησε τὸν διητρα της.
- Πιού τὸ βρήκες, διπλά μου, τέσσα λεφτά, ποὺ κοστίζουν δλ.' αστρά τὰ πικούνη;
- Δέν σαῦν πέφτει λόγος έσενα, άπαντάει δι χειρός, δι όπιρας της.
- Έπειδὴ Φιβερούμαι πώς κάποια άταμία κρύψεται δπό πίσω, έγώ δὲν μποίνω στό σπίτι ούτε τὰ βούχα φορώ, είπε ή γυναίκα τοῦ χειρόγού κι έφυγε και πήγε στοὺς γονεῖς της.
- Οι αυγώνωνοι του, δύοι ήταν φρόνιμοι καὶ ταπεινοί, οινες έξεργαστη τοῦ ζητούσαν πώς ξύπνησε τη συμβουλή του:

- ξεσι ζαφεικά πλούσιος, ούτε μερδικό, δανεικά καὶ τέτοια. Κάποιοι ήμως, ποὺ ήταν μπεκήδες καὶ δασωτοί, κολλητοίαν δημάνω του καὶ συνέχεια τοῦ ζητούσαν κι δύτον είθισαν πώς αύτος δὲν τους ξέβινε, τὸν διείλησαν ότι θὰ τοὺς δειξουν κι αύτοι.
- Τελικά δι χειρός φοβήθηκε καὶ τοὺς ξέβασε διπό ξυνα φλιουφι. Αύτοι διμως ψηφίγορα τοῦ ζητησαν φιλοριά καὶ τοὺς ταδινε.
- Τότε εἶναι ποὺ κάποιο μέρα ξετείλει δι Θεός τὸν 'Αρχάγγελο Μιχαήλ νά τοῦ φέρει τὴν ψυχὴ τοῦ χειρόγονού. Ο 'Αρχάγγελος διμως τοὺς κατημένους τοὺς χειρόγονους τοὺς λυπάται καὶ δηφρειε υὸν υυχιώσει καὶ τοῦ παρουσιάστηκε στὸν ίππο του.
- Ετοιμάσου νά σὲ πάρω διηύψε, τοῦ λέει τοῦ χειρόγονού στὸν ίππο του δι 'Αρχάγγελος.
- 'Εκείνος ποὺ δέν τὸ περίμενε πώς τόσο ωρίγορα θέρθει αστρά ή δρά, δηρχισε τὰ κλάματα καὶ τὰ παρακάλια.
- Μή μὲ πάρεις, μή μὲ πάρεις 'Αρχάγγελε.
- Γιατί; Ρωτάει δι 'Αρχάγγελος. Τι προβλῆμα ξέχεις;
- Νά, βρήκα ένα πιθάρι φλουριά στὸ χωράφι μου καὶ θέλω νά τὰ μοιράσω στοὺς φιωχούς,
- 'Οσα μοιράσεις δις τώρα στοὺς διωτούς το μοιράσεις, έπειδὴ σὲ φοβήτερισαν, τοῦ λέει δ Μιχαήλ.
- 'Αρχάγγελε λυπήσου με, ζαναλέει δ χειρόγονος. Δέν μου είλε ξανατύχει ένα τέτοιο τυχερό καὶ δεν ήξερα πῶς νά φερθώ.
- Καὶ γιατί δέν ρώτησες κανέναν δλλο, νὰ πάρεις τὴ συμβουλή του;

- Με συμβούλεψε όποιον ήταν πραματής και δημόσιον μέρος είπε έκανα, δημαρτάει πάλι διευθυντής.
- Τὸν διάβολο συμβουλεύτηκες, λέει τότε ὁ Ἀρχάγγελος καὶ σηκώνει τὸ σπαθί του.
- Ἐλεος, ἔλεος, ἀρχιος πάλι διευθυντής. Έφω δὲν ήξερα πώς είναι διάβολος.
- Ἡξερες πώς είναι διάβολος τοῦ Θεοῦ; Ξαναρώπησε ὁ Ἀρχάγγελος.
- Οχι, δχι, ούτε αύτὸν τὸ ήξερα.
- Τότε πῶς τὸν διμιτεύτηκες;
- Γιατὶ αὐτὸν ποὺ μοῦ εἶπε μὲ κολάκεψε καὶ μοῦ δρεσε, δημαρτάει δι χωρικός. Καὶ συνέχισε. Τώρα δῆλο τὸ κατάλαβα καὶ θὰ τὰ διορθώσω. Μάνο δημόσιο με νὰ ζήσω μιά μέρα δικόμα καὶ θὰ ίδεις.
- Ο Ἀρχάγγελος τὸν ἀντίθηκε κατέβασε τὸ σπαθό του κι ἐφοργή.
- Μόλις ξύπνησε διευθυντής τρομαγμένος Διό τὸ δνειρό, κάνει τὴν προσευχὴν του, ποὺ εἶχε καιρὸν τὴν κάνει, τρέχει στὸν δικυρώνα Σεθύβει τὰ φλούριά, τὰ φορτώνει στὸ γαϊδούρι, καὶ πηγαίνει πράττα στὴ γυναικα του. Τῆς τὴν εἶπε δῆλο καὶ γιὰ τὸ δνειρό. Έλα τώρα νὰ τὰ μοιράσσομε μαζί στοὺς φιωτούς κι θυτέρα νὰ μὲ κηδέψεις γυναικα, τῆς λέει. Πήγαν μαζί σ' σὸν τὸ φιωτόπιο τοῦ χωριού κι ξένωσαν φοῦχτες-φρούχτες τὰ φιλουριά, χωρίς νὰ τὰ μετράνε.
- Τι νὰ σᾶς εὐχηθοῦμε; Ρωτοῦσαν οι φιωτοί.

- Καλὴ ψυχή, καλὴ θπαλογία, δημαρτοῦσε διευθυντής, κι αύτοι τοῦ εύχονταν καλὴ ψυχή. Τὰ είκαν μοιράστε δῆλο καὶ άγριζαν μὲ τὸ γαϊδούρι ἀδειανό, διαταν βρῆκαν σὲ μιὰ βεμπατίδη ένα φιωτοκάλυβρο, δημού έμενε μιὰ χήρα μάνα μὲ δέκα παιδιά. Τότε θυμήθηκαν διη αὐτὴ ἡ γυναικα εἶχε δηφάνει στὸν ἀργαλειό της μιὰ ποδιά στὴν εἰκόνα τῆς Γλαυκᾶς κι ἔφραψε μὲ τὸ δραντίδ κέντημα.
- Ἄλλαγεια δέσποινα ποντίσται καὶ σὺ γυναικα, χι' φει γυναικα σκέπαζε μὲ τὰ παιδιά τὰ δέκα. Τότε λέει ἡ γυναικα τοῦ γεωργοῦ στὸν δηντρα μῆς.
- Δὲν τῆς δινουμε τὸ καινούργιο τὸ σπίνι καὶ νὰ πάμε ἐμεῖς στὸ παλιό μας;
- Νὰ τῆς τὸ δάνοομε, δημαρτάει δι γεωργὸς καὶ τῆς τρέβωσαν. Κι ἡ χήρα τοῦ εὐχήθηκε.
- Χρόνους νὰ σᾶς δίνει δι Θεός.
- Ἐπει τῆγαν στὸ παλιό τους τὸ σπίνι διεωργὸς καὶ ἡ γυναικα του εὐχαριστημένοι κι διαπομένοι, διλλὰ δοο βράδυσαζε, δι γεωργὸς περίμενε τὸν Ἀγγελὸν νὰ ξανάρθει. „Οταν ἐνιόχτωσε γὰρ καλά, έδωσε δι γεωργὸς τὶς τελευταῖς δόθηγες στὴ γυναικα του, συγχωρέθηκαν καὶ πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε.
- Και μὲς τὸν διπτο του βλέπει πάλι τὸν Ἀρχάγγελο μὲ τὸ σπαθί του μπροστά του. Ο γεωργός, τούρθε πάλι νὰ βάλει τὰ κλάματα, διλλὰ θυμήθηκε τὴ συμφωνία, που εἶχαν κάνει, καὶ δὲν μιλήσε. Μόνο βάπτησε.

- Θὰ μὲ πάρεις τώρα; Πάρε με.
Κι δ 'Αρχάγγελος τοῦ λέει.
- Έχω ἐντολή νὰ σὲ πάρω ἀλλὰ ή εὐχὴ τῆς
χήρας δὲν μ' ἀφίνει.
- Καὶ λογαριάζεις ἐσὺ ἔνας 'Αρχάγγελος τὴν
εὐχὴ μιᾶς χήρας; Ρώτησε πάλι δ γεωργός.
- Στις εὐχὲς τῶν ὄντων ἔχει ἀναθέσει δ Θεὸς
τὸν κόσμο του, δχι στοὺς 'Αγγέλους, ἀπαντάει δ
'Αρχάγγελος καὶ φεύγει.
- Κι ἔτσι ἔζησε δ καημένος δ γεωργός χρόνους μὲ
τὴν γυναικα του εὐτυχισμένος στὸ παλιὸ τους τὸ σπί-
τακι κι ἔζησαν κι αὐτοὶ καλὰ κι ἔμεῖς... καλύτερα.

Κ. ΓΑΝΩΤΗΣ

Το κρυμμένο κέρμα

Ο παικτης πρέπει ν' αποφασίσει ποιος έχει το κέρμα, χρησιμοποιώντας μανάχα την ακοή του.

Ηλικία: 6 ετών και πάνω
Υπολογιζόμενος Χρόνος: 10 λεπτά
Παικτες: 6 ή περισσότεροι
Υλικό: ένα μεγάλο κέρμα

1 Οι παικτες κάθονται, σχηματίζοντας έναν κύκλο. Ένας απ' αυτούς κάθεται στο κέντρο και ένας άλλος στέκεται όρθιος, με το κέρμα στα χέρια του.

2 Οι παικτες που κάθονται, έχουν τα χέρια τους απλωμένα με τις παλάμες ενωμένες, ενώ το στόμα που στέκεται όρθιο, πηγαίνει γύρω γύρω και βάζει τα χέρια του μέσα στα δικά τους, με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να δώσει το κέρμα σε κάποιον χωρίς να τον καταλάβουν, όπως φαίνεται και στην εικόνα.

3 Αφού το κέρμα έχει διθεί σε κάποιον, όλοι οι παικτες κάνουν τα χέρια τους γροθιές και, χωρίς να πουν τίποτα, χτυπούν το έδαφος τρεις φορές και μετά ανοίγουν τα χέρια, με τις παλάμες στραμμένες στο έδαφος.

4 Ο παικτης που βρίσκεται στη μέση, έχει τρεις ευκαιρίες να μαντέψει πού βρίσκεται το κέρμα, χρησιμοποιώντας ως μόνο στοιχεία τον γήχο που έχει ακούσει.

Ιδέες για το κλείσιμο της χρονιάς

Το παιχνίδι του κρυμμένου θησαυρού

...με ποιηματάκια - γρίφους και δοκιμασίες, όχι ερωτηματολόγια...

Ένα αυτοσχέδιο λουνα - πάρκ

...με δραστηριότητες σχετικές με τα θέματα των συναντήσεών μας...

Παιχνίδι του δάσους

...με μονοψήφιους αριθμούς (λόγω της ηλικίας των παιδιών)
ή με εικόνες ζώων (πουλιών στη μία ομάδα, θηλαστικών στην άλλη)